

[Thử Miêu] Miêu Đại Nhân Sinh Tử Ký

Contents

[Thử Miêu] Miêu Đại Nhân Sinh Tử Ký	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	39
8. Chương 8	45
9. Chương 9	51
10. Chương 10	57
11. Chương 11	63
12. Chương 12	69
13. Chương 13	75
14. Chương 14	81
15. Chương 15	87
16. Chương 16	93
17. Chương 17	98
18. Chương 18	103
19. Chương 19	109
20. Chương 20	114
21. Chương 21	119
22. Chương 22	124
23. Chương 23	129
24. Chương 24	133
25. Chương 25	138
26. Chương 26	143
27. Chương 27	148
28. Chương 28	152
29. Chương 29	157
30. Chương 30	161

[Thử Miêu] Miêu Đại Nhân Sinh Tử Ký

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân, sinh tử văn, ngược miêurnCouple: Bạch Ngọc Đường x Triển ChiêuTruyện kể r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-mieu-dai-nhan-sinh-tu-ky>

1. Chương 1

Tương truyền, một ngày nào đó, trời vừa tảng sáng, một trong tứ đại môn trụ phủ Khai Phong – Trương Long đại nhân đã ôm đầu vội vội vàng vàng chạy ra phía sau nha môn...

Vừa tảng sáng hắn chạy nhanh như thể để làm gì nha? Chỉ thấy hắn vừa lảo đảo vừa bước năm bước ba một hơi vọt tới nơi kín đáo nhất – nhỏ nhất phủ Khai Phong – Nhà xí—

Đúng lúc hắn chuẩn bị vọt vào, đột nhiên —

Bên đó có cái gì? Một thứ đen đen đang ngo ngoe ở chân tường bên ngoài nhà xí! Trương Long lẳng lặng bước qua, thấy bóng đen kia đang nhìn xuyên qua mấy chỗ hở của tường gạch, chăm chú nhìn vô trong ~~ Trương Long thấy lạ, có chút tò mò len lén chen mắt vào nhìn chung, vừa nhìn một phát, lập tức há to mồm...

Chỗ nhà xí đi vệ sinh lại có thể có cái gì? Dĩ nhiên là có người đi vệ sinh a??!!

Nhưng mà... người đang đi vệ sinh này lại là người các môn trụ yêu thương sâu sâu sâu sắc sắc sắc sắc nhất, á, là Triển đại nhân kính yêu ... y áo dài lưng, nới rộng áo khoác, đang chuẩn bị cầm tiểu X... (Xin lỗi — cũng chẳng biết người thời đó đi vệ sinh có cần cởi quần áo hay không nữa — A di đà phật)

Oa a a a, này!! A a a a a Trương Long hét lớn một tiếng, nhảy tung vào bóng đen kia, dùng tay đè hắn xuống! Tiếp đó là bóng đen hét lên, hắn bị Trương Long đột ngột nhảy ra hù dọa! Tiếng gào rú của cả hai đặc biệt kinh dị trong một buổi sáng yên tĩnh, chim nhỏ trên cây cũng phành phạch bay loạn khắp nơi —

Triển đại nhân đáng thương bị dọa sợ phải run người một cái, vội vàng mặc lại quần áo, giận dữ đi ra!

Trương Long đang đè bóng đen kia đánh túi bụi, kẻ xui xẻo kia ai ui kêu loạn ôm đầu hét to,, “Tha mạng a, tha mạng a” – thấy được Triển Chiêu đi tới, lập tức nhào qua quỳ xuống, “Triển đại nhân tha mạng! Triển đại nhân tha mạng!”

“Người?...” Triển Chiêu đưa mắt về khuôn mặt bị đánh thảm thương kia nhìn trái nhìn phải, mới miễn cưỡng nhận ra, “Trương Lão Thực!?” (thề luôn tên xấu vãi nổi)

“Người còn dám gọi Triển đại ca!!” Trương Long tức giận ngất trời, trái mở phải cong cho hắn thêm hai quyền! Kéo hắn vào đại đường phủ Khai Phong!

Mọi người trong phủ Khai Phong mới sáng sớm bị tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gào giận dữ đánh thức, ai cũng hết sức khó chịu ~~ dĩ nhiên phải khó chịu rồi ~~ hiếm lắm hoàng thượng mới không giao nhiệm vụ ~ cũng chẳng có người tới báo án ~ phủ Thái sư lại chẳng qua gây rối ~ trong phủ không có móng sắt thủ bay vào ~ ngày thoải mái như thế một năm có được bao ngày a ~ Quá xui xẻo!

Bao đại nhân mặt đen gấp đôi, trong tiếng rống giận của Trương Lão Thực ~ tiếng thở dài của Công Tôn tiên sinh ~ tiếng hò hét của đại thẩm nhà bếp ~ trong tiếng bàn tán của nha dịch đập mạnh một phát (kính đường mộc) kiên nhẫn nghe lại ngọn nguồn, nghe xong mặt lại đen gấp 4.

Mà đương sự Triển đại nhân chỉ vừa hiểu vừa phát sinh cái gì ~ này không thể trách người ta chậm lụt nha, không phải sáng sớm đi vệ sinh sao, còn tưởng có thích khách tới chứ!

Sớm biết đã không theo bọn họ đến đây/// Vừa định mở miệng nói, có lẽ chỉ là hiểu lầm, Bao đại nhân đã rầm một tiếng cắt ngang Triển Chiêu đang tính mở miệng!

Khụ ~! Trương Lão Thực to gan! Bồn phũ hởi người! Người có âm mưu gì, bị kẻ nào chỉ điểm!? Mau mau đem tất cả tội người đã từng phạm qua nhất ngũ nhất thập kể ra!

Trương Lão Thực len lén dùng con mắt không bị đánh sưng, nhìn Triển Chiêu một cái, phát hiện y cũng không nổi giận, trên mặt không có biểu tình, thấy Triển Chiêu đang nhìn hắn, nhanh chóng cúi đầu xuống đất, “Bao đại nhân, tiểu dân... xem Triển đại nhân như thiên sứ, tuyệt đối không làm hai y nha... đại nhân tha mạng...”

“Làm ra sự việc bậc này, còn không nói thật! Người tới, trước đánh 50 đại bản!”

Trương Lão Thực vàng mặt, ngồi huych trên mặt đất, khẩn cầu nhìn Triển Chiêu, “Triển đại nhân, người phải tin tưởng ta, ta... ta...”

Triển Chiêu mềm lòng, y không phải rất quen với Trương Lão Thực, nhưng thời gian biết nhau cũng không ngắn. Đại khái ~ khoảng hai năm trước đi, Trương Lão Thực cùng phụ mẫu hắn vốn làm nghề đóng tủ lớn ở một trấn nhỏ, sau đó, ác bá sang cướp đất, đánh chết phụ mẫu hắn, nhờ Triển Chiêu cứu hắn, còn để Bao Chứng thay hắn giải oan giành lại công bằng. Triển Chiêu không để trong lòng, bắt quá về sau tuần nhai lại thường đựng Trương Lão Thực, thì ra hắn dời vào kinh, mở gian bán đồ ăn nhỏ trên đường phố ~ Người này cũng hơn 30, lại chẳng thấy cười lão bà, có điều nhìn qua cũng ngây ngây ngô ngô giống tên hắn, là một kẻ thành thật, kia khuôn mặt tròn tròn, môi dày cười lên một tiếng càng dày hơn, thủ nghệ làm đồ ăn này nọ ăn cũng được, cho nên làm ăn cũng tốt.

Mỗi sáng đi qua gian hàng của hắn, Triển Chiêu đều đánh tiếng hỏi thăm, mà Trương Lão Thực lần nào cũng vô cùng nhiệt tình lôi kéo cánh tay Triển Chiêu cho y ngồi lại một hồi, không ăn cũng phải nấu một bát súp bắt Triển Chiêu uống rồi mới thả cho đi.

Tay nghề Trương Lão Thực này quả rất tốt, mùa hè nấu nước ô mai, đậu xanh ~ giải nhiệt ~ xuân thu thì làm nước hạt sen, bobo ~ chống thiếu nước, mùa đông lạnh thì làm súp thịt dê, bát bảo ~ sưởi ấm, tóm lại uống rất thích ~ lúc đầu đưa tiền, hắn lại nói không cần, sau này, thấy Triển Chiêu không uống nữa hắn mới chịu thu tiền ~ cho nên mỗi lần Triển Chiêu đi ngang qua đều ngồi lại một chút

~Hôm qua còn uống canh của hắn

~Triển Chiêu nhìn hắn tội nghiệp, lại nghĩ chuyện còn chưa tìm hiểu rõ, nói không chừng người ta chạy vào phủ để... đi vệ sinh thì sao...?

“Bao đại nhân, để hắn nói rõ ràng rồi hãy định tội!”

“Ừm.” Bao Chứng gật đầu, ánh mắt âm trầm dời sang người Trương Lão Thực, hàn quang lóe lên trong mắt, “Triển hộ vệ cũng đã cầu tình cho người rồi, nếu còn không nói thật, bồn phũ sẽ không khách khí nữa!”

“Nói mau!” Bốn cây cột đồng loạt hô, mắt đầy tia hung dữ!

Trương Lão Thực bị dọa không dám ngẩng đầu, lằm bằm hồi lâu mới dám nói, “Tiểu dân, tiểu dân vô cùng... vô cùng... quý mến Triển đại nhân...” nói rồi còn đỏ mặt lên nhìn Triển Chiêu một cái.

Nhìn thân thể to lớn chắc nịch của hắn làm ra một bộ ngượng nghịu, mọi người lập tức đen mặt

~Triển Chiêu bắt đầu cảm thấy cả người không tự nhiên...

Bao Chứng lại ho một tiếng, “Im miệng! Nói chính đề!” Công Tôn tiên sinh cầm bút lông một bên chuẩn bị ghi chép, trong đầu lại cân nhắc không biết nên phối thuốc cảm gì cho đại nhân đây...

Trương Lão Thực thanh âm như muỗi kêu, “Tiểu nhân không phải đến nhìn trộm Triển đại nhân... mà ~ mà là ~ muốn nhìn bụng của Triển đại nhân...”

Cái gì!? Mọi người ngoáy ngoáy lỗ tai, nhĩ lực Triển Chiêu nhạy bén, nghe nhất thanh nhị sở, ngờ vực không ngừng, không nhìn được cũng nhìn về bụng mình...

Trương Lão Thực nói xong cũng nhìn qua, nhìn đai lưng siết chặt của Triển Chiêu, con người đột ngột mở lớn, hẩn dụi rồi dụi, lại xem rồi xem... mọi người chỉ cảm nhận một luồng khí lạnh, đồng loạt nhìn về phía Triển đại nhân của bọn họ, quái, có cái gì đâu a, giống như bình thường mà, vóc người đẹp như vậy, sống lưng thẳng như vậy, eo thon như vậy

~~Ý? Hình như hơi to một xíu so với bình thường, nhiều lắm cũng nửa cái móng tay thôi, người phát hiện điểm nghi vấn là Vương Triều, dừng hỏi vì sao ăn lại hay để ý đến eo Triển đại nhân như vậy, cái này sao sao sao....

Triển Chiêu mặc danh kỳ diệu, bị một đám người nhòm đến dựng mao, đột nhiên nghe thấy tiếng rống to, tiếp nữa đùi bị một kẻ phi qua bám lấy —

“A a! Triển đại nhân ~~ không thể! Không thể! Tại sao lại có thể thế này!? Trương Lão Thực gào lên, giờ tay sờ tới sờ lui bụng phúc của Triển Chiêu

~Triển Chiêu bị đả kích, chờ kịp thời phản ứng, Trương Lão thực đã đặt móng xuống đất, chăm chăm nhìn vào y, “Uống một tấm chân tình của ta với người, người người người, người đã ngủ với ai rồi!?” Hẩn lắc đầu, lại muốn giơ tay lên sờ tiếp, Triển Chiêu càng lúc càng không hiểu được, theo bản năng đẩy tay hẩn ra, Trương Lão Thực liền té lộn đầu, “Người nói cái gì!?”

Bốn cây cột lớn lập tức nhào tới kéo hẩn ra, quyền cước thay nhau, “Dám tập kích!!!”

Chú thích: Dám ở trước mặt bọn ta ăn đậu hũ của Triển đại nhân! Muốn chết à

“Ô ô ô” một tên đại hán như Trương Lão Thực cư nhiên lại khóc, nước mũi nhỏ một giọt lại một giọt, Bao Chứng cũng không nhìn nổi, đang muốn phát hỏa, một thẻ trúc trên công đường sớm bay ra, đánh trúng đầu Trương Lão Thực, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh nổi gân xanh “Nói trọng điểm!”

Trương Lão Thực lập tức an tĩnh lại, hai mắt vô thần, ánh mắt thần thờ, thút thít tự nhĩ, “Ta không nên nhất gan như vậy, phải sớm hành động mới đúng đúng, ta hận... ta hận...”

Mọi người vênh tai, nhìn Trương Lão Thực sắc mặt kỳ quái

~~“Để tiếp cận Triển đại nhân, tiểu nhân mới bán gian hàng ở trấn nhỏ đến định cư chốn kinh thành, chính là để lại gần ngài một chút, vốn dĩ có thể nhìn thấy Triển đại nhân ta đã mãn nguyện rồi, nhưng ngài lại không thường đến chỗ của ta ~ mặc dù người đối xử với ta rất tốt, nhưng ~ ta nghĩ nếu người có thể sinh cho ta một hài tử thì càng tốt hơn, xem như đời ta sống cũng không uống phí ~”

...

.....

Triển Chiêu xanh mặt, công đường một mảnh trầm mặc ~ Vài tiếng rống giận, 4 cây cột trụ vén tay áo, rau củ cải xanh trong giỏ đại thẩm trước cửa lặn đầy đất, hướng lên trời vái lạy, “Quá lắm rồi, quá lắm rồi, tạo nghiệt mà, A di đà phật...”

Vẫn là Bao đại nhân trầm tĩnh, vỗ một phách kinh đường mộc, “Dừng tay, để hẩn nói xong!”

Trương Lão Thực duy trì trạng thái si ngốc, “Vốn dĩ theo kế hoạch của tiểu nhân, Triển đại nhân dùng thuốc gần hai năm, nếu không sai thân thể sẽ... hu hu hu~ Lại không ngờ!!!” Hẩn chột nhào qua, lắc lắc cơ thể Triển Chiêu, “Mấy ngày trước, a, khoảng ngày thứ 5 ba tháng trước, người đã ăn ở với nam nhân nào!? Là ai!? Là ai a ~ Ông trời không công bằng mà ~”

Trên đại đường giống như tỏa ra khói đen, nửa ngày, một thẻ trúc lại ném lên đầu Trương Lão Thực, giọng nói run run của Công Tôn tiên sinh vang lên, “Dừng! Người người người nói rõ ràng, là thuốc gì!?”

Mắt mèo của Triển Chiêu tròn tròn, nhìn Trương Lão Thực, y lập tức nhớ đến mấy chén canh ngày ngày đều uống ở chỗ hắn, dạ dày lập tức cuộn sóng

~~“Trong mỗi chén canh ta đều tinh chế gia công thêm hàng trăm loại bí liệu, uống lâu như vậy, đủ để Triển đại nhân sinh được mấy đứa!” (Đm thế cơ =))]] Mày tưởng em là heo nái à)

Triển Chiêu mặt mày trắng bệch, muốn ói lại ói không ra, mặc dù lời nói của tên Trương Lão Thực này chưa chắc là thật, nhưng cứ nghĩ đến tâm tình hắn ôm, còn tặng thêm hàng đồng “liệu” này thật làm người ta co giật

~~Trương Lão Thực không ngừng dùng “Ái ý” tràn đầy nhìn y một cái, tiếp tục chìm đắm trong ký ức của mình, “Ba tháng trước, hình như là ngày 5, ta tranh thủ cơ hội đưa cơm đến trong phủ, len lút điểm Thôi tình hương trong phòng Triển đại nhân (hương kích dục) núp ở bụi cỏ ngay dưới cửa sổ, chờ từ giờ Ngọ tới tận chiều, chờ tới mức ta cũng ngủ thiếp đi, Triển đại nhân mới trở lại, lại chờ đến tận nửa đêm, Triển đại nhân mới ngủ rồi, ta liền...”

“A a a a a”

“Oa a a a a đừng cản ta, hôm nay không chém chết hắn là không được

”

“Bỏ ta ra, bỏ ta ra! Bọn khốn kiếp các người!”

Đại đường loạn thành một đoàn, bốn năm hộ vệ nha dịch vây quanh một người, sống chết ôm lấy tứ đại kim cương đang nổi loạn...

Trương Lão Thực tiếp tục chìm vào trí nhớ đẹp đẽ, “Ta mới bò vào từ cửa sổ, cửa sổ dùng một phát mở ra, đập ngay đầu ta, ta liền té xỉu trong bụi cỏ, ông trời quá bất công a a a ...” Vén tay áo lau lau khuôn mặt bị đau buồn không dứt, “đến khi ta tỉnh lại rồi, Triển đại nhân đã không thấy đâu.”

Hắn oán hận nhìn chằm chằm bụng của Triển Chiêu, tố cáo, “Ta vẫn luôn lo lắng, nhưng lại không có cơ hội quan sát kỹ bụng của Triển đại nhân!!! Triển đại nhân, là đang mang thai đó!”

Trương Lão Thực ngồi trên đất khóc không chịu ngừng, một bàn chân đạp hắn qua bên, Công Tôn đại phu sắc mặt nghiêm túc, bay tới một thanh nắm lấy tay của Triển Chiêu, bắt mạch, Triển Chiêu đáng thương, mắt vẫn mở to chưa phục hồi nguyên trạng, giống một khối gỗ không biết định ở chỗ nào, “Công Tôn tiên sinh, tôi...” Y không biết phải hỏi cái gì nữa...

Chờ Công Tôn đại phu bắt mạch xong, đại đường lại có thêm một khối gỗ Công Tôn to tướng...

Triển Chiêu lắc lại lắc ông, tay không chút khí lực, chân mềm nhũn thiếu điều ngã xuống đất... lại thấy Bao Chửng cầm đại trát đao run run (tức giận) đây là thế giới gì a...

Nếu hỏi tại sao bốn cây cột trụ lại không qua đỡ Chiêu Chiêu đang sụp đổ? Đó là vì bọn hắn đang khẩn trương suy nghĩ, “ba tháng trước” ừm, ngày thứ 5

~~Vương Triều: Hình như lúc Triển đại nhân cùng ta đi tuần nhai, sau đó thì đúng phải một chiếc xe ngựa lớn, y có kéo mình một cái ~ xoa xoa tay ~ là cái tay này, lúc kéo đầu có vướng tay áo, ừm? Không đúng, hay là... ngày ba đi?

Mã Hán: Buổi trưa hôm đó Triển đại nhân cùng ta đánh cờ, trạng thái lúc đó mơ mơ hồ hồ, mặt hình như còn hồng hồng nữa? Ngay cả chuyện ta sờ tay của y cũng không phát hiện...|||

Trương Long: Ta quên mang đai treo đao, vội vội vàng vàng chạy về, đụng trúng Triển đại nhân, còn ôm eo của y nữa

~~Triệu Hổ không thể suy nghĩ ~ có một lần trong phòng Triển đại nhân bị chuột phá, xịt thuốc xong y liền qua chỗ ta ngủ! Hôm đó là đầu tháng mấy? Đầu tháng mấy?...

Bốn cây cột thần sắc quái dị lúc hưng phấn, kích động, mặt mũi hồng hồng ...

Lần đầu tiên, Triển Chiêu không chờ đại nhân của y bãi đường đã đi mất...

Bao Chứng thấy Triển Chiêu bơi vào hậu đường giống hệt hồn ma, lúc này mới nhớ hồi thần, kinh đường một một phách, “Trương Lão Thực! Người tên là Lão Thực lại không hề nói thật một lời! Ở nơi đại đường thanh tịnh lại dám hồ ngôn loạn ngữ, bôi nhọ thanh danh của Quan viên tứ phẩm bốn triều! Người, người, người phải chịu tội gì!?”

Ria mép cũng bị chấn động lung lay ~ tay cũng tê dại ~ Lão Bao cũng không biết là giận hay còn bị kích động quá mức, khuôn mặt nhợt nhạt vô cùng đáng sợ, “Người tới —“

Đột nhiên dừng lại, lông mày nhíu lại, khó khăn.. này này này...

Tội khinh người? Bất kính phạm thượng? Phương hại phong hóa? (Vi phạm đạo đức) ... Trong Luật Đại Tống hình như đâu có mấy cái tội này nha...

“Khụ, đại nhân!” Công Tôn tiên sinh giơ ba đầu ngón tay về phía ông, nháy mắt!

“Người tới, mang tên điều dân điên điên khùng khùng này ra đánh 30 trượng, sau đó lôi đi —“ thuận mồm thiếu chút nữa nói ra chữ “chém” còn may đầu lưỡi Bao đại nhân tu luyện tốt, kịp thời cong lại đổi thành “ném!”

...

....

Xử lý xong đồng hồ ở đại đường, bây giờ người trong nhà mới là trọng điểm của trọng điểm. Hầy! Gia trưởng khó khăn.

Triển Chiêu đang ở trong phòng mình im lặng được ba canh giờ.

Không phải là im lặng bất thường, mà là quá sức im lặng... Nhưng thỉnh thoảng Triển đại nhân ôn nhu thân thiện cũng có xung động trợn mắt bất thường cùng quá mức, bình tĩnh tìm Công Tôn đại phu hết thuốc

~~“Triển hộ vệ, cậu phải hiểu rõ, đây là một sinh mạng nhỏ, cái sinh mạng này mới được 3 tháng thôi, cậu nỡ giết hại nó?!”

“....” Trầm mặc nhìn người đang trách trời thương dân.

“...Triển hộ vệ, bốn phủ tôn trọng quyết định của cậu, nhưng ít nhất cũng phải hỏi qua ừm... một người gia trưởng khác của hài tử rồi mới quyết định thì mới tốt đi? Một mình cậu không có quyền làm như vậy, huống gì bây giờ cậu đang trong tình trạng không ổn định cảm xúc, giờ mà quyết định rất dễ gây ra hậu quả không hay, nếu sau này hối hận...” Trầm mặc nhìn người đang dùng lời chính nghĩa, tận tình khuyên bảo.

“Công Tôn tiên sinh, hài tử này không được bỏ nha...”

“Đúng đúng đúng, không thể bỏ, không thể bỏ...”

“Không những không thể bỏ, còn muốn Triển đại ca nghỉ ngơi thật tốt, không được mệt nhọc!”

“Chuyện trong phủ thán sau chúng ta lo!”

“...”

“.....”

Triển Chiêu không nói lời nào, nhìn bốn cây cột đang chen lên lần xuống...

“Đại nhân, có thể cho thuộc hạ yên tĩnh một chút, để một mình tôi nghĩ thông suốt.” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chuyện hoang đường bậc nào sao có thể xảy ra? Cứ cho mấy cái chén canh kia có tác dụng, thì mình cũng không thể nào... cùng người khác...

“Cũng tốt...” Lời còn chưa dứt, cửa phòng đã đóng lại cái Rầm.

Mấy người ở ngoài cửa thở dài lại thở dài, suy nghĩ lại suy nghĩ, bàn bạc lại bàn bạc ~~ không lâu sau cửa lại mở ra, Triển Chiêu vác bọc nhỏ trên lưng, rất giống định ra ngoài đi xa.

“Triển hộ vệ, cậu đây là?”

“Đại nhân, thuộc hạ ra ngoài để tìm hiểu chuyện này, tự nhiên sẽ trở lại.”

Nhìn Triển Chiêu vội vàng ra khỏi cửa, tứ đại giáo úy vô cùng không hiểu, “Triển đại nhân muốn đi đâu a?”

“Ừm. Dĩ nhiên là muốn tìm cha của hài tử.” Công tôn Tiên sinh thở dài một tiếng.

“Hi vọng Triển hộ vệ sớm chút giải quyết.” Bao Chứng lo lắng trùng trùng, gọi tứ đại hộ vệ, “Chúng ta đi thôi. Hơ?”

Ánh mắt xa xăm ~ Bốn cây cột trụ đáng thương bị lời của Công Tôn tiên sinh đả kích sắc mặt cả kinh đang chống vó lên trời run rẩy.

2. Chương 2

Hăm Không Đảo

Trên hai tầng đá lớn, đứng ở trên là hai nhân ảnh một lam một trắng, kinh triều phách ngân, cuốn theo hàng ngàn bông tuyết.

Mà khí thế giữa hai người cũng là kiếm bạt nỗ trượng! (giương cung rút kiếm)

“Triển mỗ chẳng qua chỉ muốn hỏi rõ ràng chuyện xảy ra đêm đó mà thôi, không có ý tìm người khiêu khích!”

“Thối lắm! Chuyện của người lại đi hỏi Bạch gia gia làm cái gì? Ta thấy người rõ là ngứa móng rồi, rút binh khí đi!”

“....”

“Hừ...”

“Người hà cố gì ép người quá đáng!”

“Ta chính là ép người quá đáng đó, rồi sao? Muốn đánh liền đánh, không đánh thì rút!”

“Người —!!!”

Hai nhân ảnh bay vút lên, đánh, keng keng từ đầu núi này tới tận đầu núi kia, khó phân khó giải

~~Bốn con chuột chạy theo nơi chân núi, tay cũng lạnh băng, “Thật là có thể đánh, đánh này giờ cũng hai canh giờ rồi, còn chưa xong?”

“Triển tiểu miêu này cũng thật, hôm nay không biết ăn lộn thuốc gì, tự nhiên lại dám tìm đến cửa đánh nhau! Ngủ đi, mau cho y thấy sự lợi hại nha!” Hàn nhị ca bắt đầu phân tích đủ dạng.

“Đúng thế đúng thế!” Từ Khánh gào thật to, “Lão Ngủ, không được bại bởi tay con mèo này đâu đấy! Mau qua đây, để huynh cho y một chùy!”

“Được rồi được rồi, các đệ cũng đừng làm loạn nữa!” Lão đại Lô Phương cau mày, “Ta thấy chuyện lần này có chút không giống bình thường... Bình thường đánh nhau phải cãi vã một hồi, hôm nay thế nào Triển Chiêu vừa tới, còn chưa mở mồm lão Ngủ đã giận? Chuyện gì xảy ra?”

“Ừm, đại ca nói rất phải!” Tương Bình lắc lắc cây quạt, suy nghĩ rồi nói, “Lần trước Ngủ Đệ từ kinh thành trở lại, đã thấy sắc mặt không tốt, tám thành là có liên quan tới tiểu Miêu!”

Bốn người còn đang thảo luận, bên kia đã dừng tay —

Triển Chiêu thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, thu kiếm lại, hung hăng, “Bạch Ngọc Đường, ta không tới hồ nháo với người! Nếu người không muốn cho Triển mỗ biết, vậy ta xin cáo từ!”

“Sợ gia gia thì cứ nói! Viện cớ nhiều vậy làm chi!? Nam tử hán đại trượng phu, sợ gì mất mặt!”

“Người!!!”

“Người cái gì mà người! Trùng cái gì mà trùng! Có trùng nữa gia gia cũng không cho người biết—“ Lời sau cùng là Bạch Ngọc Đường dán sát tai y mà nói, động tác cố tình khiêu khích Triển Chiêu, nhất phật sinh thiên, nhị phật xuất thế.

Ta không giận ta không giận ta không giận ~ Triển tiểu miêu trong lòng lẩm bẩm ~ Tức giận là vừa đúng ý hử ~ Ta không giận ta không giận ta không

Ta đi

Xách kiếm lên liền đi, ngẩng đầu một cái, thuyền đâu!?

!?

“Ha ha ha, Triển tiểu miêu, người phải bơi đi rồi!”

“Phụt, ha ha ha

~”

Tiếng cười phách lối truyền đi thật xa, mấy con chuột đáng ghét kia đã đi xa tít, Bạch Ngọc Đường cũng không biết đến đâu

~~Phun trào, Triển Chiêu giận đến mức cả người phát run, một kiếm huy xuống, đá lớn dưới chân đã bị chém đứt làm đôi!

Triển miêu miêu buồn bực vô cùng, mắt thấy trời đã tối, bất đắc dĩ phải nhóm lửa trên bờ, ngáy người ngồi suy nghĩ

~~Ba tháng trước... ngày thứ 5...

Phải là đêm đó đi...? Mình sẽ không nhớ lắm nha, phải biết người người trong phủ Khai Phong đều được chân truyền của Bao đại nhân, trí nhớ siêu cấp tốt

~~Mấy ngày đó đặc biệt bận rộn, chạy cả một ngày mệt mỏi muốn chết, trong phòng lại có mùi hương ngọt ngào thật thích, nhưng y lật qua lật lại trên giường vẫn không ngủ được, phiền não, bất an, giống như quên mất chuyện gì đó.

Hương càng lúc càng nồng, sao lại nóng như vậy?

Bất quá không phải mê hương, dù sao mùi vị đó y cũng quen lắm rồi...

Cho nên... chỉ có thể là...

Ngày mai nhất định phải nói với tiên sinh một chút, về sau đừng đốt hương này nữa, hoa cũng đổi sang loại thanh đạm, thật không chịu nổi

~~Tiếp tục lăn lộn trên giường ~ Đột nhiên! Hồngбет! Quên một chuyện!

Trách sao ngủ không nổi, — hôm nay không phải hẹn tỷ võ với Bạch Ngọc Đường sao!? Thiếu chút nữa đã tự hủy uy tín của mình rồi! Hiện tại là giờ gì!?

Cầm lên kiếm, một bước phi thân ra ~ là đá cửa sổ mà đi, nhất thời vội vã, ra chân có điểm nặng ~ không nghe thấy đằng sau “Phanh” một tiếng (Trương Lão Thực đáng thương sưng một cục trên đầu)

Vội vàng chạy tới tiểu đình ước hẹn, không thấy bóng người ~ suy nghĩ vòng vo, giờ hẹn với Bạch Ngọc Đường là ban ngày, cũng cả ngày rồi, sao hử có thể còn chờ ở đây!?

Chỉ lo bắt phạm nhân, cái này thật quá hư! Thất hẹn, con chuột về sau kiểu gì không đến tìm gây phiền toái!? Đỡ trán thở dài, đi tìm một chút vậy, chỉ cần chưa qua đêm nay, hẹn ước xem như còn hiệu lực

~~Con chuột kia tư cho là phong lưu, lại thích bắt bẻ, chỉ thích sống ở vài địa phương, từng bước từng bước tìm

~~Thế là, Triển Chiêu tìm từ khách sạn tới tửu lâu, lại tìm hai ba trà quán Thanh Lâu, mặc dù không đi vào, nhưng bị hương phấn xộc vô cũng không nhẹ ~ Kỳ quái, sao càng đi càng nóng!?

Mấy cái lồng đèn to sáng bừng kia đặc biệt đau mắt, trên lầu dâm từ lẳng ngữ của khách nhân trêu ghẹo nữ nhân bay vào tai, rơi vào trong đầu ~~ mặc kệ mặc kệ ~~ bình thường tai mắt luôn thanh tỉnh, đi mười con phố những lời này cũng không bay vào óc ~~ Hôm nay lại là thế nào!?

Đầu nặng chân đi không vững, trước mắt cũng xoay xoay

~~Đột nhiên, trên đầu có một tiếng gió! Cũng may thân thủ Triển Chiêu bén nhạy, xinh đẹp chuyển mình, lại chạm vào một — vò rượu! Đừng nói, hơn nửa đêm lại ném vò rượu vào người ta còn có thể là ai?

Trên lầu Bạch y nhân dùng mắt say, lơ mơ nhìn xuống ~~ sao nhìn giống con mèo thối kia vậy?

“Mèo con, người lên đây, không đánh người nằm bẹp xuống ta không phải họ Bạch! Cái con mèo thối không giữ lời hứa nhà người!”

“Bạch huynh, giờ hẹn ước còn chưa qua, Triển mỗ không tính là thất hẹn. Nhưng hôm nay Triển mỗ tới muộn, ta không đúng! Tự chịu phạt!”

Triển Chiêu lên lầu, xem ra chỗ này cũng còn sạch sẽ, không giống thanh lâu la ó ồn ào.

Thấy y bưng chén rượu lên uống cạn, Bạch Ngọc Đường vui mừng khôn xiết, “Bạch gia gia bỏ tiền mua rượu, người uống chùa! Còn nói tự phạt?” Đột nhiên biến sắc, “Xem kiếm!”

Triển Chiêu nhanh chóng né qua, rút kiếm đánh trả, trong lòng bảo mau mau hoàn thành tâm nguyện của con hao tổn tử người, cũng bớt cho ta một cái tâm bệnh, đỡ cho sau này gặp nhau người lại tìm ta gây phiền phức!

Hai người đánh tới đánh lui, khách nhân chung quanh chạy sạch như một làn khói, các cô nương cùng trốn vào nhà trong run lấy bầy, ai dám đi ra a!? Cả một nơi rộng lớn chỉ còn dư lại đang quang kiếm ảnh lúc ẩn lúc hiện!

...

“Sao lại dừng đánh!?”

“Bạch gia gia đánh không thoải mái!” Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, “Ta thấy người căn bản cũng không muốn so cao thấp với ta! Ờo uột giống như đàn bà, nửa điểm hăng hái cũng không có! Đẹp đi —”

“Ai, Triển mỗ —” Triển Chiêu cũng không còn cách nào giải thích, y cũng biết tâm tình mình hiện tại không ở đây, trong lòng hiện giờ cũng hết bó lửa, trên mặt cũng nóng muốn chết, càng đánh càng không có khí lực, cứ cảm thấy như muốn phát tiết cái gì

“Cũng được! So kiếm để hôm nào chúng ta so! Tối nay xem như gia gia ta thua thiệt, ta với người xem thử tửu lượng của ai lớn!”

“Cái này—” Cái này có gì phải so!? Triển Chiêu sắp trợn trắng mắt, bất quá y vẫn biết mình đuối lý, hướng gì chất lòng lạnh lạnh trong ly có vẻ dập được lửa

~~So thì so đi!

Cũng không biết mình uống được tới khi nào, dù gì chuyện sau đó mình cái gì cũng không nhớ, là vào được phòng rồi hay chưa nhỉ? Trước mắt đều là bạch y khi ẩn khi hiện, cả người cũng như bị thiêu đốt, liều mạng cọ xát vào thứ gì đó

~~.....

.....

Không thể nào!?

Gió lạnh ban đêm thổi tới, một mình ngồi trên bờ run lẩy bẩy!

Thuốc của Trương Lão Thực... không lẽ mình khi đó hỏa dục đốt người? Làm ra chuyện gì không phải!? Cái này, cái này—

Nhưng, sau đó mình lại chẳng có ấn tượng gì hết á!?

Chỉ nhớ ngày hôm sau tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường đã đi rồi, mình còn phải xin lỗi người ta, bồi thường cho mụ mụ nơi đó mấy lượng bạc mới có thể thoát thân

~~Tiếp nữa là đau nhức toàn thân~~ Nhưng vốn say rượu xong đều không thoải mái, nhất là lúc vừa được giải rượu~~ Cho nên bình thường mình đều không uống say~~ hôm đó lại không ngờ, vai đau lưng đau tới mức cưỡi ngựa cũng thấy không thoải mái.

Đang lúc tâm phiền ý loạn, nhức đầu không thôi, chợt phía Nam bùng lên ngọn lửa! Là hướng Tụ Nghĩa Sảnh của Hãm Không

~~Triển Chiêu kêu lên không tốt, vận khinh công phi thân chạy tới!

Chờ y chạy tới, lửa đã dập, chỉ bị cháy nửa sương phòng, không có người bị thương. Y vừa thở phào nhẹ nhõm, đã bị đoàn người vây quanh

~~“Người cái con ôn mèo! Đến đâu cũng không có chuyện tốt! Nói, có phải người châm lửa hay không!?” Từ Khánh bị chọc tức, những người khác cũng dùng sắc mặt bất thiện nhìn y chằm chằm.

Trong lòng y cũng nổi lên một đoàn lửa, cố nhịn xuống, “Dĩ nhiên không phải ta làm! Nếu không ta còn đường đường chính chính đứng đây làm gì chứ!”

“Ai biết!? Lần này người tới Hãm Không Đảo tính toán làm gì?”

“Đúng vậy, Triển Chiêu, mau nói rõ ra, nếu không đừng hòng đi!”

“Ta...” Triển Chiêu đột nhiên nhớ tới một việc, “Các vị, Triển mỗ vừa nhớ. Lúc mới tới đảo, từng có người theo đuôi, ta thấy y phục chúng bình thường, giống trang phục gia đình, còn nghĩ là người của các vị! Bây giờ xem lại, chắc cũng không hẳn vậy. Không phải các vị chọc trúng cừu gia gì chứ?”

“Ồ ngôn! Người bốt ở đây làm loạn!”

“Ai~~ Không đúng lắm nha đại ca, mấy ngày nay đệ quả thật có đụng trúng mấy kẻ ra vào có hành tung khả nghi

” Tương Bình nhỏ giọng hỏi Lô Phương, “Mấy ngày trước chúng ta không đắc tội ai chứ!? Cũng đừng theo người ta nói!”

Bạch Ngọc Đường ở một bên cúi đầu suy nghĩ, không lên tiếng

~~Lô Phương gật đầu, ngăn cản Hàn Chương cùng Từ Khánh động thủ, “Cũng may lần này chúng ta phát hiện sớm, lại nói cũng không bị tổn thất lớn lao gì, coi như thôi.”

“Phải rồi Triển Chiêu, người đến Hãm Không Đảo rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta —“ Triển Chiêu thấy ông còn nghi ngờ mình, cũng không có cách, chỉ có thể nói, “Triển mỗ có chút chuyện riêng muốn tìm Bạch huynh giải quyết!”

“Ngũ đệ chúng ta có chỗ nào đắc tội Triển đại nhân người? Có lời nói thẳng, không cần vòng vo.”

Lô Phương nghĩ y không chịu nói thật, nói chuyện cũng không khách khí, Lô phu nhân kéo tay áo ông, “Đương gia, ông cũng đừng nghĩ vậy. Tôi thấy, Triển Chiêu có vài lời không tiện nói ra đi?”

Bạch Ngọc Đường cũng mở lời, “Đại ca, Triển Chiêu là đến tìm đệ! Chuyện này không cần các huynh lo! Đệ tới giải quyết! Mèo con, tới đây!”

Triển Chiêu cùng hần tới chỗ không người, Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nhìn y, “Chuyện đêm đó tại sao ta nhất định phải nói cho người biết? Trừ phi người nói cho ta biết, Bạch Ngọc Đường ta cướp của hay là giết người, theo người về quan phủ thẩm vấn!”

“Người không nói thì thôi, cần gì tố khổ ta!?”

“Hừ...” Vẫn cười lạnh.

“Nếu không phải bị ép, Triển mỗ đâu cần chạy tới đây cho các người giễu cợt!” Triển Chiêu bị vẻ mặt của hần kích tới, hét lớn!

Mặc dù lúc nào cũng bất hòa với Bạch Ngọc Đường, nhưng dù gì vẫn có mấy phần tôn trọng nhau, lúc nào cũng chọc ghẹo khiêu khích thật làm y nhần cũng không nhần được...

“Đêm đó nếu không xảy ra chuyện hoang đường gì thì thôi, Triển mỗ cũng có thể yên tâm!”

Y cố ý nói, thấy vẻ mặt Bạch Ngọc Đường biến đổi, trong lòng giật thót, bước tới lắc hẳn, “Bạch Ngọc Đường... nói vậy, thật sự là... làm sao có thể...” Chính là sợ chuyện như thế nên mới ôm hi vọng đi kiểm chứng, không ngờ lại là thật, tay y không khỏi xoa bụng mình, lại sợ hết hồn, sợ hãi bỏ ra!

Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đứng ở đó không nói nên lời, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy càng thêm nổi giận, “Triển Chiêu! Bạch gia gia ta còn chưa lên tiếng! Người làm ra bộ dáng này làm gì!? Gặp quỷ!”

“Chuyện phóng hỏa ta sẽ nói với đại ca, không phải người làm huynh ấy sẽ không truy cứu! Người mau chạy nhanh đi, để Bạch gia đỡ phiền lòng!” Bạch Ngọc Đường vừa muốn đuổi y đi, đại tẩu lại đột nhiên xuất hiện, “Ngũ đệ, đệ nói cho y đi y liền có thể đi sao. Chuyện còn chưa tra rõ, Triển Chiêu hay là lưu lại trước cũng được chứ hả?”

“Ai ai—” Lô Phương đẩy cô, cô lại ngắt Lô Phương một phát, tới kéo tay Triển Chiêu, “Triển Chiêu, ta dẫn người tới phòng khách. Nếu đoán sai, xem như chúng ta ủy khuất người, bữa sau sẽ trả lại công bằng.”

Mới rồi đám Ngũ đệ không thấy động tác nhỏ của Triển chiêu, nhưng ta lại nhìn thấy ~~ người xem, dáng vẻ y đến tìm Ngũ đệ làm một bộ muốn nói lại thôi, còn có biểu tình kia, nhất định có chuyện ~~ Nhân cơ hội kéo tay Triển Chiêu ~~ sờ mạch xem thử một chút

~~Triển Chiêu đẩy tay cô ra, “Lô phu nhân, trước khi chuyện được tra rõ, các người đuổi Triển Chiêu đi, Triển Chiêu cũng sẽ không đi!”

“Chà, mèo này tính khí cũng không nhỏ!”

“Quên đi quên đi, y ở lại là tìm cơ hội ~~ báo thù ~~”

“Đại tẩu, tẩu làm sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đưa mắt nhìn Triển Chiêu đi xa, lại nhìn đại tẩu đang há mồm trợn mắt.

“Ngũ đệ, đệ...” nắm tay Bạch Ngọc Đường, cả kinh thất sắc, “Đệ không phải...”

“Có chuyện tẩu mau nói nha đại tẩu!”

“A ~~ không sao không sao, đại tẩu chỉ mệt quá...”

“Đại tẩu, lão Ngũ cũng đi rồi! Tẩu có chuyện gì cứ nói!”

“Được được, các đệ đừng quấy! Ài! Chẳng lẽ các đệ không biết tại sao Triển Chiêu lại tìm đến cửa sao!?”

“....” Tứ thử làm mặt nghi ngờ.

“Ta nói cho các người biết, lần này, Ngũ đệ chúng ta, chạy không thoát đâu.”

“.....” Tứ thử đầu óc mơ hồ.

“Bụng y có xương thịt của Ngũ đệ, làm sao không vội!”

“Chà... khó trách...” Tứ thử chợt hiểu ra.

“Hèn gì Triển tiểu miêu vội tới mức mặt cũng đỏ..”

“Đúng rồi, bộ dáng đó đơn giản là giống hệt vẻ mặt trước kia của cô nương X, cô nương A x, cô nương tiểu X lúc tìm tới cửa!”

“Vậy sao... bất quá... nhưng mà...”

Tứ thử cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng gãi đầu suy nghĩ

~~“Nương tử ~~” Lô đại ca đầu đầy hắc tuyến mở mồm, “Nhưng, trước kia những người tìm tới đều là cô nương ~~”

“A a a! Vậy là sao đại tẩu! Triển tiểu miêu kia là một người đàn ông, làm sao có thể có –“ Mấy con chuột lần nữa bình tĩnh ra — bị che miệng!

“Nhỏ giọng một chút, đừng để người ta nghe!” Đại tẩu than lại than, “Ta biết y là nam nhân, nhưng ta vừa mới chẩn qua, y chính là đang mang thai!”

...

.....

Bốn con chuột đứng hóa đá tại chỗ ~ ở trong gió bay bay

~Trong phòng.

“Ài!” Lô Phương cau mày, không giãn nổi, “Ngũ đệ sao lại hồ đồ như thế? Ta thấy, đệ ấy chắc sẽ không chấp nhận chuyện này đâu, nếu không sao có thể đối xử với Triển Chiêu lãnh đạm như vậy!?”

“Nương tử, muội nói Triển Chiêu có phải giống như các cô nương thâm thích Ngũ đệ lần trước, đến đây diễn trò cho chúng ta xem, nhưng thật ra chỉ là giả không!”

“Đương gia, đầu óc ông không rõ ràng à. Thai các cô ấy mang là giả, Triển Chiêu lại là thật! Lại nói y đường đường nam hiệp lại có thể mặt dày đi đổ thừa cho Ngũ đệ chúng ta sao!?”

“Ta cũng biết... nhưng chuyện này, còn chưa thành!”

“Được hay không tôi phải đi hỏi mẹ trước một chút, chúng ta đều không nói, lão nhân gia người mới có thể làm chủ!”

Mở cửa sổ, đem tờ giấy mới viết xong cột lên đuôi chim câu, “Đi đi.”

“Ài – tôi nói trước cho mấy người biết, trước khi mẹ tới đây, các người không được làm khó Triển Chiêu!”

“Ài! Biết biết.”

Bạch Ngọc Đường mở cửa sổ ra nhìn nhìn, Triển Chiêu kia thật đúng là ở lại phòng khách! Hơn nữa ở một lần chính là 5 ngày ~ đáng chết ~ mèo này da mặt đủ dày

~Chuyện đêm đó không phải là hắn không nhớ nổi, mặc dù uống say, nhưng Bạch gia gia là ai chứ, lúc gần say chém 18 tên tặc cũng không thành vấn đề ~ nhưng vấn đề là hắn lúc này vô cùng bức bối, nhớ tới đỉnh đầu cũng bốc khói

~Thất hên xem như thôi, tỉ võ không có khí lực cũng không nhằm gì, cùng lắm thì gom lại một cục tính sổ sau

~Con mèo kia lại làm ra chuyện dơ bẩn như vậy!

Phải phải phải, Bạch gia gia thích chơi đùa khắp chốn nhưng ~ cũng không phải không có tiết tháo ~ hơn nữa cũng không biến thái tới mức bị nam nhân đè còn có thể thoải mái được ~ (Chắc, em nó đè chú nhưng chú ở trong em nó mà =)] tính ra chú cũng có lỗi đâu, được ăn, còn được thêm hài tử =]]]] Nếu không phải trước đó uống nhiều quá, sẽ không nhìn không ra khác thường của Triển Chiêu ~ Giờ nghĩ lại, căn bản là mắt sói bị dục vọng đốt đỏ mà

~Tạm ngừng nhớ lại ~ tắt lửa trước!

...

.....

Nói thật, Bạch Ngọc Đường – Bạch Thiếu gia ở ngày mừng năm đó đúng là vô tội gặp xui ~ Vốn bị Triển Chiêu làm bức bối cả ngày, đến tối tỷ võ bất thành, uống rượu liên uống đi, uống được một nửa lại bị đụng té

~Có thể tưởng tượng ra Bạch thiếu gia yêu cái đẹp, thích cái sạch tức giận cỡ nào ~ Tốt lắm Triển tiểu miêu người, cư nhiên cũng dám mượn rượu làm càn ~ dùng một cước đá Triển tiểu miêu mặt mũi đỏ bừng sang bên ~ (đá bây giờ sau này xót gấp 10 chú nhé)

Vừa lao đảo vào trong phòng muốn nằm xuống nghỉ ngơi, lại bị người ta ôm tới từ phía sau, té ngã ~~ (té ngã hai lần, là nam nhân cũng không thể nhẫn ==) Bạch Ngọc Đường vốn định mắng, bất quá rất nhanh đã bị động tác của người kia dọa sợ —

Y thậm chí cọ sát đai lưng, còn cắn, dùng cả tay chân đè trên người mình ~~!!!

“Con mẹ nó, người điên rồi!? Ô —” Chỉ kịp mất một câu, đã bị người kia mạnh mẽ hôn (cắn?) vào trong xương, nuốt về trong bụng

~~Hắn cuối cùng xác định: Mèo này động dục rồi

Với cả ~~ Mèo động dục thật đáng sợ ~ (à... thì ra chú vốn sợ vợ =)]]]

Mặc dù bình thường Bạch thiếu gia mềm mại tới giờ đều không thua, nhưng ở phương diện võ lực hai người luôn là tám lạng nửa cân ~~ Nhưng con mèo tối nay mất võ có lực ~ cắn bản đã đem toàn bộ tinh lực bình thường không phát tiết ra dùng hết ~~ Xong rồi! Tên đáng ghét nào hạ độc con mèo này vậy!?

Cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng hiểu được toàn bộ, rượu cũng tỉnh một nửa, nhưng xiêm áo cũng bị lột gần nửa, cả người không thể nhúc nhích, mà tức nhất là con mèo này trước khi dùng bạo lực còn nhớ chế trụ hai tay người bị hại, hai tay hắn bị đè chặt hai bên đầu!

Bạch thiếu gia hiếm lắm lắm với xuất hiện hai mắt kim tinh, trên đầu cũng là một đoàn lửa

~~Ai cũng biết hắn biết chữ “Phong lưu thiên hạ” trên quạt làm chiêu bài cho mình, vậy nên phần lớn đều cho rằng Bạch Ngọc Đường là một loại phong lưu xuất nhập bụi hoa, thật ra này là do tư tưởng của người ta quá kém – Phong lưu này cũng không phải hắn phong lưu, ý tứ trước mắt cũng không sai biệt với 4 chữ “Ngạo tiểu giang hồ” là mấy, tóm lại là muốn chỉ con người ta rất tự do, rất tiêu sái, rất dũng mãnh là được

~~Thật sự, Bạch thiếu gia cũng không có nhiều nữ nhân như vậy, không có khắp nơi lưu tình như vậy, không có lăng nhăng như vậy, lại càng không có người ta tóm lại XXOO rồi OXXX như vậy ~~ Sỉ nhục siêu lớn nha

Ủy?

Người đè trên người hắn cứ cọ tới cọ lui, gặm đi gặm lại mà tại sao không làm bước tiếp theo?

Rõ ràng y phục cũng đã sớm bị kéo sạch ~~ ///— — (chú mong chờ cái gì? =)]]]

Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm — trực giác nói cho hắn biết, mèo này thiếu hụt kinh nghiệm cường bạo người, phần sau nhất định không làm được!

Cơ hội tốt!

Thả lỏng ~~ thả lỏng ~~ cổ chịu đựng tóc gáy dựng lên, chịu đựng da đầu tê dại, thả lỏng

tốt, quả nhiên Triển Chiêu cho là hắn đang chủ động phối hợp ~~ cơ thể nóng ran đè chặt hắn, tay cũng vòng ra đeo lên sau lưng hắn

~~Tranh thủ lúc Triển Chiêu vội vùi vào cổ hắn cắn, hắn từ từ dời một cái tay ra

~~A! Mèo chết!

Một tay khác còn chưa dời ra, hắn đã kêu thảm một tiếng!! Chỗ.. chỗ chỗ đó của ta lại có phản ứng! (con mèo còn chưa làm gì chú đã tự hại....)

Nhìn người vẫn đang ngồi ngang hông hắn cọ trái cọ phải, Bạch Ngọc Đường khóc không ra nước mắt, đốm lửa ở bụng dưới mạnh mẽ vọt lên, sợ hơn nữa là con mèo kia bây giờ lại đang thần trí mơ hồ ~~ thở hổn hển còn mang theo vẻ mặt khó chịu.

Dĩ nhiên Triển Chiêu cảm giác được mình đang phản ứng, bởi vì y càng dùng thêm sức cọ xát nơi đang dựng thẳng trong quần ~~ cứng chạm cứng ~~ Bạch Ngọc Đường lập tức buồn nôn, nhưng cơ thể cũng run lên không kiềm được ~~ có hơi tê dại ~~ cứng hơn

~~Ta XXXX con mẹ nó, rõ là XXX rồi

(như thằng dở =)]]]

Đang chửi đột nhiên ngồi dậy, Triển Chiêu hiện đang thoải mái thiếu chút nữa bị hấn xốc lên! Còn một tay chưa kịp thoát ra, Triển Chiêu lập tức dùng một tay đẩy vai hấn xuống, một tay kéo xuống thứ che chắn vật phẩm của hấn

~~Xích lửa tương kiến~~ dĩ nhiên xích lửa cũng chỉ là một chuyện xui xẻo

~~“Hỗn trước! Người muốn chết sao!” Diên tiết gầm lên như không kiềm chế được

~~“Ừ~~ ừm~~” Dục triều khó nhịn, cố gắng di chuyển cơ thể, muốn đem quần đang cản trở kéo xuống, bắt đầu rên rỉ không ngừng

~~“Triển Chiêu! Người để XX hấn ở nơi đó!”

Bạch Ngọc Đường đơn giản đem lời chửi thề cả đời mất hết ra, rốt cuộc người có thể hay không vậy~~
Đừng ngồi trên bụng ta chọt tới chọt lui ||||| Ai u~~ Y phục lại khéo đến ngang hông rồi, chặt quá! Tay đừng nắm cổ ta chứ~~ muốn siết chết ta sao! Người ngược lại mau giải quyết sạch sẽ gánh nặng trên người người trước đã!> ++ <>

Triển Chiêu thở dốc, hơi dừng lại, nhìn hấn

~~Bạch Ngọc Đường căn bản cũng mê mẩn, tay lấy được tự do một phát kéo cổ Triển Chiêu xuống, lần này Triển Chiêu rất nghe lời nằm trước ngực hấn tiếp tục tàn sát bữa bãi

~~“Lùi về sau nha, lùi tiếp —” Bạch Ngọc Đường tranh thủ lúc y không nhìn thấy ra lệnh, một tay trống siết chặt eo Triển Chiêu~~ Hô! Cũng may đủ thon~~ “Tốt lắm... đừng động, chính là chỗ này —” Ngón tay khoắc lên xương hông nhả bóng dùng sức nhấn —

Ô a a a —

A a a a a a —

Hai tiếng kêu thảm thiết!

Triển Chiêu là do bị đâm vào trong cơ thể kích thích không nhịn được đau đớn — nhưng eo bị một người so với hấn còn khấn trương hơn siết chặt nên chỉ có thể tiếp tục ngồi trên “cây cột” ấy

La thảm thiết hơn chính là Bạch Ngọc Đường, nơi ngạo mạn nhất cũng là nơi yếu ớt nhất của nam nhân mình đột nhiên đâm vào một nơi chưa được bôi trơn, cũng chưa được chuẩn bị~~ đơn giản giống hệt bị kìm kẹp chặt~~ Vừa định động đây~~ không ngờ người ngồi ở trên hấn vì không chịu đựng nổi bắt đầu quạ///= = Kéo cả bảo bối của mình nghiêng tới nghiêng lui ||| Gãy đó

So với tất cả những thứ này, chuyện làm hấn không thể chấp nhận, một mực canh cánh trong lòng chính là, vừa mới vào hấn cứ nhiên lại — bắn!!? Kinh nghiệm đau thương

Ta Bạch Ngọc Đường thích là nữ nhân dẻo dai mềm mại, nhiều nữ nhân muốn đầu hoài tống bảo như vậy ta còn không muốn, thế nào lại thua trong tay một đại nam nhân mạnh mẽ người!?

3. Chương 3

Sáng sớm, Triển Chiêu đang mặc y phục~~ Từ khi đến Hãm Không Đảo cũng đã được mấy ngày rồi,, mặc dù trong lòng lại còn rất nhiều chuyện, nhưng giấc ngủ cũng không bị trễ nãi ~ nói mới nhớ mấy ngày vừa rồi rất có thể ngủ nha, hồi trước cũng không có dậy trễ tới mức này!

Đang tính thất lại đại lưng, cúi đầu ~ A ~ bụng lại phình lên so với trước kia nhiều lắm, nghĩ một chút, đến giờ chắc cũng được chừng 4 tháng rồi đi, trách sao lại nhìn rõ như vậy. Ôi, thử dài, cũng mong có thể giải quyết chuyện này nhanh một chút, về phủ rồi tìm Công Tôn tiên sinh thương lượng dùng thuốc bỏ nó đi, sau này cũng không thể cứ như thế ra ngoài gặp người

~~Cau mày, siết chặt đai lưng ~ đột nhiên, trên bụng lại nghe “Phịch” một tiếng!? Cái gì vậy!?

Chẳng lẽ nào...

Phịch!! Lại thêm một cú!

Là sinh mạng đó đang đá mình ư!

Triển Chiêu cười khỏ, con cảm nhận được suy nghĩ của ta, cho nên đang tỏ ý bất mãn sao? Ta còn có cách nào chứ?

Bối rối nhìn...

Lấy tay xoa xoa lên một một chút, ở đây lại cảm nhận được nó đang nhẹ nhàng chuyển động như đáp lại, y sợ hãi cả kinh, đây là một sinh mạng nhỏ, nó còn sống, còn sống..

Ta—

Vô lực ngồi xuống giường, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ!

Bên tai lại bắt được một tiếng vang nhỏ, vội vàng đẩy cửa sổ, lại thấy một nhân ảnh vút qua bên tường ngoài, nghĩ tới những chuyện gần đây nhất xảy ra trên đảo Hãm Không, lập tức cầm lên kiếm, đuổi theo!

Chạy tới khoảng mấy chục thước tường ngoài, thấy tên ăn mặc như gia đình kia đang cuống cuống chạy ra ngoài xa, đề khẩu khí, vừa đuổi tới khúc quanh, trước mặt lại là một kiếm chém tới, Triển Chiêu biết người tới công phụ lợi hại, lấy làm kinh hãi, thân thể cũng né quá một bên, dùng kiếm đỡ kiếm của đối phương

“Tiểu tặc, muốn đi đâu! Ăn một kiếm của Ngũ Gia đây!”

Người tới tung ra kiếm thế bén nhọn không dứt, Triển Chiêu nghe tiếng thôi cũng biết người nào, “Bạch huynh!”

“— Là người?” Bạch Ngọc Đường thu tay, hai người cùng nhau đuổi tới bên ngoài, người kia đã sớm chạy mất tăm mất tích!

“Tại sao người lại ở đây!?” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, chất vấn.

Thật ra tự thân hắn cũng biết, chỉ sợ hai người này cùng nhau đuổi địch, kết quả đánh bậy đánh bạ lại để người tẩu thoát mất

Triển Chiêu vô cùng bất mãn với khẩu khí chất vấn của hắn, “Ta? Giống Bạch huynh thôi, đuổi địch!”

Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng, im lặng.

Triển Chiêu nghĩ một hồi, “Bạch huynh, ta nghe Lô đảo chủ nói, gần đây trên trang của các người cũng không quá bình an, rốt cuộc là chọc trúng cừu gia nào rồi!?”

“Người giang hồ nhìn thuận mắt thì là bạn, không thuận mắt liền thành địch ~~ Bạch gia gia người giết không biết bao nhiêu kẻ ác nhân, nếu nhất gan cũng không cần lăn lộn giang hồ nữa rồi” Bạch Ngọc Đường không thuận theo nói.

“Ta hỏi là gần đây người có hay không —“

“Ài! Im đi! Triển đại nhân, chỗ chúng ta không ai báo án, chuyện này người không cần phải quan tâm, mau mau dọn dẹp quần áo về đi chứ?”

Triển Chiêu bị hắn mĩa mai, trên mặt cũng trợn đỏ trợn trắng ~ đang khi lúng túng, lại nghe bên ngoài cửa có người nói, “Nhĩ ranh, đây chính là đạo đài khách của chúng ta sao?”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy thanh âm này, chân đã chuẩn bị lấy đà chạy đi ~~ chỉ tiếc Giang Trữ đã đứng trước mặt hắn, làm hắn chỉ có thể trưng ra một bộ mặt tươi cười, “Mẹ, lão nhân gia người sao lại tới đây?”

“Cái gì mà [lại] tới, xem ra không hoan nghênh ta a?”

Giang Trữ tủm tỉm cười hỏi, Bạch Ngọc Đường chuyển ánh mắt, thấy đại tẩu hần đứng ở một bên nhần cười, liền biết ngay có chuyện gì xảy ra, trong lòng âm thầm kêu khổ

“Triển Chiêu, con cứ an tâm ở lại đây! Có lão bà tử ta ở, chúng nó không dám làm gì con!”

Giang Trữ nghiêm mặt chống quải trượng, Bạch Ngọc Đường biết ý của bà là đang cảnh cáo mình đây, trong lòng lại thầm bốc lửa.

Triển Chiêu há miệng, không biết phải nói cái gì mới tốt ~ Thầm nghĩ nói cảm ơn ~ nhưng lại không biết ý của Giang Trữ là gì.

Giang Trữ nhìn nhìn y, bước qua kéo tay y lại, “Con nha, cứ xem đây là nhà của mình, không cần khách khí.” Nghe vợ con trai lớn mình báo tin, cũng đã nửa tin nửa ngờ, tự tay chứng thực một cái liền biết không sai được rồi ~ Lại thấy Triển Chiêu hơi xấu hổ, vội thả tay, trong lòng yên trí, mặt cũng vui vẻ nhiều.

Bạch Ngọc Đường gào lên, “Mẹ, ý mẹ là sao ~ tại sao phải chứa chấp con mèo này chứ!?”

“Câm họng! Thằng nhãi con con! Sao lại nói với người nhà như vậy!?”

“Con đối với y đã là khách khí lắm rồi, con —“

“Con! Thật là quá thất vọng!” – Giang Trữ nhéo lỗ tai của hần, Bạch Ngọc Đường cùng vội né khắp nơi, vừa tức vừa gấp, “Mẹ, người đừng —“

“Con qua đây!” Giang Trữ kéo tay hần qua một bên, “Con nghĩ sao vậy hả? Lớn đã không quan tâm, còn muốn mặc kệ cả nhỏ sao? Đã vô lương tâm như thế, thì lão bà tử ta cần nhi tử như con làm gì nữa!? Vứt luôn cho xong!”

“Cái gì ~ Mẹ, người nói cái gì? Cái gì mà lớn, nhỏ ~”

“Ai da ~” Giang Trữ cũng gấp, hung hăng dùng tay đâm mấy cái vô trán hần, len lén chỉ Triển Chiêu, “Là cái trong bụng y kia kìa!”

“!?...”

!?

Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu, mắt lại dừng lại nơi bụng phúc hơi nhô lên đó, vô ngữ nửa ngày

“Mẹ, ý mẹ là, là —“

“Con của con a~” Giang Trữ hận sắt không thành thép nhắc nhở hần!

“Sao có thể —“ Bạch Ngọc Đường xám cả mặt, gào lên một tiếng, “Mẹ, người đừng ngốc! Ai biết trong bụng hần có thứ gì!? Quan hệ gì tới con chứ!?”

Triển Chiêu đứng bên cạnh nhìn hai mẹ con bà to nhỏ hết nửa ngày, giờ vừa nghe thấy, giận tới mức mặt cũng xanh, đạp ba bước tiến lên trước, “Trong bụng Triển mỡ có cái cái cũng không nhọc Bạch huynh người quan tâm!” nói rồi xoay người định chạy

~“Đứng lại!”

Giang Trữ hồng một tiếng, Triển Chiêu dừng bước chân, “Đa tạ ý tốt của Bà bà, Triển Chiêu tốt hơn ra ngoài trang ở đi ~ bất quá xin cứ an tâm, trước khi sự tình được làm rõ, Triển Chiêu chắc chắn sẽ không rời khỏi đảo Hãm Không nửa bước!”

“Triển Chiêu, con cũng đừng giận dữ, là do oa nhi của ta ngang ngược quá, con cũng đừng để trong lòng, bây giờ cũng không phải như trước a, trong bụng con còn xương thịt của Bạch gia, không thể dựa theo tính tình của mình mà làm việc nữa!”

Triển Chiêu vừa nghe những lời này, hai mắt cũng mờ đi, “Bà bà, cái này, người sao lại...”

Bạch Ngọc Đường vẫn còn chưa chịu tin, còn cho là Triển Chiêu lừa hần ~ nhưng mà, nhìn biểu lộ của Triển Chiêu cùng mẹ mình, mồ hôi cũng vã ra đầy trên ót, dần hần...

Không thể nào không thể nào không thể nào ~ Đùa cái gì vậy!?

Đêm đó thật sự có... bắn vào sao!? Hình như... đâu có...

Không đúng, cứ cho “vạn nhất” khụ, có bắn vào, thì đây cũng là một chuyện không không không không không tưởng nhất ~ một lần đã trúng sao!?

Cũng không phải ~ Cứ cho là một lần liền trúng ~ nhưng nhưng nhưng, mèo này là nữ nhân ư? Ta nhớ hình như không phải mà

~~Ngất

Chuyện này là thế nào???

Đầu óc hần vô cùng hỗn loạn, ánh mắt chăm chăm ngó thẳng vào bụng Triển Chiêu, thật lâu, mới bước tới kéo Triển Chiêu lại, “Người nói mau! Người đang lừa mẹ ta có đúng không!?”

Triển Chiêu một thanh võ bay tay của hắn, sắc mặt xanh mét không nói lời nào ~ Nhắc chân định đi

~“Triển Chiêu! Người nói rõ cho ta!!!”

“Thả tay! Bằng không Triển mỗ không khách khí nữa!”

“....”

“....”

Thấy hai người lại muốn động thủ, “Vụt” một tiếng, một sợi dây lóe ánh vàng bay tới, trói chặt hai cánh tay đang lồi lồi kéo kéo kia lại với nhau, hai người đồng thời ngẩn ra, sợi dây dưới sự dẩy giụa của hai người siết càng ngày càng chặt, gắt gao cột chặt hai cái tay kia!

“Mẹ à –”

“Bà bà”

Hai người đều lo, cả hai đều không quên kinh nghiệm bị dạy dỗ lần trước, nhưng Giang Trữ căn bản không quan tâm tới Bạch Ngọc Đường đang reo to hú nhỏ ở sau lưng nữa, “Mày không cần phải la, khi nào Triển Chiêu y sanh xong mày hãy về nói chuyện với mẹ! Bằng không mẹ không nghe!”

“Còn con nữa! Triển Chiêu, nếu như hài tử trong bụng con có xảy ra thêm thất gì, lão bà tử ta nhất định trở mặt không nhận người nữa.”

Triển Chiêu đã sớm đỏ mặt tới tận tai, tuy cảm thấy cái này có hơi vô lý, nhưng Giang Trữ hiện tại cũng đâu có nói lý với y a ~ nhất thời không trả lời được.

Bạch Ngọc Đường ngăn lại Giang Trữ, thấp giọng ghé sát vào lỗ tai bà, “Mẹ, có cái gì từ từ nói, người đừng như vậy ~ “ ầu ầu, “Khi không lại bắt con chăm sóc con mèo này!? Y cũng đâu phải không có tay có chân!?”

Giang Trữ chuyển mắt, “Được! Con bây giờ lập tức cưới vợ về, ngày mai cho ta ôm cháu trai, làm được thì ta cái gì cũng không nói nữa!”

“Mẹ—”

Bạch Ngọc Đường biết không xong rồi, chỉ có thể đưa mắt nhìn Giang Trữ rời đi ~ giận dữ giật dây, trợn mắt lườm Triển Chiêu một cái!

“Người nhìn ta làm cái gì!? Có bản lĩnh thì bảo bà bà tháo dây ra đi!”

“Cha, ta còn chưa có hỏi người đây? Bụng của người là thế nào?” Bạch Ngọc Đường nghi ngờ nhìn đi nhìn lại, đột ngột đưa tay qua!

Chát!

“Người làm cái gì đó!” Triển Chiêu đẩy cái tay có ý đồ bất chính kia ra.

Dĩ nhiên là xem thử xem bên trong nhét cái gì! Những lời này Bạch Ngọc Đường chỉ dám nghĩ trong lòng, không có nói ra ~ Cũng biết sắc mặt mèo này hiện tại đã rất khó nhìn rồi, giờ mà dám đổ dầu vào lửa chỉ sợ y sẽ động tay luôn á ~ mà động thủ cũng chẳng sợ, bất quá á ~ Ngũ gia ta đang phiền muộn, phiền muộn chết

không có tâm tình đi đánh nhau!

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, người kéo ta xé nửa ngày, bên ngoài đột nhiên nổi lên tiếng chuông keng keng dồn dập!

“Chuông báo động! Trên đảo có chuyện rồi!”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe, sắc mặt đã đổi, đứng dậy chạy biến ra ngoài, Triển Chiêu chưa kịp phòng bị, đầu đập lên người hắn! Bạch Ngọc Đường chửi một tiếng, Triển Chiêu cũng không muốn đáp lời, vội vàng đuổi sát theo ra

~~....

“Ngũ gia, ngài đến rồi!” Đại quản gia của đảo làm vẻ mặt khổ sở ~ “Tiểu lục tử bị người giết!”

Bạch Ngọc Đường kéo tấm vải liệm ra nhìn một chút, tử trạng quá thê thảm, là bị ám khí làm bị thương ~ Chạm vào cổ còn thấy chút hơi ấm ~ hắn thở gấp, ngẩng đầu quan sát những lối đi xung quanh, chăm chăm nhìn vào bụi cỏ bên bờ, “Hừ! Còn chưa chạy xa!”

Lúc này nhóm Lô Phương cũng vừa tới, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tứ ca, thuyền chạy hôm nay được đặt bên bờ đâu?”

“Bờ phía đông...” Tương Bình còn chưa nói xong đã hô lớn, “Thuyền!”

Mọi người chạy lên đỉnh núi, chỉ thấy một con thuyền nhỏ từ trong đám lau sậy trôi ra, một bóng người vội vàng chèo theo gió, rất nhanh chóng đã tới giữa sông.

“Dám lên đảo giương oai! Gia gia ta phải khiến người chết không toàn thây!” Bạch Ngọc Đường giận lắm rồi, xoay người định đuổi theo ~ Triển Chiêu vẫn đang cau mày chợt kéo hắn lại, “Đợi đã!”

“Cái gì?”

“Nhìn chỗ này —”

Theo hướng Tiểu Lục Tử ngã xuống, trong bụi cỏ rậm rạp cách tay hắn không xa, lộ ra một đường dây lúc ẩn lúc hiện

!?

Mọi người vội vàng vệt bụi cỏ ra, trên mớ rễ cây cùng phụ sa sông, lại đào ra một đường hỏa tuyến dài mấy chục thước, kéo tới tận ngoại trang của họ, những đồng hồ được chôn phía dưới dư sức đem ổ của ngũ thử san phẳng rồi.

Thật là quá điên ~ mọi người sợ hết hồn, từng người cũng biến thành tượng bùn Bò Tát!

Triển Chiêu im lặng, nhìn Bạch Ngọc Đường lúc này sắc mặt cũng đen, “Người biết lai lịch của ám khí kia!?”

“Hừ! Người biết ta còn không biết chắc!?”

“Lúc nào chọc trúng bọn hắn?”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn y một cái, không tình không nguyện nói, “Một tháng trước, Ngũ gia ta đụng phải một tên giết một cặp vợ chồng thương gia ở Huyện Thanh Hà, còn dám cưỡng bạo ấu nữ! Lúc đó bị ta chém!”

“Vậy thì đúng rồi...” Triển Chiêu trầm ngâm nói.

“Có lời liền nói, bớt dài dòng!”

“Bọn chúng đã bị nha môn ở mấy nơi truy nã, vài ngày trước còn cả gan chạy tới Kinh Thành gây án, lục soát mấy nơi phụ cận đều không có kết quả, thì ra chạy tới phụ cận Thanh Hà sao.”

“Bắt hay không bắt là chuyện của các người! Nội lá gan này của bọn chúng ~ Có lên trời xuống đất Ngũ gia cũng phải bắt bọn chúng đem về!” Vì hấn mới gây họa đến Hãm Không Đảo, còn dùng thủ đoạn tàn độc như vậy với bọn họ, khẩu khí này thật sự nuốt không trôi

~~“Đại ca, các huynh tăng cường canh gác trên đảo, đệ biết lai lịch của chúng, đệ đuổi theo!”

“Chuyện này đệ cứ yên tâm, sợ nhất là bị ám toán ~ nếu biết có người cố tình đến gây sự bọn huynh sẽ có biện pháp đối phó!” Lô Phương vô cùng tự tin nói, đang định dặn dò thêm mấy câu ~ Bạch Ngọc Đường đã sớm mất dạng

~~“Đi đường tắt có lẽ sẽ đuổi kịp!”

Bạch Ngọc Đường đã sớm nổi sát cơ, chỉ là bên tay hiện giờ mang theo Triển Chiêu khiến hấn không thoải mái ~ một hơi chạy 10 mấy dặm đã ra tới ngoài đảo, “Được rồi! Miêu đại nhân, giờ ta đi làm chuyện nguy hiểm ~ người á, chỉ cần bị thương nhẹ mẹ cũng sẽ tìm ta tính sổ đó! Chúng ta chia tay ở chỗ này đi!”

Triển Chiêu bị lời trêu ghẹo cố ý của hấn làm cho bực bội, những cũng muốn tách hấn ra ~ thấy hấn chạy tới ven sông, cũng bực mình lặng im chạy tới

~~Khốn Long Tác gặp nước sẽ bị giải trừ, hiện giờ Giang Trữ cũng không có ở đây, không cần để ý đến thể diện của lão nhân gia bà nữa!

Ta ngâm

~~!?

Ta lại ngâm

~~!?!?

Ta ngâm ngâm ngâm

~~!?!?!?!?

....

Một mèo một chuột rất không có hình tượng đứng bên sông ~ Trên trán toàn là mồ hôi lạnh

Cũng ngâm cả một canh giờ rồi, tại sao còn chưa nhả?

Bạch Ngọc Đường chợt nhớ lại Giang Trữ từng nói cái gì, “Đồng tâm kết”.... Tâm ý tương thông mới có thể tháo ra...! Không phải chứ!? Chẳng lẽ là thật sao!?

Triển Chiêu đã run run đứng dậy, thở dài, “Cũng đừng ngâm nữa... người kia đã sớm chạy mất rồi...”

Hai người đuổi theo gần nửa ngày, tới gần 10 mấy dặm ngoài cửa đảo Hãm Không, còn không thấy được nhân ảnh

~~Bạch Ngọc Đường nghĩ, xem ra tên này đã sớm dự mưu, nắm rõ tuyến đường ra vào rồi mới dám lên đảo, bị Tiểu Lục Tử phát hiện nên mới giết người giết khẩu, nhưng là bọn chúng vẫn đánh giá thấp hệ thống phòng vệ của đảo Hãm Không, không ngờ năng lực phản ứng của đảo lại nhanh như vậy ~ Bất quá, chạy trốn cũng rất giỏi, đám người này khẳng định không phải người tốt, bây giờ không búng ỏ của chúng sau này nhất định còn tới báo thù, hậu họa không ngờ tới

~~Nghĩ tới đây cũng tăng nhanh cước bộ lên đường ~ liếc nhìn Triển Chiêu, Hừ, không phải là “có thai” sao, đi cũng không chậm hơn Bạch gia gia, ~ hừ ai vậy

Hai người lôi lôi kéo kéo đi về trước, cũng may không có tâm tình cãi nhau, lại nói tất cả đều là lão giang hồ, đối với chuyện theo vết, manh mối theo dõi này nọ tương đối không quá khác nhau...

Nhưng mà... lại bỏ qua cơ hội truy bắt tốt nhất rồi...

Trời dần tối

~~Bước chân Triển Chiêu vô thức chậm dần, y cảm thấy có chút khó thở, “Bạch huynh, người này vô cùng giảo hoạt, chỉ dựa theo chút manh mối này cũng không dễ dàng tìm ra bọn chúng, không bằng tìm chỗ nghỉ ngơi rồi lại lên kế hoạch ~”

Thật ra y không nói, Bạch Ngọc Đường cũng đang chuẩn bị tìm chỗ dừng lại nghỉ ngơi ~ cơ mà nghe Triển Chiêu nói thế, hắn liền đổi lời, “Miêu đại nhân, nhanh như thế đã không chịu nổi rồi?” Sau đó, quan sát y từ trên xuống dưới, “Bụng to cũng thật tốt, công phu không đủ thì cứ nói với Ngũ gia cho về nhà ~”

“Ngươi!” Triển Chiêu tức giận vô cùng, đang muốn phát hỏa, Bạch Ngọc Đường liền nói tiếp, “Thôi thôi, đừng để người ta nói ta khi dễ ngươi — Bên kia! Đi thêm một đoạn nữa liền có chỗ nghỉ chân rồi.”

Triển Chiêu nhìn theo hướng tay hắn chỉ, không nói lời nào.

Một lát sau, trời hoàn toàn tối như mực, gió cũng mạnh hơn ~ đập từng cơn lạnh lên người, nếu không có nội công hộ thể, thật đúng là không chịu được đâu

~Đàng trước có điểm sáng mờ mờ, chính là một huyện thành nhỏ nơi Bạch Ngọc Đường bảo có chỗ nghỉ chân ~ Triển Chiêu nghĩ một chút, nhắc nhở hắn, “Chúng ta ngoài sáng, chúng trong tối, nhớ cẩn thận.”

Hừ ~ Bạch Ngọc Đường hừ một tiếng không đáp, xem như là đồng ý ~ đột nhiên Triển Chiêu lặng lẽ kéo sợi dây, “Ngươi kéo cái gì, Ngũ gia ta biết.”

Lời chưa dứt, hắn đột nhiên rút kiếm đâm ngược ra sau ~ keng keng ~ mấy tiếng —

Một tiếng hét thảm, từng giọt giọt máu bắn ra ngoài

~Mấy tên bị mặt tức khắc phóng ra khỏi bụi cây, bao vây xung quanh hai người, không nói một lời đã vung đao thương gây gộc xông lên!

Bằng võ công của hai người mà nói, đối phó với chút người vốn cũng không phải là chuyện gì to tát, đáng tiếc tay của họ bị cột chung một chỗ, rất khó chịu, không phải người cản ta, thì là ta đẩy người ~ trái chống phải xoay, nhảy tới kéo lui ~ tay thế nào cũng không thuận, nhường nhịn khó khăn ~ bên kia người đồng — đánh một hồi lâu thật sự không thắng được!

Bạch Ngọc Đường quỳnh lên, mặc kệ trên tay bị cột dính với cái gì ~ Thi triển toàn bộ chiêu số, kiếm kiếm tàn nhẫn, nháy mắt đâm trúng một tên ~ tay Triển Chiêu bị hắn kéo, hắn vừa dùng sức, cơ thể mình cũng bị ngã tới ngã lui ~ một tên tinh mắt nhìn ra cơ hội, kiếm trong tay lập tức nhắm tới chỗ sơ hở của Triển Chiêu!

4. Chương 4

Triển Chiêu giơ chân đá bay hắn, không hề phòng bên cạnh lại đánh tới một gậy, bị cánh tay Bạch Ngọc Đường ngăn trở, nhất thời không có cách phản kích, đầu ông lên một tiếng ~~ gậy này khí lực cũng không quá mạnh, đánh trúng tay nhiều lần chỉ gãy xương không mất mạng ~~ nếu đánh trúng bụng thì...

Lập tức giơ cánh tay lên che trước bụng

~~Bạch Ngọc Đường cũng nhìn thấy, dưới tình thế cấp bách cũng không quản trước mặt, phi thân chính là một cước, đá văng địch thủ trước mặt ra xa hai mét, tay mạnh mẽ kéo sợi dây, ôm thân thể Triển Chiêu lăn mấy cái

~~Lúc té xuống đất kiếm cũng bay ra, nhất thời xử lý hết đám nhào tới!

Những kẻ khác nhìn tình hình không ổn, đánh lén bất thành, cũng không cách nào giết được cả hai, dứt khoát 36 sáu kế chạy là thượng sách ~~ biến mất như một làn khói

~~“Đừng hòng chạy! Khốn kiếp!” Bạch Ngọc Đường lửa giận ngút trời, một phát bật dậy từ dưới đất, phịch một cái lại té xuống

~~Ai da

~~Quên mất, tay còn đang nằm dưới người của Triển Chiêu!

Thầm gào thật xui xẻo ~~ hất tay, khoanh chân ngồi dậy, hậm hực suy nghĩ mình lại bị con mèo nhìn thấy hình tượng xấu hổ!

Triển Chiêu lúc này sao còn thời gian quan hán, vừa nãy Bạch Ngọc Đường ôm lấy y lần một vòng, sức nặng toàn thân cũng là đè lên người y lần hai vòng, thiếu chút đè lệch nội tạng

Chật vật ngồi lên, mệt mỏi hô hấp, trong lòng nghĩ một gậy kia mà đánh xuống, không chừng đã giải quyết được chuyện khiến mình nhức đầu rồi, ghét quá ~~ mới rồi không hiểu sao lại ngăn cản đây!?

Đang chán nản, quay đầu đi, máu tươi bắn lên người đã làm ướt y phục, mùi máu tanh xộc lên lỗ mũi ~~ dạ dày một trận sôi trào ~ ~ Ồi ~ Tay ôm lấy bụng đã bắt đầu muốn ói ~~ Vội vàng quay đầu lại, dùng tay áo chặn lại khóe môi ~ đừng ói ra đó

~Khó chịu che miệng, vừa kiên cường chịu đựng không phát ra âm thanh ~~ trong lòng oán hận trước đó có một khoảng thời gian ăn rất tốt, nhưng cứ thích buồn nôn ~~ giờ nghĩ tới lúc đó thì ra là vì nguyên nhân này...

Nhưng mà khi đó cũng không có bị gánh nặng tâm lý, chỉ cho là mình quá mệt mỏi, không thể ăn những thứ mặn quá ~ không giống hiện tại, đã biết cần có cách ứng phó, nhưng phản ứng lại càng trầm trọng thêm ~~ đầu óc nặng nề, nghỉ một hồi lâu vẫn không hề tỉnh táo

~~Giả vờ lau mồ hôi che đi tình trạng bối rối của mình, vừa quay đầu lại, đã đối diện với ánh mắt hoài nghi của Bạch Ngọc Đường

~~“Khụ” ~ vừa... vừa nãy... đa tạ Bạch huynh xuất thủ tương trợ

~~Bạch Ngọc Đường không nói tiếng nào, dời mắt khỏi mặt y, rồi lại chăm chăm nhìn vào bụng y

~~Trận đánh lần này, vừa nãy nhất thời né đi cũng là do tình huống cấp bách, chưa kịp xoa, nhưng lúc đè lên người y, đúng là có cảm giác kỳ quái ~ Nhưng chắc chắn bụng y có nhô lên, còn hơi bị tròn tròn nữa nhé.

Nhưng mà lúc nãy y ngồi dậy, lại nhìn không rõ ràng nữa rồi, vậy nhìn từ mặt bên, bắt quả chỉ là mấp bụng thôi đúng không?

Cơ mà...

Nhìn một chút, cau mày, liếm môi, “Mèo con ~~”

“Ừm?”

“Người cởi y phục ra cho ta xem một cái.”

Triển Chiêu kinh hãi, mặt lập tức đỏ hồng! Bạch Ngọc Đường chỉ là thuận mồm nói, mắt cũng chỉ chờ dẫn nhìn chăm chăm vào bụng y, ánh mắt lom lom, biểu tình si ngốc

Triển Chiêu phất một cái đứng lên, “Lên đường!”

“Nè! Người ——”

Bạch Ngọc Đường bị Triển tiểu miêu đang nổi giận kéo mạnh một cái, bây giờ mới kịp phản ứng theo ~~ thấy bước chân Triển Chiêu hùng hổ, mồ hôi lạnh trên trán cũng toát ra ~~ Phỉ phỉ phỉ! Mới nãy mình nói cái gì vậy!? Thật đúng là nhầm chán

“Ai! Người đừng đi nhanh như vậy có được không! Ai——”

....”

Lôi lôi kéo kéo, một trước một sau bước đi trên đường lớn ~~ Trăng cũng lộ ra, chiếu dài cái bóng của hai người

~~Rầm rầm rầm!

“Mở cửa!” Bạch Ngọc Đường không nhìn được gỗ cửa nhà trọ ~ sao lâu như thế rồi còn chưa mở? Mãi mới thấy nhà này còn treo đèn lồng sáng

~~Cửa tiệm cách một tiếng mở ra ~ tiểu nhị xoa xoa con mắt, nhìn ngoài cửa một chút ~ ‘Má ơi’ sau khi hét lên một tiếng liền đóng cửa lại luôn!

Khách tới cửa còn không muốn đón!?

Hơn nửa đêm, mới mở cửa ra đã thấy hai người toàn thân đầy máu ~ đủ dọa người rồi ~ Đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường ta đã có tiền đưa cho người thì nhất định phải lưu ~ đây là quy củ lúc mở tiệm!

Trong lòng chợt giận, nhắc chân tính xông vào trong!

Triển Chiêu vội chặn hấn lại, “Bỏ đi, không thể trách bọn họ, nhìn bộ dáng chúng ta thế này chỉ sợ người nào nhìn thấy cũng không dám mời vào trong.”

Liếc con mèo hiền lành tốt bụng ~ hít hơi, “Ta ngủ một đêm ở nơi đồng không mông quạnh cũng không sao, còn người...” Cố ý quét qua quét lại cái bụng hơi phình lên của y. “....”

“....” Triển Chiêu nghiêng mặt qua chỗ khác, không nhìn hấn

~~Bạch Ngọc Đường bật cười trong lòng, kéo dây thừng, bước về phía trước, “Yên tâm ~ có ta ở đây làm sao có thể không tìm ra chỗ ngủ được!?”

... Triển Chiêu hết sức vô ngữ, người này lúc nào cũng phách lối, lại tự cao tự đại, chưa kể còn thích dùng áp lực mọi mặt để kích thích mình ~ dù sao cũng không phải lần một lần hai ~ nhìn —

Chờ đến khi y đứng trước nơi có thể trọ do Bạch Ngọc Đường tìm được, tròn tròn mắt. |||

Đèn đuốc sáng choang, người cũng không ít, phía trên tấm vải màn màu hồng trước cửa có treo một tấm bảng hiệu lờ lẹt thơm nức mũi: Tầm Phương Lâu.

Mặc dù trên đầu Triển Chiêu treo đầy hắc tuyến, nhưng cân nhắc đến nhu cầu của cơ thể ~ còn có ~ tính lược vô số các vấn đề phiền toái lật vật, vung tay quá trán, nói lời cay nghiệt blah blah xung quanh con chuột trắng này, vẫn là nhắm mắt đi vào cùng hấn thôi

~~.....

Hiếm khi có dịp không bị phản đối, xem ra tình cờ lựa chọn mới là chính xác ~ Bạch Ngọc Đường có chút đắc ý.

Vì thế ~ đại sảnh náo nhiệt lại càng thêm náo nhiệt

~Ở trong một đồng khách nhân hoặc óc đầy bụng phệ hoặc tuổi quá thất tuần mặt mày hung ác hoặc tiểu bạch kiêu mặt mày dầu mỡ... đủ loại hình dáng, đột nhiên có hai vị tiểu ca đẹp trai trẻ tuổi bước vào ~ các vị nữ nhân hai mắt lóe sáng, lập tức quyết định bỏ qua xiêm áo đầy máu của hai người ~ vội vội vàng vàng kéo thành một nhóm lớn chạy qua

~~“Đi đi đi ~! Chưa từng thấy nam nhân bao giờ sao, sao lại không biết ngưng ngưng như thế, làm ta mất hết mặt mũi!” Gừng càng già càng cay, tú bà chạy tới tách hết những đóa hoa đang chen chúc về phía trước

~~“Ui

~”

Thanh âm giả vờ làm duyên mềm nhũn khiến da đầu Triển Chiêu tê dại, cả người nổi hết da gà.

Tú bà đang quơ tay múa khăn đến gần, vừa mới hí hửng cười trong họng, đột nhiên thẳng phất lại ~ híp mắt ~ trên nhìn dưới nhìn, rồi đem khăn tay bịt kín miệng, nét mặt già nua cũng nhăn nhúm, “Ai da da ~ Hai vị gia, xem một thân của các người đây này ~ chỗ chúng ta là một khu nhỏ, làm ăn đứng đắn, không mời nổi đại bồ tát đâu ~ hai vị gia hay là tới chỗ khác đi!”

“Ma ma...” mấy cô nương len lén kéo áo tú bà, “Đi! Đi! Chỉ biết thèm trai đẹp, không biết sống chết. Không thấy một thân đầy máu kia sao ~”

Lời chưa nói hết, con mắt đã trợn to ~ Một đại nguyên bảo bằng vàng sáng chói đang đi qua đi lại trước mắt!

“Ai da! Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi! Ngài đã chi bạc như thế, cái gì cũng được ~ chỗ này a, tùy người dạo chơi!” Khuôn mặt tú bà cười tươi rói, đưa tay cầm chắc vàng, “Các cô nương, mau tới đây, hầu hạ hai vị gia thật tốt!”

“...” Đang vui mừng khắp khởi, định xoay eo chạy đi, lại bị Bạch Ngọc Đường níu lại —

“Cái này... vị gia đây” Tay bị nam nhân đè lại trên bàn, tú bà vừa nãy mém chút nữa ngã lật đầu bỗng nhiên đỏ mặt, liếc Bạch Ngọc Đường, bắt đầu lắp bắp, “Vẫn là nên đổi các cô nương hầu hạ đi! Xương cốt thiếp già rồi ~ thể này... làm sao mà được nha ...”

Phụt! Một ngụm trà Triển Chiêu vừa uống thiếu chút nữa phụt hết ra ngoài, vội vàng dùng tay áo nhịn lại ~ +____+

Bạch Ngọc Đường xanh hết cả mặt, bị động tác tay của Triển Chiêu kéo một cái, lại càng thêm đỏ ~ Con bà nó chứ

~Ho khan hai tiếng, “Thôi bạc này không phải đưa người ~ Tìm người đi tìm mua cho chúng ta hai bộ xiêm áo tới đây, không phải loại tốt thì không cần nói nữa. Ta ở đây đợi!”

“A? Cái này ~”

“Yên tâm, nếu Bạch gia ta hài lòng, tất sẽ khen thưởng —” (Tôi cứ thắc mắc bình thường cha này nhét bạc ở đâu mà móc hoài không hết =)] cứ như túi Doraemon)

Búng tay một cái, mấy khối bạc lộc cộc rớt lên mặt bàn ~ mặt tú bà cũng phát sáng, không dời được ánh mắt, “Hảo, hảo! Lão Phươg, nhanh đi lấy xiêm áo cho hai vị gia!”

“Vậy các ngài bây giờ...?”

Tú bà sờ sờ cổ tay mới được thả ra, uốn tới ẹo lui, tiện thể còn đẩy vai Bạch Ngọc Đường một cái, dựa lên người hần, nháy mắt, “Cô nương ở chỗ thiếp nha, còn nhiều lắm, dạng gì cũng có, gia ngài tùy ý lựa chọn!”

Bạch Ngọc Đường đẩy bả ra, hơi mất tự nhiên phát tay áo, đưa mắt nhìn chung quanh một hồi, tùy tiện chỉ một người ăn bận thanh tú, “Chọn cô ta đi, mấy người còn lại làm gì cứ làm tiếp.”

“Ai da ~ Sao được, làm sao chỉ lưu lại một người.”

Nói thật nhìn một đồng đào hồng liễu xanh khiến mắt Bạch Ngọc Đường cũng choáng váng, chỉ tùy ý chỉ một người ~ để lại cô nương nhìn qua biết hầu hạ người khác ~ Trước tiên cũng phải nghỉ ngơi một chút! Vừa quay đầu lại, đã thấy Triển Chiêu mím môi, hơi thấp đầu uống trà, mặt cũng bực.

Có mấy người chưa chịu đi, cứ đem mắt bắn về phía y, hận cái vị công tử tuần tú trầm mặt ít nói này vì sao không chỉ một, nhưng người ta, ngẩng đầu cũng không muốn.

Bạch Ngọc Đường xích xích qua, che lại sợi dây trên tay Triển Chiêu. “Miêu đại nhân, lần này bạc là do ta chi, người cứ chỉ đại ~ mắt nhìn không tốt ta cũng không có cười người!” Tới nơi như này rồi, người còn giả bộ cái gì ~ mặt mũi một đồng

~Triển Chiêu cái này vội a ~ Một đám nữ nhân ăn mặc hoa hoa điệp điệp đi tới đi lui ~ khắp người toàn là hương phấn ~ nhìn lại Bạch Ngọc Đường đang làm bộ dạng bất mãn kiểu “muốn tốt cho người người còn không chịu”, y cũng hối hận muốn chết! Còn không bằng ngủ chỗ đồng hoang, còn không tiếp tục đi cũng tốt hơn cái này nhiều lắm ~ Căn bản đầu phải nghỉ ngơi gì, rõ ràng đầu cũng muốn ngất luôn! == ==

“Gia, tới đây, thiếp rót đầy ly cho ngài!”

Lại nói, người Bạch Ngọc Đường lưu lại còn thiện giải nhân ý, thấy biểu lộ giữa hai vị gia quá không hợp nhau, vội vàng làm mặt cười giống như chào đón, chen vào giữa hai người, rót trà cho Triển Chiêu

~Triển Chiêu nhận lấy, chưa kịp uống, Bạch Ngọc Đường đã kéo nữ tử kia lại, cười nói, “Ta còn chưa ngã đây, cô ngược lại cũng biết nhìn sắc mặt ~”

Tay hần vòng một cái, tay Triển Chiêu liền bị kéo một cái, tay bị dây kéo không cách nào cầm ly trà ~ trong lòng bực bội ~ đúng lúc nữ tử kia thuận thế tựa lên người Bạch Ngọc Đường, làm mấy câu mắng chửi hần cũng không buồn nói ra luôn! — —

“Ngài cũng đừng gây khó dễ với thiếp ~ Là ngài chọn Hương Hương hầu hạ, thiếp làm sao dám chậm trễ đây?” Nữ tử vừa nghe Bạch Ngọc Đường nói, tim cũng hồi hộp, vội xoay người, cầm theo bình trà duyên dáng bước qua

~“...”

“....”

Hương Hương đang tâm hoa phơi phới, cố ý quẹt bên này một cái, dịu bên kia một cái ~ Bạch Ngọc Đường không có tâm trạng nhây với cô, nhưng con mèo ngồi bên đang làm bộ mặt buồn bực không lên tiếng cũng rất hảo ngoạn, tay đẩy một hồi liền đẩy người đến bên phía Triển Chiêu ~ cố ý muốn xem y xấu mặt

~Hương Hương cũng không phải không để ý, thấy dáng vẻ Triển Chiêu không nói nhiều lại rất lễ độ ~ mới đem hết tâm tư đặt lên người vị Bạch gia cười tươi như hoa nở này!

Hai người lôi lôi kéo kéo, Triển Chiêu dứt khoát quay hần đầu qua một bên ~ mắt không thấy tâm không phiền! Nhưng ~ không còn cách nào khác, tay kia lại phải ở chung một chỗ với tay con chuột trắng, bị kéo qua kéo lại, thỉnh thoảng còn phải dùng tay áo giả vờ che ~ tránh để người ta nhìn thấy!

Vốn dĩ đã ngồi không yên ~ bây giờ không khác nào đang ngồi trên bàn chông ~ = =

“Hai vị đại gia, xiêm áo của ngài đã mua xong rồi, xem một chút có hợp hay không?”

Một người hán tự chạy phất tới đây cúi thấp đầu, mặt cười tươi rói.

“Được rồi, để xuống đi” Chỉ chỉ mặt bàn, Bạch Ngọc Đường liếc một cái ~ mấy kiện màu lam cùng màu trắng, nhìn qua mới toanh, chỉnh tề ~ Lòng thầm nói cuối cùng cũng có thể đổi, Bạch gia gia khi nào ngồi uống rượu mà dơ bẩn thế này!?

Nghỉ một hồi cũng đỡ mệt ~ tâm tình vui vẻ, cười hi hi nhìn Hương Hương một cái, đuổi người, “Trời cũng không còn sớm —“

Hương Hương vội ôm lấy mấy kiện y phục, chớp mắt, “Vâng ạ, giờ này cũng không sớm nữa ~ Bạch gia, phòng thiếp rất sạch sẽ, đến chỗ thiếp nghỉ ngơi đi.”

Triển Chiêu nhướn lông mày, liếc Bạch Ngọc Đường ~ lòng nói, lần này xem người làm sao! Người đừng nói làm thật với ta đó nha!!!

Bạch Ngọc Đường chưa kịp mở miệng, Hương Hương đã chu đáo hỏi, “Bạch gia ~ Hương Hương kêu một tỷ muội nữa hầu hạ vị gia này ~” Vừa nói vừa nhìn Triển Chiêu một chút, quay qua bên cạnh vẫy —

“A — không cần!” Bạch Ngọc Đường vội ngăn cô lại, “Chúng ta đi chung với nhau!” Chỉ sợ cô không hiểu, lại thêm một câu, “Cùng tới chỗ cô là được!”

“A!?”

Khuôn mặt tươi cười của Hương Hương trong thoáng chốc từ kinh ngạc chuyển sang đỏ hồng, rồi lại trở thành mừng rỡ, nhanh chóng dùng tay áo che lại cái miệng đang há to, “Cái này... cái này không được tốt lắm đi?”

Thật ra tim đã đập thành thịch rồi ~ đưa mắt len lén nhìn vóc dáng thon dài hoàn mỹ của Bạch Ngọc Đường, rồi lại len lén nhìn khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu ~ trong lòng kích động nha ...

“Không có gì không tốt! Đi thôi!”

“Vây... vậy được. Mời hai vị —“

Hương Hương vội vàng vui vẻ, yểu điệu tiến lên trước dẫn đường

~Triển Chiêu nghe thấy cách nói khiến người ta hiểu lầm này của Bạch Ngọc Đường xong, đơn giản gân xanh cũng nổi hết ~ tay dùng sức níu hần lại, “Người làm gì!”

Bạch Ngọc Đường kéo sợi dây về, ở lỗ tai y thấp giọng, “Người tưởng Bạch gia muốn ở cùng với người sao, nếu không thì mau thu móng mèo lại!”

“Người! Vấn đề ta muốn nói không phải chuyện đó!”

“Không phải vấn đề gì!? Dù sao Bạch gia cũng muốn đi nghỉ rồi, người muốn tới hay không...”

Miệng hần nói xong, nghênh ngang đi lên trước, trên tay lại thầm vận khí lực, Triển Chiêu bị hần kéo, lại không thể ở chỗ này đánh nhau, giật hai ba cái liền bị lôi tới

Bên tai chợt vang lên tiếng hít hơi của các nữ nhân xung quanh đó, chăm chăm nhìn cảnh hai người châu đầu ghé tai ~ Rồi một trận nghị luận vo ve như tiếng muỗi ~ Bạch Ngọc Đường dường như không nghe thấy, nhưng loại ánh mắt kinh dị như đang nhìn quái vật kia làm Triển Chiêu đã sớm đen mặt

~Vừa vào trong phòng, Bạch Ngọc Đường lại gọi chuyện, “Hương Hương, cô đi hâm nóng vò rượu ngon đến đây ~”

“A? Ô ~ Bạch gia ngài chờ.” Trong lòng thầm nói đã trễ vậy rồi, còn muốn uống rượu trước ~ hai khách nhân này đúng là đặc biệt. Một người soái muốn chết lúc nào cũng cười ha ha cũng rất khó chiều ~ Một tuấn tú muốn chết không nói lời nào nhưng nhìn qua tính tình có vẻ rất tốt ~ Ai, hay là trước cứ đi lấy rượu đi.

Ngồi ở cạnh bàn, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang gác chân thoải mái duỗi ra ở một chỗ, một bộ chẳng có chuyện gì xảy ra ~ trong lòng cả giận, rốt cuộc không nhịn nổi!

“Bạch Ngọc Đường, không phải người có bệnh đấy chứ!? Người muốn tìm hoan cũng không phải kéo theo ta!”

Bạch Ngọc Đường không để ý tới y, ngã phịch xuống giường, “Ừm. ~ giường này đủ mềm ~”

Triển Chiêu thở hổn hển kéo sợi dây kéo hần dậy, “Người đủ chưa!?”

“Ai! Ngủ gia ta tới đây dĩ nhiên là muốn nghỉ chân rồi, tự người hiểu nhầm là chuyện của người chứ!”

“Được được, vậy người muốn nhiều y phục như thế làm gì?”

“Làm gì? Dĩ nhiên là để thay rồi, người không sợ bẩn thì ta chê, cả ngày cũng phải cột chung với một con mèo bẩn người, đã đủ muốn chết rồi!”

“...” Cười lạnh, “Được thôi, mời Bạch huynh thay y phục.”

Tay cũng cột dính chùm với nhau rồi, ta xem người làm sao thay nha!

“Người không thay!?”

“Triển mỗ không thay!”

“Thật không thay!?”

“Muốn thay tự người thay!”

“...”

“...”

Bạch Ngọc Đường thật sự bắt đầu cởi đai lưng, “Người nhìn ta chăm chăm làm gì!? Miêu đại nhân, người có thú vui nhìn người khác cởi y phục sao!?”

Triển Chiêu nói không nên lời, tức giận hừ một tiếng, xoay người đi, nghe tiếng võ, lại nghe thấy âm thanh xé áo, một lúc sau

~“Người xong chưa?” Triển Chiêu cảm thấy mệt mỏi, xoay người lại, Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung ngồi kia, bên dưới đang thay một đôi giày mới trắng tinh

~Ngoại y nửa thân trên vốn không dài, nửa bên y phục bị hần dùng kiếm rạch một đường từ nách ra tay áo, rồi khoác lên người, một bó đai lưng nhìn cũng không ra thể thống gì

~~Triển Chiêu giật mình~~ sợ hãi hẳn có thể làm thật~~ một y phục đang tốt lại bị hẳn xé ra để mặc!

“Bạch Ngũ Hiệp quả thật cao minh! Triển mỗ bội phục!” Không nhận được cười, nghiêm túc khen hẳn!

“...” Bạch Ngọc Đường cười híp mắt, “Ta thay xong rồi! Người muốn tự thay hay còn chờ Hương Hương cô nương thay cho người? Ngũ gia ta cũng sẽ không phục vụ!”

“...”

Cách một tiếng, cửa mở, Hương Hương nâng rượu bước vào, “Rượu tới... Úi, ngài đây à..?”

Nhìn Bạch Ngọc Đường ăn mặc chỉnh tề, nửa bên xiêm y lại bị xé rách, hai người mặt mũi kỳ quái ngồi cạnh bàn

“Ồ ~ vị Triển huynh đây đánh cược với ta, nói nữ công của Hương Hương cô nương nhất định không tệ, sau đó kéo rách y phục mới của ta!”

Nói rồi đưa tay ra lắc hai cái

5. Chương 5

Hắc tuyến rơi lại rơi, Triển Chiêu nhìn Hương Hương vội vàng lấy ra kim chỉ, ở một bên tay Bạch Ngọc Đường se chỉ luồn kim, bận rộn một phen thật tội nghiệp, xem ra cô cũng không thường làm chuyện thế này, trán cũng đổ giọt giọt mồ hôi

~~Lát sau, cuối cùng y phục của Bạch Ngọc Đường cũng hoàn chỉnh!

“Thủ nghệ thiếp đã kém nhiều, xin ngài đừng chê.”

Làm ơn đi~~ chúng ta cũng không phải là tú hoa vá y phục đâu ~ lau mồ hôi ~ Hương Hương cười miễn cưỡng, quyến rũ nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, mở miệng. “Ngài xem, chuyện này cũng có quan trọng đâu, đằng nào cũng phải cởi xuống~~”

“Cô nương, ta thấy cô cũng mệt rồi, về trước nghỉ ngơi đi. Nếu có chuyện chúng ta lại kêu nữa!”

Mặt Hương Hương chuyển từ hồng sang trắng rồi xanh, cố gắng nặn ra nụ cười, “Bạch gia, ngài gọi thiếp tới, chẳng lẽ không phải...”

“Ta vốn định cho cô nương ở lại hầu hạ, nhưng Triển huynh không cho nha!” Bạch Ngọc Đường thần nhiên trả lời~~ Cố ý làm lơ tia mắt sắc như dao ở bên

~~“Thế này đi, cái này cho cô! Bảo đảm mẹ cô sẽ không trách cứ nữa~~” Bạc là thứ tốt a

~~“... Đa tạ Bạch gia~~” Hương Hương nhận lấy, vừa đi vừa ngoái lại nhìn~~ một đôi mắt hoa đào ngậm tình nhìn Triển Chiêu~~ lại nhìn thêm chút~~ thêm chút

~~Ai...

Mình sớm đã đoán ra ~ hai vị này căn bản là~~ người xem cái tay dưới tay áo kia, từ lúc mới vào tới giờ đều không buông ra, khuôn mặt vị gia lam y kia thật mất hứng~~ không trách được.

Bỏ đi ~ Có bạc nộp là được các người thì làm gì thì làm!

“Miêu đại nhân, người có còn là nam nhân không vậy?”

Hương Hương chân trước vừa đi, Bạch Ngọc Đường đã cố ý liếc Triển Chiêu từ trên xuống dưới, cười gian.

Triển Chiêu giận, trừng một cái, không để ý đến hẳn.

“Đổi một bộ y phục thôi, ngại ngừng gì chứ, người ta đã đi rồi!” Tiếp tục vuốt lông mèo

“...”

“Ài, không phải là ngại cả ta đó chứ? Yên tâm, Ngũ gia ta không có sở thích như người đâu~~” Không tin người không thềm lên tiếng

~~Triển Chiêu phất một cái đứng dậy, lúi luôn Bạch Ngọc Đường đang không đề phòng xuống đất

~~Đi mấy bước đến trước chậu rửa mặt, rửa mặt một cái, rửa tay một cái ~~ Không hề để ý Bạch Ngọc Đường đang đứng kế bên một chút nào!

Bạch Ngọc Đường ôm tay không nói đứng đằng kia, mắt không thành thật quét qua cơ thể y ~ Nhìn từ mặt bên, bụng có hơi nhô ~ thật là rõ

~~Nhanh chóng thò tay, vỗ một cái lên chỗ hơi phình đó! ==_==

“Người—“ Triển Chiêu còn chưa lau khô nước trên mặt, không ngờ Bạch Ngọc Đường sẽ làm như vậy ~~ nhất thời giận tới mức không nói được gì, “Người đừng có hiếp người quá đáng!!” ||||

Vứt khăn đi, quay đầu lại hung hăng đánh một chưởng về phía Bạch Ngọc Đường!

“Oái ~ “Bạch Ngọc Đường đã sớm đề phòng ~~ nhưng vẫn sợ hết hồn ~~ ngoan nha ngoan nha, một quyền này mà đánh trúng, Bạch gia gia không chết cũng phải gãy mấy cái xương!

Hắn vội vàng né, Triển Chiêu bức từng bước, chiêu sau ngoan hơn chiêu trước ~~ Vì có sợi dây buộc, nên một bên đánh khó, một bên tránh cũng tiện!

Phòng vốn không phải đất rộng, đánh được hai ba chiêu hai người đã không còn chỗ né, Triển Chiêu đánh tới một quyền, Bạch Ngọc Đường lùi ra sau muốn tránh, vì vậy tay theo quán tính vươn ra sau để giữ thăng bằng, kết quả Triển Chiêu bị sợi dây kéo mạnh liền té lên người Bạch Ngọc Đường.

“Phịch—“

Bạch Ngọc Đường té nhào lên giường lớn phía sau, đau đến nhe răng ~~ may nhờ nệm đủ mềm đủ dày

~~“!?” ...

Trên người nặng nề, ai da, con mèo nặng thật ~~ Khoan đã, thứ tròn tròn mềm mềm đang đè lên người mình là gì đấy!?

Triển Chiêu tách khỏi người hắn, lăn đến bên kia giường ~~ lăn một cái đã thành ngửa mặt lên trên, đang cơn giận dữ chống hai tay nâng lên cơ thể, lại muốn đập con chuột trắng đáng chết một cú nữa!

Đột nhiên, động tác y ngưng lại ~~ bụng tự nhiên kéo tới một trận đau đớn, mặt cũng co giật ~~ nằm lỳ trên giường

~Sao vậy

~~Đầu đầy mồ hôi lạnh muốn bò dậy, làm cảm thấy giữa hai chân có cái gì kỳ quái ~~ y mơ hồ suy nghĩ, hôm nay không bị thương, lại chảy xuống thứ gì

~~Sao không có động tĩnh gì vậy!? Bạch Ngọc Đường vừa quay lại, sợ hết hồn ~ Sao sắc mặt lại khó nhìn đến thế!?

“Nè, không phải không dùng được rồi chứ!?”

Trong lòng tuy căng thẳng, nhưng miệng vẫn thốt ra lời nói như vậy ~~ - -

“...” Triển Chiêu không động dậy, cũng không lên tiếng.

“Mèo con!?”

“Triển Chiêu!?”

Bạch Ngọc Đường vội thật đấy, con mèo này mấy ngày qua cũng hơi quái dị rồi, nhưng cũng đừng thật xảy ra chuyện mà! Tiến tới định đỡ y một chút, đầu mới thò qua, đã bị một chưởng nặng mạnh mẽ đập vào gáy ~~ trước mắt tối sầm, ngã phịch xuống giường, bất tỉnh nhân sự ~~ (Vô dụng vôn =))]]]]]]]]

Hô —

Triển Chiêu ngồi dậy, hít hơi lắc lắc cổ tay

~~Kéo con chuột trắng kia qua một bên, giãn tay giãn chân ~~ cảm thấy ngồi có hơi mệt mỏi, liền dựa lên chăn dày

~~Làm sao lại tệ hại như thế đây? Chỉ mới đánh mấy chiêu mà cả người vừa đau vừa mệt ~ Còn nữa, cái đau chớp nhoáng khi này ~~ cũng may là qua ngay, căn bản cũng không nhớ đau thế nào...

Nhưng... đây không phải ảo giác, giữa chân có hơi lạnh lạnh ~~ Đưa tay cầm lấy y phục mới Bạch Ngọc Đường đặt ở mép giường ~~ xoay lưng lại tháo đai lưng, từ từ cởi quần ra, vì là nửa ngồi nên phần nhô lên hiện lên rất rõ trước mắt ~~ động tác tay chợt dừng, trong lòng nảy sinh một trận uất ức ~~ Không cam lòng ~~ khê cần rằng ~~ tại sao chuyện thế này lại xảy ra với mình!? (*xoa xoa đầu em*, tội em quá, cơ mà tưởng tượng ra nhìn cũng cứng quá)

Ngón tay hơi run run, chợt dạ liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường đang mê man ngủ một chút ~~ Bạch Ngọc Đường nằm ngang nơi đó, nhìn qua vai rộng eo thon, bụng bằng phẳng, vên dưới xiêm y làm từ vải mỏng không quá dày cũng nhìn ra chỗ lõm chỗ lồi ~~ Y dĩ nhiên biết đó là cơ bụng, lúc trước mình cũng giống vậy!

Mặt vì khó chịu mà chợt hồng ~ Bộ dáng này mà để hấn thấy ... còn không bằng đụng đầu tự sát cho xong!

Tức giận nghĩ ngợi, di thần một hồi lại thấy tay mình đang xoa xoa trên bụng ~~ Ghét quá!! Sao hành động vô thức này mãi không dừng được

~~Một quyền đập lên tường!

Ngây người một lúc, mới cởi quần xuống ~~ Đang định thay cái mới, lúc cong chân lên lại thấy sau đùi dính ướt một mảnh ~~ sờ sờ, nhìn tay, lại nhìn chân, ngẩn người —

Ở đâu ra!? Cũng không phải máu...

Y mơ hồ nghĩ ra cái gì đó, nhưng trên người mình cũng đâu có gì kỳ lạ ~~ Trong óc rối loạn nghĩ mãi không thông

~~Chợt nắm lấy quần vừa cởi ra, hoảng hốt lau qua loa mấy cái, vội vã thay cái mới!! Ngã xuống giường, đầu trống rỗng!

Xoay đầu sang nhìn Bạch Ngọc Đường, mi mắt quen thuộc đang ở trước mặt, nhưng lúc gọi hấn lại có chút ngại ngùng ~ Hấn là Bạch Ngọc Đường, cũng là một nam nhân giống Triển Chiêu, mặc dù cãi nhau suốt mấy năm cũng có chút giao tình ~ nhưng mình với hấn từng là đối thủ a

~~— Không được!

Loại chuyện hoang đường vô lý này sao có thể xảy ra được!

Chuyển mắt vào tường trong ~~ Triển Chiêu cuộn tròn thân thể, mắt chăm chăm thấy vách tường, mùi máu tanh nhàn nhạt lại làm y buồn nôn ~ Cầm kiếm, “Roẹt” một tiếng xé hơn nửa vạt áo dính máu ~~ tiện tay vứt bỏ, lúc này mới nằm xuống lại!

Mệt muốn chết, cũng buồn ngủ muốn chết

~~Trước khi ngủ còn mơ màng suy nghĩ...

Cũng không thể trì hoãn tiếp được...

...

Lạnh quá ~~ Bạch Ngọc Đường xoa xoa trán, nâng thân dậy

~~Mẹ nó! Cũng biết mèo kia lừa gạt ~ Bạch gia gia là sợ tức chết người mới thả lỏng cảnh giác ~ Không ngờ lại hạ thủ ác như vậy ~ sớm biết đã...

Hê?

Người ngủ ngon quá ha ~~ Còn kéo hết chăn cuộn lên người

~~Nhìn Triển Chiêu đang ngủ say xoay lưng về phía hắn chỉ lộ đầu, Bạch Ngọc Đường lặng lẽ bò qua, kéo ra phần chăn bên kia tường

~Quả nhiên, hắn vừa kéo chăn qua nằm xuống một lát, Triển Chiêu đã xoay mình nằm ngang qua bên này
~~ kéo kéo chăn

~Phụt —

Bạch Ngọc Đường nhin cười, xoa cằm trầm tư một lúc, cuối cùng quyết định

~~Nín thở, lặng lẽ gơ cao phần chăn trên người Triển Chiêu —

Đưa tay qua ~~ lại vệt ra nửa vạt áo trước bị cắt

~~“...”

Bạch Ngọc Đường tròn mắt, cuối cùng hắn cũng đã thấy được: thứ hình cầu ~~ là cái bụng trắng nõn

~Chặn lại cảm giác kinh ngạc, lén nhìn Triển Chiêu đang ngủ sau, nhanh chóng sờ phát ~ thịt mềm mềm, cũng không lớn quá ~ thủ cảm vừa mềm vừa nhẵn ~ Nhưng bên trong hình như có gì cứng

~~Không nhin được lại duỗi thân qua

Đột nhiên —

“Bộp” một cái!

Ai? Ai đá.. tay ta!?

Bạch Ngọc Đường giật mình, rút tay về

~Hắn suy nghĩ một chút, nuốt nước miếng, trong đầu mơ mơ hồ hồ, chân như đang dẫm lên bông! Thân thể cũng bay bay ~~ (chú giống thằng khùng quá chú =)] từ đầu truyện tới h =]]]]

Rất nhanh sau đó, hắn đã trấn định trở lại

~~Cho sờ cái nữa

~Triển Chiêu trong giấc mộng chợt động, Bạch Ngọc Đường cũng tỉnh táo lại, thấy trên cái bụng trắng của Triển Chiêu cũng nổi da gà ~ vội kéo chăn qua che cho y!

“Phịch” ngã xuống giường, hai tay chống sau ót ~ thở phì phì ~ hai mắt nhìn thẳng lên nóc nhà!

Trời vừa tờ mờ sáng...

Triển Chiêu luôn ngủ trễ dậy sớm theo thói quen dậy thật sớm, duỗi người ~ nhấc chân xuống giường

~~Ai da ~~ bị thứ mình bỏ quên kéo một cái về trước ~ chỉ thiếu chút đã té xuống đầu giường.

“Ta nói, Miêu đại nhân! Người tỉnh thì mở mắt trước hãy đi đường được không!?”

Bạch Ngọc Đường hai mắt thâm quầng tức giận kháng nghị ~ dĩ nhiên nha, người ngủ không ngon tính khí sẽ vô cùng không tốt. Hơn nữa với loại người theo chủ nghĩa hưởng thụ bất kể lúc nào ở đâu như Bạch Ngưu gia mà nói ~~ đơn giản là khó chịu gấp ba lần a!

Tối qua nhìn tấm chăn đắp trên bụng con mèo kia cũng phải một đêm ~ sau khi chạm phải động tĩnh nơi nào đó, kinh dị một hồi, nghi ngờ một hồi, mừng rỡ một hồi, buồn bã một hồi ~~ tóm lại lúc con mèo đó ngủ được như heo, thì mình lại lăn lộn trên giường ~~ nóng nảy thế nào cũng không ngủ được

~ - -|||||

Mới mơ mơ hồ hồ một chút đã mém chút nữa bị té đập mặt ~ ==

“Xin lỗi, Triển mỗ không có thói quen thu giầy trước khi xuống giường.”

Triển Chiêu không đau không ngứa nói ~~ tiếp tục đi tới trước gương súc miệng rửa mặt ~ Buồn cười, người ta chút nữa bị té trặc chân đây này

~~“Nè nè nè –“

Bạch Ngọc Đường ngái ngủ chưa tỉnh không đề phòng ~ bị một chuỗi động tác liên tiếp của y kéo theo xuống giường

~Được a, người cố ý hả? Hừ hừ

~Bỏ đi, người là người có thai, gia gia ta tạm thời không so đo với người!

Vô cùng khó chịu ngáp một cái

~Rầm rầm!

Tiếng gõ cửa đột ngột vang lên khiến Bạch Ngọc Đường nhíu mày ~~ Nơi này còn tự xưng có thể sánh ngang với “Danh Uyển” ở khu yên hoa chốn kinh sư đây, kêu cửa gì mà như ăn cướp vậy ~ Có còn quy củ hay không!?

“Vào đi!”

Bạch Ngọc Đường đặt mông ngồi xuống cạnh bàn, ánh mắt không kiềm được lại bay về phía bụng của con mèo bên cạnh ~~ xoa cằm, nheo mắt

~Cửa mở, một nam nhân cúi gập người đặt trà cụ lên bàn ~~ lại len lén liếc qua, thấy rõ ràng bên trong ~ Không khỏi ngăn người!

Con người chuyển vòng, xoay người đang tính lui ra, Bạch Ngọc Đường gọi hẩn lại —

“Trà để một đêm cũng dám mang lên cho Ngũ gia? Uống vào đau bụng thì sao!?”

Triển Chiêu đang cầm khăn lông lau mặt nghe hẩn làm khó dễ, cũng giả vờ như không nghe thấy.

“Ngài... ngài cứ đùa...” Nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, lại nhìn Triển Chiêu một chút, sau gáy nam nhân không khỏi toát mồ hôi lạnh ~~ miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nhìn qua thật mất tự nhiên, khác gì cương thi

~“Chà? Vậy sao... Nếu vậy người cầm chén lên uống đi ~ nếu không sao Ngũ gia ta sẽ không so đo nữa.” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ chén trà ~~ mi mắt cong cong

~~“Được... được...”

Vừa đáp ứng, cánh tay đang cúi xuống lấy ly đột nhiên vươn ra, dưới tay áo liền xuất hiện con dao bóng loáng, đâm thẳng vào bụng Bạch Ngọc Đường ~~ Cùng lúc đó, khi hẩn vừa cúi đầu, từ cổ của hẩn bay ra ba cụ ám khí thật nhỏ xanh biếc

~Vốn đã tính toán hết rồi, nhưng từ lúc bước vào cửa phòng lại giật cả mình ~~ Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu không phải tới đây tìm hoan sao!? Đáng lẽ phải ở chung với nữ nhân, còn chúng ta sẽ dễ dàng hạ thủ

~Sao hai người họ lại ở cùng một gian phòng!? Một cảm mạo thử lại thêm một ngụm miêu, không dễ đối phó ~~ Trong lòng vô cùng hoảng hốt

~Bạch Ngọc Đường đáng chết, hôm nay bị người đoán trúng không hạ độc được ~ cũng phải lấy mạng của người!

Đáng tiếng người hẩn đụng phải là Bạch Ngọc Đường, lại còn có Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường rùn người, tay hẩn vừa ra không quá hai chiêu, đã nghe mấy tiếng xoẹt xoẹt

~~A a a a a

~~Ngay sau đó từ phòng của Hương Hương cô nương phát ra tiếng gào khóc khiến người ta rợn tóc gáy
^
——

“Bạch Ngọc Đường, người... người dám chặt đứt tay chân lão tử ~~ Hắc Phong trại sẽ không tha cho người, người cứ chờ nhặt xác toàn gia người đi!

” Giây giụa cuối cùng bằng cách khàn giọng gào thét liên tục

~“Gia gia ta ngay cả đầu Tam đương gia các người cũng hái được, người là cái gì!” Dám đe dọa Bạch Ngọc Đường ta hả, sống con mẹ sao mà nhịn được ~ Hắc Phong trại chó má này cũng không ít chiêu hiểm độc, cũng may là vừa nãy thu cổ lại nhanh

~Nhìn Triển Chiêu đang từ từ đi tới ~~ lại nhìn ba miếng Thấu Cốt Đinh sắp thẳng hàng trên cột ~~ mới nãy nhờ Triển Chiêu phát dây làm ám khí đổi hướng ~~ lòng lại bùng cháy ~ Quay đầu qua nhìn sát thủ cười híp mắt, bẻ ngón tay kêu răng rắc

~Sát thủ hai hàm răng run lập cập, bắt đầu đếm ngược tính mạng – ing

~!?

“Triển Chiêu, người tránh ra!” Bạch Ngọc Đường mặt âm trầm vệt ra người đứng trước mắt

~“Người này không thể giết!” Triển Chiêu một tay kéo hắn ra sau lưng

~“Nực cười! Chỉ bằng suy nghĩ muốn làm Hãm Không Đảo của ta nổ thành đất bằng thôi Bạch gia gia ta đã có thể lột da rút xương hắn, khiến hắn chết không có chỗ chôn!”

“Không được!”

“Hừ ~~ Miêu đại nhân, người tưởng người là ai a? Người nói không được là không được!”

Hay cho con Triển tiểu miêu người, không biết phân biệt trắng đen muốn so tài cùng Bạch gia gia, bây giờ lại muốn bảo hộ cho tên cặn bã này!?

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, xuất thủ bắt ~~ Triển Chiêu bất đắc dĩ, che chở cho người đằng sau lui lại ~~ trong lúc cấp bách huơ ra một chưởng, đánh trúng bả vai Bạch Ngọc Đường!

“Người! Người lại dám đánh ta!?”

“Ta...”

Triển Chiêu không ngờ Bạch Ngọc Đường lại bị đánh trúng, trong lòng hồi hận ~ Bạch Ngọc Đường giận dữ, một chưởng lại một chưởng nhanh chóng tiến công

~Triển Chiêu nhất thời đau lòng, không cố ngăn cản, chỉ lùi ra sau không ngờ bị tên gia hỏa sau lưng cản trở, cả người không thể thu lại ngay ~ liền té ngược ra sau!

Đang lúc hoảng hốt lại thấy tay Bạch Ngọc Đường đưa qua, cảm thấy mình bị hãm ép khổ sở đến vậy, hắn còn không chịu thu tay, thực là hiếp người quá đáng mà! Vừa gấp vừa giận người tuy té ra sau nhưng vẫn ra sức đá một cước

~~Vù!

Eo Triển Chiêu bị một cánh tay nắm lấy, còn người đang ôm lấy hắn bị đá một cú thật mạnh ~~ chỉ thấy xiêm y mới tinh dính một dấu chân đen thùi.

Hắn... hắn là tới đỡ mình!? ||||| = |||||

Bạch Ngọc Đường nhất thời tối sầm mắt, duy trì tư thế Anh hùng cứu “miêu” tuyệt vời hết một lúc sau ~ trên trán một đồng gân xanh nổi thành tuyến!#(*!)@*!(&@

=_=_

Triển Chiêu nhanh chóng tự cứu, đứng vững thân thể, thoát khỏi tay Bạch Ngọc Đường, ngượng ngùng mở miệng, “Bạch huynh — Ừ...”

Bụng bị đá một cái khiến sắc mặt y trắng nhợt, thoải liền bị đẩy vào cổ họng

~~“Miêu đại nhân, không có bản lãnh thì đừng cố chống đỡ được không!?”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt, không vui nói.

Rõ ràng trong lòng cũng vội, nhưng mỗi lần đến miệng lại nói ra lời như thế ~ Triển Chiêu cũng hiểu ý hẩn, bất quá đáng về nói chuyện của tên này làm người ta không chịu nổi ~ cũng không thể phách lối cả đời đi ~ làm như kêu chó gọi mèo ấy

~Thôi đẹp, bụng bị quấy có chút khó chịu, còn buồn nôn, trước vận khí nghỉ ngơi một chút, cứ theo hẩn vậy.

Cho nên y không phản bác ~ ngồi lên ghế

~“Người tới đây cho ta!”

Sát thủ thấy chuyện không ổn, lén lút định tìm cơ hội chuồn, bị Bạch Ngọc Đường lôi một phát trở về

~“Bạch Ngọc Đường, hôm nay người dám động đại gia ta — a a a”

Lời chưa nói xong đã bị đập té xuống đất, cả một băng ghế bay trúng người hẩn, vừa đứng lộ ra một cái đầu dưới chân ghế

~Triển Chiêu trong tối lắc đầu, sao lại không biết sống chết thế này ~ ngay lúc kiên kỵ nhất nói lời kiên kỵ nhất của con chuột trắng ~ người chịu tội Triển mỗ cũng không cứu được người

~“Tự nộp mình!? Đỡ mắt công Ngũ gia phí sức chạy khắp nơi! Muốn nói gì!? Nói a!” Bạch Ngọc Đường đập một cú lên băng ghế, cúi đầu cười hì hì

~“Mẹ nó cái tên tiểu tử người dám—”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh ~ vén tay áo lên trái phải trên dưới tát chừng mười mấy cú bạt tai, người nọ miệng mồm đầy máu la hét một hồi ~ cuối cùng trở thành tiếng muỗi rên rừ rừ

~“...”

“Còn muốn nói?”

“Ồn.. oán..” (không dám)

Triển Chiêu cố gắng nghe rõ tên sát thủ, thấy hẩn mặt mũi bấn thủ lẫn máu lẫn nước mắt ~ quay đầu lại nôn khan

~“Không phản đối? Vậy Ngũ gia ta nói”

Gật đầu – ینگ

“Nhớ rõ, ta hỏi người cái gì trả lời cái nấy. Nói thêm một chữ thì ta lấy mạng người.”

Gật đầu như đảo tỏi – ینگ

Nói thật Triển Chiêu rất bội phục Bạch Ngọc Đường ~ theo bộ ban trong nha môn phải tốn 2 – 3 canh giờ thẩm vấn mới có thể thẩm vấn được, còn theo hàng loạt động tác lại thêm khí thế phồng mang trợn mắt của Bạch Ngọc Đường chớp mắt đã moi được tin

~Chỉ tiếc, tên sát thủ này cũng không phải nhân vật hung ác gì trong sơn trại

~ Nội dung cung khai cũng không có mấy giá trị

~“Tốt lắm...”

Bạch Ngọc Đường đoán hẩn đã nói hết rồi ~ nâng cằm trầm tư một chút, mới giờ cao chân để người đang mất mũi tèm nhem kia thở được một chút ~

6. Chương 6

“Ta thấy người hết dùng rồi, xử đẹp luôn đi.”

Tên sát thủ vốn dĩ đang vui vẻ trong lòng ~ lại như bị sét đánh ngang tai ~ nhất thời chuyển sang trạng thái cương thi

~~“Triển đại nhân, tiểu nhân tội không đáng chết mà ~~”

Thấy Bạch Ngọc Đường không động đậy nhẹ nụ cười máu lạnh như thường ~~ tên sát thủ chùi chùi máu mũi đáng thương chuyển sang Triển Chiêu

~Triển Chiêu khó khăn lắm mới kiềm lại cảm giác buồn nôn, lại liếc thấy một mảnh ống tay dính đầy trước ngực hắn ~ liền vội vã xoay đầu đứng lên, bước mấy bước vịn lấy đầu giường

~Oe ~~ oe

~~Nhưng y vốn chưa ăn gì ~ nôn một lúc cũng chẳng nôn ra gì hết ~ cảm giác nóng rực xộc lên ngực ~ nước mắt cũng mau chảy ra

~~Bạch Ngọc Đường muốn tiến lên lại lùi bước ~~ xoa tay ~ không biết phải làm gì mới được, cuối cùng mắt lóe sáng giằng giữ chìa vào cái đầu đầy dầu? của tên sát thủ dần dần

~~Sát thủ đáng thương bị kinh sợ nhìn thấy vẻ mặt của hắn hai mắt đã trợn ngược, nuốt ực một cái hôn mê!

“Bạch huynh — không được!”

Triển Chiêu nhìn thấy, vội ngăn lại ~ mãi mới tìm lại được giọng nói của mình, vì không thoải mái mà người có chút run run

~“Được rồi, được rồi, người vội cái gì!? Chỉ dọa hắn một chút.”

Bạch Ngọc Đường thấy sắc mặt y vàng vọt, lòng thầm nói bộ dáng này của Triển tiểu miêu, không thể tiếp tục mang y đi được.

“Được rồi, bây giờ người với ta giải hắn đến huyện nha ở đây giam lại trước ~ sau đó tìm chỗ ẩn thân của chính phạm ~ có được không?”

Đề nghị của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường nhú mày ~~ gia gia ta bình thường vô sự cũng không muốn chạy tới nha môn ~ xui muốn chết ~ cơ mà

~~Vừa đổi ý nghĩ, nếu đã không thoải mái thì đi đâu cũng thế ~ mèo này là đại quan ~ người phục vụ cũng nhiều, đến lúc đó tìm cơ hội vặt mèo này lại ~ để mất công mang theo mình chạy đông chạy tây khiến mình cũng không vui vẻ!

“Được! Giờ đi ngay đi!”

Bạch Ngọc Đường vỗ đùi, dứt khoát đồng ý!

Triển Chiêu nghi ngờ liếc hắn một cái, thấy biểu lộ của hắn vô cùng bình thản ~~ trong lòng cũng thở phào.

Triển Chiêu lấy tinh thần một cái, lập tức động thân áp giải phạm nhân ~~ Bạch Ngọc Đường lăm lăm bấm trong lòng, con mèo này thật đúng là trời sinh phải mệnh lao碌, mỗi lần nói tới công vụ công việc gì là ~~ hăng hái được ngay, cũng không thêm nhìn sắc mặt bản thân một chút, khác gì quỷ

~~Đến nha môn, Triển Chiêu móc ra lệnh bài, để nha dịch chạy vô bấm báo ~ Huyện lệnh nghe nói có quan tứ phẩm tới, vội vã chạy ra tiếp đón

~~Triển Chiêu sửa sang quần áo một chút ~ nhìn sợi dây trên cổ tay thõ dài, không thể làm gì hơn đành dùng ống tay áo rộng lớn che đi ~ Bạch Ngọc Đường xì một tiếng ~ người làm như gia gia ta muốn làm à!?

“Triển đại nhân, mời tới bên này!”

Huyện lệnh nhốt phạm nhân lại ~ về dẫn đường, ánh mắt một đường bay lên người Triển Chiêu ~~ nghe nói vị Ngự Miêu đại nhân này là trợ thủ của Bao thanh thiên đại nhân, cũng là hồng nhân trước mắt hoàng thượng, ừm, ừm ~~ phải cẩn thận ứng đối ~ bất quá, vị đứng bên cạnh hình bóng không rời là ai nha? Nhìn qua chức vị có vẻ không nhỏ, phải gọi thế nào đây?

Đến phòng khách ngồi xuống, Triển Chiêu trước hết hỏi thăm mấy câu về chuyện chính lý của huyện nha, lại hỏi huyện lý gần đây có vụ án gì lạ, Huyện lệnh vẫn luôn cung kính đáp lời ~ sai người mang trà tới.

Thăm nghĩ cũng nên nói chánh sự rồi, Bạch y nhân này nhìn qua không giống người trong quan phủ lắm ~ vậy mà cũng không chịu tránh đi một chút

~Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Bạch Ngọc Đường nhàm chán liếc mắt qua đây, Huyện lệnh vừa thấy ánh mắt hần đã cảm thấy dựng hết da đầu ~ không dám chậm trễ

~Khách sao xong ~ Triển Chiêu mới cùng ông nói chuyện của Hắc Phong trại, muốn để ông tăng thêm nhân thủ ở những vùng khả nghi gần đó, âm thầm truy bắt

~“Chuyện này —“

Huyện lệnh thận trọng nói, “Triển đại nhân, cấp trên không hạ văn lệnh, hạ quan có chút...”

Triển Chiêu dĩ nhiên biết ý của ông ~ nơi này không thuộc quản hạt của phủ Khai Phong, người ta cũng có cấp trên của mình ~ yêu cầu của mình lại có chỗ không thỏa đáng, nhưng nếu chỉ dựa vào mình với Bạch Ngọc Đường, còn bị cột chung một chỗ ~ cũng chẳng đi được mấy nơi, lại hỏi thăm được bao chuyện!?

Huyện lệnh đưa mắt nhìn qua nhìn lại khuôn mặt hai người ~ Triển Chiêu đang trầm ngâm vẫn chưa lên tiếng, Bạch Ngọc Đường đã không nhịn được nữa!

“Mèo— ấy.. Triển đại nhân, ta thấy là bỏ đi!”

Bạch Ngọc Đường bị Triển Chiêu, đem tiếng “Mèo con” sắp phun ra miễn cưỡng nhét lại vào mồm, xoa xoa tay giả vờ than thở.

“Mặc dù tóm Hắc Phong Trại ở đây, nhưng chúng ta vẫn sẽ giao nộp về phủ Khai Phong. Không bằng, trước đem phạm nhân về đã, chờ ngày sau, mang thêm vài người tới giúp đỡ Huyện thái gia —“

Lời y nói xác thực có ý khác cũng có ý thực ~ mặt Huyện lệnh chợt trắng, đám Hắc Phong Trại kia nếu đúng thật muốn tới đây quấy rối, đừng nói giết người cướp của, đánh luôn nha môn cũng được nữa là, những bọn nha dịch của mình còn không đủ nhét kê răng cho chúng —

Vội đứng lên khoát tay, “Triển đại nhân, đừng vội, đừng vội —“ Bỗng huyện xin an bài Triển đại nhân vào phủ nghỉ ngơi trước, những chuyện các còn phải nhờ Triển đại nhân cùng vị thiếu hiệp kia hỗ trợ nhiều hơn.”

Bạch Ngọc Đường ừ một tiếng, hì hì nói, “Uống trà, uống trà.”

Nhìn bộ dáng hết sức lo lắng của Huyện lệnh, trong lòng Triển Chiêu cũng hối hận vì đã chạy tới đây, vốn dĩ cũng không phải chuyện của họ — bây giờ lại khó khăn hơn, khiến bọn họ càng thêm không thoải mái.

Vừa đụng vào Bạch Ngọc Đường quả nhiên chuyện gì cũng rối loạn, — thiện nhân bị người lẩn ~ cũng do mình suy nghĩ nhiều quá, mới bị hần ăn gắt gao!

Huyện lệnh an bài phòng cho hai người, tiểu nha dịch ân cần chạy lại bưng trà rót nước, bảo là Huyện thái gia đã chuẩn bị xong cơm tối, mời hai vị tới dùng.

Triển Chiêu làm vẻ mặt ôn hòa dặn dò nó, “Cơm tối tự chúng ta sẽ ăn. Người đi làm việc của mình đi, không cần chờ.”

Y biết tiểu nha dịch này rất nhiều chuyện, là loại thích hỏi thăm này kia, con mắt đã bắt đầu chuyển lòng vòng trên người mình với Bạch Ngọc Đường rồi – nhất định là đang nghi ngờ tại sao không chịu dùng hai gian phòng mà cứ phải ở chung một chỗ ~ __-

“Triển đại nhân bị chút thương, không muốn làm phiền Huyện thái gia. Người cứ bưng cơm đến nơi này là được!”

Bạch Ngọc Đường vừa nói như thế, tiểu nha dịch mới hiểu ý gật đầu, chạy về phục mệnh!

Hần tự chủ trương khiến Triển Chiêu không thể phản đối, chỉ có thể lắc đầu

~~Bạch Ngọc Đường vươn chiếc đũa dài ra gấp thức ăn ~~ thấy động tác của y ~~ không nhận được nói, “Này – ta nói, người vừa vào cửa quan, đã vô cùng ra vẻ, thế nào người ta vừa phàn nàn xong mặt lại thành mặt mèo rồi?!”

“Dạ dạ dạ. Triển mỗ không thể so Bạch huynh, xuất khẩu thành chương, nói láo liên thiên sắc mặt như thường ~~” đồ ăn cũng không chặn được miệng người nữa!

“Người còn không phục ~~” Bạch Ngọc Đường không thèm để ý, tiếp tục tự thanh minh lý luận, “Mèo con, không phải ta ý kiến gì người ~ nhưng người tốt như người đi đâu cũng bị thiệt!”

Triển Chiêu biết mình mà bắt đầu nói hấn, cơm tối cũng khỏi ăn ~~ không chừng sẽ bị hấn chọc tức tối no luôn ~ —

Dứt khoát ăn cơm trước!

Vừa nhìn lên bàn đã nhúu mảy ~ Huyện lệnh này cũng bỏ không ít tâm tư, đều là đồ ăn ở tửu lâu cao cấp, kiểu này bạc khẳng định tốn rất nhiều.

Trong lòng nghĩ cũng không thể ở lâu nơi đây.

“Làm sao, không muốn ăn?”

Bạch Ngọc Đường nhìn ra y đang mất tự nhiên, cũng dừng đũa lại nhìn y, “Thức ăn ngon như vậy người không ăn ~ để người ta nhìn thấy mới thật gọi là mất tự nhiên đấy!”

Vừa ăn vừa lắc đầu, “Bọn chúng tặng người, người nhận thì lòng chúng mới thanh thản, người không nhận đó chính là khiến bọn chúng khó chịu! Người làm quan có mỗi cái thú này! Sao cả đạo lý đấy cũng không hiểu?!”

Lời hấn nói Triển Chiêu làm sao không hiểu, chẳng qua là bình thường theo Bao đại nhân, hoặc tự mình ra ngoài đều cố hết sức tránh những chuyện này ~ ai mà ngờ vừa mới đi chung với con chuột này đã

~~Bụng cũng đói rồi, nhưng tay vừa đụng đũa lại không muốn ăn nữa

~~Đầy bàn toàn là món mặn đầy mỡ, khiến dạ dày y trào ngược.

Nhưng, không ăn thì sao mà được?

Từ lúc nào lại trở thành dễ hư như vậy!?

Miền cưỡng cắn một miếng bánh bao, mấy đũa thịt bò ~ cố gắng đè xuống cảm giác khó chịu, lại thử nếm mấy miếng không biết là thịt gì màu đen đen mà Bạch Ngọc Đường khen ngon

~Vừa nuốt vào, cổ đã có cảm giác chẹn họng!

Không được!

Bất chợt xoay người, đầu vừa quay sang bên đã ói ra!

“Này, người làm sao vậy!?”

Bạch Ngọc Đường ngơ ngác, chạy tới kéo vai y, kết quả lại thấy đồng nôn dơ bẩn trên đất. ~|||

Gác đũa ~ áp lại cảm giác kinh tởm kéo Triển Chiêu về bên giường ~ nhưng chưa kịp đến nơi, Triển Chiêu lại nôn một hớp ~ Bạch Ngọc Đường sợ dính vào người, nên vội né sang một bên ~ không lưu ý Triển Chiêu bị hấn kéo, đồ nôn ra đều dính hết lên tay áo Triển Chiêu!

Triển Chiêu cũng đã biết Bạch Ngọc Đường sợ dơ, mặt vì khó chịu nên càng lúc càng nhợt nhạt, lại thêm trên người dính một mớ loạn lạc ~ mà ngay lúc khổ sở nhất lại không cách nào tránh Bạch Ngọc Đường ra ~ ||||

Y cố gắng che mũi miệng, ngồi xuống giường, sợ ói nữa ~ thấy Bạch Ngọc Đường đưa tay qua đây, vội vàng xoay đầu qua bên né tránh

~~“Người... sao rồi?”

Mới nãy Bạch Ngọc Đường né tránh cũng chỉ là động tác theo bản năng, bây giờ đã cảm thấy hơi hối hận rồi ~ Trên người Triển Chiêu chỉ dính có chút mà nhìn vào đã vô cùng thâm.

“Không phiền người quan tâm.”

Cũng may còn một bên tự do ~~ Triển Chiêu cũng mừng, miễn cưỡng xé luôn nửa bên tay áo ~~ y quan rồi tung cũng kệ, trước cứ loại bỏ mùi hăng đã

~Cẩn rằng làm hết mọi chuyện xong, ngẩng đầu đã thấy Bạch Ngọc Đường đang kinh ngạc nhìn mình, trong ánh mắt đen nháy lại có hơi si ngốc ~~ không biết vì sao trong lòng cảm thấy chua xót, không nói được cảm giác gì, hốc mắt lại có chút nóng ~~ vội xoay mặt đi.

Chờ đến khi quay đầu lại, một chén trà đã dâng trước mặt, “Súc miệng!”

Vẫn là giọng điệu bá đạo như thế ~~ không biết có phải do ảo giác của mình hay không, sao nghe vào lại thấy rất nhu hòa.

Nhận lấy nước súc miệng mấy lần, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cảm về chén trà đặt xuống ~~ Triển Chiêu cảm giác thân thể mình nhẹ nhàng dựa vào tường, ngồi vững mới nhận ra Bạch Ngọc Đường vừa rút tay về ~~ là hấn đỡ mình?

“Người...” Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nhìn y.

“Sao?” Triển Chiêu cố gắng hỏi.

“Vẫn luôn như thế?”

“?” Thật lâu sau mới hiểu, “Có lẽ do mấy ngày qua quá mệt mỏi.”

Triển Chiêu nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ phải chăng vì mấy ngày liền bôn ba khắp chốn ... lại thêm tình cảm rung rinh ~ nên mới đưa tới cảm xúc khó chịu mạnh mẽ lại lạ thường đến vậy?

Cùng đi với Bạch Ngọc Đường đã được mấy ngày ~~ tính toán một chút hài tử trong bụng ~~ đã 5 tháng rồi!?

Triển Chiêu đột nhiên cả kinh

~~Mình còn là mềm lòng, còn chưa bỏ ——

giữ nó lại lâu như vậy, sau này phải làm sao bây giờ?

Cẩn rằng, mở mắt ~~ Bạch Ngọc Đường ở cạnh bên cũng đã dựa vào mép giường hôn du thiên ngoại ~ ánh mắt lại tiếp tục liếc tới liếc lui bụng phúc của mình

~Bây giờ Bạch Ngọc Đường, đang nghĩ gì!?

Lúc trước là ánh mắt khinh thường, có đôi lúc lại chột ngây ngốc ~~ mình còn cảm thấy khó khăn, muốn loại người có tính tình như hấn tiếp nhận chuyện nực cười thể này ——

Da đầu chột lạnh ~ chột không muốn nhớ nữa!

Lòng thâm thở dài dứt khoát nằm xuống ~~ xoay người né tránh ánh mắt nóng bỏng của Bạch Ngọc Đường
|||

....

Bạch Ngọc Đường cũng không hỏi nữa, hai người liền im.

Rất lâu sau cũng không ai nói, hấn ngủ rồi?

Triển Chiêu lại không ngủ được ~ cả người đều nặng nề, y phục bị hư không buộc được, mặc một hồi cũng khó chịu. Thôi, dậy ngồi một chút đi.

Xoay người lại, thiếu chút nữa đụng trúng cái mặt chuột to đùng!!?

“Sao người còn chưa ngủ!?”

Triển Chiêu bị hấn làm sợ hết hồn!

“Không ngủ được.”

Bạch Ngọc Đường hiếm khi không câu giận, giọng nói lại có hơi... giận dữ!?

Triển Chiêu chợt không thể đáp, vì Bạch Ngọc Đường vẫn đang nhìn y

~~Người nhìn cái gì!? Toàn thân sợ hãi, đang định hỏi một chút

~~Bạch Ngọc Đường trề môi ~~ theo tầm nhìn của hắn, mặt Triển Chiêu lập tức đỏ bừng!

Thượng bưng bị mình cắt một miếng lại xé đi một góc sau đó còn bị mình lẫn lộn tới lui một hồi ~~ không thể chịu được trách nhiệm nặng nề mà hở ra vài chỗ

~~Như vậy thôi y cũng không để ý lắm ~ quan trọng chính là ~ vì y phục không thể che kín nên bụng nhỏ tròn xoe mới bị lộ ra ~||| Cứ thế mà bại lộ trước mặt người khác!? Triển Chiêu vội đưa tay chỉnh một chút ~ ngoại y đáng thương không nghe lời che chỗ này lòi chỗ kia.

~~Chết mất |||

Nói thật... gần đây cũng cảm thấy y phục hơi chật, kiểu gì cũng mặc không vừa người! ==

Triển Chiêu không thể làm gì hơn là ngồi ngay ngắn lại, cởi đai lưng ~ kéo xuống một bên áo khoác ~~ kéo lại từng lớp một ~ trước tiên cột chặt lý y đã ~ bên ngoài cũng không quá khó khăn vậy đi!

...

Bạch Ngọc Đường ngồi một bên nhìn, chợt cảm thấy đầy hắc tuyến

Con mèo này đại khái cả đời cũng không khổ sở đến thế đi!?

Trước kia mỗi lần thấy y tuy đều là vải thô áo thường, mấy ngày không đổi một bộ ~ nhưng vẫn tương đối sạch sẽ, ngay cả tóc cũng không rối bời!

Bây giờ lại...

Còn là lần đầu tiên thấy mèo này dùng móng vuốt ngày xưa cầm kiếm đang đấu tranh với y phục ||| ==

Rất muốn cười, lại không cười nổi

~...

Chắc, ừm, Miêu đại nhân, người chắc chắn không cần phụ một tay sao!? Bạch Ngọc Đường nằm trên gối ngẩng đầu ~ Đang định hỏi câu thiếu đánh ~ ánh mắt bay một cái, chợt ngẩn người chăm chăm nhìn vào một chỗ

~~Trên vạt áo lý y của Triển Chiêu ~ trên người ~ a, chính xác là trên ngực ~ có một chỗ nhìn vào vô cùng nổi bật ~ là một viên ngọc thịt nhỏ nhỏ đỏ thắm ~ y vừa động một cái, còn đang lung lay ~ giống như không cách nào hòa hợp với bắp thịt gầy gò, quá — quá —

|||||||

Bạch Ngọc Đường không thể nào hình dung ~ tóm lại, trước kia hình như

~~Mặc dù từ chối nhớ lại, nhưng có phải đoạn hình ảnh cứ thế bay ra

~khi đó...

Trên thân thể ngồi trên hông mình cọ sát lắc lư, hai điểm nho nhỏ kia hình như không có hồng như vậy, mà nhàn nhạt nhìn không ra

~~Bây giờ, giống như bị sưng lên!?

Đầu nghĩ, tay lập tức thò ra —

“chỗ này của người, vẫn luôn như thế à?”

Thật ra đôi khi chúng ta nhất định phải tin con chuột trắng, vì hẳn thật sự là do tò mò thôi ~ = =

Nhưng mà ...

Triển Chiêu trợn mắt há mồm ngẩng đầu lên ~ ||-___-

Phản ứng nhảy bèn của cao thủ võ lâm giờ phát huy tác dụng ~ một chương ngoạn độc chớp ngoáng đánh ra!

Rắc!

Một tiếng xương động nho nhỏ vang lên

~~Lúc Bạch Ngọc Đường chọt một cái viên nhỏ nhỏ mềm mại trên ngực y, vì cảm xúc trên đầu ngón tay mà ngẩn ra mất 1/10 giây ~ dẫn đến chuyện năng lực phòng hộ hạ thấp ~ không kịp tránh né, lập tức gặp xui!

“Triển tiểu miêu! Ngươi –!”

Bạch Ngọc Đường đau đớn nghiêng răng ken két, mặt cũng dữ tợn ~ gãy tay! Hay cho một con Triển tiêu miêu ác độc!

“Ngươi... ta...”

Sau khi Triển Chiêu đánh ra một chương, mặt từ mờ mịt chuyển sang xanh mét ~ Bạch Ngọc Đường, là người tự hại!

Bạch Ngọc Đường toát mồ hôi lạnh ~ âm thầm mắng, tự mình dùng tay dùng sức vừa xoa vừa đỡ ~ trước phải nắn xương lại đã

~~Đau đớn nhất thời không tiêu tan, mặt kia lại lúc xanh lúc trắng, chỉ hận không chọt ra được lỗ thủng trên người Triển Chiêu

~“Ngươi... không sao chứ!”

Triển Chiêu nghĩ một chút, hẳn có lẽ cũng không nghĩ nhiều, là tại mình phản ứng thái quá, một chương kia khẳng định gãy xương, không nổi tốt thì một đêm xem như chịu tội đủ luôn

~“Nhờ ngươi ~ gia gia đây tạm thời chưa chết ~”

Bạch Ngọc Đường tức giận đầy đầu, vừa băng bó vết thương vừa lẩm bẩm,

“Hảo một tên chánh nhân quân tử bằng thanh ngọc khiết —“

Triển Chiêu vốn đã mềm lòng, vừa nghe thấy lời âm dương quái khí của hắn trong lòng lại khó chịu, “Ngươi nói cái gì!?”

“Ta nói gì ngươi không hiểu!” Cười lạnh ~ chết mèo, lại giả vờ ~ mình làm gì cũng quên hết sao!?

“Triển mỗ không hiểu!” Nếu ngươi không làm hành động quái gở đó, sao sẽ chọc họa vào thân!?

“Đêm hôm ấy, ngươi ở trên người Bạch gia ưỡn tới ẹo lui, cũng thật lẳng lơ, mới mấy ngày đã quên sạch!?”

Bạch Ngọc Đường không thích nhất là bị Triển Chiêu phản bác, nhất thời không kèm được lời nói

~~“Ngươi nói bậy bạ gì đó!?” Triển Chiêu mặt trắng bệch, trong lòng có hơi khủng hoảng

~~“Ta nói ngươi! Bề ngoài đúng đắn, bản chất lẳng lơ!” Bạch Ngọc Đường cố tình kéo dài giọng, cũng liếc mắt nhìn y

~“Bạch Ngọc Đường ngươi nói rõ cho ta biết!”

Triển Chiêu cơ hồ là gần từng chữ một ~ thần kinh Bạch Ngọc Đường có thô tới mức nào cũng biết y thật là tức lắm rồi, nổi hận trong lòng không hiểu sao cũng biến mất tăm mất tích ~ lại bị đôi mắt trừng to đó nhìn tới rối loạn

~“Xì ~ ngươi bắt ta nói ta liền nói sao!”

“ ... ”

Băng chặt cánh tay ~ Bạch Ngọc Đường bắt đầu than xui xẻo, mình sao có thể bất chấp nói ra thế này!? Chuyện mất mặt như thế ~ tám thành là tại mèo này chọc tức đến hồ đồ mà

~... còn nữa, mới này ~ cúi đầu nhìn tay mình ~!!! Sao có thể thế này? Chạy mồ hôi ~ là mình khinh suất

~Lại quay về tình hình lúc này, trên mặt chợt nóng

~||||| Bất quá, tính tình mèo này cũng quá sức đi!

7. Chương 7

Trước kia Bạch gia gia trên chọc cả nửa ngày, cùng lắm chỉ cho cái liếc mắt ~ giận lắm cũng chỉ mồm thâm chọc vài câu ~ đâu có phản ứng dữ dội như lúc này!?

Hình như y không không chế được tâm tình của mình thì phải ~ nói một hai câu đã dựng lông ~ dễ kích động thế cơ à?

Giả vờ không nhìn thấy đôi mắt mèo giận tới bốc lửa, mặt làm một bộ chẳng có chuyện gì xảy ra, xoay xoay cổ tay, Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng ở đầu giường ~ đuôi mắt liếc về cái bụng nhỏ của người bên ~ tuy bây giờ Triển Chiêu đang ngồi, nhưng từ góc của mình nhìn sang vừa chuẩn thấy một độ dốc rõ ràng! Hơn nữa, mèo này có vẻ rất kích động ~ thở hồng hộc không ngừng ~ chỗ kia lại phập phồng theo hô hấp của y ~... Không lẽ vì nó, mà y mới đặc biệt dễ kích động?!

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ, lúc đại tẩu mang thai Trân nhi, hình như rất thích gây sự với đại ca nè ~ đại ca sơ ý nói sai cũng sẽ bị mắng tới cầu huyết lâm đầu ~ còn không dám cãi lại ~ thật đáng thương ...

Nhưng đại tẩu là vợ của đại ca, chăm sóc vợ con là chuyện thiên kinh địa nghĩa! Còn mèo này... lại là gì của mình!?

Bạch Ngọc Đường lại đau đầu, suy nghĩ vòng qua vòng lại một hồi lại vòng về chỗ cũ ~ là y XX ta nha ~ ta thế quái nào lại xui xẻo đụng trúng chuyện như vậy!? Nói tới, mèo này xem như gặp báo ứng ~ ai kêu y làm ra chuyện như thế làm gì

~Khoan, cũng không thể đổ hết cho y ~ thật ra y cũng chỉ gặp xui xẻo, dù gì cũng là nam nhân lại ôm một cái bụng = = nếu là ông đây chắc đã sớm đập đầu tự sát rồi.

Nghĩ tới đó, lại nhìn Triển Chiêu mặt tái nhợt ngồi một bên ~ tâm lại mềm xuống

~Thôi bỏ qua! Trong bụng y dù sao cũng là con của Bạch gia gia

~Ánh mắt lại lần nữa quét qua bụng Triển Chiêu, trong lòng sinh ra từng tia vui vẻ không biết ở nơi nào ~ đầu ngón tay tự nhiên lại muốn nhúc nhích, muốn đi qua sờ sờ ~ xem xem có giống như lần trước ~ ~trong đó có thứ đá mình hay không!?

Đúng rồi, hôm nay cũng qua được mấy ngày ~ sao không thấy bụng y lớn thêm nữa nhỉ!?

Chắc càng lúc càng lớn đi?

Trong lòng chợt nảy lên một suy nghĩ kì quái ~ mèo này to bụng sẽ có hình dáng thế nào nhỉ?! ||| -

“Bạch huynh xin cứ yên tâm.”

“Hả!?”

Bạch Ngọc Đường đang miên man suy nghĩ, không nghe rõ Triển Chiêu nói gì. Triển Chiêu xoay người, ánh mắt thẳng tắp nhìn hắn, rồi lại như nhìn vu vơ đi đâu. Bạch Ngọc Đường quay đầu, bờ môi y chuyển động, lặp lại, “Người yên tâm, ta sẽ không lưu nó lại trên đời!”

Bạch Ngọc Đường xác định y nói rất nghiêm túc rồi, mới hơi giật mình, nhưng một hồi vẫn chưa hiểu lắm ~ chờ tới lúc nghĩ ra Triển Chiêu muốn nói gì, mặt liền trở nên cứng ngắc! Hắn còn ngu ngốc lặp lại một lần “Người có ý gì?”

Triển Chiêu giống như đã nghĩ thông, sung sướng nhìn Bạch Ngọc Đường, “Triển mỗ nói, ta sẽ phá nó. Chuyện này vốn dĩ là chuyện hết sức hoang đường, sự tồn tại của nó căn bản không có ý nghĩa gì hết.”

Y nói rất dứt khoát, giọng cũng rất nhanh

~Từ những lời Bạch Ngọc Đường vừa nói ~ làm sao y không biết đêm hôm đó mình rốt cuộc đã làm ra chuyện gì!? Muốn nổi giận với Bạch Ngọc Đường ~ nhưng mình lại không có sức ~ dù sao người làm sai cũng là mình không phải sao?

Bạch Ngọc Đường hắn mới là người bị ép buộc, tại sao hắn lại không có lý do tức giận!?

Trong đầu vô cùng hỗn loạn ~ sợ hãi đến nửa ngày, trong đầu giống như chỉ còn lại những lời nói trên

~Khóe miệng như không nghe sai bảo liền phun ra những câu đó, trong lòng lại như có trăm bàn tay nhỏ bé đang cào ~ không lẽ đứa trẻ đang đá mình!?

Ánh mắt trở nên hoảng hốt ~ mình sao lại khổ sở như vậy, còn gì không nở chứ!?

Triển Chiêu ơi Triển Chiêu, mày muốn bản thân phải rơi vào tình trạng ra sao nữa!? Không phải đã sớm quyết định rồi ư!? Tại sao phải ép nhau đến mức này mới có thể chấp nhận sự thật!?

Ánh mắt của y vốn cũng không biết đang rớt vào nơi nào, cho nên không thấy được sắc mặt đặc sắc của Bạch Ngọc Đường ~ = =

“Người muốn phá thai!?”

Bạch Ngọc Đường dường như hiểu rồi, một khắc tiếp theo thiếu chút nữa nhảy dựng lên ~ Hắn còn chưa nhảy, gân xanh đã nổi hết rồi!

— Triển tiểu miêu, người chưa hỏi ý kiến Ngũ gia đã muốn phá thai, người dựa vào cái gì!?

Những lời này vọt đến khóe miệng, lại không nói ra ~ vì tâm tình vừa kích động đã chạm trúng cánh tay bị gãy ~ đầu óc đau nhói bỗng tỉnh táo hơn nhiều -_-

Hài tử lớn lên trong bụng y, hình như mình mới không có quyền phát biểu ~ Nghĩ tới đây, hắn lại trợn mắt muốn chửi người!

Vừa trợn mắt ~ Sắc mặt mèo này có gì không đúng, môi cũng trắng bệch ~ Bạch Ngọc Đường rốt cuộc nhìn không có lên tiếng.

Trong lòng đã giận muốn chết ~ Mèo chết, cũng ra vẻ quá đi ~ hừ ~ rõ ràng có thần sắc do dự, đừng tưởng gia gia đây nhìn không ra. Một cái mạng nhỏ người cũng muốn đắc thủ!?

“Cũng tốt, Bạch gia gia ta cũng cảm thấy loại chuyện này không nên chậm trễ! Giải quyết sớm, ai nấy đều vui!”

“?!” Mặc dù Triển Chiêu đã sớm đoán được Bạch Ngọc Đường sẽ đồng ý ~ trong lòng đã buồn bực đến mức hít thở không thông ~ cười khổ ~ Chẳng lẽ trong lòng mày còn cái gì chưa bỏ được? Hắn so với mình bao giờ cũng quyết tuyệt a

~“Được, sáng mai ta đi mua ngay ~”

Y còn chưa nói hết lời, Bạch Ngọc Đường đã đứng dậy, “ Cần gì chờ ngày mai ~” Triển Chiêu choáng váng, đang ngây ngốc đang bị Bạch Ngọc Đường kéo xuống giường

~Bạch Ngọc Đường nổi giận đùng đùng đá văng cửa phòng, “Người đâu!!”

“Tối tới!” Tiểu nha dịch hoảng hốt chạy lại, bị hắn dọa sợ hết hồn.

“Ngài gọi tiểu nhân có gì không?”

“Đi! Lập tức đem thuốc này nấu cho ta!”

Bạch Ngọc Đường ném bút, cầm một tờ giấy ở trên bàn lên, “Nhìn rõ chưa, chứ bốc lộn!”

“Rõ rõ” Tiểu nha dịch thấy phương thuốc viết trên giấy ~ mặt kinh ngạc ~ nhìn về phía Triển Chiêu đang ngồi bên bàn ~ người ta mặt vô tình ~ còn Bạch Ngọc Đường, nó căn bản còn không dám liếc ~ nhìn rồi cũng đủ để làm thối người ta

~Cầm tờ giấy nhìn quanh ~ sờ sờ đầu ~ xem như giả điên đi thôi

~“Thuốc nấu xong rồi!”

Tiểu nha dịch cười hề hề để thuốc lên bàn ~ muốn nhìn một chút xem họ dùng làm gì.

“Người lui xuống đi, nơi này không có chuyện của người.”

Lần này người mở miệng là Triển Chiêu ~ Triển đại nhân này, giọng thật ôn hòa ~ chẳng qua có hơi lạnh lùng, còn hoảng loạn.

Nhìn chén thuốc đen thui trước mắt, Triển Chiêu siết chặt nắm đấm ~ Bạch Ngọc Đường liền ngồi xuống cạnh y ~ căn răng ~ người cứ vậy muốn nhìn ta khổ sở sao!? Cả chuyện này cũng phải làm trước mặt người!?

Cái thai này làm sao sanh ra, trong lòng mình cũng không nghĩ tới ~ đến lúc đó có bao nhiêu khó nhìn, không phải sẽ lộ hết trước mặt hắn sao!?

Được, xem như người ngoan!

Ngửa cổ lên, một chén thuốc đã ồng ộc xuống bụng

~“A, uống xong rồi!?”

Bạch Ngọc Đường sáp mặt lại, nghiêng đầu về chén thuốc không

~Triển Chiêu không để ý tới hắn, trực tiếp nhảy lên giường ngủ ~ Trong lòng nói, chết thì chết, nhiều năm như vậy thương tích nào chưa phải nhận ~ lần này làm gì sợ quá mức!?

“Nè! Nửa đêm người muốn đứng lên đi vệ sinh cũng phải cho ta biết trước, đừng có kéo ta té giường!”

Bạch Ngọc Đường vẫn còn cười được

~Triển Chiêu tức muốn nổ phổi, một câu cũng không nói nổi ~ nhắm mắt.

“Mèo chết ~ ngủ nhanh như vậy ~”

Bạch Ngọc Đường lăm bắm, người liền dính sát vào sau lưng ý ~ Nóng nực ~ nhưng Triển Chiêu quyết định không chú ý tới hắn, bất động không nói.

“Hê, thật sự là ngủ sao?”

“....”

“Chán chết.”

“... ”

Trong âm thanh dần nhỏ đi của con chuột, Triển Chiêu cũng không ngờ, mình thật sự có thể ngủ

~Lần sau mở mắt, đã là rạng sáng ngày thứ hai, Triển Chiêu không cử động, dường như không có cảm giác gì kỳ lạ

~Ngủ lại không tệ?!

Lại động người, sợ hết hồn ~ tay Bạch Ngọc Đường đang đệm dưới cổ mình, chân cũng len vào giữa đầu gối ~ đang ngủ say sưa

~Chẳng lẽ... cảm giác ấm áp buổi tối là nhờ vậy!?

Chẳng trách cổ đau ghê...

Vội vàng đứng dậy, không biết sao mặt có hơi hồng ~ Bạch Ngọc Đường dụi dụi mắt ngáp một cái, khốn quẩn của Triển Chiêu lập tức biến thành mây khói ~ chuột chết ~ tâm tình phức tạp -ing

~“Thế nào, không có động tĩnh!?”

Lúc ăn cơm Bạch Ngọc Đường hỏi trùng nghi vấn trong lòng Triển Chiêu

~“...”

“Uống thêm thang nữa đi.”

Bạch Ngọc Đường đề nghị ~ Triển Chiêu tiếp tục im lặng, không chút do dự uống thuốc tiểu nha dịch đem tới ~ ...

Ở Nha môn Huyện giúp Huyện lệnh sắp đặt hai ngày ~ sống cũng xem như nhàn nhã ~ Triển Chiêu không hề cảm thấy mệt mỏi, Bạch Ngọc Đường trước hết nuôi thương mềo đánh ~ Vấn đề duy nhất ở đây là, uống hết ba chén thuốc rồi, một chút phản ứng Triển Chiêu cũng không cảm thấy, quá kỳ quái!

Thấy Triển Chiêu mặt nghiêm túc chăm chú nhìn nước thuốc trước mắt ~ Bạch Ngọc Đường sờ cằm, “Có gì mà kỳ! Một đại nam nhân như ngươi có thể mang thai đã rất bất thường rồi!” Triển Chiêu giận trừng hằm một cái, hằm lại giả vờ như không thấy tiếp tục nói, “Nói không chừng là do thai này quá bền ~ muốn phá cũng không giống như nữ nhân a.”

“Uống thêm chén này thử chút.”

Lúc uống xong chén thứ năm ~ Triển Chiêu không nhịn được giận, y chợt nhớ ra một chuyện, gọi tiểu nha dịch tới, chỉ Bạch Ngọc Đường, “Mang phương thuốc hằm kê cho ta nhìn một chút.”

“Chỉ một phương thuốc thôi, tiểu nhân đã sớm thuộc lòng rồi. Sâm nhưng bảo thai thang sao...” Tiểu nha dịch cung kính như hiến bảo, lời chưa nói hết đã bị Bạch Ngọc Đường đá một cước té ra ngoài phòng

~“Bạch Ngọc Đường, ngươi!!!” Triển Chiêu trợn tròn mắt, mày kiếm cũng dựng lên, tiếng răng ken két vang lên

~“Ai ai ai ~ Ngươi đừng có giận hoài ~ mai một mặt hài tử cũng thành Quan công!” Bạch Ngọc Đường chột dạ, mồ hôi lạnh chảy xuống mặt

~Triển Chiêu không động dậy, bưng mặt mềo từng bước tiến tới

~“Miêu đại nhân, ngươi đừng quên chúng ta tới đây làm gì ~ ngươi bây giờ nếu có cái gì ~ gia gia ta muốn chiếu cố ngươi làm sao mà hành sự đây!?”

Bạch Ngọc Đường lời điểm yếu của Triển Chiêu ra nói ~ vừa nói vừa giơ tay lùi ra sau ~ thể hiện mình không có ý muốn đánh nhau

~“Bạch huynh suy tính thật là chu đáo ~ bất quá Triển mỗi bao giờ cũng công tư phân minh! Chuyện phá án không phiền Bạch huynh chỉ giáo!”

Tài ăn nói của mềo này từ khi nào lại tốt như vậy!? Bạch Ngọc Đường tự biết mình đuối lý ~ không dám đụng đây ~ mắt thấy Triển Chiêu đã giận đánh một tay tới ~ vội lùi về sau, không ngờ sau lưng đã không còn chỗ trống ~ một chân giẫm lên bàn nghiêng người ~ vội giơ cánh tay không bị cột lên đỡ

~“Ai da ai daa – gãy nữa! Thật là con Triển tiểu miêu ác độc!”

Kêu thảm một tiếng ~ Bạch Ngọc Đường ngồi xồm xuống, nâng cánh tay bị thương đặt lên bàn!

Triển Chiêu ngây ngốc, tiến lên mấy bước ~ Đưa tay muốn bẻ khớp lại giúp hằm.

“Sao hả!? Muốn phế luôn cánh tay của Ngũ gia mới thấy hài lòng a!?”

Bạch Ngọc Đường nhe răng há mồm tự mình đứng dậy, nâng cánh tay, đặt mông ngồi lên ghế!

Triển Chiêu liếc hằm mấy lần ~ hừ một tiếng cũng ngồi xuống.

Biết con chuột này dám chùng lại đang gạt mình ~ lạnh lợi như vậy, sao có thể dễ dàng để mình đánh liên tiếp hai ba lần chứ!?

Bất quá thấy trán hần chảy đầy mồ hôi lạnh, nhất định lại đụng trúng vết thương cũ trên cánh tay

~Lại nói...

Mình cũng chỉ là nhất thời nóng giận ~ tức hần trêu mình đi?

Thật ra, cũng không có giận thật

~Nếu không, tại sao bây giờ lại đi lo lắng cho thương thế của hần? Nói tới, mình ra tay cũng nặng ~ tuy hần nói năng không lễ phép, nhưng cũng đâu có làm chuyện xấu!?

Ngược lại, mình sao cứ vì một câu nói, một hành động của hần là có thể đốt lửa trong lòng, thậm chí còn thống khổ, đau lòng!?

Vô lực rũ lông mi, thả dài trong lòng.

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu qua, “Không phải chứ? Còn giận sao? Hừ ~ “

Xoay xoay cổ tay một chút, lầu bầu, “Thiệt tình, còn khó dụ dỗ hơn nữ nhân”

“Người nói cái gì?” Giọng hần không cao không thấp nhưng cứ để Triển Chiêu nghe được.

“Không nói gì hết á ~~” Bạch Ngọc Đường kéo dài giọng ~ vô tâm lắc lắc chân ~ trong lòng thật ra có chút đắc ý ~ cũng may là từng thấy đại tẩu dùng phương thuốc này ~ Nhớ lại lúc đầu đại tẩu ôm hài tử bay tới bay lui đánh nhau với người ta ~ không phải bình an vô sự sao? Còn sinh một thằng bé mập mạp

~Triển Chiêu thấy sắc mặt kia của hần, không nhịn được trợn trắng mắt

~Bộ dáng phách lối dương dương đắc ý, chỉ thiếu đạp lên đầu người ~ không phải thiếu đánh còn là gì? Lại còn ánh mắt đôi lúc phiêu tới trên bụng mình ~ đừng tưởng mình không thấy

~Cạch một cái đứng lên, “Nếu thương Bạch huynh tốt rồi, chúng ta cũng nên làm chính sự.”

“Thương là người cho, lành cũng là người nói ~ Triển đại nhân, người nói lý có được không?” Bạch Ngọc Đường nhìn y, hai chân gác nhau nâng chén trà lên uống vài hớp

~Triển Chiêu cắn răng, Bạch Ngọc Đường lúc này mới hì hì cười, đuổi người đứng dậy, “Cũng nên hoạt động gân cốt một chút ~~”

“Những ngày qua bọn chúng không có chút động tĩnh nào, chẳng lẽ chúng ta đoán sai? Hay tình báo không chính xác!?” Không có thời gian cãi nhau với người

~“Không!” Bạch Ngọc Đường dựng một đầu ngón tay lên lắc lắc.

“?” Triển Chiêu cau mày

~“Là vì bọn chúng không dám tới đây gây sự ~” Trả lời như đinh đóng cột.

“Tại sao!?”

“Vì Bạch gia gia ta ở chỗ này chứ sao.”

“..” |||||---

Hắc tuyến đầy đầu, “Bạch Ngọc Đường, ta đang nói chính sự với người!”

“Bạch gia gia cũng đang nói chính sự với người. Bọn chúng không dám tới, chúng ta không còn cách nào khác là ra ngoài tìm!”

“...” Nói từ nãy tới giờ toàn là nói nhảm ~ tại sao mình lại dần tới mức bàn chuyện vụ án với con chuột trắng này vậy nè?! = =

“Triển tiểu miêu ~ có ta ở đây người vội cái gì!? Nếu nói đến tìm người, gia gia ta vẫn có biện pháp hơn người.” (Có anh ở đây em sợ cái gì, vợ con để anh lo!! =))

Bạch Ngọc Đường tràn đầy tự tin ~ Triển Chiêu trợn mắt nhìn hắn ~ đúng nhỉ, đã sớm nghe nói không thể đắc tội với người Hãm Không ~ lên trời xuống biển phá núi hủy rừng đào ba thước đất cũng phải lòi người ra!

“Muốn tìm người, trước hết phải từ — ê ê ~”

Bạch Ngọc Đường đang cao hứng nói ~ Triển Chiêu đã lòi sợi dây trong tay, kéo hắn ra ngoài!

“Người đừng đi nhanh như vậy có được không?”

Mặc kệ hắn.

“Triển tiểu miêu ~”

Tiếp tục đi.

“Miêu đại nhân!”

Người cứ việc gọi đi.

“Triển Chiêu!”

Bạch Ngọc Đường hét lớn một tiếng, dụng nội lực nín lại dây!

Người đi trước bắt đắc dĩ dừng bước ~ vừa quay đầu lại, mắt mèo đã trừng sáng choang ~ mặt vì giận mà có chút đỏ lên

~Bạch Ngọc Đường không thể làm gì khác đành chỉ chỉ người y, “Người cứ thế này đi ra ngoài?”

Triển Chiêu lúc này mới nhớ tới, tay áo của mình, vạt áo cũng mất hơn nửa ~ cúi đầu đã thấy được nội y màu trắng ~ = ||||

Đường cái náo nhiệt, người người lui tới hơn nửa sẽ để ý hai người ~ nhìn, Bạch thật tuần Hồng thật tiểu. (tiểu ở đây là xinh đẹp) ~ vai sóng vai cùng nhau bước trên đường thật là bắt mắt!

Triển Chiêu mắt nhìn thẳng bước đi, vừa nhận lấy bao nhiêu tia nhìn chăm chú của mọi người ~ nhìn qua sắc mặt bình thường, thật ra sau ót đã đầy mồ hôi ~ Người nghĩ đi, một đại nam nhân khoác một cái áo choàng đồ tươi đi tới đi lui, hỏi xem mất tự nhiên tới mức nào

~~nếu chỉ có một mình y cũng không tới nổi, hết lần này tới lần khác bên người lại còn Bạch Ngọc Đường trắng từ đầu tới chân, so sánh quá rõ!

Cái ông Huyện lệnh đó cũng vậy nữa, Bạch Ngọc Đường chỉ thuận mồm nói cần áo khoác, ông ta lập tức mang một bộ đồ từ trên xuống dưới ~ còn hỏi “Triển đại nhân, ngài nhìn có thích không!?” ~ Không lẽ quan phục là màu đỏ thì mặc cái gì cũng phải đỏ mới được!? -_-|||

Lần này thì hay rồi, chẳng cần vì phục dò xét, chỉ sợ mới ra khỏi cửa, ai cũng thấy hết trơn! = =

Mình thì bưng bít nghiêm trang, nhìn Bạch Ngọc Đường ăn mặc thoải mái, một bộ thả lỏng tự do tự tại ~ trong lòng liền buồn bực

~~Trong góc đường, mấy tên ăn mày đang nằm trên đất phơi nắng ~ thấy họ tới liền kéo tới một chỗ hi hi bàn luận

~~Triển Chiêu trước mắt sáng lên!

Cũng may, đi hết mấy con phố đã thấy người họ muốn tìm —

Leng keng!

Cái chén đen trước bao rách rơi xuống một miếng bạc vụn ~ âm thanh dễ nghe thật

~Mấy tên ăn mày kia đang ngồi tám nhảm, một tên khất cái thắt bím tóc nghe tiếng vang vội đưa tay lấy ~ vội vàng đặt lên miệng cắn ~ sau đó lắc lắc dưới ánh mặt trời ~ lúc này mới đưa mắt nhìn vị Bạch y đang bình tĩnh trước mặt, “Tạ ơn đại gia ~”

Nói xong, nhét bạc vào muốn về lại chân tường tiếp tục nói nhảm ~ không ngờ bị người cản lại

~~“A – Cầm bạc liền chạy ~~ làm sao được!?”

“Hề hề. Gia này vừa nhìn cách ăn mặc đã biết là người có thận phận ~ có chút bạc không phải thuận tay ném ra sao ~~”

Con người xoay lại xoay, một bộ xảo quyết

8. Chương 8

Bạch Ngọc Đường cười, bước lên đá cái túi rách trên đất của tên tiểu khất cái ~~ xếp lại quạt gấp trên tay, chỉ, “Hai túi?”

Tên khất cái thất bím chợt đổi sắc mặt, mấy tên ăn mày xung quanh cũng ngưng bắt rận nhìn sang

~~“Bạc này là gia gia thưởng người ~ bắt quá người phải chạy việc, về hỏi Ngô chín ngón ~~ Hẳn thiếu ta 200 lượng bạc định nợ đến khi nào?”

Cái gã Bạch Ngọc Đường này, cười qua cười lại, nói tới nói lui ~~ đơn giản là con hổ đang cười ~ Triển Chiêu thầm nói trong lòng, thấy mấy tên khất cái kia đang tụ về một chỗ ~ lo ngại nhìn sang ~~ xem ra đã bị Bạch Ngọc Đường lừa dối!

Ngô chín ngón là Cái Bang chín túi ~ Gần đây có xuất hiện ở nơi này ~ trình độ đủ cao ~ bởi vì thích đánh cược thành tánh nên ngay cả trưởng lão cũng không lên được ~~ lời Bạch Ngọc Đường nói có lẽ có 8 thành là thật!

Mấy tên khất cái trao đổi ánh mắt, một người trong đó giờ gậy trúc lên tiến tới ôm quyền, “Hai vị tìm đệ tử bốn bang trợ giúp, phải chăng có chuyện gì khẩn cấp?”

Triển Chiêu sợ Bạch Ngọc Đường chọc họ nữa sẽ hư chuyện ~ trước tiến một bước ~ “Tại hạ Triển Chiêu, vị này Bạch Ngọc Đường, quả thật có chuyện cần hỏi thăm các vị.”

Bạch Ngọc Đường thấy y vội vã, sờ quạt không có chen mồm

~~Mấy người kia cũng rất thức thời ~~ Vừa nghe Triển Chiêu xưng danh lại lễ độ thì có phần cung kích ~ một đường dẫn hai người tới phân đà

~Trên đường chỉ có mấy chục tên khất cái rải rác các góc đường, Triển Chiêu vừa đi vừa có cảm giác là lạ ~~ Đường như có ánh mắt vẫn đang nhìn mình chăm chú

~~Y im lặng quét ánh mắt qua một lần ~ phần lớn đều là đệ tử cấp bậc tương đối thấp của Cái Bang ~ không phát hiện người quen a!?

Nhưng cảm giác quái dị vẫn bám theo y ~ theo bản năng cúi đầu ~ bụng mình không lộ rõ vậy chứ!? Nhìn qua không thấy gì bất thường mà, kéo kéo áo khoác, vẫn cảm thấy có ánh mắt vòng tới vòng lui trên người

~~Cuối cùng Bạch Ngọc Đường xem như hợp tác

~~Hai người ngồi lại phân đà Cái Bang chưa tới một canh giờ đã hỏi ra chuyện muốn hỏi

~Nhưng người ta chỉ cung cấp đầu mối ~ không để người giúp một tay ~ đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bọn họ với Hắc Phong trại không có gì xích mích, không thể tùy tiện xuất thủ

~Có thể nói cho bọn họ biết phân bố lực lượng ở đây cùng hoạt động mới nhất của Hắc Phong trại đã là rất nỗ lực rồi!

Hai người đều hiểu đạo lý, nghe xong liền nói cảm tạ, cáo từ.

Hai người vừa trở lại cửa nha môn ~ đã cảm thấy chuyện không ổn

~Cửa té ngã, đao thương gây gộc đầy đất, còn có đám người hò hét ồn ào.

~ Quả nhiên ~ chưa kịp vào cửa, Huyện lệnh đã vừa khóc vừa nghiêm mặt chạy tới.

“Triển đại nhân, các ngài trở lại rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu kinh hãi.

“Sát.. sát thủ kia bị người Hắc Phong trại cứu đi!”

“....”

Bạch Ngọc Đường trầm mặt xuống, “Bọn chúng tới mấy người?”

“Mấy.... chừng 6, 7 người, hình như là...”

“Cái gì!? Trong nha môn các ông có bao nhiêu người? Chẳng lẽ đều chết hết!?” Bạch Ngọc Đường giận dữ!

“Bạch huynh...”

Triển Chiêu ngăn hẳn lại ~ xoay người hỏi, “Bọn chúng đi bao lâu rồi?”

“Mới thôi...” Huyện lệnh lau mồ hôi, “Bổn huyện đã phái người đuổi theo!”

“Đi về hướng nào?”

“Hướng Nam.”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt, “Triển đại nhân, nghe người nói mới đem người tới nha môn ~ bây giờ người hài lòng rồi chứ!”

Triển Chiêu á khẩu không đáp được, trong lòng cũng tức, “Chuyện cần thiết lúc này chính là bắt người!”

“Phải không? Mèo con, lần này ta nói cho người biết, bắt được người rồi gia gia ta xử trí thế nào, cũng không cho phép người chen miệng!”

“Người!” Là nha môn thất chức, mình cũng không thể nói gì!

“Đi!”

Hai người nhờ vào vận khí đuổi theo ~ đều là cao thủ khinh công tuyệt đỉnh, rất nhanh đã phát hiện nhóm người đang ở rừng cây bên sườn núi đánh nhau

~Đám nha dịch căn bản không phải là đối thủ tặc nhân hung hãn ~ đã sớm nằm xuống mấy người

~~Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng loạt xông tới ~ đã phát hiện cái gì không đúng ~~ người Hắc Phong trại nhiều gấp mấy lần ~~ rõ ràng là bẫy!

Kẻ cầm đầu hề hề cười lạnh, “Bạch Ngọc Đường, người giết Tam đệ của ta ~ hôm nay phải bắt người đền mạng! Triển đại nhân, ngại quá, để người thấy được vậy người cũng phải chết!”

Bạch Ngọc Đường cũng cười lạnh. “Ai chết còn chưa xác định đâu.”

Triển Chiêu tính toán địa hình, lặng lẽ nói, “Rừng cây ở đây có dày đặc, chỉ sợ có mai phục ~ chúng ta từ sườn núi phía Nam xông ra ngoài đi.”

Quách Tam liếc mắt, “Đại đương gia, bọn chúng rất狡 hoạt! Đừng nói nhiều với chúng!” Kẻ cầm đầu ra một chiêu ~ đám người hô hào xông tới!

Nếu bàn về võ công, những người này tuyệt đối không phải đối thủ ~~ Nhưng nếu bàn đề cật đồng hiệp ít ~~ bọn họ không thể đấu lại nhiều người!

Lại nói, hai quả đấm còn bị một sợi dây giữ chặt ~ cho dù hai người có thể đánh ~ thân kiếm cũng vừa đủ chia xuống đất mà thôi

~Theo lời Triển Chiêu nói, hai người đang muốn xông từ sườn núi phía Nam

~“Triển đại nhân cứu tôi!”

Sau lưng vang lên một tiếng hét thê thảm, Triển Chiêu quay đầu nhìn lại, tiểu nha dịch đang bị Quách Tam quơ đại đao đuổi chạy vòng vòng, sợ hãi té đập mặt xuống đất ~ mắt thấy đại đao sắp sửa rơi trúng đầu!

Kiểm trong tay phát ra, cách quá xa nên chỉ đập tê tay của Quách Tam ~~ Quách Tam té xuống đất lại nhanh chóng đứng dậy nhặt đao

~Tiểu nha dịch bị dọa sợ tới mức tiếp tục chạy tán loạn

~~Bạch Ngọc Đường dùng một tay đánh trả, còn phải xem chừng Triễn Chiêu không có vũ khí, mấy đao chém tới không thể làm gì hơn là cố gắng cản lại ~ Hắn quên mất tay kia bị gãy mới liền lại chưa tới mấy ngày ~ dùng sức một chút lập tức đau tới toát mồ hôi ~ kiểm thiếu điều rơi trên đất!

Hắn lùi về sau mấy bước, tới khi Triễn Chiêu đang vội cứu tiểu nha dịch vội vã quay đầu lại, “Bạch huynh!”

Bạch Ngọc Đường đứng vững khoát khoát tay, “Không sao!”

Mồ hôi lớn như hạt đậu đã chảy xuống cổ

~~Thừa dịp hai người đang nói chuyện ~ một thanh đao đã lấp lóe rơi xuống, dưới tình thế cấp bách, hai người đành kéo dây lên đỡ, cư nhiên bật ngược đao về! |||||

Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu liếc nhìn nhau một cái, đổ hết mồ hôi lạnh

~~Mẹ/Bà bà a~ dây của ngài thật là bền chắc! Không phục không được

~Tiểu nha dịch bên kia gặp nạn ~ vội lặn một vòng tránh né vậy mà không bị chém tới ~ thoát khỏi đám người ~ chạy ra ngoài thật xa ~ Quách Tam cả giận, giơ đao lên đuổi theo!

Bạch Ngọc Đường đâm chết một, Triễn Chiêu đá văng một ~ hai người cùng lúc phi thân xông ra!

Chạy chừng năm dặm ~ mới hốt hển thả chậm bước chân!

Triễn Chiêu vừa đỡ chân nghỉ một chút, đột nhiên liếc về hai người bên vách núi!

Tiểu nha dịch đang quay lưng lại, Quách Tam đang ha hả cười to!

“Đáng chết!” Hai người chạy ngược lại cũng lạ ~ Bạch Ngọc Đường đầu đầy hắc tuyến ~ Triễn Chiêu bước tới, Quách Tam đã gác đao lên cổ tiểu nha dịch!

“Không muốn chết thì để người lại!” Bạch Ngọc Đường hung tợn nói. Vừa nháy mắt ra dấu với Triễn Chiêu

~Triễn Chiêu tranh thủ lúc Quách Tam đang tập trung tinh lực lên người Bạch Ngọc Đường, đánh lén thành công, Bạch Ngọc Đường giơ tay kéo tiểu nha dịch lại

~~Không ngờ Quách Tam lật người ra sau, lại kéo tay áo Triễn Chiêu, Triễn Chiêu phản ứng cực nhanh, trong nháy mắt rơi xuống vách liền dùng mũi chân đá vào huyệt tê của Quách Tam, đá văng hẳn ra, lại không khổng chế được thăng bằng rơi xuống vách núi!!

“Triễn Chiêu!!”

Bạch Ngọc Đường điên cuồng gào lên một tiếng, vội lao tới bắt Triễn Chiêu, không ngờ tiểu nha dịch đang gắt gao lôi kéo

~~Vung tay ném tiểu nha dịch ra ~ Tung người bắt lại Triễn Chiêu!

Hai người từ trên vách núi rút xuống ~ sợi Khổn Long Tác kia lại một lần nữa cứu mạng hai người ~ treo lơ lửng trên một nhánh tiểu tùng chĩa ra ~ @_@

Bên cạnh gió thổi vù vù, trên không thấy trời, dưới không thấy đất

~~Hai người ngẩng đầu nhìn một chút, vách đá bên cạnh lại nhiều hơn tầm tay với, lại với không tới

~Tiếng khóc hu hu của tiểu nha dịch, “Triễn đại nhân” cũng chỉ ghé qua một hồi, sau đó thanh âm càng lúc càng xa, chắc chắn là do tưởng hai người té chết, chạy về báo cáo rồi!

Bạch Ngọc Đường mặt cũng bừng bừng, trong lòng đã chửi cha mắng mẹ

~~Tiếng cọt kẹt vang vang, không chịu nổi sức nặng của hai người nữa rồi!

“Bạch huynh, là ta làm khổ người!”

Bạch Ngọc Đường treo tương đối cao, Triễn Chiêu ở phía dưới hắn, đang cố gắng đạp lên miếng đá nhô ra để giảm bớt sức nặng

~~Y biết Bạch Ngọc Đường đang oán hận trong lòng, mình cũng đau

~~Bạch Ngọc Đường không đáp ~ hắn đưa mắt nhìn chiều dài sợi dây, cùng với khoảng cách từ chỗ mình lên trên ~ Giơ chân đạp một cước lên tảng đá, dùng sức siết chặt sợi dây ~ hướng Triển Chiêu giơ cằm

~~“Nhanh nhẹn lên chút, đạp lên chân của ta, dùng khinh công của người mượn lực chắc phải bay tới chứ!”

“...” Triển Chiêu tới giờ đều không phải là người hay do dự, lần này sống chết trước mắt lại chậm nửa nhịp ~ Vì trong lòng y chợt nảy ra xung động, y muốn hỏi Bạch Ngọc Đường

~~Bạch Ngọc Đường lại không kịp đợi, nổi giận gào lên với y, “Nói nhiều gì nữa!? Người bây giờ là hai cái mạng đấy!”

Triển Chiêu đột nhiên tỉnh lại, dụng khí điểm mũi chân mà lên ~ lúc chân chạm tới vách đá thì trở mình ~ tay dùng sức lôi ~ Bạch Ngọc Đường đã sớm đạp lên tảng đá một cước bay ra, mượn lực kéo của y nhảy lên!!!

Hai người té xuống đất thổ hồng hồng ~ cả người ướt đầm mồ hôi lạnh

~Gió thổi qua làm Triển Chiêu cả người lạnh lẽo ~ vừa định đứng dậy, Bạch Ngọc Đường đã nhảy phát lên, cắn răng nghiêng lợi, “Khốn nạn! Tiểu nha dịch chạy đâu rồi!”

“Đừng kêu nữa, chắc chắn là quay lại nha môn báo tin rồi.”

Triển Chiêu cũng chậm rãi đứng lên ~ vừa này lúc đánh nhau thần kinh khẩn trương ~ cái gì cũng không cảm nhận được ~ mới nghỉ ngơi một chút, cảm giác khó chịu lại xộc tới ~ có chút văng đầu, chân cũng như nhũn ra

~~Trong lòng y cảm thấy khó chịu ~ trước kia chạy đông chạy tây mấy ngày đêm không ngủ cũng có thể bắt được tội phạm xử lý ~ bây giờ lại vậy, hơn nữa cảm thấy ngày sau còn không bằng ngày trước ~ mới thổ hồng hồng vậy thôi, cũng cảm nhận được rõ ràng trong bụng có vật đang sôi trào ~ làm mình cái gì cũng phải cẩn thận

~Vừa nghĩ, càng về sau, hành động mình càng bị hạn chế ~ sắc mặt của trở nên khó nhìn. Chẳng lẽ về sau cả vận công cũng không làm được!?

Mặt trắng bệch, rùng mình.

“Nè, không sao chứ?”

Bạch Ngọc Đường kỳ quái quan sát y ~ Trong lòng Triển Chiêu thật khó chịu, chẳng qua chỉ lắc đầu một cái liền bước về trước

~Không hề nhận ra bước chân mình hư phù, nhìn qua thất tha thất thiểu ~ giống như bệnh nặng mới khỏi. Bạch Ngọc Đường nhặt lên áo khoác đỏ, theo sát

~Triển Chiêu không nói lời nào ~ Bạch Ngọc Đường cũng không mở miệng. Bình thường không chừng nói nói vớ vẩn mấy câu, xem bộ dáng buồn cười của mèo con lúc chọc giận lộ ra móng vuốt

~~Ai bảo mình lúc nào cũng không ưa một bộ tư vấn quân tử buồn chán của y chứ. Nhưng bây giờ thấy bộ dáng Triển Chiêu đang đi bộ, hắn lại trầm mặc.

Bạch Ngọc Đường cố ý theo sau y, suy nghĩ

~~Mèo này chắc chắn không tự mình để ý, tư thế đi đứng của y không giống trước kia.

Không nói ra được, tóm lại nhìn kỹ sẽ thấy lạ, dường như có hơi ẽnh ra sau? Không phải ~ là chân mở hơi to

~“Về trước nha môn đi.”

Đi một hồi, Triển Chiêu chợt xoay người.

“Ừm, cũng được.”

Bạch Ngọc Đường thức tỉnh khỏi suy nghĩ quái đản của mình ~ Triển Chiêu nhìn qua có vẻ rất mệt ~ xem ra y đúng là yếu rồi ~ thường ngày đánh với mình mấy ngày cũng không thành vấn đề, bây giờ mình đã sớm khỏe, chân y giờ còn lắc lư

~~“Tìm miếng nước uống rồi lại đi.”

Bạch Ngọc Đường thấy ở khúc quanh chỗ rừng cây phía trước có một hộ nhà nông, mới đề nghị. Triển Chiêu gật đầu, dù không muốn thừa nhận ~~ nhưng quả thực lúc này mình cần nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn.

Đến gần, thì ra là một nhà bỏ hoang, lớn cũng rất lớn, phải được mấy gian ~~ nát tươm nhưng vẫn đủ để trú thân

~Cuối cùng bên trong phòng còn có chút đồ còn dùng được

~~Bạch Ngọc Đường ra ngoài múc nước, bồn chịu không nổi. “Phở” một tiếng đổ hết đi

~~Đi vào trong nhà, dùng kiểm chọt chọt đồng rơm, không tính là bồn ~~ còn rất mềm.

Hắn chưa lên tiếng ~ Triển Chiêu liền ngồi xuống ~ khoanh chân nhắm mắt dưỡng thần

~Bạch Ngọc Đường nghĩ là y đang vận công điều lý, để ý một hồi mới biết mèo này chẳng qua là lim dim

~Thầm cười ~ thật đúng là không chịu nổi

~Đây còn là đi chung đường với Bạch gia gia đấy nhé, nếu tự người ra ngoài, xem người còn dám như vậy không?

Triển Chiêu lúc này vô cùng mệt mỏi ~ căn bản không để ý tới động tĩnh của Bạch Ngọc Đường ~ gần đây mình đặc biệt dễ mệt, vừa dựa trúng nơi nào mềm liền cảm thấy buồn ngủ

~~Người bên người tuy có lúc rất xấu xa ~ nhưng tới nay y vẫn luôn vô cùng tin cậy

~~Nghĩ tới đây, y đột nhiên nhớ tới một chuyện

~Chính là lúc bị trên dưới vách núi, Bạch Ngọc Đường vội vã để y nhảy lên trước

~Đang lúc mạng sống bị nguy hiểm rồi, quỷ thần xui khiến làm đầu mình nảy ra một câu “Người muốn cứu ta hay còn là cứu hài tử?”

Cũng may ~ lúc ấy không nói, nếu không không biết hắn còn nhìn mình ra sao ||||= =

Đầu mình điên rồi à?

Mặc dù tính khí của Bạch Ngọc Đường rất kém ~ nhưng hắn cũng là một người biết nghĩa khí ~ cũng là hiệp khách giống mình

~Gặp nguy không chỉ biết lo thân.

Cho nên hắn làm vậy là rất bình thường.

Mình lại ngại cái gì chứ?!

Triển Chiêu ơi Triển Chiêu ~ mày từ khi nào lại hay giận dỗi như vậy!?

Thật giống như đã có đầu mối rất rõ, nhưng càng nghĩ lại càng thêm váng đầu

~~Y nghĩ, nghỉ ngơi một chút đi, có lẽ do gần đây quá phiền quá mệt, cho nên mới có thể nghĩ bậy nghĩ bạ

~~Dịch dịch chân, dựa vào đồng cỏ, cảm giác ấm hơn một chút

~~Nhắm mắt lại, rõ ràng là ngủ thiếp đi rồi ~ nhưng chuyện bên ngoài vẫn biết

~~Giống như chưa tới bao lâu, một món đồ đã nhẹ nhàng khoác lên cơ thể...

Là... hắn? Bạch Ngọc Đường ư?

Trong lòng có chút hiểu ~ vẫn duy trì giấc ngủ như cũ không mở mắt

~~...

Bạch Ngọc Đường tựa vào cánh tay đằng sau, một tay buồn chán cầm cọng rơm chọt qua chọt lại

~~BỘ đáng mèo kia rúc chân vùi vào cỏ trông rất buồn cười ~ đáng tiếc tự y không thấy được

~Đắp áo khoác lên cũng thành ra một cục ~ chỉ lộ đầu với chân

~Hê, mèo này sợ lạnh như thế từ khi nào vậy!? Trời bây giờ cũng không quá tệ ~~ Có lẽ là do khi này đổ mồ hôi hơi nhiều, xiêm áo ướt hết đi

~~Ồ, vùi trong rơm như thế cũng tương đối ấm

~~Bất quá, sưởi ấm bằng cách đó có hơi ngốc

~~Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại

~Nhàm chán nghĩ ~ nếu là nữ nhân ~ những lúc như vậy mình sẽ không ngại dịch tới đưa bả vai cho nàng mượn dựa mấy canh giờ ~ cả đêm cũng được

~Đến khi nàng tỉnh, chọt tỉnh ra rồi sẽ then thùng nhìn mình

~Kế tiếp, mình sẽ nói, “Ai da, vai tê hết cả.”

Nàng nhất định sẽ đỏ mặt xoa mấy cái cho mình ~ lúc này lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng kéo vào lòng ngực, nàng cũng sẽ không nói gì

~Mỹ nữ trong lòng chọt biến thành mặt Triển Chiêu

~~Bạch Ngọc Đường như đưa đám, nếu là mèo này ~~ không biết định làm sao đây

~~Đợi đã, mình, mình, mình đang nghĩ gì!?

Sao đột nhiên lại đổi thành mèo kia? --|||||

Bạch Ngọc Đường len lén đưa mắt nhìn Triển Chiêu một cái, ót chảy xuống một giọt mồ hôi thật lớn.

Triển Chiêu đang nhắm mắt, không thể thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Bạch Ngọc Đường

~Bạch Ngọc Đường đang ngu ra vì suy nghĩ của bản thân ~ thấy lông mi Triển Chiêu giựt giựt, trong lòng không hiểu sao chọt căng thẳng

~~Đáng chết! Mày sợ cái quỷ gì!? Y cũng ngủ rồi mà?

Mới này chẳng qua là Bạch gia gia trả lại áo khoác cho y mà thôi, có gì phải chọt dạ

~~Hắn không biết trong lòng Triển Chiêu cũng đang khổ chiến

~~Hắn... đây là ý gì?

Nhớ lại trước kia ~~ Bạch Ngọc Đường với mình là miêu thử bắt lương lập ~ người thì độc mồm độc miệng, cũng rất cay nghiệt ~ nhưng hắn đối với người khác không phải vậy, thậm chí kết giao bằng hữu cũng vô cùng giỏi

~~Chẳng qua thứ hành động tử mĩ này là lần đầu tiên mình được hưởng

~~Làm mình cơ hồ có một loại ảo giác

~Suốt con đường này, là hắn đang chăm sóc mình?

Triển Chiêu chọt cảm thấy có chút bất khả tư nghị

Không phải chưa từng thấy qua Bạch Ngọc Đường chăm sóc người ~ lần trước lúc nghỉ chân ở miếu sơn thần, đã thấy hắn dịu dàng cởi áo khoác của mình cho hai nữ nhân đồng hành đắp lên người

~~Bây giờ cũng xuất hiện thoáng qua trong đầu ~ ánh mắt ái mộ của hai nữ nhân kia ~~ khoan ~ Không đúng ~ hành động đó vô cùng thích hợp

~Nhưng —

Đối tượng hắn chăm sóc là nữ nhân! = =

Chẳng lẽ, Triển mỗ đã yếu ớt giống nữ nhân rồi? ///////////////
Hay còn là, dáng vẻ của mình rất đáng để hấn cảm thông!?
Lông mi Triển Chiêu giật giật ~ trong lòng cảm thấy chua xót...
Bên ngoài nhà có một làn khói thổi qua, dường như có người nấu cơm
~~Trong nhà hai người đang theo đuổi tâm tư của mình, ngoài mặt là nghỉ ngơi nhưng thật ra đều tỉnh
~~Triển Chiêu bỗng cảm thấy có gì không đúng, bên ngoài có động tĩnh—
Y mở mắt ra, đúng lúc thấy Bạch Ngọc Đường vênh tai nghe ngóng ~ hướng về phía y ra dấu
~~Hai người lặng lẽ bước tới cửa nhà ~ chợt kéo một cái
~Hô

9. Chương 9

Một đoàn khói mù thổi vào mặt
~~Hai người vội vàng giơ tay áo lên che, nhanh chóng lùi ra sau
“Ha ha ha, Bạch Ngọc Đường, người tưởng mình trốn được khỏi lòng bàn tay bốn trại chủ sao!?”
Đại đương gia Hắc Phong trại như âm hồn bất tán đi tới, ba bốn tên lâu la vây quanh hai người
~“Chỉ bằng người!?” Thật là nực cười
~Bạch Ngọc Đường cảm thấy gã quá là ngu ngốc ~ Nhưng rất nhanh hấn đã cảm giác có gì không đúng, đám khói mù vừa nãy có vấn đề!? Chợt một trận choáng váng ập tới ~ Nhân ảnh trước mắt cũng lung lay
~~Không được! Cẩn mạnh đầu lưỡi há miệng ra, cố gắng giữ thanh tỉnh!
Triển Chiêu sau lưng hấn, thử đề khí cản lại cảm giác hôn mê ~ bình thời không thành vấn đề, nhưng bây giờ hút những thứ này vào, vừa vận kinh, bụng dưới lập tức nổi lên một cơn đau đớn
~~“Mèo con! Chịu đựng!”
Bạch Ngọc Đường vừa nhìn đã thấy, trong lòng gào to không ổn
~~Mới nãy vừa mở cửa hấn theo bản năng ngăn phía trước, hít vào tương đối nhiều ~ Triển Chiêu ít hơn một chút, nếu là bình thường, sẽ đủ sức giữ tỉnh táo đánh hạ kẻ địch ~ bất qua bây giờ, nhìn bộ dáng y như thể là không trông cậy được nhiều rồi.
“Khì khì khì, người chịu chết đi.”
Tên trại chủ này đúng là lão đại, tâm nhãn không tệ ~ vừa điên cuồng la hét kích thích Bạch Ngọc Đường, bản thân lại đứng tuốt phía sau ~ con cộp đang mơ màng cũng có thể ăn thịt người ~ chờ đến lúc được hiệu phát tác mạnh nhất, các người liền ngoan ngoãn chịu chém đi! Hề hề, quả nhiên
~~Mấy tiểu lâu la xông lên trước quá nóng lòng ~ lao lên không đúng lúc ~ rất nhanh đã hóa thành vong hồn dưới kiếm Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường
~~Suốt quá trình chiến đấu, Triển Chiêu cẩn rằng miễn cưỡng giải khai mấy đường khí mạch hôn mê ~ y sợ trở thành gánh nặng cùng phiền toái của người khác ~ nhất thời tình thế cấp bách
~~Một kiếm cuối cùng vung ra ~ đánh chết một ~ trên bụng lại đau một ~ chân mềm nhũn khụy một gối trên đất ~
~“Triển Chiêu!?”
Bạch Ngọc Đường một thanh kéo tay của y, tìm y ~ Mặt sao lại trắng như thế? Cả môi cũng trắng
~~“Bạch huynh, ta, ta —“

Giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu rơi xuống, lời nói cũng không thành, ánh mắt lập tức mất đi tiêu cự vì đau cùng tác dụng của dược vật ~~ chỉ thấy gương mặt Bạch Ngọc Đường chập chờn trước mắt

“Người sao rồi!?”

Bạch Ngọc Đường rống lên, hần cũng đang cố đứng vững, thật ra đã bắt đầu hoa mắt rồi ~~ thu lại kiểm chống lên mặt đất với có thể chống thẳng chân ~~ dùng sức hất đầu ~~ ánh mắt hần đột nhiên trợn to, trên quần Triển Chiêu thấm ướt một mảng ~~ Một đường máu đỏ uốn lượn vẫn còn đang chảy

~~Bạch Ngọc Đường sửng sốt một chút, chợt ý thức được cái gì

~~Lòng hần hốt hoảng ~~ trước mắt tối đen

~Triển Chiêu chậm rãi ngã xuống đất ~~ một tay ôm bụng nhỏ ~~ phí công muốn hóa giải một chút cảm giác đau đớn đang trương phình

~~“Mèo con!”

Bạch Ngọc Đường nóng nảy ~~ giơ tay kéo Triển Chiêu ~ để lộ khoảng trống sau lưng cho kẻ khác!

“Ha ha ha ~~ Bạch Ngọc Đường, người đi chết đi!”

Một kẻ khác luôn dùng hành động xảo quyết ~~ nhắm đúng cơ hội đánh một chưởng lên người Bạch Ngọc Đường đang không đề phòng

~~Đợi lúc Bạch Ngọc Đường quay đầu lại định phản kích, trước mặt đã không thấy rõ được gì ~~ bị tên khốn này đá một cước vào ngực ~~ té xuống đất không đứng lên nổi

“Đền mạng cho Tam đệ ta ~~”

Sau khi đánh lén đắc thủ, gã cười gằn giơ lên đao trong tay

~~Đắc ý vong hình ~~ gã quên mất sau lưng còn có một Triển Chiêu ~ hoặc phải nói gã cảm thấy Triển Chiêu ngay cả bò cũng không bò nổi, nên đã sớm ném đến sau ót rồi

~~Cho nên sau khi đao của gã bị đá bay một lúc lâu mới có thể phản ứng ~~ đợi lúc gã muốn lùi ra sau ~~ tay Triển Chiêu đã đưa tới trước ngực, liên tục điểm liên mấy cái

~~Phụt, phun một hớp máu, ngã xuống

~~“Người, người vẫn còn có thể phong đại huyết của ta!?”

Oán hận nhìn chăm chăm Triển Chiêu, không cam lòng cắn răng nghiêng lợi

Một chiêu này của Triển Chiêu cũng là dùng hết khí lực, lắc lư ngã lên đồng rơm! Nửa hớp cũng thở không nổi

~Bạch Ngọc Đường lắc lư ngồi dậy, ngoan mệnh điểm mấy huyết đạo trên người mình ~~ nhào qua lắc Triển Chiêu.

Triển Chiêu mở mắt, “Ta, khụ, người cứ mặc ta! Mau mau bức khí độc ra đi!”

Công lực của mình đã phí quá nhiều, mới rồi liều mạng điểm vài cái ~~ chỉ sợ không giữ được bao lâu —

Bạch Ngọc Đường thấy y còn có thể nói, cũng hơi yên tâm ~~ cắn răng khoanh chân ngồi dậy, lập tức vận công bức độc ~~ cũng may khói này không có kịch độc ~~ có thể cho vài thứ như hương gân tán hương gì đó ~ muốn bức ra hết cũng phải bỏ chút thời gian

~Triển Chiêu tuy vội ~~ nhưng khó chịu trong bụng đã phân tán tinh lực của y ~~ nằm ở kia muốn động cũng không thể động, tay vẫn còn siết chặt y phục đắp lên bụng nhỏ ~~ những thứ này cũng không thể giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng y

~~Không thể nào!? Không lẽ muốn ở nơi này mà...

Không phải đã uống thuốc của Bạch Ngọc Đường rồi sao!? Làm sao lại còn ...

Bất quá, bây giờ phía dưới hình như không còn chảy cái gì hết, y há miệng thở gấp ~ dốc hết sức xoay ngang người ~ để vật nhỏ đang hoạt động trong bụng cũng đỡ hơn một chút

~~Nhưng y vừa ngẩng đầu, đã bắt đầu vội vã

~~Không tốt!

Tên kia cũng bò dậy, đang vận công muốn giải huyết đạo ~ nhìn biểu lộ cười lạnh ghê tởm của gã ~ giống như cũng không được bao lâu

~Bạch Ngọc Đường cũng thấy, trong lòng cũng đánh thịch

~~“Bạch huynh, đừng vội!”

Triển Chiêu vội vàng nhắc hần. Bạch Ngọc Đường liếc y, nhắm mắt lại tiếp tục vận công ~ Mèo chết, bộ dạng như sắp chết của người thế kia ~ ta không vội mới lạ đó ~ Thấy toàn thân Triển Chiêu co quắp cử động cũng khó khăn, còn có bụng của y ... mấy đường máu đó... bảo hần làm sao không vội!? (Vì vợ cố lên chú ơi!!)

Trong nhà nhìn qua tưởng yên tĩnh, nhưng ba người bên trong đều hết sức khẩn trương! Tên ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu cũng nhìn thấu chuyện giữa hai người ~ lúc này trong lòng Bạch Ngọc Đường nhất định rất lo lắng ~ (Tại sao người ngoài nhìn cũng ra mà người trong cuộc lại ngu như thế?)

Nghe Quách Tam nói hai người kia có tám thành là làm xong rồi, ta còn không tin ~ giờ nhìn lại ...

Ánh mắt xảo trá vòng vo di chuyển trên người Triển Chiêu, hề hề cười quái dị “Triển Chiêu, ta thấy người khó chịu như thế cũng không chống được bao lâu, đợi ta giải được huyết đạo rồi, ta sẽ để người được sung sướng!”

Bạch Ngọc Đường vận chặt lông mày, mở mắt ra nhìn Triển Chiêu ~ Triển Chiêu thở hổn hển hướng hần lắc đầu, ý bảo ta còn chịu được, chờ mắc bẫy hần

~~“Ai da ~ y cũng không phải lão bà người, người lo cái gì!” = =

Được ~ Đã giải được một cánh tay rồi ~ nhân dịp này gã lại hô hoán bảy bạ khiến Bạch Ngọc Đường phân thần ~ hừ hừ ~ chờ hồi nữa sẽ tiến cả hai người các người tới Tây Thiên

~~“Người tốt nên xem trước xem có chỗ để nhặt xác hay không.” Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói, thấy biểu lộ đắc ý của đối phương, lòng chợt trầm xuống ~ nguy rồi, xem ra gã sắp giải được huyết đạo.

“Hừ hừ hừ ~ người không cần phải quá kiêu ngạo như thế Bạch Ngọc Đường!” Cái tiểu tử lòng dạ độc ác đã giết nhiều người của lão tử như vậy, không lóc thịt người đúng là khó tiêu mối hận trong lòng ~ hoạt động lại hoạt động cuối cùng giải được huyết đạo hai cánh tay, bắt đầu lớn tiếng cười như điên, con người độc ác vòng tới vòng lui trên người Triển Chiêu, “Người chờ! Một hồi lão tử sẽ hảo hảo yêu thương Triển đại nhân ~” |||||

Triển Chiêu vừa nghe lời không tốt của gã, tức khắc huyết khí dâng trào ~ y khi nào đã để người ta nói như thế mà còn thúc thủ vô sách không thể ra tay chứ ~ nhất thời tức giận tay chân như nhũn ra

~Bạch Ngọc Đường đang ngồi xếp bằng lông mày dựng lên một cái ~ vẫn nhắm mắt lại

~“Triển đại nhân! Người sợ một mình ta không đủ!? Yên tâm ~ hề hề ~ các huynh đệ tới, chúng ta cùng lúc cho người sung sướng!”

Triển Chiêu đang khó chịu vầng đầu hoa tai ~ nhưng câu ô uế này đều không nghe được hết ~ nhưng y vẫn hiểu kẻ địch đang cố ý ~ vội vã nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đang vận công ~ vừa thấy sắc mặt Bạch Ngọc Đường trong lòng thầm nhủ không tốt!

Bạch Ngọc Đường nhin lại nhin, gương mặt tuần tú đã sớm đỏ bừng ~ gân xanh trên trán nổi lên ~ Trong lòng gào lớn ~ Gia gia ta lập tức làm thịt người!!! Chợt mở mắt

~~Hần đột nhiên ngăn người!

Tên ngồi đối diện hần đang mồm mép nói bậy bạ bị hần dọa sợ hết hồn ~ thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường mới nãy còn nổi trợn lòi đình chợt biến đổi rất kỳ lạ ~ lòng gã cũng nhột ~ mới cúi đầu, đã thấy một cái bóng đen thui dán sát vào chỗ mình đang ngồi

~~!?

“Á—“

Vừa quay lại, một tên mặt bư đen thui tóc xõa đứng sau mình, giơ một cây gậy lớn ~ một câu kinh sợ của gã còn chưa nói hết ~ cây gậy lớn đến ngạc nhiên đó đã nện thẳng xuống đầu

~~Nhất thời mềm nhũn ngã thành một đống trên đất

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu kinh dị không thôi ~ quan sát người tới ~ rốt cuộc là bạn hay thù!

Người kia cũng không nói tiếng nào, một đôi mắt nhìn thẳng vào Triển Chiêu, vất đi gậy gỗ ~ giơ hai bàn tay giống hệt bồ phiến (quạt hương bồ) ủ rũ bước về phía y...

Tóc đã không chải bao nhiêu ngày, mặt bần tới mức nhìn không ra ~ giày rách nát ~ không lẽ là đệ tử Cái Bang!?

Triển Chiêu còn đang nghi hoặc ~ đã thấy quái nhân kia làm mặt kích động ~ hai mắt trên mặt đen còn sáng lên ~ hai tay quơ quào giống như không có nơi đặt xuống ~ sao lại có cảm giác quen thuộc thế nhỉ!?

Y chưa kịp nói, Bạch Ngọc Đường đã hướng về người kia hét lớn, “Người muốn làm gì!?”

Người kia nhìn đông nhìn tây một chút ~ cuối cùng giữ vững ánh mắt trên người Triển Chiêu

~Vì Triển Chiêu là nửa nầm, bụng phình lên nhìn qua cũng không quá rõ ~ nhưng người này hình như vẫn cứ chăm chăm nhìn vào đó

~~Cái này, Bạch Ngọc Đường liền nổi giận ~ không biết người này có phải sẽ làm chuyện bất lợi với Triển Chiêu hay không ~ chỉ tiếc chuyện quan trọng trước mặt là hần còn phải vận công, phân thân một hồi rất dễ bị tẩu hỏa!

Chỉ có thể cắn răng thật vội!

Triển Chiêu mặc dù khó chịu, đầu vầng mắt hoa ~ nhưng bị người nhìn chăm chăm cũng sẽ sợ hãi ~ bây giờ đang ở tư thế này có chuyện gì cũng không có cách đánh trả ~ hả miệng thở hổn hển, dùng hai tay chống đất muốn đứng lên ~ vừa cảnh giác hành động của người vừa tới

~~Vậy mà người này mãi không nói lời nào, tay run run đưa ra, lại muốn sờ vào bụng Triển Chiêu!

Triển Chiêu thất kinh ~ theo bản năng giận dữ trừng một cái! (giống mèo quá)

Bị ánh mắt Triển Chiêu hù dọa, cái tay kia nhanh chóng rút về.

Lấp ba lấp bắp mở miệng, “Triển đại nhân, chẳng lẽ ngài không nhớ ta!?”

Giọng nói cũng có chút run rẩy ~ hình như vì kích động quá mức ~ còn có chút thất vọng ~ vọng vào trong tai Triển Chiêu hình như có chút quen ~ còn nữa, hành vi của kẻ này, hình như, hình như ~ lại ngờ vực nhìn một cái

~~Người kia bị ánh mắt y thẩm thị có chút ngượng ngùng, dĩ nhiên mặt đen quá nhìn ra cũng không dễ ~
= =

Gã cuống quýt xoay người, lẹ bẹp đứng dậy ~ cầm đại đao tặc nhân bỏ lại trong nhà đi tới

~~Bạch Ngọc Đường thấy, trong lòng quýnh lên thiếu chút nữa đã lạc khí

~~Hình như... gã biết Triển Chiêu?

Thấy gã kích động tới thế ~ nếu là bằng hữu sao còn không sớm giúp Triển Chiêu vận công hoạt khí ~ không lẽ là cừu gia mèo này chộc!?

Đáng chết, sớm không tới trễ không tới

~~Thấy gã đã tới cạnh hai người ~ tìm Bạch Ngọc Đường bình bịch nhảy loạn ~ Triển Chiêu đang chìm trong suy tư ~ trong đầu chợt lóe lên ánh sáng —

Là gã!?

Đang định chứng thực một cái, quay đầu đã thấy hành động của người kia ~ tâm nhất thời cũng dựng lên!

Gã định làm gì?

Không lẽ muốn làm chuyện bất lợi với Bạch Ngọc Đường!?

Dao giơ lên —

“Dừng tay!”

“Dừng!!”

Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu đồng thời hét lớn một tiếng

~~Bạch Ngọc Đường bị buộc ngừng vận công, cũng lúc nhào tới bị nội lực rối loạn đẩy ngược ngã xuống đất

~~Thân thể Triển Chiêu không tự làm chủ, căn bản cũng giùng giàng bò qua

~~Bọn họ đều chậm một bước, đao đã rơi xuống!

Chỉ nghe phập phập hai tiếng

~Ba người trợn mắt há mồm!

Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường là chăm chăm nhìn vào sợi dây mà ngậy gốc ~~ đây không phải Khôn Long Tắc sao!?

Làm sao... lại bị cắt dễ dàng như vậy!?

Còn một người khác hiển nhiên không phải vì chuyện này, lòng gã vẫn đang sợ hãi lau mồ hôi ~ nhìn Triển Chiêu một chút, “Triển đại nhân, lúc ta chém sợi dây ngài phải tránh ra một chút, mém nữa là chém trúng ngài rồi ~~”

Hai người nhìn gã vừa lăm bắm vừa kéo sợi dây dưới chân lên

~~Gã đương nhiên sẽ cho đó là dây thường ~~ ||||| — —

“Phải nói Triển đại nhân, võ công người tốt như vậy ~~ sao lại để một sợi dây trói lại chứ?”

“...”

“Không chém đứt dây, ta làm sao đưa người đi a...”

Vẫn còn nói

— —

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cực kỳ xấu ~ một mặt là vì vận công hỏng, một mặt là vì cách nói của người này

~~Sắc mặt Triển Chiêu cũng khó nhìn ~ bởi vì y đã biết kẻ này là ai.

“Trương Lão Thực, sao ngươi lại ở đây!?”

“Triển đại nhân... ta cũng biết ngươi sẽ không quên ta!”

Trương Lão Thực vừa mừng vừa sợ ~ cảm động tới mức muốn khóc ~ nhất thời cao hứng thoại cũng lưu loát hẳn lên ~~ “Tiểu nhân, tiểu nhân sau khi bị đuổi khỏi phủ Khai Phong rồi ~ bọn họ đều biết chuyện kia... ta không sống nổi trong kinh thành nữa ~~ liền bán cửa hàng muốn đổi địa phương ~ nhưng trong đầu lại không bỏ được Triển đại nhân, cho nên mới đi khắp nơi dò hỏi tin tức của người ~~ sau đó bị đám khất cái kia xem ta là người của họ ~~”

Trương Lão Thực không kịp chờ đợi liền nói cảnh ngộ của mình cho Triển Chiêu nghe, giọng nói đáng thương khiến Triển Chiêu bắt đầu không nổi, nhưng vừa nhớ ra mình chính là bị gã hại thành bộ dáng người không

ra người quý không ra quý, thì lửa nóng lại bốc lên đầu. (em không phải người, không phải quý, em là vương mẫu nương nương sắp đẻ đó <)>)

“Ta biết Triễn đại nhân người vẫn còn giận ta ~”

Len lén nhìn Triễn Chiêu một cái, ánh mắt lại chạy tới bụng nhỏ của Triễn Chiêu, “Là ta khiến người mang thai hài tử ~ người đánh ta mắng ta đều được ~ nhưng đừng hành hạ thân thể mình ~”

Lần này không chỉ Triễn Chiêu trắng bệnh mặt, mà mặt của Bạch Ngọc Đường cũng trắng!

Cái gì!?

Bởi vì gã... mà Triễn Chiêu mới mang thai hài tử!? = =

Không phải Triễn Chiêu nói, đứa trẻ này là con ta sao!? |||||

Không lẽ... không lẽ...

Đáng chết!!!

“Người im miệng!”

Triễn Chiêu nghe không nổi nữa, y mặc dù không để ý tới sắc mặt Bạch Ngọc Đường ~ nhưng mấy lời thoại bậy bạ của Trương Lão Thực cũng khiến đầu người ta đau nhức

~~“Triễn đại nhân!” Trương Lão Thực lập tức quỳ phịch xuống bên người Triễn Chiêu, “Thân thể người bây giờ không tốt, không thể chạy loạn khắp nơi! Về nhà điều lý, điều lý, trước để đứa trẻ sinh ra ~ sau này còn muốn sinh hay không chúng ta có thể từ từ thương lượng ~”

Triễn Chiêu bị ba bốn câu nói tự cho là đúng của gã làm hoa mắt ~ Trương Lão Thực cư nhiên vừa nói vừa bước sang một bên kéo tay y

~~Y chợt né tránh, thân thể mềm nhũn, mắt tối sầm ngất xỉu trên đồng rơm

“Triễn đại nhân, Triễn đại nhân!” Trương Lão Thực luống cuống tay chân.

“Trương Lão Thực, người qua đây!”

Giọng nói tối tăm truyền sang ~ Trương Lão Thực lúc này mới nhớ ra trong nhà còn một người nữa. Gã cũng có mấy phần cảnh giác, thận trọng đi tới.

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng nhìn ngó dáo dác của gã hết sức buồn cười ~ xem ra không phải người luyện võ ~ chỉ tiếc ông đây giờ đang rất giận, không có tâm tình giỡn với người!

“Người nói, bụng của Triễn Chiêu là thể nào?”

Trương Lão Thực do dự một chút, thấy trên mặt Bạch Ngọc Đường rất hòa khí ~ __ (You, mặt tốt đấy), biết rõ hắn sẽ không hại mình mới nói, “Là do tiểu nhân, quá ngưỡng mộ Triễn đại nhân, không kèm được nên mới ~”

Gã chưa nói xong liền ngưng lại ~ bởi vì có ngu cũng nhìn ra được ~ biểu lộ muốn giết người kinh khủng của hắn

~~Lòng hoảng hốt, vội vàng muốn chạy!!

Chợt nhớ ra mình còn chánh sự chưa làm, lại quay lại ~ dùng hết sức bẻ lên Triễn Chiêu chạy ra ngoài.

“Đứng lại!”

Chạy ra cửa rồi Trương Lão Thực sợ chân run run.

“Người có biết gia gia ta là người thể nào không!?”

Trương Lão Thực lắc đầu, ngờ vực nhìn Bạch Ngọc Đường một chút = = gã thật sự không biết

~~Không lẽ đặc thù của Bạch gia gia ta thoái hóa!? Hay còn do rất lâu không lăn lộn giang hồ!?

Gân xanh trên trán Bạch Ngọc Đường nhảy lên ~ hít một hơi thật sâu mới nhận được xung động chém chết gã, “Vây người nhớ cho kỹ, gia gia ta là Bạch Ngọc Đường! Hôm sau gia gia ta tìm tới cửa đừng bảo không quen biết!”

Thấy bóng lưng Trương Lão Thực vác Triển Chiêu chạy điên cuồng ~ Bạch Ngọc Đường cảm thấy uất ức a, lòng nói gia gia ta lăn lộn trên đường còn chưa từng chịu uất ức như vậy

Trong lòng không khỏi có một cỗ hỏa khí vọt thẳng lên đầu

Nhớ đến cuộc nói chuyện giữa Triển Chiêu và Trương Lão Thực, hắn liền cắn răng nghiến lợi!

Ta đã nói rồi, gia gia ta làm sao lại đụng chuyện đúng lúc như vậy!?

Chỉ bất quá một lần kia ~ thất bại một lần ~ sao y có thể lập tức có thai được!?

Thì ra Triển Chiêu còn có một chân cùng người khác!?

10. Chương 10

Mèo này nhìn qua một bộ chánh nhân quân tử, sao lại có loại đức hạnh này

~~Uổng phí Ngũ gia ta....

Ta với hắn...

!?

!?!?!?

Không đúng, ta không phải vẫn luôn khổ não vì chuyện này sao, nếu không phải hài tử của ta thì mọi sự đại cát còn gì!? Ta hết chuyện rồi phải vui chứ!?

Không lẽ mình đang giận Triển Chiêu lừa mình!?

Không, mặc dù Triển Chiêu mọi mặt đều làm mình khó chịu, nhưng tính tình mình còn hiểu rõ, không tới mức lấy chuyện mất mặt đó tới lừa mình!

Không lẽ mình đang tức giận chuyện đứa bé kia là của người khác!?

Không thể nào, Trương Lão Thực tám thành là nói bậy!

... Trên đời này trừ mình ra còn ai có đủ bản lãnh chế trụ mèo kia chứ!? --

... ||||| ||||| - -

Hay là...

Một ý niệm thoáng qua, nơi mềm mại trong lòng chợt bị cái gì đụng trúng!

Hay là mình đối với y ~~ đã sớm có... tình cảm khác!?

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường giống như bị cắn

~~....

Đây là cái thế giới quỷ quái gì!

Bất quá... nếu Triển Chiêu có thể mang thai ~~ thì còn gì không thể xảy ra chứ!?

Bỏ đi, qua trước mắt lại nói!

Cúi đầu nhìn Khốn Long Tác một chút ~ = ||

Lúc nên cắt không cắt được, lúc không nên cắt vừa đụng đã đứt ~~ mẹ à, Khốn Long Tác của người rớt cuộc là sao!?

A, đúng rồi ~~ không lẽ mới nãy mình với Triển Chiêu tâm ý tương thông nên mới cắt đứt!?

Triển Chiêu cảm giác mình đang mơ một giấc mơ kỳ quái ~~ trong mơ có một người luôn đá bụng của y
~~Bốp! Bốp! Bốp!

Nhấn nhó ~ tay nặng nề ~ nhắc không lên ~ thân thể cũng nặng nề, ngay cả xoay người cũng khó khăn
~~Làm sao bây giờ?

Nó vẫn cứ đá ~~ giống như con thỏ nhỏ đang tung cước, thậm chí còn lộn nhào rồi

~~Rên một tiếng, Triển Chiêu mơ màng tỉnh lại

~~Tay xoa bụng ~ xúc cảm rõ ràng từ bụng truyền tới tay

~~Cái chân nhỏ còn đang đá đây!

...

Thì ra, không phải đang mơ.

Là thật.

Trong bụng thật sự có một sinh mạng đang khỏe mạnh nhảy loạn!

Cảm giác lại một lần nữa bị chứng thực bên trong ý thức hỗn loạn không còn buồn bã ~~ mà là một tâm trạng kỳ lạ ~~ có chút hoảng hốt, còn có chút bất an, nhiều hơn là vui sướng...

Vui sướng!?

Một nam nhân đỉnh thiên lập địa như Triển mỗ ~ vì có hài tử của Bạch Ngọc Đường ~~ sao có thể cảm thấy vui sướng!?

Không lẽ bị Bạch Ngọc Đường chọc giận ngu rồi!?

Thở dài trong lòng, nhắm mắt lại ~ cảm nhận sinh mệnh nhỏ hoạt bát ~~ nhất thời tình cảm tràn lan

~~Một cái tay lặng lẽ đưa qua

~Ai!?

Triển Chiêu bị đánh thức, lập tức mở mắt!

Tay Trương Lão Thực đang tính sờ lên người y, bị Triển Chiêu đột ngột mở mắt làm sợ hết hồn, xoa xoa tay nhìn y cười hề hề

~~Triển Chiêu lúc này mới chợt nhớ ra cuộc gặp gỡ trước đó ~ thăm chửi mình ~ bị người như thế đến gần mà còn không biết!?

Vội vàng ngồi dậy ~~ cảnh giác liếc mắt nhìn Trương Lão Thực, “Người làm gì!”

“Ta... ta, hì, ta thấy y phục của ngươi cũng hồng, trước tay của ta đi.”

Trương Lão Thực cầm trong tay mấy món áo vải trắng bệch thô tháo, thoạt nhìn cũng sạch.

“Đây là đâu?”

“Là nhà tiểu nhân mới xây ~~ chỗ không to, nhưng tiểu nhân siêng năng, dọn dẹp, rất sạch sẽ.”

Trương Lão Thực vừa nói vừa lén lút liếc nhìn về phía mặt Triển Chiêu ~ khuôn mặt bánh bự đã rửa sạch có chút hồng, bị Triển Chiêu trừng liên bị lấp bắp, không ngừng dùng tay áo xoa mặt, giống như có nước miếng nhiều xuống vậy

~~Triển Chiêu thấy gã không có ác ý, thở phào nhẹ nhõm ~ tình trạng thân thể lúc này mình cũng rõ, chỉ sợ 1 chút nội lực cũng không vận được ~ lại thêm nhiều lần hôn mê cũng chịu đủ rồi ~ nếu còn tức giận nữa, không biết còn xảy ra chuyện gì...

Nếu là trước kia, tuyệt sẽ không quan tâm

~~Nhưng thứ trong bụng đó không thể không quan tâm.

Nghĩ đến hài tử, vội hỏi, “Bạch Ngọc Đường đâu!”

“Ai? A.. tiểu nhân chỉ ôm nỗi một ~ trước đem người về.”

Triển Chiêu nghe vậy nhìn gã ~ Trương Lão Thực này thật ra là người rất trung thực, nếu như không có loại tâm tư này với mình ... (Chỉ trách em đẹp, em mị thôi...--)

Nhìn bộ dáng cao to của gã, việc làm lại một chút cũng không ra dáng đàn ông ~~ nếu đường đường chính chính lớn tiếng nói với mình cũng đỡ, hết lần này tới lần khác dạ dạ vâng vâng ~~ nhưng ánh mắt một chút cũng không thành thật, mới rồi vẫn lén nhìn mình ~~biểu tình rõ ràng là trắng trợn ~ còn sợ người ta không thấy! - -|||

Không được tự nhiên gật đầu, “Vậy di.”

“À... ừm.”

Trương Lão Thực còn đang ngẩn người, thấy Triển Chiêu đưa tay ra ~ mới giống như tỉnh mộng đưa lên y phục. “Xiêm y tiểu nhân hơi lớn, người mặc tạm đi, cởi quần áo dơ của người ra ~ ta giặt sạch rồi sẽ vá lại ~ mai là mặc được rồi...”

“Không cần!” Triển Chiêu cắt ngang niềm vui của gã ~ cầm lấy ngoại y lớn nhất choàng lên, xoay người xuống giường, “Triển mỗ còn án muốn tra, không thể chờ lâu.”

Chân vừa chạm đất, đầu đã văng ~ sao cả người như nhũn ra, không giữ nổi thăng bằng, còn bụng này đặc biệt nặng

~~“Đừng, đừng nóng a.”

Vừa lấy lại bình tĩnh, Trương Lão Thực đã vội vã nhào tới ôm y

~~Chát một tiếng đập văng hai cái tay kia ~~ Triển Chiêu đỡ mép giường lắc đầu ~~ muốn vất bỏ cảm giác hôn mê

~“Triển đại nhân, thân thể người tệ như thế ~ lại trúng thuốc của người ta, không thể chạy loạn khắp nơi! Không dưỡng ba năm ngày mà xuống giường sẽ gặp nguy hiểm!”

Trương Lão Thực vội vã cãi lời, Triển Chiêu không để ý tới gã ~ đứng một hồi liền bước ra ngoài cửa

~Trương Lão Thực cũng lót tót đi theo y, muốn đưa tay lại không dám, mặt chột đỏ bừng, “Triển đại nhân! Muốn tra án cũng phải dưỡng thân thể tốt a ~~”

Triển Chiêu mới lắc lư ra tới cửa, Trương Lão Thực ngăn ở trước, “Ta thấy người vội vã đi tìm tên tiểu bạch kiểm kia thì có! Triển đại nhân, người nghe ta...”

“Người nói cái gì?” Đầu Triển Chiêu lùng bùng như bị nổ ~~ cái miệng rộng trước mặt cứ khép vào mở ra nói không ngừng

~~“Ta... ta nói” Trương Lão Thực nuốt nước miếng, nói luôn, “Triển đại nhân, ta sẽ chăm sóc người cùng hài tử ~ người không cần đi dụ dỗ những tên tiểu bạch kiểm kia nữa ~~ Bọn chúng không có thành thật như ta ~ không, không yêu thương người như ta~~ “ (Cười chết tôi rồi má ơi =))))))))))

Trương Lão Thực vừa kích động lại bắt đầu cà lăm ~ Triển Chiêu thật đau đầu ~~ bị lời hồ ngôn loạn ngữ của gã làm cho thất khiếu bốc khói ~ hận không thể dùng một chưởng đập chết tên gây họa ~ Tay mới nâng lên, trước mắt liền hóa thành màn đen, vội vàng chống cửa, còn kém một bước nữa là bước ra

~~Trương Lão Thực đột ngột lao tới, một thanh bễ lấy y

~Triển Chiêu vừa giận vừa sợ, “Trương Lão Thực!”

Trương Lão Thực phì phò thở hổn hển, bẹp bẹp mấy bước thả y lại lên giường

~~Triển Chiêu giận không chịu được ~~ mông vừa đặt lên giường, liền dùng một chưởng đẩy Trương Lão Thực ra thật xa

~~Thật ra bị một người đàn ông bế cũng không có gì ~ trước kia lúc y bị thương không phải không bị người khác đỡ qua, bế qua ~ nhưng y vốn có ác cảm với Trương Lão Thực này ~ lại biết tâm tư của gã, dĩ nhiên đặc biệt giận

~Nhất là còn dám động tay động chân trước khi được mình cho phép. (Nghe sắc mùi nữ vương thụ vại trời =)))))) em xin lỗi)

~ Trương Lão Thực lần này cũng phải xem sắc mặt để nói rồi, sờ đầu xoa một chút lỗ mũi ~ ngượng ngùng đứng tại chỗ ~ thanh âm lại bắt đầu lấp lững, “Ta, ta không có ý tứ gì khác, người xem, trên quần người... lại chảy máu, vẫn là nghe lời ta ở lại đây tương đối khá. Nếu không, hài tử, hài tử liền chịu oan uổng rồi ~~”

Gã vừa nhắc tới hài tử, tim Triển Chiêu lại đập một cái!

Y lúc này mới để ý tới vết máu còn đang chảy ở ống quần ~ tâm chợt vội

~Vạn nhất thật sự... vì mình không để ý mà làm tổn thương hài tử ~~ vậy cũng tốt đi?

Nhìn Trương Lão Thực một chút, sắc mặt coi như thành khẩn ~ thuốc là gã hạ cho mình, khẳng định biết rõ đi

~Nếu trong lòng mình đã không bài xích đứa bé này ~ thì tại sao lại muốn tổn thương nó?

Vừa nghĩ tới “hài tử của mình” ~ tự nhiên, lòng dâng lên một dòng nước ấm

~Thời gian cũng lâu như vậy, nó còn ngoan cố sinh trưởng trên người ta

~~Mình đã sớm không để ý quá ~ phải hảo hảo bảo vệ nó tốt hơn mới được.

“Người có thể đi lấy chút nước không? Ta muốn tắm.”

“A? A... Được!”

Trương Lão Thực vừa mừng vừa sợ, vui vẻ ha ha đi ra ngoài.

Triển Chiêu thử bước xuống giường, tới cửa lăm lét nhìn một cái ~~ Là một tiểu viện không mới không cũ, trong viện tử đề loạn các loại đồ đạc ~~ đông một cái tây một cái ~ môi trường cũng xem như u tĩnh

~Ở đây, cũng được.

Vốn dĩ bộ dáng này của mình ~ đi trên đường còn phải lo che giấu ~ về phủ lại không thể giúp đỡ Bao đại nhân được cái gì

~~Nếu là cừu gia hơi hơi lợi hại tới, chỉ sợ mình không còn chút năng lực phòng vệ nào ~~ thay vì gây phiền phức cho mọi người, liên lụy làm bị thương hài tử ~ không bằng tạm thời dẹp yên ở lại đây tĩnh dưỡng tốt lại nói

~Chẳng qua còn một chuyện ~~ không biết Bạch Ngọc Đường thế nào, cùng hấn ra ngoài là vì bắt người, bây giờ lại...

Ai... lông mày bắt đầu cau

~“Tới tới ~ nước nóng ...”

Giọng ồm ồm của Trương Lão Thực vang lên, xách theo một mớ bồn to bự lắc lư ~~ đập cửa đi vào, phì phò đổ xuống đất ~~ bao nhiêu giọt nước bắn lên mặt của gã ~ vội nâng tay áo lên lau lau

~Suy nghĩ của Triển Chiêu bị cắt đứt ~ nhìn hành động của gã có chút buồn cười ~ mới câu môi ~ vừa thấy đôi môi dày hướng về phía mình nuốt nước miếng ~~ lại cảm thấy buồn nôn.

~~Mới vừa rồi lại quên đưa tên này vào cân nhắc ~ lại nói gã bản chất không xấu ~ chính là tư tưởng lẫn việc làm đều có điểm khác người thường

~Mà gã cũng không biết võ công ~ mình dù không dùng nội lực, gã cũng không thể uy hiếp được gì

~“Để khăn lông với xà phòng lại ~ người ra ngoài nhớ đóng kỹ cửa.”

Trương Lão Thực tâm tình khoái trá ~ mới rồi lại thấy Triển Chiêu dường như đang cười ~ trong lòng có bao nhiêu mỹ hảo ~ miệng há thật lâu không thể khép ~ nghe Triển Chiêu nói chuyện mới phản ứng được.

Vội vàng lấp bấp khép miệng ra ngoài, khép cửa nghiêm nghiêm thật thật

~Đi tới băng ghế gỗ trong sân, nhặt lên mấy gia cụ kiếm sống xoa chỗ này một chút, kia một chút ~ tai một mực vênh lên ~ nghe trong nhà có tiếng nước chảy rào rào ~~ cười hề hề một trận

~Y ở bên kia tắm, mình ở ngoài kiếm sống

~Bây giờ mới giống một gia đình

~Lúc này đừng bảo một chuyện ~ chỉ hận Triển Chiêu không có liên mười việc sai gã đi làm

~~Tháo xiêm áo ngồi vào mộc bồn, Triển Chiêu múc nước ấm lau rửa

~~Ngày nào cũng chạy đông chạy tây ~ lại còn dính chung một chỗ với Bạch Ngọc Đường, thật lâu không tắm ~ trên người cũng bẩn không ra hình dáng rồi

~~Ánh mắt của y rơi vào chỗ hơi vênh lên trên bụng

~Nhìn hồi lâu, từ từ đứng dậy.

Đây là lần đầu tiên sau khi tự đánh “cái kia” cẩn thận quan sát thân thể của mình

~Đường eo vẫn như cũ thon gầy ~ hai chân thon dài thẳng tắp ~ chỉ có ở giữa là nhô lên một khối này ~ phần bụng nhỏ hình bầu dục ~ cũng không quá tròn quá to ~ nhưng đặt trước người mình lại quá dị như vậy, còn nổi bật!

Đây là thân thể của mình sao!?

Một mỗi dựa vào trên bồn ~ ~ nhắm mắt lại

~Cho đến khi trong bụng động một cái ~ y mới chợt mở mắt ra

~Nhìn xuống chút nữa ~ khỏi khỏi nở ra nụ cười

~Thật nhiều cảm giác kỳ quái nha!

Vuốt ve bụng trên, mới hơi lớn như vậy ~~ làm sao lại động?

... Nước lạnh dần, y mới ra ngoài mặc xiêm y tử tế ~~ xiêm y của Trương Lão Thực lớn tới mấy vòng, mình mặc vào còn lỏng lẻo đai lưng ~~ nhìn không thấy cái gì.

Đẩy cửa ra ngoài ~ Trương Lão Thực đang ở trong sân hoảng hốt đứng dậy vỗ vỗ đất trên y phục

~“Tắm, tắm xong rồi?”

Triển Chiêu gật đầu, không nhận ra mình đang cười.

Trương Lão Thực mặt đỏ bừng ~ vội vã vào nhà mang bồn đi ~ lại cảm y phục Triển Chiêu thay ra ôm đi ~ mức nước giặt quần áo ~ tới tới lui lui bận bịu không ngừng

~“Ai...”

Triển Chiêu muốn cầm lại y phục tự mình giặt, Trương Lão Thực vội khoát tay

~~“Có chút chuyện thế nào, sao làm ta mệt được!? Người mau trở về phòng ngủ ~ chờ lát nữa ta nấu thuốc cho người, đến lúc ăn cơm lại gọi.”

Triển Chiêu bất đắc dĩ quay vào nhà, tên tâm nằm lên giường

~~Lúc mới làm quyết định lưu lại hài tử ~ tâm tình liên thông suốt ~ y nghĩ, mình vì sao cứ một mực để ý người khác nghĩ thế nào chứ, lưu lại đứa bé này vì mình có gì không được?

Mặc dù nghĩ như vậy, vẫn cảm thấy trong phòng có chút hơi lạnh

~Khi ngủ ~ y sờ sờ cổ tay ~ dường như còn có thân ảnh màu trắng kéo sợi dây của mình lúc ẩn lúc hiện trong ý thức

~Cùng Trương Lão Thực ở lại tiểu viện này, ngược lại cũng tương an vô sự

~Nhìn ra được Trương Lão Thực là một người siêng năng, nấu cơm rất ngon ~ mặc dù vẫn để tâm vết xe đổ trước đó ~ bất quá người này nhìn qua cũng trung hậu, không có lòng dạ đùa bỡn cái gì!

Mỗi ngày đều có nước nóng tắm ~ còn có cơm ngon ăn ~ lại có thuốc uống

~Chớp mắt trôi qua mấy ngày ~ trong lòng Triển Chiêu có chút thương xót

~Dần dần cũng nói với gã mấy câu chuyện nhà

~Đáng tiếc Trương Lão Thực lại thường hưng phấn, có lúc nói không lành mạch ~~ dần dần thoải trôi chảy, nhưng lại nói sai, nói tới nói lui đều không hợp khẩu vị Triển Chiêu

~~Nằm trên giường đã lâu, Triển Chiêu cảm thấy thân thể đã hồi phục khí lực, đều không có máu hay nước gì chảy xuống ~~ mới không nhịn được đi vòng vòng trong sân một chút, đánh hai ba quyền

~Mới đầu Trương Lão Thực làm to chuyện không cho, Triển Chiêu mặc gã, gã cũng không nói nữa.

Chưa tới mấy ngày, Triển Chiêu liền muốn ra khỏi cửa đi một chút.

Thì ra ngoài kia cũng không quá yên tĩnh, còn có rất nhiều người, ~ bởi vì viện của gã nằm ở trong hẻm quẹo trái quẹo phải, hiếm khi thấy người tới nên mới yên tĩnh.

Vừa bước hai bước, y đã cảm thấy có người theo y.

Kỹ năng theo dõi quá lộ liễu ~ Triển Chiêu biết là Trương Lão Thực, trong lòng có hơi phiền phức lại không thể nổi giận, liền mặc gã đi theo.

Đi hai con đường, thấy phía trước hồ hết loạn xạ, là trước cửa tiệm thịt ~ một tên đồ tể đuổi theo lão đầu đâm đá ~ trong miệng mắng chửi thô tục ~ đuổi theo thật xa.

“Trương Đồ cũng quá phách lối ~ lão đầu người ta mới đẩy trúng mặt than của hắn mà hắn làm như muốn ăn thịt người ~~” Người vây xem lắc đầu, nghị luận âm ỹ.

Triển Chiêu trong lòng giận, vừa muốn qua, lại bị người kéo

~~Trương Lão Thực vội kéo y lui về phía sau ~ “Đừng để ý ~ thân thể của người quan trọng hơn!”

Triển Chiêu hất gã ra, muốn đuổi, chợt ngăn người.

Trương Đồ đột nhiên té lăn ra đất, chửi mắng một hồi mới bò lên, chân khuy một cái lại té sấp. Té lăn lộn mấy lần cứ tưởng gặp ta ~ kêu cha gọi mẹ ôm eo không bò dậy nổi

~~Người khác nhìn chỉ cười theo chứ không nhìn ra, Triển Chiêu lại nhìn thấy được hòn đá nhỏ đánh lên đùi Trương Đồ

~Dừng bước ~ y theo bản năng nhìn xung quanh, người đến người đi, có bóng trắng thoáng qua góc đường.

Y vội vàng đẩy ra người đi đường trước mặt, lúc nhìn lại đã chẳng thấy cái gì. Ngẩn ra, trong lòng có chút mất mát ~~ Trương Lão Thực lôi kéo tay y về nhà y lại không để ý.

Ngồi tại ghế gỗ trong sân, nhìn một chút ánh mắt đối diện đang dao dác, lại nghĩ tình hình gã lôi kéo mình trên đường vào trong nhà ẩn nấu, trong lòng chợt nổi giận.

Muốn nói chút gì đó, lại thở dài ~~ đường mỗi người đi không giống nhau, cách tiếp nhận cũng khác, nói với gã cái gì hành hiệp trượng nghĩa, giang sơn quốc gia các loại, không phải là đàn gậy tai trâu sao?

Lại nói mình ăn không ở không nhà người ta, cũng xem như thiếu Trương Lão Thực gã ~~ Y nhìn trời xuất thần

~~Mây đỏ hoàng hôn chiếu xuống người y, Trương Lão Thực đơn giản là nhìn đến ngây ngẩn ~ đáng thương gã không biết nhiều từ miêu tả văn nhã, chỉ có thể dùng “tiên nhân” “đẹp mắt” “xinh đẹp” mà lọc qua lọc lại trong đầu

~~...

Trương Lão Thực cảm thấy cơm hôm nay đặc biệt khó nấu ~ lúc ăn cơm tối mắt một mực du tẩu trên mặt, trên người Triển Chiêu

~Triển Chiêu trong lòng có chuyện cũng không chú ý ~ vừa đặt xuống chén đĩa ~ Trương Lão Thực đã chuyển đến sau lưng y, “Trễ rồi ~ nên nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Triển Chiêu đáp ứng, cảm thấy có chút lạ, bình thường gã đã sớm đi rửa chén, hôm nay cũng trễ rồi, gã thế nào cứ mãi lơ đãng theo mình

~Nghỉ ngơi nhìn gã một cái, xoay người thấp đèn ~ đèn vừa sáng lên, định đuổi Trương Lão Thực ra cửa, quay đầu lại đã sợ hết hồn.

Dưới ánh đèn, ánh mắt Trương Lão Thực đỏ lên, gắt gao nhìn y ~ cảm giác không ổn, chưa kịp động ~ đối phương đã nhào tới ôm lấy y ~ đột ngột chưa kịp né, đã té lên giường

~~“Trương Lão Thực!”

Triển Chiêu không có đề phòng, trong đầu ù ù một tiếng ~~

11. Chương 11

“Cơ thể ngươi đã dưỡng tốt ~~ bây giờ làm chuyện phòng the, cũng, cũng không tệ ~~ tới, tới ta tắt đèn nghỉ ngơi.”

Trương Lão Thực ý mạnh giống như một con bò ~~ vừa nói câu không mạch lạc ~ vừa vui mình vào lồng ngực y, không ngừng liếm tới tấp lui

= =

“Cơ thể ngươi đã dưỡng tốt ~~ bây giờ làm chuyện phòng the, cũng, cũng không tệ ~~ tới, tới ta tắt đèn nghỉ ngơi.”

Trương Lão Thực ý mạnh giống như một con bò ~~ vừa nói câu không mạch lạc ~ vừa vui mình vào lồng ngực y, không ngừng liếm tới tấp lui

= =

Triển Chiêu tức giận, cong tay cho gã một chưởng ~~ Trương Lão Thực ngã từ trên người y xuống dưới giường lộn mấy vòng ~~ vừa bò dậy lại sắp tới đây ~~ kéo chân Triển Chiêu không cho y xuống giường ~ giờ tay tính vạch y phục mà sờ mó ~~ “Ngươi, đừng ~ ngưng ngưng...”

Triển Chiêu giận đến hai mắt nổ mao, đang chuẩn bị hạ thủ ~~ bỗng cửa phòng rầm một tiếng bị người đá văng!

Một bóng trắng bay vào như gió cuốn, vừa chạm mặt là một quyền ~~ lại một quyền ~~ một quyền đâm gã ôm đầu ngồi xổm xuống đất. “Ngươi, ngươi, ngươi dám xâm nhập nhà dân!” Người tới tức quá, đá một cước để gã té lộn đầu

~~“Đừng đánh, đừng đánh.”

Trương Lão Thực không bỏ dậy nổi, lau máu trên mũi xoay đầu lại nhìn một chút, lại ôm đầu, giả làm đã điếu ~ - -

Triển Chiêu từ trong nhà đi ra, nhìn bộ dáng thê thảm của Trương Lão Thực, “Bạch Ngọc Đường, đừng đánh nữa.”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại trợn mắt nhìn y, “Triển tiểu miêu, người dở sống dở chết a!? Lại để cái thứ này bò lên đầu lên cổ! Đâu ra cái lý đó!”

Sắc mặt hắn xanh mét, xem ra giận không nhẹ ~ nghe lời hắn nói, sắc mặt Triển Chiêu cũng rất khó nhìn, xoay người vào phòng.

Bạch Ngọc Đường tức phì phì theo sát Triển Chiêu đi từ trong sân vào nhà ~ Triển Chiêu mặc kệ hắn, đi tới mép giường gom một bọc đồ nhỏ, xoay người lại ra cửa

~“Này, người làm gì đó?!”

Bạch Ngọc Đường lập tức ngăn trước mặt, vỗ đầu hỏi.

Triển Chiêu nhìn hắn, “Thân thể Triển mỗ đã không còn gì đáng ngại, dĩ nhiên là muốn đi a.”

“Lúc ta chưa tới, các người sống rõ tốt. Bạch gia gia mới tới người liền đi? Triển Chiêu, người có ý gì?”

Bạch Ngọc Đường híp mắt cười lạnh

~Nhớ lại Bạch Ngọc Đường hắn chỉ sợ chưa vì ai mà chạy chân nhiều như thế đâu ~! Mấy ngày qua lòng cũng như lửa đốt là vì sao!? Thật)!(*)*(@)*!(nó!

Ngày đó trong căn nhà hoang thấy Triển Chiêu bị Trương Lão Thực vác đi, lòng vội a ~ Gấp gáp vận công thiếu chút nữa là nghịch chuyển chân khí ~ Mãi mới tổng được hết khí độc ra ngoài, còn tồn thêm nửa canh giờ so mọi khi

~Thâm nghĩ Trương Lão Thực không biết võ công, mình cũng có chút hi vọng đuổi ~ dọc đường lưu lại dấu vết, bằng bản lĩnh của Bạch Ngũ gia cũng có thể đoán ra lộ trình thật rõ

Ai mà biết, nửa trên sườn đồi có con sông ~ Trong sông có mấy chục con vịt cạp cạp, đứng trên bờ dưới nước mà vẫy cánh, tiểu tử chăn vịt đuổi theo bắt vịt chạy đông chạy tây, một chút dấu vết hiểm có kia cũng bị làm rối loạn ~ |||| Hơn nữa thuật truy tung sợ nhất là dụng nước ~ Lập tức bị rối hết cả, Bạch Ngọc Đường hận tới mức chỉ thiếu tóm hết lũ vịt đáng chết đó làm điểm tâm! = =

Bạch Ngọc Đường không còn cách nào khác lại quay ngược về nha môn, tiểu nha dịch kia vẫn còn cảm râm với Huyện Lệnh lão gia, dụng trúng Bạch Ngọc Đường đang đi vào, bị dọa mém chết

Bạch Ngọc Đường bị nó chọc tức tới vô lực, không buồn so đo với nó nữa, đặt mông ngồi lên ghế Thái sư hỏi Huyện lệnh, “Quan viên tứ phẩm mất tích trong phạm vi quản hạt của ông, không biết ông sẽ bị định tội gì!?”

Một lời khiến Huyện lệnh sợ tới đổ mồ hôi, dụng hết tay chân cùng Bạch Ngọc Đường tra hộ tịch, phái người đi tìm cái tên Trương Lão Thực ~ nhưng Trương Lão Thực không phải dân ở đất này, không có hồ sơ ghi danh của gã, tra cũng không được

~Người trong nha môn đâu có nhiều như vậy, chỉ có thể lục soát trong phạm vi Bạch Ngọc Đường nghĩ là có thể

~Hắn cũng biết khả năng của mấy người này cũng không giúp được quá nhiều, xem như chữa ngựa chết như ngựa sống đi ~ đến Cái Bang một chuyến, người ta bảo không quen biết người này ~ xem ra Trương Lão Thực cũng không phải đệ tử, chẳng qua là tên lang thang, theo dõi người ta đi lưu dân

~Bạch Ngọc Đường mấy ngày qua cũng không rảnh rỗi ~ trang trại gần đây, ruộng vườn trong núi cũng lật hết một lần, hỏi thăm khắp chốn cũng không kéo ra nửa cái thân ảnh

~Hôm đó mới về tới đầu huyện, chân đau muốn chết ~ thấy trong hẻm nhỏ người tới người đi định vẫy quạt ra lấy miếng gió, không biết hoa mắt thế nào, thấy một góc hồng ảnh ~ lúc thì triển khinh công chen khỏi đồng người, đã không thấy

~~Lửa trong lòng không biết nói sao, lúc thấy đằng trước có tên đồ tể đang khi dễ lão đầu ~~ Đụng phải họng súng xem như gã xui xẻo! --

Dạy dỗ xong chạy ra chân tường đứng, tâm vẫn loạn như ma ~~ cái tên Trương Lão Thực đó không phải đối đầu với Triển Chiêu, Bạch gia gia còn lo lắng cái mẹ gì!? Không đúng ~~ chính vì không có thù nên mới... lo lắng

~~Hài tử trong bụng Triển Chiêu rốt cuộc có phải hay không...?

Mẹ! Nhất định không phải của gã! Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng dù sao võ công của Triển Chiêu cũng tám lạng nửa cân với Bạch gia gia, làm sao có thể cùng gã ~~ cái kia cái đó ~~!?

Suy nghĩ miên man, chân mày càng nhăn lại ~~ phiền quá ~~ giọng hai bà dì dưới gốc cây làm gì mà lớn như vậy!?

“Trương thẩm a ~ chị có thể chuyển qua ~ sau này hai chị em ta xem như gần nhau rồi!”

“Đúng nha đúng nha.”

“Ai u ~ bắt quá con trai chị mới đi xa, mấy căn nhà trong đầu hẻm kia cũng trống rồi?”

“Ai da, chị đem nhà cho thuê rồi.”

“Một lão thái thái cứ thế an tâm giao cho người lạ?”

“Cô không biết ~ mắt mũi của người này nhìn qua đã biết người đằng hoàng! Khục khục, Tên hần còn là Trương Lão Thực đây! Lại nói, hần muốn nhà, bảo là muốn cưới vợ, không từ chối được!”

“Vậy thì tốt rồi.”

!?

Công tử tuần tú đột nhiên dán sát lên bắt lại cánh tay bà thật làm hai người sợ như phải bỏng ~ rút khăn tay ở ngang hông xoa xoa tay một chút.

“Ai du, này, thiếu gia đây là ~~”

“Đưa ta đi.”

“HẢ!?”

Còn chưa tỉnh lại, một thỏi bạc ra rơi vào trong tay, “Nhà bà ở con hẻm nào?”

Trên mặt mỉm cười, trong lòng cắn răng ~~ Bạch gia gia ta chạy gãy chân, lại không ngờ người này lại có gan ở ngay trước mí mắt!? Được, người giỏi!

Hai đại mù vừa đi vừa vui vẻ nhìn tới nhìn lui Bạch Ngọc Đường ~~ Ăn mặc như vậy, tướng mạo như vậy đúng là hiếm thấy!

“Này, queo qua ngõ đó là tới!”

Nghe trong nhà có động tĩnh, Bạch Ngọc Đường đập văng cửa xông vào chính là nhìn thấy cảnh tượng cái tên Trương Lão Thực kia nằm lên người Triển Chiêu vừa kéo vừa xoa vô cùng nồng nhiệt!

Muốn học máu! |||||

Hay cho con mèo nhỏ người, không gãy tay gãy chân lại không ra khỏi cái nhà này đi tìm ta!? Còn ngoan ngoan ở đây để hần muốn làm gì thì làm!? ||||| - -

Hần tức, Triển Chiêu cũng tức, bị Trương Lão Thực chọc cũng đủ thụ thương, hết lần này tới lần khác, toàn là đụng phải Bạch Ngọc Đường những lúc chật vật khổ sở nhất!

Hơn nữa Bạch Ngọc Đường vừa lên tiếng đều không phải lời gì tốt đẹp ~~ tên này lúc nào cũng như thế, y cũng nhện! Nhưng lời con chuột này vừa nói lúc vào phòng thì không nhện được

~~Lúc đó sắc mặt Triển Chiêu trắng bệch, “Bạch Ngọc Đường, ta còn muốn hỏi người đây! Người có ý gì!?”

“Bạch gia gia có ý gì, lòng người tự hiểu!”

“Triển mỗ không hiểu!”

Triển Chiêu trừng mắt, giọng cũng cứng hơn, “Người tránh ra!”

Bạch Ngọc Đường chặn chân mày, ôm cánh tay ngăn trước cửa ~ không cho người đi thì sao!?

Triển Chiêu qua trái, hắn chặn trái, Triển Chiêu đi về phải, hắn chặn phải

~“Bạch Ngọc Đường! Người đừng hiếp người quá đáng!”

Thấy hắn đứng yên, Triển Chiêu giận, giơ tay đánh qua một chưởng!

“Nói rõ rồi mới đi!”

Bạch Ngọc Đường đỡ ra, y như cũ ngăn ở trước cửa ~~ dọc ngang cũng không thoát.

“Người! Người muốn Triển mỗ nói gì!?”

Triển Chiêu tức giận, nhưng vẫn dừng thế công ~~ trước yên tĩnh một chút

~~“Nói...”

Nói hài tử trong bụng người là...!

Bạch Ngọc Đường đột nhiên khựng lại, nuốt xuống lời còn ở khóe miệng ~~ nguy hiểm thật, ta làm sao có thể nói lời như thế

~~Hắn hai mắt liếc Triển Chiêu ~~ thấy y chịu đựng đến đỏ mặt lom lom nhìn mình, tay siết chặt bọc y phục trên vai ~~ trong lòng giống như bị đung một cái, lông mao cũng mềm đi ~ thôi bỏ, nhìn bộ dáng này của y, rõ ràng là tức giận không ít còn cố gượng ~ Bạch gia gia tha cho y một mạng

~“Cũng chẳng có gì. Bất quá, Bạch gia gia ta lúc này không muốn đi.”

“Người!” Triển Chiêu thấy hắn ăn vạ dứt khoát, nín một hồi mới mở miệng đả kích, “Đường đường Cẩm mao thử khi nào phải nhìn trước nhìn sau, ập a ập úng!?”

“...” Mặt Bạch Ngọc Đường lập tức biến sắc, lại cười, “Bỏ đi, mèo con! Ta không so đo với người!” Triển Chiêu không nói, lạnh lùng nhìn hắn. Xoay người trở vào nhà ngồi xuống bàn.

Bạch Ngọc Đường chuyển vào trong, dương dương đắc ý ngồi xuống.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

“Bạch Ngọc Đường, người không lẽ không muốn tới Hắc Phong trại!”

“Đó là chuyện của ta!”

“...”

Cái gì gọi là chuyện của người ~~ Triển Chiêu hết sức bức bối ~ ý của hắn là không muốn mình nhúng tay!?

“Triển mỗ đã nói rồi, nếu chuyện này đã dính tới án mạng, ta sẽ truy bằng được.”

“Mèo con, người yên tâm, bọn chúng nên chết đã chết, nên đưa vào nha môn đã đưa nha môn ~ sơn trại cũng để ta đập nát!” Bạch Ngọc Đường cố ý liếc nhìn y một cái, “Mấy ngày người trốn ở đây hưởng phúc, Bạch gia gia đã xử lý hết rồi.”

Triển Chiêu tức giận liếc hắn, “Người đừng quên, bọn Nhị dương gia vẫn chưa có quay lại! Người này mới là đầu não của sơn trại, người không sợ con cá lọt lưới này sẽ trở về trả thù Hãm Không?”

“Đây không cần người quan tâm! Ta đã gửi tin thơ nhắc nhở các ca ca, họ cũng không phải mèo ba chân.” Bạch Ngọc Đường cười chê một tiếng, “Hắn không ở đây xem như mạng hắn lớn, lần sau cũng không có hen như thế đâu!”

Nhìn dáng vẻ tự tin tự phụ tự mãn của hắn ~~ Triển Chiêu lại bắt đầu than thở trong lòng -|||

Y chợt đứng dậy, đang định bước đi, chợt ôm bụng cúi người xuống —

“Này!” Bạch Ngọc Đường cả kinh, vội bước qua tra xét

~~!?

“Triển – tiểu – miêu —!” Người dám lừa gạt điểm huyết của ta, chờ đó cho Bạch gia gia! |||||

“Bình bất yếm trá! Bạch huynh có thời gian chơi Triển mỗi cũng không phụng bồi, cáo từ!”

Triển Chiêu cười một tiếng, nhắc bọc y phục ra cửa.

Trơ mắt nhìn y đi, Bạch Ngọc Đường hồng cả mặt, hận hận đề khí giải huyết!

“Triển đại nhân, người không thể đi a a a

”

Triển Chiêu vừa mới tới cổng chính trong viện, không đề phòng bị Trương Lão Thực nhào ra ôm lấy chân

~~Lo cãi nhau với Bạch Ngọc Đường, sao lại quên mất còn có gã!? — +_____+—

“Trương Lão Thực! Không tránh ra đừng trách Triển mỗi không khách khí!”

Hai chân bị ôm chặt, Triển Chiêu tức dùng sức làm hấn té dập đầu

~~Trương Lão Thực bị văng ra xa, lại phát huy sức mạnh bám chặt không thả, dốc sức lại lao tới ôm chân y ~~~

Bạch Ngọc Đường thấy rõ, lòng căm ghét càng lúc càng cháy to ~ Thật là ngoan tâm ~ Triển tiểu miêu người chính làm mềm lòng, không phải đại ác không thể hạ thủ ngoan tâm ~ nếu là Bạch gia, đã sớm đá chết gã!

Thở dài, động ngón tay

~~Bất quá, lúc này ta thật nên cảm tạ gã

~~Triển Chiêu bị Trương lão thực liều mạng lôi kéo làm trì hoãn một lúc, đợi tới lúc y nhắc cổ áo gã ném qua một bên, thân ảnh trắng phau đã lướt tới trước mặt

~“Mèo con, người sợ gặp ta đến vậy?”

“...”

“Ta thấy người là chột dạ trong lòng, nếu không sẽ không gấp tới mức chỉ muốn thoát khỏi ta?”

“...” Môi run lên muốn nói cái gì, nhưng lại nhút nhát.

Thật ra, Bạch Ngọc Đường chỉ là thuận miệng nói vậy, dò xét rồi với khẳng định

~~Nhưng Triển Chiêu vốn là nghi nhiều, dường như từ lúc mình gặp hấn cũng không tỉnh táo ~ đều nói đến gần quê mới bắt đầu thấy sợ, thấy con chuột trắng này, mình trốn làm gì?!

Ôm kiết, “Bạch huynh, Triển mỗi thật không muốn đùa với người, xin tránh!”

“Ai đùa với người!?” Bạch Ngọc Đường lớn giọng, lông mày giương lên, nghiêm túc, “Triển tiểu miêu, trong bụng người là con ai, tự người biết! Người không làm lỗi, Bạch gia nói người mấy câu thì có gì sai!?”

“Người im miệng!” Triển Chiêu vừa giận vừa sợ ~ lúc đầu nghe Giang Trữ bà bà nói ẩn ý cũng không quá ngại ngùng ~ hiện giờ lời này bị Bạch Ngọc Đường thẳng thắn nói ra, mặt cũng giống như bị đốt cháy!

Lập tức giống như bị đóng đinh tại chỗ, há miệng, không nghĩ ra cái gì phản bác.

“Bạch Ngọc Đường nói xong một hơi, cũng ngăn người, ngại ngùng không nói ra câu.

Hai người đối diện nhau, không khí quỷ dị, hoàn toàn yên tĩnh.

Bên cạnh truyền tới tiếng quỷ khóc sói tru của Trương Lão Thực, “Cái gì, cái gì!? Triển đại nhân, bụng người quả thật là bị tên tiểu bạch kiết này làm to sao!! Trời ơi, ta phỉ!”

“~ Bạch Ngọc Đường, ta liều mạng với người!”

|||||

Tức giận gào to, lại bay tới phía Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu rất vô ngữ

~Bạch Ngọc Đường đơn giản là càng nổi thêm gân xanh ~ Họ Trương, tên Lão Thực, người sống quá thiếu kiên nhẫn đi!

“A a a a a—“

Trương Lão Thực xông lên trước bị đá lặn trên mặt đất kêu thê thảm, trợn to mắt ~ nhìn lưỡi kiếm lạnh băng gác trên cổ ~ không ngừng chớp mắt ~ chân cũng run lẩy bẩy

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường khinh thường liếc mắt ~ không biết võ Bạch gia gia đã thấy đủ vô dụng rồi, lại còn lá gan này nữa ~ thật mệt cho kiếm của ta

Cầm kiếm vỗ vỗ mặt gã, Trương Lão Thực run run mở ra hai mắt nhắm chặt, khí thế vừa rồi đã sớm mất tích

~Khuôn mặt cười như không cười của Bạch Ngọc Đường làm mí mắt gã nhảy, “Gọi Bạch gia là tiểu bạch kiếm, người là đứa đầu tiên!”

“A, ô ... À không ...” Trương Lão Thực chảy nước miếng

~Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi, “Nói. Muốn tay hay chân?”

“Đều, đều muốn! Đều muốn!” Trương Lão Thực bị dọa sợ.

“Đều muốn? Được tay chân để lại cho người! Đầu để lại cho Bạch gia gia!”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, cổ tay giả vờ xoay một cái –

“Bạch Ngọc Đường người –“ Triển Chiêu thấy mặt hấn bất thiện, vội mở miệng ngăn lại.

“Người im miệng (chồng đang làm việc vợ xen vào làm gì) –“ Bạch Ngọc Đường liếc y một cái, lòng khó chịu.

Trương Lão Thực vội cầu xin Triển Chiêu, khiêu nài, “Bạch Ngọc Đường, người làm vậy là phạm pháp! Người phạm pháp a! Triển đại nhân! Người không thể không quản!” Thấy gã chỉ Bạch Ngọc Đường một mực tố cáo ~ Triển Chiêu vừa tức vừa buồn cười, thấy một đồng nước mắt nước mũi của gã, liền buồn nôn

~~“55555555 ~ Ta đối xử với người là thật lòng nha! Ta thật đối xử với người rất tốt, người xem, không phải những ngày qua đều là ta giúp người an thai sao!? Triển đại nhân ~~”

Bạch Ngọc Đường nghe gã nói “an thai” thì giật mình ~ đổi lời hỏi, “Người nói là, Triển Chiêu bây giờ mà đi sẽ có nguy hiểm?”

“Đúng đúng ~~” Trương Lão Thực gật đầu như đảo tới.

“Nói vậy! Không phải người đã nói Triển mỗ không còn gì đáng ngại nữa sao!?” Triển Chiêu hoài nghi nói.

“Đó ~ đó là tiểu nhân an ủi ngài nên mới nói.” Trương Lão Thực lần này nói láo thật mau ~ một là tự gã cũng muốn y ở lại, mặt khác gã thấy nụ cười tử thần của người kia ~ thỉnh thoảng cũng sẽ thông minh một lần

~~“Nhìn qua còn xài được. Bỏ đi! Mèo con, nghe lời người! Lần này tha cho gã.”

Bạch Ngọc Đường thông thả rút kiếm về, liếc Triển Chiêu, “Mèo con, người cũng nghe đó, thân thể người bây giờ còn chưa hợp ra ngoài ~ còn là ở đây tiếp tĩnh dưỡng đi.”

“Ta...” Triển Chiêu biết lời của Trương Lão Thực nhiều lắm là đúng một nửa, nhưng trong lòng y cũng do dự

~“Người không ở? ~ Bạch gia gia mấy ngày qua tìm người mệt mỏi đủ đường, ta muốn nghỉ ngơi trước!”

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, thở dài trong lòng ~ nhắc kiếm xoay người vào trong nhà

~~Bạch Ngọc Đường vui vẻ đuổi theo

~~Trương Lão Thực khóc không ra nước mắt, bất mãn lắm lắm, “Đây chính là nhà ta a ~~ 55!”

“À” Bạch Ngọc Đường lại gần, vỗ trán, “Người không lên tiếng Bạch gia gia thiếu chút nữa đã quên! Giữ lại người thế này cũng không phải cách tốt! Ta thấy muốn cho người đằng hoàng chút, chỉ có một cách –”

Trương Lão Thực lùi từng bước về sau, hoảng sợ nhìn hắn.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, kiếm dài hạ xuống hạ bộ, “Đó là chặt gốc của người!”

Trương Lão Thực quát to ~~ che hạ bộ ngồi phịch xuống đất, liều mạng lùi ra sau

~~“Thế nào? Sợ rồi?” Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn gã, “Người nghe cho kỹ ~ Bạch gia gia tạm thời ở đây, chỉ cần ta không gọi người, có thể cút được bao xa liền cút cho ta!”

Trương Lão Thực gật đầu ~ hoảng hốt bỏ dây chạy

~~Hai người ở lại một lần ở gần 10 ngày

12. Chương 12

Triển Chiêu có cảm giác giống như mình đang được nghỉ dài kỳ, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, ở trong sân luyện vài chiêu kiếm, có lúc cũng ra ngoài đi một chút. Tự y cảm thấy không thành vấn đề gì. Trong lòng thầm nói, ngồi một lúc lâu, xương cốt cũng đều nổi mề

Thở dài ~ thu kiếm ~ đứng dưới bóng cổ thụ ngẩng đầu nhìn một chút, đắm mình trong những tia sáng đang chiếu xuống, cả người cũng ấm áp. Giơ tay áo xoa mấy giọt mồ hôi ~ cảm giác cơ thể vừa hoạt động xong hết sức thích ý

~~Mặc dù đôi lúc sẽ nghĩ tới phủ Khai Phong, nghĩ tới không biết Bao đại nhân lại gặp vụ án gì. Nhưng nói thật, thói quen thật rất đáng sợ, mình lại cảm thấy thế này rất thoải mái? |||||

Nhất là mấy ngày gần đây, sau khi bỏ qua những lo ngại, những nóng nảy lần trước ~~ tinh thần chợt trở nên bình thản, vô cùng thả lỏng. Mặc dù cũng có lúc sẽ tức giận nói lại con chuột, bắt quá cũng không làm tổn thương nhau, ít ra mấy ngày gần đây đều không có giận quá.

Nghĩ đến chuyện Bạch Ngọc Đường lại ngoan ngoãn ở lại đây với mình ~~ trong lòng liền có chút kỳ lạ ~ còn nữa, hắn không bám lấy mình đòi so kiếm, cũng không hờ chút là liếc ngang liếc dọc, càng không giống Trương Lão Thực suốt ngày bám đuôi đi theo sau lưng y

~~Bất quá Triển Chiêu cũng nhìn ra hắn rất buồn chán, thường ra cửa ~~ xuất quỷ nhập thần, thật giống hệt một con chuột ~ dù sao lúc mình đột ngột nghĩ tới hắn, hắn cũng không đột ngột bay ra trước mặt, –
-|||

“Mèo thôi, đứng ở đây phát ngốc cái gì!?”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới ~~ Bạch Ngọc Đường cứ nhiên bước qua ~~ đang ôm một gói lá sen, còn treo một bầu rượu ~ vừa vào cửa đã thấy Triển Chiêu đứng ngăn người dưới gốc cây ~~ trên vai áo còn mấy mảnh mồ hôi

~Nhướn nhướn mi ~ còn phải tập tới mức này sao!?

“Bạch huynh, huynh trở lại?”

Triển Chiêu thấy hắn cau mày, trong lòng không hiểu sao có chút chột dạ ~ giống như mình vừa làm ra chuyện gì không đúng lắm ~ hắng giọng một cái, nói câu như thế ~ mình cũng cảm thấy rất mất tự nhiên ~ ngày ngày ở chung một chỗ, sao gặp mặt còn nói ra mấy lời, khụ, cứng ngắc như vậy?

Quả nhiên Bạch Ngọc Đường liếc y một cái, đưa tay ném mẩu thức ăn trong ngực cho y

~Triển Chiêu theo bản năng nắm lấy ~ nóng hổi, là thức ăn mới ra lò ~ bao nhiêu món phong phú mình ăn mấy ngày qua cũng đủ mấy năm ăn ở phủ Khai Phong rồi ~ Bạch Ngọc Đường lúc nào cũng để ý, những quán ăn xung quanh này đều bị hắn đi qua hết rồi phải không?

Triển Chiêu đối với chuyện ăn uống cũng không bắt bẻ, hàng loạt tên đồ ăn cũng không quá để tâm ~ vào nam ra bắc, đồ nào cảm thấy ăn ngon cùng lắm là ăn một hai lần ~ sau này nhớ lại cảm thấy thèm, cũng không có cơ hội đặc biệt đi ăn, vụ án còn chạy chưa xong, làm sao lo chuyện ăn uống.

Cầm kiếm cùng hắn vào phòng. Tìm chén đĩa đồ ăn ra, đặt lên bàn ~ nhìn một chút đều là những loại thanh đạm, ngoài mâm thịt bò ra, không còn món mặn

~“Bạch huynh, không phải đã nói hôm nay để Triển mỗ ra ngoài mua sao?”

Ngày nào cũng để Bạch Ngọc Đường móc bạc, Triển Chiêu cảm thấy ngượng ngùng.

“Miêu đại nhân, người biết cái gì ăn ngon cái gì không?”

Bạch Ngọc Đường rửa tay, kéo tay áo ngồi xuống ~ Đầu không ngẩng lên tiếp tục uống rượu

~~Triển Chiêu không nói ~ cầm đũa lên ăn cơm! --

Bạch Ngọc Đường nhin cười trong lòng ~ Triển Chiêu quả nhiên không để ý tới hắn ~ mèo này chọc ghẹo thật vui, ăn cơm cũng phải nghiêm trang như vậy

~Chờ hắn uống đủ rượu rồi, thò đũa ra gấp đồ ăn ~ đồ ăn trên bàn đã bị cuốn đi hơn nửa

~Triển Chiêu đang cầm bánh bao, vẫn tiếp tục ăn.

Quái, khẩu vị mèo này tốt như vậy? Cũng chưa từng thấy qua y ăn nhiều như vậy.

.....

Ăn uống no đủ, Bạch Ngọc Đường thả đũa xuống vỗ vỗ môi ~ lần sau tới Nhất Phẩm Hương mua đi, đồ ăn làm cũng không tệ, so với hai chỗ trước ngon hơn.

Vừa ngẩng đầu ~ sao Triển Chiêu vẫn còn, ăn vậy? ||||| = =

Dựa vào lưng ghế, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu từ trên xuống dưới ~ lượng cơm của mèo này với mình hắn không cách biệt nhau mấy a. Mấy ngày nay Bạch gia gia ta đi mua đồ không ít, thế mà y vẫn không ăn no sao!?

Cảm giác được ánh mắt đối diện, Triển Chiêu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên ~ uống một hớp, nghi ngờ nhìn hắn.

Không ăn cơm dòm ta làm gì!?

“Mèo con, người...”

“Sao?”

“...” Cân nhắc một chút, Bạch Ngọc Đường đứng lên đuổi người ~ “Ài, ăn xong đừng quên dọn dẹp.”

Triển Chiêu cầm đũa lên tiếp tục ~ thật là, người có bao giờ từng dọn dẹp chưa? Lần nào không phải ta làm?! = =

Bạch Ngọc Đường vừa quay đầu lại, nhất thời tức giận nổi lên ~ Trương Lão Thực đang bám lấy cửa lén lút nhìn vào trong, vừa đụng phải ánh mắt sắc bén của Bạch Ngọc Đường, lập tức lùi đầu lại.

Nói tới chuyện ở lại đây, Bạch Ngọc Đường cũng có lý do của hắn ~ đầu tiên, nơi này tương đối bí mật không sợ gây chú ý, đám Hắc Phong trại có nghĩ kiểu gì cũng không nghĩ tới chỗ này. Thứ hai, bộ dạng này của Triển Chiêu bảo đảm cũng không cách nào chạy loạn, theo tính tình mèo này nhất định sẽ không muốn tìm người không quen biết tới lo chuyện hốt thuốc an thai ~ nếu chuyện này do Trương Lão Thực làm ra, có gã ở đây cũng tương đối tiện lợi. Điều an toàn nhất ~~ Bạch Ngọc Đường mặc dù cực kỳ chán ghét

người này, nhưng hần khẳng định, tên Trương Lão Thực này sẽ không hại Triễn Chiêu. Còn về mình hã ~ hừ, muốn lật đổ Bạch gia gia, người còn phải tu luyện trăm mấy chục năm nữa rồi hãy nói.

Nhưng giờ xem ra, hình như mình đã đánh giá cao năng lực chịu đựng của mình.

Toàn lựa chọn thời cơ lúc ~ mình không để ý tới gã, gã liền mặt dày tiến lên phía trước ~ Triễn tiểu miêu lại có thể làm như không thấy!? Lúc mình ra cửa, không biết gã định đánh chủ ý gì? Cho dù gã không dám làm mà chỉ nghĩ thôi ~ nghĩ thôi cũng không được!!

Ánh mắt quét qua cửa ~ mẹ nó chứ, cái bộ dáng thèm muốn này đơn giản làm người ta không nhận được!

Vỗ bàn một cái rầm, làm Triễn Chiêu đang dọn dẹp chén đĩa phải sợ hết hồn

~Ngẩng đầu lên nhìn, cũng biết chuyện gì xảy ra.

Trương Lão Thực lùi ra sau cửa, không dám nhìn Bạch Ngọc Đường, hai mắt chăm chú nhìn Triễn Chiêu

~“Ta, ta tới bưng canh cho Triễn đại nhân ~ mới nấu xong, vừa đúng lúc ~~”

Trên tay gã ôm một cái khay, xới đầy một chén cháo còn đang nóng hổi, chờ đợi nhìn Triễn Chiêu ~ chân vừa muốn bước vào trong cửa đã rụt về

Bạch Ngọc Đường xoay xoay cổ tay bước tới

~“Ngoài trừ nấu thuốc, cái gì cũng không cần mang tới nơi đây. Bạch gia đã nói qua rồi đúng không? Chân người cũng siêng quá.”

Trương Lão Thực giải thích, “Buổi tối ăn hết cơm không thể uống cháo sao? Triễn đại nhân bây giờ phải uống nhiều canh mới thoải mái ~~”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh ~ từng bước tiến lại gần, Trương Lão Thực vội vàng đặt mâm lên cửa, xoay người bỏ chạy, trước khi chạy còn gào lên, “Triễn đại nhân nhớ uống a!”

Triễn Chiêu nghe thấy lời của gã, theo bản năng nhìn chén cháo kia ~ nhìn qua không đặc không lỏng, mùi cũng là thơm ngát ~ trước kia khi còn trong phủ, lúc ăn cơm tối cũng sẽ uống chút cháo, bất quá sau khi ra cửa thì không uống nữa.

Bạch Ngọc Đường quen thói uống rượu uống trà, mua cháo không tiện cũng không tiện bưng ~~ đã rất lâu không nghĩ thấy mùi cháo ~ ngoại trừ uống thuốc chỉ có uống nước.

Nghĩ vậy cổ họng liền có chút khô, ngứa ~ trong bụng giống như còn chỗ chưa đầy ~ làm dịu đi một chút sẽ tốt hơn. Thế này là thế nào? Không phải vừa ăn cơm xong sao!?

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường hết sức khó coi, hơn nữa hần thấy Triễn Chiêu còn liếc nhìn chén cháo kia mấy lần

~~Triễn Chiêu thu hồi ánh mắt, “Đồ người này làm tốt hơn không nên ăn.”

Nói xong y đổ chén canh đi mất.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới hừ một tiếng, “Bạch gia gia thấy gã cũng không dám hại người dưới mắt ta.”

Thất ra hần cũng biết chén cháo này nhất định không thành vấn đề ~ bất quá ~ Triễn tiểu miêu xem như thức thời

~Nhưng trong lòng hần vẫn chưa quá thoải mái

~~Cầm kiếm bước ra sân, rút kiếm ra bắt đầu luyện

~Mở rộng cửa phòng, Triễn Chiêu ngồi một hồi đã bị bóng trắng lung lay ngoài cửa hấp dẫn, ánh mắt đảo quanh thân ảnh của Bạch Ngọc Đường

~~Vóc dáng mạnh mẽ, tư thế tiêu sái, kiếm kia múa phải gọi là hàm sương lâm ly.

Mình luyện là một chuyện, nhìn cao thủ khác luyện lại là một chuyện ~ ánh mắt Triển Chiêu chăm chú nhìn hần, tay cũng ngứa ngáy ~ nhớ lại lúc trước hai người so kiếm, nếu bây giờ đánh lại một trận cũng không tệ a.

Nhưng, bộ dáng mình bây giờ...

E rằng, sẽ tự chuốc lấy nhục.

Hầy.

Bước ra ngoài phòng thưởng thức, thấy được chỗ đặc sắc cũng không khỏi thán ửng hộ.

Ánh mắt y rơi vào trên tay Bạch Ngọc Đường ~ khớp xương rõ ràng ~ ngón tay dài ~ thu phóng dễ, ngón tay linh hoạt hơn nữa có lực độ, một bàn tay rất hợp cầm kiếm

~Bất quá y cũng hiểu, hổ khẩu cùng lòng bàn tay hần nhất định cũng đầy vết chai giống mình ~ người tập võ tập kiếm dài lâu đều như vậy

~Đều là thiếu niên thành danh, võ công cũng không phải một sớm một chiều mà luyện ra được ~ mình khổ tự mình biết, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cũng sẽ như vậy ~ nếu như có ý chí kiên cường cũng nhẫn nại hơn người, cho dù thiên phú có khá đi nữa, muốn trở nên nổi bật hơn trong số những người đồng giáo cũng không quá dễ dàng

~Mấy ngày rồi mình cũng để ý ~ mỗi ngày Bạch Ngọc Đường đều dành ra nửa canh giờ luyện kiếm, hoặc sớm hoặc chiều ~ nhưng không ngày nào bỏ lỡ.

Tầm mắt di dời theo động tác của hần ~ chiêu kiếm cũng rất bá đạo, thân thể tạo thành góc quay lớn mỗi khi chuyển động ~ đâm ra từ nơi quỷ dị mà người ta không nghĩ tới

~Hạ bàn rất chắc, chân dài mà bền, eo mềm dẻo

~~Lên nữa

~Tóc đen như mực, trán rộng, sống mũi rất cao, góc môi quen thuộc

~Mình đang nhìn cái gì vậy!? Phải chú ý kiếm của hần!

Triển Chiêu vội vàng chuyển tầm mắt

~~Nhắc tới hình như mình chưa cẩn thận quan sát hần ~ trước kia hai người ở chung một chỗ, liền xảy ra vấn đề quan trọng, Bạch Ngọc Đường nếu không lạnh mặt thì là đáng vẻ lưu manh, chọc mình nổi giận, lúc nào cũng bức mình, đâu có thời gian xem xét bộ dáng của hần!?

Cho tới khi Bạch Ngọc Đường dừng tay dựa trên cây lau bảo kiếm của hần, Triển Chiêu còn chưa thu hồi ánh mắt

~~Chỉ thấy bộ dáng kiêu ngạo tự đại của hần liền thở dài ~ thật ra thứ hấp dẫn mình nhất vẫn ra loại tính tình đặc biệt này của hần.

Những giang hồ bằng hữu mình biết, không có ai xấu tính cũng như làm người ta chán ghét như vậy. Ngược lại, rất nhiều người thích tính cách giống Bạch Ngọc Đường, bao gồm cả mình trong đó.

Mình đã sớm xem hần làm bằng hữu ~ mặc dù có mấy lúc làm cho mình đau đầu, nhưng tới bây giờ đều không thật lòng ghét hần.

Ngược lại, có lúc thật hâm mộ hần.

Nhiệt tình với bằng hữu, nghĩa khí với anh em ~ nhiệt tình với nữ nhân ~ đối với ác nhân thì vô cùng tuyệt tình ~ gia thế tốt, võ công tốt, đáng đáp tốt, kiêu ngạo một chút hình như cũng không quá đáng đi.

Trước kia còn nghe Công Tôn tiên sinh nói, có người tính tình vốn là như vậy, càng cuồng càng hư mới hấp dẫn người khác. Đại khái chính là nói hần ~~ ==

Không phải không thừa nhận ~ Bạch Ngọc Đường trời sinh sẽ tỏa sáng, đã thấy rất nhiều người lượn quanh hần ~ hận hần thì hận muốn chết, thích hần cũng thích muốn chết.

Mình lại thuộc loại nào?

Bạch Ngọc Đường hẳn cũng sẽ xem mình làm bằng hữu, mặc dù hẳn luôn làm một bộ không tình nguyện ~ bất quá mình tin tưởng cảm giác của mình.

Triển Chiêu chợt có chút buồn bã

~~Mình xảy ra chuyện thế này, hẳn sẽ thấy thế nào?

Mặc dù nghe lệnh Giang Trữ bà bà đến sống bên cạnh mình ~ nhưng hẳn lại có tâm tình ra sao? Mấy ngày này chỉ nghĩ tới mình thôi, sao lại quên đi hẳn còn có chuyện hẳn muốn làm?

Lại còn nghĩ cái gì có hay không!?

Mình đây đang là nhìn kiếm hay nhìn người!?

Mới nhận ra Bạch Ngọc Đường đã sớm dừng tay, Triển Chiêu ngăn người ~~ cũng may hẳn không để ý tới mình ~ nếu không lại bị giễu cợt. Ấm ức quay lại trong nhà nằm xuống, không tắm liền ngủ.

Bạch Ngọc Đường đổ một thân mồ hôi, trở lại phòng bên tắm một cái ~~ không biết làm sao không ngủ được, chợt nghĩ tới chuyện Triển Chiêu có thể ăn nhiều như vậy, nhất định có liên quan tới cái bụng ~ sau khi mang thai rồi hình như đặc biệt ăn nhiều

~Cũng mấy ngày rồi sao bụng của y còn không lớn? Tính thử xem, cũng phải sáu tháng rồi đi? Trong lòng ngứa ngáy, rất muốn qua bên kia nhìn bụng Triển Chiêu

~Bất quá, phải nói thế nào? |||

Cứ bước lên sờ cũng không được, mèo kia sẽ trợn mắt. Lén lén lút lút cũng không phải tác phong của Ngũ gia

~~Trực tiếp nói cho y đi ~ dù sao cũng là con của mình, y sẽ không phũ phàng tới vậy đâu nhỉ?

Nhưng, hình như y vẫn không xem mình ra gì mà

~~Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu cắn răng nghiêng lợi

~Lăn lộn tới nửa đêm, hẳn mới mơ màng buồn ngủ. Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng động

~~Dường như là ngoài cửa phòng Triển Chiêu

~~Bạch Ngọc Đường nhanh chóng nhảy xuống giường ~~ phản ứng đầu tiên là Trương Lão Thực, không lẽ gã lại làm chuyện gì?

Nhảy ra ngoài cửa sổ, thấy phòng Triển Chiêu sáng đèn

~~Có vấn đề!

Bạch Ngọc Đường không chút suy nghĩ, đẩy cửa xông vào!

Trên bàn được châm đèn, Triển Chiêu ngồi ở cạnh bàn kinh ngạc nhìn hẳn!

Bạch Ngọc Đường cũng ngăn cả người, trên bàn có để một cái mâm, trong mâm là hai cái bánh bao ~ trong tay Triển Chiêu còn nắm một cái

~~Mặt Bạch Ngọc Đường có chút giựt giựt, “Sao ngươi vẫn còn ăn!?”

“Triển mỗ cảm thấy có hơi đói, mới ra ngoài cầm đồ ăn tới đây ~ không ngờ Bạch huynh cảnh giác như vậy?”

Triển Chiêu bị hẳn nhìn tới sợ, mặt cũng có chút hồng.

“Nửa đêm ngươi ồn ào như vậy là vì ăn bánh bao!?”

Bạch Ngọc Đường đặt mông ngồi xuống ~~ cảm thấy hết sức buồn cười.

Triển Chiêu thầm bảo động tĩnh bao nhiêu a, đều là do người quá thính ~ bất quá y không nói, ăn trước quan trọng hơn. Mới ngủ hai canh giờ đã cảm thấy đói, đói rồi cũng không chịu đựng được ~ trong bụng như có thứ gì ồn ào không cho y ngủ, không còn cách nào khác phải đứng dậy tìm đồ ăn!

Uống hai miếng nước, trong đầu chợt nảy ra cháo gạo nếp lúc bé thường ăn ở hàng cháo gần nhà ~ quên mất nguyên liệu rồi, chỉ thấy hương vị thanh đậm ngon lành kia dần rõ ràng hơn ~ dường như có mùi hương bách hợp ~ còn có trà thơm cùng đậu đỏ

~Không để ý cánh tay cầm bánh bao của mình run rẩy ~ --

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu lộ của y lấy làm lạ, “Người đang nghĩ cái gì đấy!?”

“Cháo gạo nếp, người đã ăn qua chưa? Chính là loại thường được nấu ở cửa hàng phương Nam ấy ~”

Triển Chiêu vừa xuất thần nói ra, lập tức hồi tỉnh ~ trên mặt tràn đầy lúng túng

~Quả nhiên, mặt của Bạch Ngọc Đường tràn đầy hắc tuyến ~ không nói gì lập tức ra ngoài

~Triển Chiêu nhìn bánh bao trong tay một chút ~ đột nhiên cảm thấy hành vi của mình có chút kỳ

~Nhanh chóng giải quyết đồ ăn trên bàn ~ vừa nằm xuống ~ lại không ngủ được

~Đêm khuya vắng người

~Có kẻ ngủ còn say hơn cả heo ~ cho đang nằm dài trên đường, cuộn thành một cục trong bao bố rách

~Một đồng người gom vào một chỗ, vẫn đang chảy đầy nước miếng với cánh gà trong mơ

~“Dậy dậy!”

“Ai da!” Mông bị đá một cước làm mấy người nhảy nhồm, “Là tên nào không có mắt ~ a!?”

Thấy rõ người tới mặt liền biến thành khổ qua, “Bạch thiếu gia ~ không xem bây giờ là giờ gì rồi ~”

Ai bảo trường lão mình thiếu bạc người ta a ~ xui xẻo

~“Dậy giúp chạy chân một chuyến đi anh em ~”

Tên khất cái thắt bím nhận bạc cắn một cái bỏ vào trong túi ~ dùng sức xoa xoa mắt ~ đẩy đồng bọn.
“Dậy, kiếm sống kiếm sống ~ nhanh lên chút!”

“Nói đi! Có chuyện gì a Bạch gia?...”

Mấy người lục tục bò dậy

~~“Các người đi một vòng các tiệm trong thành, chỉ cần thấy cháo gạo nếp, có bao nhiêu loại mua bấy nhiêu ~”

“không phải chứ? Lúc này ai mở cửa làm ăn...”

“Bạch gia ta mặc kệ ~ chuyện như vậy các người giỏi nhất, ta chỉ trả tiền ~”

“... Đi đi đi, ai...”

Triển Chiêu mơ màng trở mình ~ trong lòng còn mắng bản thân ~ vì y ngửi thấy mùi thơm của cháo gạo nếp!

Thật là, mơ cũng muốn ăn sao?

Đã dễ đói còn đặc biệt tham ăn

~~Đây là chuyện gì!

Y chợt kéo chăn đắp lên đầu

~~Chăn bị người ta kéo ra ~ bây giờ y mới tỉnh

~Bạch Ngọc Đường đen mặt đứng ở đầu giường, né người ra chỉ chỉ ~ trên bàn đã đầy là cháo!

Cầm y cũng sớm rơi, cứ tưởng mình còn chưa tỉnh hẳn

~~Bạch Ngọc Đường hung hăng nhìn y, “Không phải người muốn ăn cháo sao? Triển tiểu miêu! Người ăn được bao nhiêu cứ ăn cho ta bấy nhiêu!”

Triển Chiêu giật mình, nói sao cũng nghe có chút căng thẳng nghiêng lợi.

Y còn đang nghĩ ~ nửa đêm canh ba ở đâu rơi xuống nhiều cháo gạo nếp như vậy chứ!? |||| – –

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

13. Chương 13

Triển Chiêu ăn uống no đủ, trong lòng lại thấy một chút áy náy ~ cháo nhiều như vậy ~ chuột trắng nửa đêm canh ba ra ngoài mua sao?

Nhìn một chút đồng cháo trên bàn ~ bây giờ ăn không hết ~ ngày mai hâm nóng ăn tiếp đi.

“Bạch huynh...”

Vừa định gọi Bạch Ngọc Đường cũng ăn mấy chén ~ vừa nhìn, hắn đã nằm trên giường mình ngủ rồi ~ nên không gọi hắn nữa.

Gọi hắn dậy? Để hắn về phòng?

Triển Chiêu lắc đầu ~ xoa cái bụng ấm áp ~ sớm bỏ qua ý nghĩ này

~Mặc dù hai đại nam nhân chen trên một cái giường thì không ai có thể thoải mái ngủ ~ bắt quá chỉ mỗi một đêm, thôi thì chen chút đi. Đừng trở nên hẹp hòi y như con chuột trắng này!

Tư thế ngủ của Bạch Ngọc Đường không tốt lắm ~ à không, là quá tệ. Đầu ở tuốt trong góc giường, chân dẹt ra tới ngoài giường, hai tay gơ ra chiếm hơn nửa diện tích.

Triển Chiêu nằm ở một góc nhỏ bên ngoài một hồi, đã cảm thấy khó chịu!

Điều chỉnh tư thế, cách nào cũng không được, chỗ quá hẹp rồi ~ ngồi dậy, nhìn ai đó đang khò khò ngủ say ~ thở dài.

Mò xuống chân giường cởi giày của hắn, đẩy người vào trong

~~Bạch Ngọc Đường bất mãn hừ hừ hai tiếng, lăn vào trong giường, tay lại dờ ra đây

~~Triển Chiêu vất tay hắn qua, tự nằm xuống ~~ ôi, mệt quá, đè lên bụng thật khó chịu ~ lăn qua lộn lại trong cái giường nhỏ như vậy, còn phải lén lút ~ đúng là làm người tốt khó quá ~ -|||

Nghiêng người nằm lên đệm mềm ~ bụng cũng không nặng như vậy nữa ~ thật thoải mái

~~Mơ màng muốn ngủ, một cái tay lại vỗ qua đây

~Người cận giấc đặc biệt dễ tỉnh, đừng nói một cái xoay tay này đập ngay lên eo của y ~ Triển Chiêu bật một cái lật người ngồi dậy, giận dữ cầm tay Bạch Ngọc Đường bỏ về.

Trong bụng cũng truyền tới hai tiếng bình bịch, hai chân đạp như muốn đánh nhau với y!

Xoa xoa cái bụng trấn na, Triển Chiêu lại lần nữa nằm xuống, cơn buồn ngủ cũng mất sạch ~~ nghe thấy Bạch Ngọc Đường nghiêng người, y liền cảnh giác nheo mắt lại

~~Quả nhiên, tay lại định đưa qua

~~Chuột chết!

Lưu loát giơ tay, chát một tiếng đánh bật về!

Lần này dùng sức hơi nhiều ~ Bạch Ngọc Đường tỉnh giấc, xoa xoa mắt mê man nhìn quanh một hồi, cuối cùng dừng ánh mắt ở người kế bên, há to miệng. “Triển Chiêu, làm sao ngươi lại chạy tới giường của ta!”

Ta.... = |||||

Triển Chiêu há miệng, không nói.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng nghĩ ra, ngượng ngùng sờ cằm, “Ngủ, ngủ!”

Không nhìn mặt mèo khó chịu của ai đó nữa, đuổi người một cái, mặt không đỏ, hơi không gấp lại nằm xuống trên giường của người ta

~~“Đợi chút!” Thấy hắn không muốn đi, Triển Chiêu níu hắn lại.

“Làm gì!? Lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống chi nữa!?” Bạch Ngọc Đường cố ý liếc cái tay mình đang bị nắm chặt.

Triển Chiêu giống như bị chuột cắn ~ nhanh chóng vắt tay hắn ra

~Khụ ~ “Bạch Ngọc Đường, người có thể ngủ đằng hoàng một chút không?”

“Ăn nói quy củ, ngủ cũng quy củ ~ ài, người có mệt không!?”

Bạch Ngọc Đường ngáp một cái nằm xuống ~ bị y phá một trận mình cũng không muốn ngủ nữa ~ Mèo chết.

Thấy Triển Chiêu còn đang ngồi đó, xoay người lăm lăm nhìn mình ~ từ đây nhìn sang bụng thật to, rất quái, thật không hợp với biểu tình trên mặt con mèo này tý nào

~~“Được rồi được rồi, miêu đại nhân, người nói cái gì chính là cái đó, được chưa ~”

Bạch Ngọc Đường giơ tay dựa vào sau đầu, hai chân dài khoác lên nhau ~ Hướng Triển Chiêu vỗ vỗ bên giường trống

~~Nói xong xoay mình hướng vào trong, tay chân cũng dính sát tường

~~Triển Chiêu thấy bộ dáng hắn cố tình co lại thành cục, khóe miệng nháy nháy ~ cố gắng nhịn cười nằm xuống

~~Y vừa nằm xuống, đã bị Bạch Ngọc Đường đột ngột xoay lại dọa sợ hết hồn

~~“Bạch huynh, người...”

Khuôn mặt đột ngột phóng to lên làm y rất không quen được

~~“Mèo con ~”

Bạch Ngọc Đường có chút do dự, tay giờ ra lại rút về

~“?”

Đây cũng không giống hành vi của Bạch Ngọc Đường ~ Triển Chiêu nghi ngờ.

Bạch Ngọc Đường nói thẳng, “Nếu người có thể ăn như vậy ~ sao bụng không thấy lớn hơn?!”

Vừa nói, mắt vừa bay tới trên bụng Triển Chiêu.

Triển Chiêu lập tức giật mình, không biết nên nói gì cho phải ~ mình quả thật cái gì cũng không rõ, có thể nói gì!?

Bạch Ngọc Đường lại xích tới gần, ho một tiếng, “Bằng không, cho ta sờ xem?”

Triển Chiêu chăm chăm nhìn hắn, hắn liền chột dạ ~ vội giải thích, “Nuôi nhiều ngày như vậy ~ tiểu hài tử cũng phải lớn a, nói không chừng là người không phát hiện đó.”

Triển Chiêu do dự, suy nghĩ lời nói của hắn ~ là không biết chú ý thể nào, xem qua xem lại cũng gần sáu tháng rồi, bình thường phải lớn cỡ nào nhỉ? Mình cũng không biết.

Bạch Ngọc Đường tiếp tục dùng qua giọng nói dịu dàng y chưa từng nghe qua nói, “Người nằm là được rồi...”

Người Triển Chiêu nổi lên một mảng da gà ~ không biết là do giọng nói của Bạch Ngọc Đường quá mềm mại, hay là do hơi nóng hắn phả ra trên người mình

~~Bạch Ngọc Đường lại nhích người gần thêm một chút, mặt hưng phấn chăm chú nhìn phần nhô lên.

Lúc đưa tay ra hấn nhìn hai mắt Triển Chiêu ~ sửa sang sắc mặt kích động của mình một chút ~~ không để cho mèo này nhìn ra nha

~Ta tới...

Cảm giác có một cái tay động đập trên bụng mình, vuốt ve

~~Triển Chiêu nằm ngang cứng người, không biết nên làm gì mới được.

Thấy con chuột này tâm tình vội như thế, thôi cho hấn một lần cũng được.

Bất quá, xung quanh hình như có chút quỷ dị?

Bạch Ngọc Đường một tay đỡ đầu nghiêng người, một tay đặt lên bụng mình

~~Từ đây nhìn qua ~~ Chỉ thấy được đỉnh đầu người kia ~ không thấy được vẻ mặt của hấn ~ như vậy mình cũng không quá lúng túng.

Triển Chiêu hít hơi ~ đột nhiên lắp bắp nói, “Tr... Triển mỡ tự mình

”

Bạch Ngọc Đường đang cởi y phục của y.

“Không cần...”

Bạch Ngọc Đường căn bản không nghe rõ y nói cái gì, thuận miệng đáp như vậy ~ toàn bộ tâm tư hấn đều đặt hết lên cái bụng đang lộ ra trước mắt!

Trắng trắng, bóng bóng, cũng không phải quá tròn, đang lên xuống theo hô hấp của Triển Chiêu.

Cũng y như lúc trước đã thấy ~~ bất quá, hình như lớn chút!?

Bạch Ngọc Đường lấy tay ấn nhẹ xuống một cái, bụng liền lệch một chút. Hấn không nhìn được mà cười, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu lại nhìn được.

Dùng ngón tay thật dài ở trên bụng do một chút, cũng không lớn quá ~~ nhớ đại tẩu càng sau này bụng càng lớn không động được ~ rửa chân cũng là đại ca rửa cho tẩu

~~Tay nhẹ nhàng vuốt, chợt nhận ra có một lỗ xoáy nhàn nhạt nho nhỏ ở trên đỉnh. A ~~ rón nhỏ vậy sao? Nếu không phải màu hơi đậm cũng không nhìn ra ~~ Ý thức truyền xuống tay liền bóp nhẹ hai cái, thật sự là rón a. ||||

Lén nhìn Triển Chiêu ~ Triển Chiêu cũng không phát hiện hấn đang nhìn cái gì

~~Bất quá... mặt mèo này nhìn như có chút hồng?

Bạch Ngọc Đường sờ tới sờ lui, trong óc đột nhiên lại có một ý nghĩ

~~Động tĩnh của tiểu hài tử bên đó mình có nghe được không nhỉ?

Nghĩ tới đó, hấn lại hưng phấn hơn

~~Nhắc người dậy nhìn Triển Chiêu, “Người nhắc eo lên xiu ~~”

“Sao?”

Triển Chiêu nghi ngờ chớp mắt ~ theo bản năng nâng cao eo ~ một tay của Bạch Ngọc Đường nhanh chóng luồn vào, một cánh tay khác cũng đặt lên bụng y

~“Người...”

“Suyt!”

Triển Chiêu cảm thấy động tác thế này không ổn ~ vừa định mở miệng, lại bị động tác kỳ quái của Bạch Ngọc Đường làm ngờ vực

~Bạch Ngọc Đường dịch tới dịch lui, ôm eo của Triển Chiêu đặt đầu mình dính lên bụng y, vênh tai nghe ngóng động tĩnh bên trong ~ ư? Không có gì hết.

Lại nghe bên cạnh ~ lỗ tai dán lên bụng cọ tới cọ lui ~ một hồi lại đổi chỗ

~~Gò má nóng bỏng của Bạch Ngọc Đường ma sát trên làn da trần của mình ~ nửa nằm Triển Chiêu thấy tư thế của hai người ~ cảm giác khác thường ~ mặt cũng nóng

~Y hắng giọng, nghi ngờ nói, “Có thể... nghe không?”

“Hình như ... nhảy nhanh lắm ~”

Bạch Ngọc Đường cũng hơi nghi ngờ ~ tiếp tục dời đầu lên ~ mãi cho tới khi chạm ngực Triển Chiêu

~Trợn to mắt ~ không phải chứ? Mình không phải nghe được tiếng tim đập của đứa bé mà là.....

Triển Chiêu cũng chăm chăm nhìn hấn

~~Bộ dáng như gặp quỷ kia của Bạch Ngọc Đường cũng thật hiếm có

~~“phụt ~ ha ha ha”

Không nhịn được cười mất

~~Y cười muốn ná thở ~ muốn nhin lại nhin không được ~ Bạch Ngọc Đường làm mặt tức giận ~ Triển Chiêu bị ánh mắt giết người của hấn bắn tới từ từ ngừng lại ~ sắc mặt đỏ bừng ~ Khóe miệng cong lên ~ Bộ dáng nghiêm nghị thâm trầm bình thường không biết chạy đi đâu!

Y nín cười ~ phần eo trong tay Bạch Ngọc Đường run lên ~ áo cũng tản ra ~ tâm Bạch Ngọc Đường chột ngựa chút ~ tay xoa xoa bên hông y nhéo một cái

~~“A!”

Triển Chiêu hét to một tiếng, thân thể chột giãy

~~“Bạch Ngọc Đường!”

Y không đề phòng ~ cảm giác đau đột ngột xuất hiện trên eo làm mặt y đỏ lên ~ chờ hiểu ra, đã giận dữ chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Đường

~~Ánh mắt Triển Chiêu rất đẹp ~ bất quá phần lớn thời gian đều quá nghiêm ~ thỉnh thoảng giận lên sẽ mất tự chủ trợn tròn ~ thật to, cả hàng lông mi dài đến lậ đó cũng giương hết lên

~~Nhưng lúc này đôi mắt y lại ươn ướt đen bóng, giống như có hơi nước trong đầu

~Bạch Ngọc Đường liếm môi ~ làu bàu trong họng, “Ai bảo ngươi lộn xộn

”

Triển Chiêu đẩy Bạch Ngọc Đường một cái

~~Bạch Ngọc Đường không đứng lên, tiếp tục cúi đầu nghe bụng y

~Triển Chiêu đành thỏa hiệp, “Ngươi lấy tay ra.”

Bạch Ngọc Đường rút cánh tay đang đặt dưới eo y ra, tìm tư thế thoải mái nằm nghiêng xuống, một tay ôm bụng Triển Chiêu ~ sờ chỗ này một cái, chỗ kia một cái

~Y làm sao không để ý được, bị một người đàn ông ôm eo sờ tới sờ lui ~ kiểu gì cũng cảm thấy rất khó chịu.

Muốn mở miệng ngăn hấn, nhưng vẫn bỏ qua

~~Đây còn không phải là ‘Thử địa vô ngân tam bách lượng*’ sao? Sẽ bị hấn cười mất

~~Miễn man suy nghĩ, hài tử trong bụng dường như không chịu nổi bị chọc ghẹo ~ đập bốp một cước

~“Có động tĩnh, có động tĩnh rồi!”

Bạch Ngọc Đường khoa trương ~ lập tức ngồi thẳng dậy, lại vội vàng dán lên nghe tiếp

~Đường như muốn chứng minh cho hắn thấy, cũng là để thị uy, cái chân nhỏ trong bụng lại đá thêm hai cái.

Triển Chiêu bị đá cũng giật mình, không nhịn được giơ tay xoa xoa hai cái

~~Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên cười to, “Tiểu tử tốt ~ đá mạnh như vậy!?”

Triển Chiêu liếc hắn một cái, không khỏi hỏi vặn lại, “Cũng biết tiểu tử sao!?”

Bạch Ngọc Đường hơi ngẩn ra ~ chăm chú nhìn vào mắt y nói, “Đương nhiên là con trai!”

Nhìn dáng vẻ đây là chuyện dĩ nhiên của hắn, Triển Chiêu thật bất đắc dĩ ~ nghĩ thầm nói chuyện này với hắn làm gì a!? Mình thật khờ

~~Thật đúng là không nghĩ qua cái vấn đề này ~ thật ra từ tận đáy lòng mình cũng hi vọng là con trai, như vậy mình mới có thể dạy nó học võ, để Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh dạy nó văn, sau này trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, mạnh hơn hẳn cha nó!

Bất quá nếu là nữ nhi, mình cũng sẽ thương yêu ~ chẳng qua

~Không có mẹ, ngoài chuyện làm người ~ mình còn cái gì để dạy đây!?

Theo tính cách của Bạch Ngọc Đường chỉ sợ ở mặt này còn cố chấp hơn cả mình nữa

~~Đang suy nghĩ, cảm giác nhồn nhột bên hông lại kéo y trở về

~Bạch Ngọc Đường vẻ mặt đắc ý, dứt khoát dán cả mặt lên bụng Triển Chiêu, tay từ phần bụng nổi lên trên ngực vuốt ve xuống ~ dừng một chút nhích một chút ~ từ hai bên eo xoa tới xoa lui

~~Thật kỳ quái, mới này lúc hắn ngồi nhìn từ đằng sau, chỉ thấy đường eo, không thấy bụng ~ nhìn thẳng cũng không thấy quá to. Chỉ nhìn từ mặt bên mới giật nảy mình, giống như phần bụng đột nhiên to lên một cục!

Ủm, eo Triển Chiêu còn rất gầy ~~ trầm tư, tay bắt tri bắt giác đã dời lên bụng Triển Chiêu ~ còn vô thức vuốt xuống

~~Triển Chiêu bị nhột vô cùng

~~Mới này lúc Bạch Ngọc Đường dịu dàng xoa cho y ~ y có chút run

~~Cái này ~ dưới bụng giống như có một nguồn nhiệt xộc lên ~ chạy thẳng lên đầu

~~Đây, đây không đúng!

Âm thầm rên một tiếng, miễn cưỡng nhìn sang

~Da đầu đột nhiên tê rần!

Hắn hắn ... tay hắn đang sờ ở đâu!?

Bạch Ngọc Đường cảm giác xung quanh là lạ ~ không khí không đúng lắm

~Vừa ngẩng đầu lên ~ đã thấy Triển Chiêu sắc mặt kỳ quái ~ đỏ bừng, mắt tròn to

~Nhìn theo ánh mắt y

~Tay mình đang đặt lên bụng dưới Triển Chiêu ~ còn muốn dời xuống thấp hơn ~ nhìn qua giống như – –

Giống như muốn làm gì đó!?

“Người đủ chưa!?”

Thanh âm run rẩy của Triển Chiêu chợt vang lên!

Ánh mắt hai người chạm nhau ~ Bạch Ngọc Đường giống như vừa bị cắn, vụt một cái rút tay về!

Trên mặt nóng lên, tay thu lại không biết để nơi nào ~ nhưng hắn rất nhanh đã kịp phản ứng, mình mình mình đỏ mặt cái gì!? Mặt mặt quá ~ có chút chuyện làm gì như một thằng nhãi con đây ~ hơn nữa Triển Chiêu cũng không phải đại khuê nữ, sờ một hai lần cũng không mất đi cái gì = =

Giả vờ như không có gì xảy ra ~ nhịp tim vẫn có chút mau ~ mèo chết, ánh mắt của người là sao? Làm như gia gia đây làm sai chuyện gì!

Ai bảo người không chịu kêu sớm!?

Hắn lại dùng khoeo mắt liếc con mèo nhỏ đang nằm trên giường ~ Triển Chiêu híp mí mắt lại không nhìn hắn, trên tai có chút... hồng?

Bạch Ngọc Đường ổn định tâm tình, nhìn bộ dáng y còn khấn trương hơn cả ta!? Cả thân thể cũng cứng ngắt

~Nghĩ thế cũng cảm thấy thả lỏng ~ ai bảo da mặt mèo này mỏng hơn ta chứ, hề hề.

Ánh mắt không tự chủ được lại xoay tới chỗ tay mình vừa đặt lên

~Triển Chiêu có chút lơ đãng nghiêng người, tay kéo kéo quần

~Giấu đầu hỏ đuôi!

Trong lòng Bạch Ngọc Đường lại bắt đầu bật cười ~ quan sát Triển Chiêu không chút e ngại ~~ Mặc dù y xoay lưng về phía mình, bất quá có chút không đúng ~ mù cũng nghĩ thấy được hơi thở vội vàng trên người y, lúc này nằm ngang chân duỗi thẳng, bây giờ lại khoác lên nhau hơi cong lại như muốn che giấu thứ gì đó ~!?

Không lẽ...

Bạch Ngọc Đường nhìn bộ dáng kia của y, trong lòng chợt động.

Bị mình sờ mấy cái, mèo này liền có phản ứng!?

Ý niệm chợt lóe, hắn đã có chút hiểu ra ~ hèn gì y khấn trương như vậy, là do mình không cẩn thận sờ đúng chỗ không nên sờ!?

Theo bản năng nhìn tay mình chút ~ trong lòng nảy lên cảm giác kỳ quái, nếu như vừa này không dừng tay... sẽ xảy ra chuyện gì!?

Hắn hắt đầu ~ đoán mò gì thế!? Mèo này nhất định sẽ nhảy nhồm lên ~ không chừng còn vung nắm đấm đấy

~A! Phỉ phỉ!

Nói gì nghe như Bạch gia gia thành một tên háo sắc muốn khinh bạc phụ nữ đứng đắn vậy nè!?

Làm sao có thể!

Là do tự mèo này quá... cái gì đó ~ mới chạm chạm mấy cái đã không nhận được

~Phản ứng bình thường của nam nhân? Vậy cũng nhanh quá

~Nhìn dáng vẻ y cũng không phải rất “thoải mái”? Mặt đỏ hồng, cũng không giống đang giận!?

Không lẽ, y thích mình làm vậy!?

Tự ái cùng niềm tự tin dư thừa của nam nhân rất nhanh đã chiếm thượng phong ~~ không chỉ Triển Chiêu, liên lụy đến cả mình cũng muốn báai phục mị lực của mình luôn... == ==

Nửa ngày hắn không lên tiếng ~ Triển Chiêu cũng sợ hãi

~Mù cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Bạch Ngọc Đường ~ hắn sẽ không, nhìn ra cái gì chứ!?

Trên trán đổ một tầng mồ hôi nhẹ

~Vốn là vừa này y vẫn còn khí thế ngăn cản thậm chí là mắng Bạch Ngọc Đường ~ ai bảo tay hắn mất quy củ như thế? Đồng ý cho người sờ mấy cái đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, tay của hắn lại không thành thật!

Nói thật từ lúc tay của hắn bắt đầu xoa xoa bụng mình đã có cảm giác hết sức lạ

~Trong chớp mắt tay của hắn dờn vào trong quần, mình thiếu điều đã rên lên!

Hắn chỉ hận điểm này, dĩ nhiên biết hắn không định làm gì ~ nhưng chính vì hắn không có nên mình mới lúng túng

~Hắn cũng là nam nhân, chẳng lẽ cái gì nên biết cũng không biết!?

Hai người đều là nam nhân bình thường, nơi đó là nơi có thể tùy ý chạm vào sao!?

Khóc không ra nước mắt chính là, mình cứ nhiên có cảm giác ~ quần hơi chặt ~ nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì!

Khẩn trương lại khó xịu ~ nói chuyện cũng không hào hứng ~ giống như đang xin hắn dừng tay lại!?

Bây giờ là tình hình gì đây!? ||||| – –

* Thử địa vô ngân tam bách lượng: Là điển tích cổ, kể về một người lấy bạc giấu xuống dưới đất, sau đó ghi lên dòng chữ “Nơi này không có 300 lượng”, hàng xóm A Nhị sau khi trộm bạc đi, cũng ghi lại dòng chữ “Vương nhị nhà bên chưa hề trộm”

Đây là một câu chỉ những người có tật giết mình J)))))))))

14. Chương 14

Cho hỏi, đã có người nào khóc ngất với Vu vô thanh xử chưa nha =))))))))))))))))))))))))))))))))))

Đâu có ngược lắm đâu nhờ

Dụi dụi chân này giờ che giấu dục vọng của mình ~ có chút cứng ~ dường như tê rần rôi.

Y không biết Bạch Ngọc Đường cũng đang miên man suy nghĩ ~ cũng không biết động tác rất nhỏ của mình đều rơi vào mắt người kia.

Y nghe được Bạch Ngọc Đường chợt ho lên hai tiếng

~~Thân thể Triển Chiêu lại cứng ngắc, mặc dù không quay đầu ~ nhưng y giống như lập tức nhận ra, Bạch Ngọc Đường hắn, hắn biết!

Bạch Ngọc Đường cũng lúng túng muốn chết ~ lần đầu tiên không biết mình nên làm cái gì mới được!?

Nói tới nói lui, lần này dường như do mình gây ra...

Nam nhân cùng nam nhân, chuyện này

~~Thấy dáng vẻ dường như rất ảo não của Triển Chiêu ~ hắn có hơi chột dạ. Dù sao nam nhân những lúc thế này đều không muốn cho người khác thấy ~ dĩ nhiên vài lúc trong số đó thì không cần phải nói!

Nhưng cái chính là, bây giờ không phải “vài lúc” đó

Không phải động phòng hoa chúc, không phải hồng nhan tri kỉ, cũng không phải mỹ nhân thanh lâu

~~Mà hai người đàn ông này ~ đã từng là hai người đối đầu.

Có phản ứng đương nhiên là chuyện rất kì quái

~~Nhưng, chuyện kì quái như thế cứ nhiên xảy ra? Còn thuận lý thành chương, thành chuyện dĩ nhiên sẽ xảy ra!?

Thật ra nếu là nam nhân khác ~~ ở với nhau giả diên giả khùng cùng lắm cười ha ha một tiếng, đùa một chút lẫn qua lộn lại ~ cũng có gì phải xin lỗi. Đằng này, người đó lại là Triển Chiêu! Là một người nghiêm chỉnh quá đáng, còn hết lần này tới lần khác đối địch với mình, Triển Chiêu ~~ mấy chuyện đó cũng bỏ qua, tình hình là bây giờ trong bụng y còn có con của mình!?

Cái, cái — cái bộ dáng này là nên hay không nên đây!?

Cảm nhận được dáng vẻ cứng ngắc của Triển Chiêu, tự hấn cũng có chút khẩn trương

~~Bạch Ngọc Đường nhanh chóng cầm lên áo khoác, “Trời nóng ~~ không lẩn với người.”

Hấn cười khan, nhảy xuống giường mở cửa sổ, nhìn nhìn lại sắc mặt Triển tiểu miêu sau lưng, nhảy từ cửa sổ ra ngoài!

Nhìn cửa sổ mở rộng, Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm

~~Dù gì cũng đã đi, nếu không mình sẽ hóa đá ở chỗ này mất!?

Bất quá, tìm cơ cũng thật là dễ ~ đơn giản giống như chạy trốn chết thôi

~Trốn? Bạch Ngọc Đường cũng có lúc phải trốn? Là vì mình sao?

Y có chút muốn cười, lại nổi lên một cảm giác kỳ lạ ~ gió thổi vào cửa sổ có chút lạnh, nhiệt độ trên người đã sớm tan

~Liên tiếp mấy ngày liền, Bạch Ngọc Đường buổi đêm không có qua phòng của y

~~Ban ngày lúc ở chung với nhau, Bạch Ngọc Đường cũng có hơi chột dạ, thường chạy ra ngoài.

Giống như hôm nay —

Triển Chiêu một mình nhìn một bàn đầy đồ ăn, không ngừng ăn, chợt cảm thấy không có tư vị. liếc về bát súp nóng hổi kia, cũng chẳng muốn ăn

~~Sau khi Bạch Ngọc Đường vào cửa, thấy Triển Chiêu đang nhìn một bàn cơm ngẩn người.

“Ai, người ngốc cái gì vậy!/? Đừng lãng phí bạc của Bạch gia gia!”

Thiệt tình, ngày nào cũng sai người mang đồ ăn mới đến, mèo này lại làm cái mặt không muốn ăn. Như vậy không được đâu nhé

~Trước mắt Triển Chiêu sáng lên, “Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường giận ngồi xuống, vùi đầu ăn cơm

~~Triển Chiêu vừa ăn vừa nhìn hấn ~ tâm tư Bạch Ngọc Đường không biết đã sớm chạy đi đâu, hấn dường như rất mệt, đang nghĩ cái gì, có lúc hơi nhíu mày

~~“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu gác lại đôi đũa ~~ rót cuộc mở miệng

~Nhìn bộ dáng Bạch Ngọc Đường, nhất định là có chuyện! Nếu hấn vì mình là không thoải mái, thật không quen, mình vẫn nên mở miệng nói sớm một chút thì tốt, không thể cứ như vậy mãi được.

“?!” Bạch Ngọc Đường giống như mới thấy y.

Nhìn dáng vẻ thành thật của Triển Chiêu, hấn thở dài. “Triển Chiêu, ta trước phải rời đi một thời gian.”

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, Triển Chiêu vẫn hi vọng sắc mặt của mình trông bình thản một chút, “Triển mỗ đã sớm không còn gì đáng ngại, Bạch huynh không cần theo ta.”

Thanh âm của y rất khổ sở, hơi có mùi tức giận. Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc ~~ vốn không định nói cho mèo này biết, bất quá xem ra cũng không gạt nổi y

~~“Ta đã sớm gửi tin cho Hâm Không đảo ~~ nhưng mấy ngày qua vẫn chưa có hồi âm.”

“A!?” Triển Chiêu ngẩn người ~ trong lòng đầu tiên là vui mừng, sau đó là kinh sợ

~~Thầm chửi mình hồ đồ! Bạch Ngọc Đường người này thoát nhìn vô tâm, thật ra đối với huynh đệ, mẫu thân đều xem trọng hơn bất cứ gì, hấn ngày ngày ở chỗ này, nói vậy trong lòng cũng lo lắng không chịu được.

Chuyện như thế mà hấn cũng không tự nói với mình!

Mình chẳng những không phát hiện ra, mà nghĩ một chút cũng không nghĩ!?

Triển Chiêu nhất thời xấu hổ chổng chất xấu hổ

~~Bạch ngọc đường cũng không có chú ý, hần do dự, “Ta sợ đại ca họ có chuyện gì khó đối phó? Bằng không sẽ không gửi cho ta chút tin tức nào.”

Triển Chiêu nóng nảy. “Hắc phong trại ở trong tối, một mực không có hành động, sao người không nói sớm!?”

Bạch Ngọc Đường thấy y phản ứng kịch liệt, trong lòng có chút ảm áp, lại vẫn như cũ cười vô tâm vô phách, “Đại ca ta cũng không phải đại ca người, người gấp cái gì!”

Triển Chiêu tức giận trừng hần, “Người đứng đắn chút có được không? Chuyện này là chuyện gì sao?”

Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói, “Nhất thời không vội ~~ hai ngày nữa chúng ta cùng đi. ~~ ta về từ phường xem một chút, biết đâu bọn họ ở cùng chỗ mẹ ta.”

Thật ra trong lòng hần đã có ý định khác, về Giang Trữ thuận tiện ném Triển Chiêu về phủ Khai Phong, mình thì đi tìm các ca ca.

Mang theo mèo này gặp chuyện nguy hiểm không tốt ~ để ở đây mình đi rồi cũng không được, biện pháp duy nhất là trở về phủ Khai Phong. Ở đó mặc dù bận bịu, những bộ dáng này của y cũng không mong bạn được cái gì. So với chuyện bỏ y một mình ở ngoài đường vẫn tốt hơn ~ lại nói chỗ của Bao đại nhân xem như cũng tương đối để người ta an lòng. (Quảng vợ ở đó cái mót xách đi không được lại gào nha)

Đang trầm tư, liền bưng chén lên uống một hơi cạn sạch, uống rất ngon, “Chắc chắc, không ngờ súp Miêu đại nhân người nấu cũng không tệ.”

Triển Chiêu trợn to mắt, “Chén này không phải người mua sao?”

Hần về phòng liền thấy chén súp này ở cùng với một bàn đồ ăn, dĩ nhiên sẽ nghĩ là do tửu lâu đưa tới

~Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi, hôm nay hần cũng không gọi canh.

Chợt nghĩ tới cái gì, “Mau điều lý nội tức xem một chút, coi có gì khác thường không!”

Vừa mới vận khí, trong bụng đã giống như có một đốm lửa bùng lên!

Đáng chết, quả nhiên có vấn đề!

“Có, hơi nóng...”

Triển Chiêu uống sớm hơn hần, lúc này đã có hơi chóng mặt đau đầu, giống như cảm giác bị hun say, cả người nóng rực mềm nhũn.

Bạch Ngọc Đường xanh cả mặt ~~ mới nãy mình không có ở nhà, chén canh này vốn dĩ là để Triển Chiêu uống!

“Trương Lão Thực, người cút ra đây cho ta!”

Nhắc lên kiếm chạy vào sân, tìm trong trong ngoài ngoài cũng không thấy nửa cái bóng ~~ khôn kiếp!

Bạch Ngọc Đường lại chạy về trong phòng, Triển Chiêu chân bước vòng vo, còn xoa xoa mắt nhìn mình một chút, lại đi lòng vòng bên cạnh bàn.

Một tay gấp gấp kéo kéo y phục, tay chân lóng ngóng té lên giường

~~Bạch Ngọc Đường sợ hết hồn, vội vàng tới dìu y ~ da lại nóng như vậy!

Theo phản xạ hần chợt nhớ, lần trước mình bị y nhào lên hình như cũng là bộ dáng đó!? - -|||

“Người làm gì!?”

Hai chân Triển Chiêu đột nhiên lơ lửng ~ dĩ nhiên bị dọa sợ không nhẹ ~ Bạch Ngọc Đường lại bế bổng y lên ||||| - -

“Người đừng động có được không? Thật nặng!”

Đương nhiên là sợ người té xuống a! Bạch Ngọc Đường dùng hết sức ôm ~ cộng thêm Triển Chiêu từ chối, có chút không chịu nổi ~ thiếu chút nữa rơi tay làm y ngã xuống đất! Muốn chết nhất chính là, trong lúc Triển Chiêu giãy dụa còn đụng trúng chỗ này chỗ kia trên người mình, cả người nhất thời nóng ran, chịu không nổi!

Oành!

Triển Chiêu gần như bị hất ném lên giường ~ nhất thời choáng váng, mắt hoa, “Bạch Ngọc Đường, người!”

Bởi vì đối phương đột nhiên làm ra cử động quái dị, làm mất Triển tiểu miêu một trận hồng trần trắng ~ bị bế ngang thế này dĩ nhiên nam nhân nào cũng sẽ không chịu được! Huống chi còn là bị Bạch Ngọc Đường ẵm!?

Chút giận lại thêm một chút ngượng ~ bật ngồi dậy ~ trên giường mặt vốn hồng có đôi mắt như tóe lửa, đang nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường!

Y chợt ngồi dậy làm Bạch Ngọc Đường đang ngồi ở mép giường sợ hết hồn, cảnh giác lui ra sau một bước!

“Đừng động! Người đừng làm loạn nha!”

Triển Chiêu giật mình, không biết biểu lộ như gặp quỷ của Bạch Ngọc Đường đây là vì cái gì ~ còn quan sát mình từ trên xuống dưới, làm như mình là dã thú không bằng.

Ánh mắt nghi hoặc của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường lập tức thở phào nhẹ nhõm ~ Bạch gia gia nhất thời hồ đồ, mèo này còn chưa tới mức thần trí mơ hồ như đêm hôm đó! Hơn nữa, ta cũng không có say tới bất tỉnh nhân sự, sợ y làm cái gì!? Cho dù mèo này muốn bá vương mạnh thượng cung, cũng phải xem người tới a ~ Coi như trước đó, hai chúng ta là bên tám lạng người nửa cân ~ bất quá tình hình bây giờ như thế, nhìn bộ dáng kia của y ~ bụng bự, đi bộ cũng chậm chạp, đừng nói đấu với gia gia ta ~ ta đẩy ngã y cũng dễ!

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường trấn định lại, hai chữ “đẩy ngã” này đang xoay vòng vòng trong óc

~Chạy mồ hôi ~ Ta đang nghĩ cái gì vậy?

Những lúc thế này không phải nên nghĩ biện pháp cấp cứu sao?

Đúng đúng, ta chính là muốn giúp y ~ nếu không sẽ bị hỏa dục đốt người giống như lần trước

~~Ai, mèo này sao lại trợn mắt nữa rồi? Ta là sợ y té mới bế y, có gì quá đáng đâu ~ mặc dù hồi nãy hình như thả tay hơi nhanh – –

Ừm, đừng nghĩ bậy! Tập trung tinh lực, lần này tuyệt đối không thể giống như lần trước! Tất cả ưu thế đều là của ta!

Triển Chiêu không hiểu cứ nhìn Bạch Ngọc Đường có chút kỳ kỳ ~ cái loại ánh mắt quét tới quét lui trên người mình làm y có hơi sợ hãi ~ hình như hắn còn đang nghĩ hạ miệng ở chỗ kia tương đối khá nữa hả? =

Đáng tiếc đầu y hôn mê, tứ chi mềm nhũn như say rượu, muốn ngủ ~ ánh mắt trừng lên cũng không có khí thế lúc trước ~ trong miệng còn hơi khát ~ theo bản năng liếm liếm môi, còn theo thói quen cắn một cái

~Bạch Ngọc Đường thế phải phục thù đang suy nghĩ xem tìm tư thế nào để khiến con mèo này nghe lời mình, không dám giương nanh múa vuốt như lần trước nữa ~ chợt thấy động tác đó, nhất thời có chút há mồm cứng lưỡi

~Một bó lửa trong bụng, phùng một cái lập tức cháy lên, vọt thẳng lên đầu!

Cái loại động tác đó... mình cũng không lạ ~ Giống các tiểu X cô nương, XX cô nương, a X cô nương ở XX lâu, XX thuyền, XX các (đm chú =)]] trắng hoa vải nổi ý) làm phải nói là quyến rũ động lòng người ~ bên ngoài thêm ánh mắt trêu đùa. Đúng, đây gọi là trêu đùa!

Mặc dù khi đó mình không quan tâm, nhưng bây giờ, lại phá lệ quan tâm!

Mèo chết, người nhưng là đàn ông, thế nào cũng có thể làm được như vậy!?

Còn nữa, tiếp theo phải là một tiếng gọi mềm nhũn, “Ngũ gia”, chứ không phải là quay đầu đi ngáp một cái!! =||| (cười muốn khùng =))))))

Cư nhiên không đem ta để vào trong mắt!

Từ khiếp sợ tới bất mãn ~ đầu óc Bạch Ngọc Đường chuyển thật nhanh, chỉ dùng có một phần mấy giây

~~Mèo này, rõ ràng là đang khiêu khích mình!?

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường nheo lại.

“Sao người còn chưa đi?”

Ý thức Triển Chiêu mông lung muốn ngủ ~ lại phát hiện trên giường nhiều thêm một người!

Bạch Ngọc Đường không phải mấy ngày nay không tới sao? Thế nào hôm nay không về phòng của hắn? Tối nay mình phá lệ không có sức, cả người cũng nóng rực ~ bây giờ chỉ muốn duỗi tay chân ở trên giường ngủ thoải mái một hồi

~~“Đầu người, có phải đặc biệt nặng hay không? Rất khó chịu?”

Bạch Ngọc Đường hết sức làm mình bình tĩnh lại ~ để mềm giọng nói một chút, hắn cũng không dám chắc mèo này sẽ không thể hiện khuyển hướng bạo lực trong lúc phát dục!

“A?”

Triển Chiêu không kịp phản ứng ~ y cảm giác có một bàn tay từ vai y trượt xuống dưới, xoa bóp

~Ừ ~ eo, chân ~ lực không nhẹ không nặng ~ ô, thật thoải mái

~A không đúng –

“Bạch Ngọc Đường!? Không, không cần...”

Y chợt tỉnh lại, quần bách ngồi dậy ~ muốn ngăn cản Bạch Ngọc Đường, y vừa ngồi lên, lại đúng lúc đối mặt với Bạch Ngọc Đường

~Mí mắt Bạch Ngọc Đường cong cong phủ người lên ~ làm y giật mình!

“Người ngủ đi!”

Ta, ngủ đi? Triển Chiêu không hiểu nói cách nói của hắn ~ như vậy ta làm sao ngủ được!? Tên cao ngạo như hắn lại giúp mình đắp bớp, mình sao có thể an tâm mà ngủ được!?

Cái dạng này ~ lúc hắn nói chuyện nhiệt cũng phả lên trước ngực, cổ, trên người lập tức nổi một tầng da gà

~~Triển Chiêu cảm thấy chén canh mới nãy đúng là có vấn đề, chứ sao toàn thân cũng giống như mới xông hơi? Không được ~ đầu óc văng vất, một cổ nhiệt nóng cũng chạy dọc hai tay

~~Giống như buổi tối mấy hôm trước hắn vuốt ve mình!

Y chợt nhận ra, quần mình lại bắt đầu căng lên! Cái này làm đầu Triển Chiêu lại càng ngứa ~Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Đang lúc mê muội y vội vàng đẩy tay Bạch Ngọc Đường ra, “Được rồi! Bạch Ngọc Đường người bỏ ra!”

“Ta không!”

Sao nghe khẩu khí Bạch Ngọc Đường lại giống như làm nũng! Đầu Triển Chiêu lại càng ngứa

~~Xoay người nhìn Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt phóng đại của Bạch Ngọc Đường đang ở trước mặt mình, nhưng sao lại nhìn không rõ ~ y phát hiện tay mình đang bám lên cánh tay Bạch Ngọc Đường!?

Sự phát hiện này làm y xấu hổ, vừa muốn buông ra, thì bàn tay đang đặt nơi eo lại dời xuống phía dưới ~ xúc cảm từ hai cánh hông truyền tới làm cơ thể y căng cứng, tay theo bản năng tóm chặt Bạch Ngọc Đường!

“Người làm gì vậy!?”

Triển Chiêu thở dốc từng hơi, y cảm giác quần của mình đã bị kéo xuống dưới chân, giữ lại chỗ đầu gối

~“Không làm gì.”

Bạch Ngọc Đường nhìn phản ứng của Triển Chiêu ~ mèo này ý thức không rõ, còn nói rất chính xác ~ thừa dịp y chưa nổi điên, phải dùng thêm chút chiêu ~ để cho y ngoan ngoãn nghe lời mới được

~Vừa nói vừa vùi đầu lên lồng ngực thở dốc của Triển Chiêu, tìm kiếm điểm nhỏ từng khiến mình tò mò ~ chính xác cắn lên, kéo lên cắn mấy cái

~Triển Chiêu uốn éo kịch liệt, tay cũng đẩy vai hắn ~ “Không, không đúng!”

“Có cái gì không đúng?” Bạch Ngọc Đường giả hoạt trả lại câu hỏi cho y, tay còn trống liên kéo xuống y phục trên ngực Triển Chiêu ~ điểm nhỏ sưng đỏ bị vạch trần trong không khí, có lẽ đã dựng đứng sẵn rồi ~ không trách tìm rất dễ, Bạch Ngọc Đường nhủ thầm trong bụng ~ không biết có phải do bụng y lớn hay không ~ lần này có cơ hội, hắn hừ tâm dùng sức nhéo mấy cái ~ mỗi lần vịn một cái, Triển Chiêu sẽ tức giận nhìn hắn, sau đó thở hồng hộc

~Con mèo ngốc này ~ đầu óc mơ hồ còn biết trừng ta! Cho người trừng, cho người trừng! Bạch Ngọc Đường dưới tay không khách khí, dùng sức ngắt nhéo phần thịt hông của Triển Chiêu một cái, nơi đó vốn nhỏ, một lần siết này cũng siết gần nửa bên hông của y!

“Ồ...”

Triển Chiêu rên lên một tiếng, xuất ra chính là một quyền!

“Ai da!”

Bạch Ngọc Đường không đề phòng, bị đánh trúng bả vai, đập đầu lên vách tường đầu giường, đụng đầu đau quá!

“Hay cho cái Triển tiểu miêu người!”

Nổi giận quay người, đem tay Triển Chiêu vịn ra sau ~ nghĩ một chút sợ đụng trúng bụng của y, liền đẩy Triển Chiêu cái nữa

~~Triển Chiêu mặt hướng ra ngoài nghiêng người ~ muốn kéo tay ra ~ Bạch Ngọc Đường lại thở hỗn hển nằm lên bả vai y, có hơi khó chịu, “Gia gia ta đang giúp người ~ đừng không biết tốt xấu như vậy!”

“Ta không cần người giúp!” trực giác Triển Chiêu cho là hắn đã cưỡng từ đoạt lý, không chịu được mà mở miệng ~ Lúc người không giúp ta, ta cũng đâu có khó chịu như thế!? Bây giờ người càng lúc càng nóng, lại bị hắn kiềm chế không có nơi phát tiết

~Không cần ta giúp người tìm ai a!? Người nghĩ ta muốn a? Nơi này không phải chỉ có hai ta sao!? Chẳng lẽ ta chờ người lại đem ta XXOO nữa!?

Bạch Ngọc Đường cười lạnh, ánh xấu của hắn nổi lên, tay dùng sức cưỡng ép một chân đang cong của Triển Chiêu kéo ra, làm nơi ở giữa hai chân đó bại lộ giữa tầm mắt của người nhìn, “Miêu đại nhân, tự người nhìn một chút, người không phải đang phát dục thì là gì!?”

“Người! Ta...” hai mắt Triển Chiêu tối sầm ~ nơi đó mặc dù có một chút y phục trước người che lại, nhưng thay đổi rõ như vậy, ai chẳng nhìn ra!? Tung quần quá mức làm toàn thân y run rẩy, nói chuyện cũng đổi giọng, “Bạch Ngọc Đường, người cũng không cần làm nhục ta như thế!”

“Ta làm nhục người? Triển Chiêu vậy người muốn thế nào? Để ta ra ngoài tìm nữ nhân cho người? Hay ta lại để người thượng một lần!?” (láo quá, chú ăn em mà còn cần ngược)

Bạch Ngọc Đường cũng không phải Triển Chiêu, đôi lúc nói qua nói lại, sẽ không chặn được mồm ~ Triển Chiêu im lặng không nói, nhớ tới mình cũng thiếu Bạch Ngọc Đường, coi như mình làm bậy, cũng còn may lắm!

15. Chương 15

Thấy bộ dáng Triển Chiêu bị ép tới mức không nói nên lời ~ Bạch Ngọc Đường lại mềm giọng, “Mèo con, người vì sao phải làm ra bộ dáng như vậy!? Xem như chúng ta giúp đỡ nhau, lại nói người bỏ sức là gia gia ta mà ~ mới này không phải người cũng thật thoải mái sao!?”

Triển Chiêu cảm thấy hắn nói có chỗ nào không đúng lắm, bất quá đang lúc tình dục đã đốt cao thế này còn nghĩ nhiều chuyện như thế ~ hiện tại đã rồi lắm rồi ~ Bỏ đi, quần đã không được ~ vậy thì...

“A”

Cùng lúc với cái chân kia bị đặt xuống, có thứ gì đó đặt giữa hai chân mình ~ Y không khỏi thở dốc ~ hai chân theo bản năng kẹp chặt ~ có thịt, cứng cứng, hình như còn sưng to, nóng rực làm giữa hai chân mình bỏng rát

~Chờ đến lúc Triển Chiêu hiểu đó là cái gì ~ bên tai oành một tiếng!

“Người thả lỏng chút a.”

Bạch Ngọc Đường ghé sát lỗ tai y nói, thân thể bắt đầu cử động ~ một tay đặt trước ngực y, một tay khác đè lên cổ y

~A, cũng không tính là rất đau ~ cũng không có cảm giác đặc biệt khổ sở!

Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm di chuyển thân thể đang cứng ngắc ~ làn da nóng bỏng của Bạch Ngọc Đường di động sát sau lưng, y không hiểu sao bên tai đột nhiên nóng lên, giống như cả người cũng bị người sau lưng đốt

~Nhất là phần mông, chỗ dính sát vào ngay đùi, cái gì cũng cảm nhận được ~ cơ bụng căng ra của Bạch Ngọc Đường, cứng cứng còn đem theo chút cảm giác thô ráp đâm vào phần đùi dưới của mình

~Khiến y cảm thấy khó hô hấp nhất chính là thứ đang động đậy giữa hai chân ~ cứng mà to, rất có sinh mạng, tốc độ ra vào khiến thân thể lắc lư ~ mấy lần ma sát qua lại làm giữa hai chân y bắt đầu đau đớn, không biết có trầy hay không

~Suy nghĩ hỗn loạn chỉ muốn thoát khỏi vị trí bị người này định đoạt ~ nhưng ngón tay không ngừng di động lực lợi của Bạch Ngọc Đường làm suy nghĩ của y không nghe sai sử ~ lửa trong thân càng đốt càng vượng ~ có thể cảm nhận được độ cứng rõ ràng dưới hạ thân mình ~ nơi đó mới thật sự là chỗ khó chịu nhất

~Theo động tác của Bạch Ngọc Đường ~ nơi đó cũng lắc lư, thỉnh thoảng đụng trúng nệm hoặc là bắp đùi của mình, lập tức dâng lên một cơn khoái cảm tê dại không thể chịu được!

Trong lòng Triển Chiêu rên rỉ, thân thể bắt đầu giãy dụa, ma sát thân thể sau lưng ~ hi vọng mình có thể giảm bớt cảm giác ngứa ngáy không có chỗ giải ~ tay cũng bám lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, đẩy một cái siết chặt ~ lại buông ra ~ lại siết chặt

~Bạch Ngọc Đường đang chìm đắm trong khoái cảm, trên tay lại bị Triển Chiêu siết đau ~ hắn dĩ nhiên cảm nhận được Triển Chiêu phiền não uốn tới ẹo lui, trong lòng cảm thấy đắc ý ~ mèo này cũng thần hồn điên đảo rồi ~ bất quá người nhện thêm một hồi nữa đi ~ gia gia ta bây giờ không rảnh quản người

~Hắn tiếp tục đè lại eo của Triển Chiêu ra vào, hai chân Triển Chiêu mìn màng lại chặt, cảm giác rất thích ~ hắn còn muốn hưởng thêm một hồi

~Triển Chiêu lại siết chặt tay của hắn ~ hắn không thể làm gì hơn là nhắc nhở Triển Chiêu

~“Mèo con ~ tay người chớ ở không a, phía dưới người không phải rất khó chịu sao.”

Triển Chiêu nghe vào mặc dù vô cùng khó chịu ~ bây giờ cũng không thèm nói ~ trước giải quyết vấn đề của mình đi

~Tay từ từ dời xuống ~ đầu tiên nhẹ nhàng vén ra ~ khoái cảm mãnh liệt xộc vào óc ~ y không tự chủ được ngửa đầu lên, dựa vào vai Bạch Ngọc Đường thở dốc ~ rất nhanh, trình độ này đã không thể thỏa mãn y ~ động tác trên tay tăng nhanh, cảm giác ngưỡng chừng mãnh liệt khiến tay của y mấy lần trượt, mấy lần chưa cầm lấy được đã trượt ra khỏi thứ đó ~ rơi giữa hai chân

~Y cử động hai chân theo bản năng ~ quả nhiên, như vậy đạt được khoái cảm nhiều hơn!

Bạch Ngọc Đường đang cảm thấy phần khích đột nhiên cảm giác được chân Triển Chiêu dấn ra ~ vội vàng ép lại tiếp tục ~ Triển Chiêu bất mãn giãy dụa, tay cũng đẩy ra hai tay Bạch Ngọc Đường đang giữ lấy y, cong hai chân mà sát hạ thân mình

~“Người...”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ rút ra thứ càng lúc càng cứng của mình ~ theo động tác cong người của Triển Chiêu ~ hai chân bị mình cọ sát tới đỏ hồng phơi bày rõ ràng ngay trước mắt ~ hình như ~ bị trầy da? Thoạt nhìn màu đỏ đỏ này vô cùng tươi ~~ —

Mỗi lần hai chân Triển Chiêu cong lên, vùng xoáy nước bí ẩn nhất sau lưng cũng lộ ra ~ mới này rút ra rút vào khẳng định cũng chạm tới bên ngoài nó, dính đầy bạch trọc ướt át bên ngoài

~~Hô hấp của Bạch Ngọc Đường ngưng ba giây

~Cái này không được ~~ vốn là thật sợ mèo này to bụng khó làm

~Bây giờ cũng không trách được ta ~ ai bảo người chỉ biết lo cho mình?

Bạch gia gia ta cũng uống thang thuốc kia!

Thừa dịp Triển Chiêu khó có thể khống chế lại mà sát mãnh liệt, Bạch Ngọc Đường lấy tay giữ phần sưng to của mình nhắm vào tiểu huyệt

~“A a...”

Triển Chiêu đang chìm đắm trong khoái cảm không có phòng bị, chờ y gào lên Bạch Ngọc Đường đã đâm vào hơn một nửa!

Chật quá. Mẹ nó!

Mèo này cố ý ~ muốn kẹp chết ta sao!?

Bạch Ngọc Đường chửi, lại không lui ra, ngược lại kéo eo của Triển Chiêu ra sau, mình đâm về phía trước

~Triển Chiêu lúc này mới biết chuyện gì xảy ra, y liều mạng muốn trở mình ~ tay cũng vung ra sau kéo

~~Người mơ đi Triển tiểu miêu, lực hông của Bạch gia gia ta cũng không phải loại vừa đâu ~~ ta sẽ không giống như lúc trước nữa

~~Bạch Ngọc Đường khê cần răng ~~ vút bỏ bóng ma lần đó

~Chặn lại cánh tay Triển Chiêu vung tới ~ người chờ cho ta!

“Bạch, Bạch Ngọc Đường!...”

Triển Chiêu cố trên không cố được dưới, lửa dục toàn thân còn chưa biến mất, đau đớn sau lưng lại mạnh đánh tới ~ y dùng hết sức thở hổn hển nhìn về phía Bạch Ngọc Đường ~ hấn, hấn làm sao lại dời đến đó!? Không phải mới này còn tốt sao!?

Mồ hôi chảy xuống từ trên mặt Bạch Ngọc Đường, nhỏ lên mi mắt của y

~~Triển Chiêu theo bản năng chớp mắt ~ phát hiện ra Bạch Ngọc Đường vốn dĩ không có ý muốn dừng tay, lông mày chợn lên ~ khuôn mặt tuần tú ~ lúc này nhìn sao cũng rất lạ, bộ dáng hung ác chăm chăm nhìn vào mình

~~Triển Chiêu đột nhiên rất khó chịu ~ y cũng là nam nhân, ánh mắt chứa đầy tính chinh phục đó làm cho y mơ màng

~~Y còn chưa kịp nghĩ xong, động tác đâm thẳng vào bên trong thân thể đã làm ý thức của y vỡ nát!

Tiếp đó từng cú đâm liên tiếp làm y căn bản không mở được lời

~~Chỉ có thể há miệng ~ mở ra hai chân đặt lên trên nệm

~~Bạch Ngọc Đường cảm giác ra vào tương đối thuận lợi rồi, lúc này mới nâng lên một chân của Triển Chiêu ~ từ từ ma sát

~Nhục bình bị ma sát xoay tròn giống như một cái miệng nhỏ há ra khép vào

~~Không chỉ Bạch Ngọc Đường không chịu nổi phải hít thở sâu, Triển Chiêu cũng nâng người lên thở dốc muốn tránh.

Lúc nhẫn không được Bạch Ngọc Đường có thể nhanh chóng rút ra rút vào ~ Triển Chiêu lại không làm được gì cả

~Nhanh chậm gì cũng bị người ta quyết định, Triển Chiêu hết sức khó chịu

~~Lúc Bạch Ngọc Đường đâm vào thật sâu, y liền có chút sợ ~ cảm giác bụng nhảy lại nhảy ~ không biết hài tử có bị đâm trúng không?

“Nè, người đang nghĩ bậy cái gì?”

Bạch Ngọc Đường làm được mấy lần, bắt đầu hỏi.

“Ta, ta cảm thấy không tốt ~ trong bụng giống như loạn động.”

Triển Chiêu bị đâm tới hoa mắt, miễn cưỡng nói ra cảm giác của mình. Không được, mình không thể bị động như thế ~ lỡ đâu làm bị thương hài tử thì sao giờ. Nhưng chỗ đó của mình lúc này còn đang cứng trong không khí, Bạch Ngọc Đường cũng không có chút dấu hiệu mềm đi nào ~ đều chưa giải quyết xong, cũng không thể cứ như vậy mãi được!?

Nhưng mỗi lần Bạch Ngọc Đường cử động ~ bụng liền bị đụng đưa theo, mình cứ nằm nghiêng quả thật không chịu được ~ nếu không để ý rất dễ ép bụng lên giường

~~“Người trước dừng lại ~”

Trừu động theo quy luật của Bạch Ngọc Đường để y tê dại tới tận đầu ngón chân ~ chân không nhịn được co quắp lại ~ nhưng y vẫn mở miệng yêu cầu

~“Người, trước cho ta đứng lên ~”

Triển Chiêu đơn thuần là thoải mái lên khoe miệng ~ lúc không nói lời nào còn nhịn được, vừa nói đã không nhịn được mà thốt lên mấy tiếng rên

~“Người muốn ở trên?”

Bạch Ngọc Đường có hơi ngạc nhiên vì Triển Chiêu muốn đổi vị trí ~ bất quá hắn cũng không thích cái tư thế đó đâu

~~“Ừm... a!”

Triển Chiêu không biết hắn muốn nói gì ~ y chỉ muốn ngồi dậy

~~Bạch Ngọc Đường ôm eo của y dùng sức ngồi lên ~ tư thế Triển Chiêu lúc này thành đưa lưng về phía hắn, ngồi dựa vào người hắn

“A a a....”

Hắn còn chưa lui ra ngoài nữa ~ làm sao lại!? Triển Chiêu ngửa đầu ~ hai tay siết chặt nệm, khó khăn lắm mới ngăn lại tiếng rên rỉ của mình ~ y ngồi ngay người lại, cắn chặt môi ~ một đầu đang vùi trong thân như thể đâm sâu hơn, hình như vẫn còn tiếp tục đâm sâu hơn vào bên trong!?

Chút hình ảnh mơ hồ chợt vụt qua, y chợt sợ ~ bất an nhích nhích người

~Không ngờ nhích một cái, cảm giác tê dài từ nơi kết hợp lại vọt thẳng lên đầu!

Sống lưng bất chợt cong lên!

Bạch Ngọc Đường bị hai ba cái nhích cậu y làm mồ hôi chảy ròng ròng ~ không chịu được bất ngờ bật dậy ~ hai tay cố định phần eo thanh mảnh của y, hung hăng bám lấy đẩy lên!

“Ha... ư...”

Hai tay siết chặt nệm giường vừa thả, tư thế đưa lưng về sau làm Triển Chiêu không thấy Bạch Ngọc Đường, mà tay y cũng chẳng biết nên để đâu ~ dục vọng thẳng đứng dưới người theo động tác lớn mà nhảy lên xuống ~ y không nhận được nắm lấy nhẹ nhàng xoa ~ lại theo bản năng ôm lấy bụng ~ nơi đó hình như có động tĩnh

~~Bạch Ngọc Đường không cách nào ngừng việc đâm vào nơi mềm mại kia ~ Sống lưng trắng muốt bên chắc của Triển Chiêu phóng đại trước mắt, đường eo của y còn thật là gầy ~ hắn dùng hai tay vuốt qua vuốt lại, trong lòng đột nhiên có một xung động mãnh liệt, hắn muốn nhìn trước mặt Triển Chiêu

~~Nghĩ thế, hắn kéo một chân của Triển Chiêu, lập tức làm Triển Chiêu xoay một vòng

~~Mặt mũi Triển Chiêu trắng bệch, thiếu chút nữa đã té từ trên người Bạch Ngọc Đường xuống

~~Nơi giao hợp với nhau cũng giống như vặn một vòng ~ đau tới mức rét mồ hôi lạnh

~Mà chuyện làm y khổ sở hơn chính là, dục vọng dựng thẳng ngay dưới bụng Bạch Ngọc Đường lại càng cứng hơn!

Không biết nên khóc hay là muốn mắng ~ y không nói nổi cái gì nữa rồi

~~Y nghĩ mình đã bị được tính ép điên

~~Bởi vì y thấy tay mình lại cầm lấy nơi đó ~ khó chịu duỗi thẳng hai chân, quỳ ngồi trên người Bạch Ngọc Đường, ở trước mắt hắn mạnh xoa nắn suốt nguồn dục vọng của mình

~Mình điên rồi ~~ nếu không vì sao thấy khuôn mặt đầm mồ hôi của Bạch Ngọc Đường lại xung động tới mức không thể khống chế được, hưng phấn muốn khóc!?

Cử động điên cuồng của Triển Chiêu làm Bạch Ngọc Đường đơn giản trợn trừng mắt

~~Hắn không ngừng chảy nước miếng ~ thật muốn cho tự y xem một chút đây là bộ dáng gì.

Phần gốc của mình còn bị giữ trong người y ~ điên cuồng nhảy loạn

~Hắn cưỡng ép mình nhắm lại mắt ~~ nhắm không được lại mở ra ~ biết đâu, mèo này có thể phối hợp tốt với ta không chừng

~“Mèo con, người nâng eo lên ~~”

Triển Chiêu mơ màng nhìn hắn, tiếp tục động tác trên tay

~“Nếu không, người xoay người qua một chút.”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục thuyết phục.

Triển Chiêu có thể là mệt mỏi lắm rồi ~ ngừng lại động tác trong tay đỡ giường thở dốc một hồi ~ sau đó từ từ chuyển động.

Ta hắn XXXX!!!

Bạch Ngọc Đường lăm bắm quát, “Mèo chết! Nhanh lên một chút được không!?”

Triển Chiêu bị hấn hồng, ngẩn ra, đang muốn đứng dậy

~~Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo eo của y, Triển Chiêu lại ngã về trên người hấn

~~“A ư ~ a...a “

Triển Chiêu lắc đầu, hai chân kẹp chặt hông Bạch Ngọc Đường, một tay đỡ bụng mình

~~Hai mắt Bạch Ngọc Đường bốc lửa, chỉ thấy hai viên sưng tròn đỏ tươi trước ngực cùng cái bụng tròn tròn ~~ trong đầu oành một tiếng!

Hấn cạy mạnh dùng tay nâng lên hông Triển Chiêu, nâng lên để xuống, mình cũng không ngừng đánh về trên ~

~Cơ thể Triển Chiêu lắc lư qua trái qua phải, không biết làm sao đành để hai tay đặt trước ngực Bạch Ngọc Đường, lúc nghiêng về thì vội vàng bám lấy giường ~ cuối cùng y dứt khoát vận động trên dưới theo trực giác của mình ~ như vậy giữ thăng bằng tương đối tốt

~Y rất sớm đã nhận ra, mình cử động càng lúc càng nhanh, càng mạnh ~ phần nhiệt cứng rắn dưới thân ma sát với bụng dưới Bạch Ngọc Đường càng lúc càng nhanh, động tác mạnh như vậy khiến y điên cuồng còn hơn lúc dùng tay

~Không chịu được phải dùng sức cọ xát, lay động ~~ đôi lúc ngồi lên ngồi xuống

~Bạch Ngọc Đường nhìn thấy rõ ràng phần thân to lớn của mình xuất nhập nơi kia ~ quá trình cắn nuốt này có ảnh hưởng quá lớn ~ khiến y phối hợp với Triển Chiêu không biết mệt mỏi

~~Dịch thể dính dấp, từ nơi hai người giao hợp chảy xuống bụng hấn

~~Ra vào suôn sẻ hơn ~ Bạch Ngọc Đường từ từ chìm vào cảm giác tươi đẹp ~ thân thể sắp nổ tung

~“Được – được chưa!”

Triển Chiêu thở không nổi ~ dục vọng dưới thân đã sớm trút ra ~ những va chạm mạnh mẽ sau lưng bắt đầu làm y không chịu nổi

~“Chờ chút ~~”

Bạch Ngọc Đường kéo dài tiết tấu nhanh ~ hấn cảm giác Triển Chiêu đã không theo kịp, nam nhân vừa xuất xong cũng có hơi lười

~Bất quá hấn còn chưa nói dừng lại ~ Mèo chết không được chỉ biết lo cho mình

~Có điều ~ hình như sắp hơn nửa canh giờ rồi đi? Triển Chiêu nhìn qua đã mệt mỏi sắp chết rồi, thôi bỏ, để qua một hồi nữa sẽ bỏ qua cho người

~Cảm giác một mình không chế cục diện quả rất tốt ~ hấn chợt nghĩ, mèo này từ đó tới nay còn chưa hạ mình cầu xin mình một lần đây ~ Bản tính tà ác trời sanh của nam nhân rất nhanh đã giành ưu thế, hấn càng nhấn tâm giường oai trong cơ thể Triển Chiêu ~ tốc độ thay đổi không theo chút quy luật ~ lúc nhanh lúc chậm ~ đặc biệt còn hướng vào những chỗ không giống nhau

~~Triển Chiêu muốn nằm một lúc ~ mới cúi xuống lại sợ đụng tới bụng ~ liền ngồi lên

~~Vừa đúng lúc nhìn thấy đỉnh đầu của Bạch Ngọc Đường!

Y nhảy một cái, rên rỉ ngã ra sau ~ lấy tay chống thân thể, nghiêng đầu thở.

“Được chưa? Người nhanh lên một chút ~~”

“À.” Bạch Ngọc Đường cố ý hiểu sai lời nói của y, tăng thêm sức mạnh cùng tốc độ.

“Ta – a.. a.. nói người, người mau đi ra... đi ra...”

Triển Chiêu nói dứt quãng, không được ~ ta không chịu nổi

~~“Ta cũng muốn nhanh chút ~ bất quá hình như vẫn chưa tới lúc ~”

“...” Triển Chiêu chăm chăm nhìn hấn.

“Vậy đi. Người thử nhích thêm chút, xem có được không...” Bạch Ngọc Đường vừa làm vừa thương lượng với y

~~Lửa dục của Triển Chiêu đã tiêu biến hơn nửa ~ lúc này mặc dù mệt mỏi nhưng ý thức tỉnh táo hơn ~ trong lòng tức a, máu dồn lên mặt ~ y nhớ lúc này mình còn chưa giải được dục vọng Bạch Ngọc Đường đều không hề giúp một tay

~~“Người không ra được?”

“...” Bạch Ngọc Đường thiêu mi, lại động một cái.

“A...”

Miễn cưỡng nén lại tiếng rên rỉ ~ Triển Chiêu giận dữ nhấc chân muốn rút thân ra ~ không ngờ Bạch Ngọc Đường lập tức thuận thể giữ một chân y ngã xuống giường ~ toàn bộ nửa thân dưới của y đều nằm trên người Bạch Ngọc Đường, một chân bị nâng lên cao, đón lấy toàn bộ công kích mạnh mẽ của người kia

~~Cả sức leo lên cũng mất ~ - -

Giọng của Triển Chiêu giống như rên rỉ, “Đủ rồi...”

Người khác bịt tai như không nghe thấy, tiếp tục rút ra đâm vào ~ nhân tiện đòi luôn món nợ lần trước

~“Người muốn chết sao...”

Ô ~ ~ ô ~ ~ học....

“Buô... buông ra...”

Còn sức nói chuyện, làm sao buông ra chứ!? Bạch Ngọc Đường dùng động tác trả lời

~~“Bạch Ngọc Đường... Bạch Ngọc Đường?”

Thanh âm bắt đầu giống như đang cầu xin

~~Triển Chiêu đáng thương cũng không biết tiếng nói của mình đã nhỏ như muỗi ~ cả thanh âm cái miệng nhỏ đang chịu công kích kia phát ra cũng vang hơn của y

~~....

Không biết trải qua bao lâu ~ Bạch Ngọc Đường mới rút khỏi cơ thể của y

~Bất quá y có thể cảm giác được Bạch Ngọc Đường cũng không xuất ra trong cơ thể y ~ trước lúc hôn mê y nghĩ rằng ~ có phải hấn sợ ta sẽ...?

Không đợi y nghĩ xong, ý thức đã mất ~ hoàn toàn ngủ mê man

~Bạch Ngọc Đường nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi, lại nhìn Triển Chiêu đang ngủ say ~ trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái, tại sao trúng thuốc mà đầu óc của mình còn thanh tỉnh? Không có chút cảm giác choáng váng nào đặc biệt!?

Lại nằm xuống nhìn kỹ Triển Chiêu đã mệt mỏi vô cùng, đưa tay sờ bụng y

~~Bộp!

Một tiếng lớn truyền tới ~ giống như đang kháng nghị ~ dọa hấn giật mình ~ Triển Chiêu cũng không yên nhú mày

~Hảo tiểu tử! Thị uy với ta đây!

Bạch Ngọc Đường cười, đưa tay đặt lên chân mày Triển Chiêu

~Nửa mặt Triển Chiêu dính lên gối ~ lông mi thật dài quét tới quét lui ~ đụng vào lòng bàn tay hấn, có chút ngứa

~~Bạch Ngọc Đường cảm thấy cái này chơi thật vui ~ không nhin được nhích lại gần thêm chút nữa ~ mặt hướng mặt

~Ngáp một cái ~ cẩn thận đếm lông mi dài của y

~Sáng sớm, Bạch Ngọc Đường ngậy ngô mở mắt, thấy người nằm bên, theo phản xạ ngẩng người

~Chăm chăm nhìn phòng một lúc lâu, mới nhớ ra đêm qua xảy ra chuyện gì

~Mình... cùng định thủ Triển Chiêu cư nhiên ~ lại ... ==

16. Chương 16

Cái gì mà...

Lửa gần rơm ~ trong đầu hần nhảy ra cái câu này, không, phải kịch liệt hơn ~ đơn giản là cháy cả cánh đồng luôn

~Ta ~ cái này

~~Có chút há mồm đơ lưỡi, theo bản năng nhìn Triển Chiêu còn đang ngủ say ~ lưng xoay về phía mình, xiêm áo xốc xếch ~ a, căn bản cũng không có bao miếng y phục đắp lên trên người ~ Lộ ra một phần lớn lưng sau, trong tay chỉ nắm một góc mền thật mỏng đắp trên bụng phúc ~ xuống chút nữa, quần đã sớm cuộn lên, còn bị xé rách một bên ~ bấp chân thon dài hướng vào bên trong cong lại, hơn nửa bị lộ ra bên ngoài ~ bên trên còn mấy dấu vết khả nghi

~Không cần nhìn kỹ Bạch Ngọc Đường cũng biết đó rõ ràng là dấu ngón tay ~ Ta, tối qua ~ dùng sức tới vậy sao!?

Trong đầu thoáng qua mấy đoạn hình ảnh giống đèn kéo quân ~ mèo này ~ đứng rồi, y lại cầu xin ta

~Đây là lần đầu tiên Triển Chiêu chịu thua hần đây!

Khóe miệng nhếch lên ~ có cổ xung động muốn kéo ra đồng mền cản trở kia để nhìn một tẹo, chờ chút ~ không đứng ~ Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy kỳ lạ ~ tối qua là do trúng thuốc nên mới làm ra chuyện hoang đường đó, thế nào lúc này còn...

Sờ cảm nghĩ miên man ~ Triển Chiêu bên cạnh giật giật, hần lập tức khấn trương!

Cũng may, Triển Chiêu chẳng qua chỉ lật người, không có tỉnh.

Bạch Ngọc Đường thở phào nhẹ nhõm ~ nghĩ tới tới lui lui, ai, mình khấn trương gì chứ ~ không lẽ mình sợ đối mặt y? Làm cũng làm rồi, sợ gì nữa!? Nói thế chứ, ta chẳng qua, chẳng qua, chẳng qua là còn chưa điều chỉnh tâm trạng tốt mà thôi

~Ánh mắt lại lạc tới trên mặt Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy gương mặt ngày nào cũng nhìn thấy này có chút xa lạ ~ Chân mày hơi cong, sống mũi thẳng tắp, nhìn kiểu gì cũng vẫn là khuôn mặt của xú miêu đó mà a ~ tại sao có thể có cảm giác quái dị đây. Cẩn thận quan sát lần nữa, đứng rồi ~ lông mi đen hơn bình thường, hình như dài ~ môi đỏ mọng hơn bình thường, cái miệng lúc trước hay mím, làm cho người ta có cảm giác kiên nghị, bây giờ, môi dưới nhìn rất nộn, giống như mới được phủ một màng nước

~Bạch Ngọc Đường tiến sát vào quan sát, không hề phát hiện càng lúc càng tiến gần tới mặt của đối phương, sắp chạm vào nhau

~~Triển Chiêu đang ngủ giống như cảm nhận được cảm giác nóng bức, không thoải mái ư một tiếng, nhích nhích bả vai

~Đôi môi nhuận nước ở trước mắt mình mím lại mở ra, hơi thở rõ ràng chạm lên mặt

~~Bạch Ngọc Đường giống như bị bóng nhanh nhóng nhảy ra, thiếu chút nữa là đứng phất dậy

~Ta ta ta... lại đang làm gì!?

Lấy tay đè xuống trái tim đang thỉnh thoảng đập, Bạch Ngọc Đường không nhìn được tự chữ mình ~ vội vã xuống giường như né ôn dịch, đều là tên hỗn đản Trương Lão Thực kia, mới gặp phải thứ chuyện này! Trong lòng mắng ~ Con mẹ nó, Trương Lão Thực, người tốt nhất đừng để ta đụng phải!

Qua phòng kế bên múc nước tắm rửa, trên người sạch sẽ, tâm tình rồi bời cũng thản nhiên lại

~Sửa sang lại y phục, trở vào phòng, Triển Chiêu còn đang ngủ

~Đưa tay đẩy y một cái, thân thể Triển Chiêu giật giật, lại không có tỉnh!

Có thể ngủ vậy sao ~ cũng phải, Bạch gia gia ta cũng lâu lắm không vận động kịch liệt như thế, đúng là có một ~ mặt Bạch Ngọc Đường không biết sao có hơi hồng

~Huống gì con mèo này còn ôm cái bụng ~ Nghĩ tới đây, hắn đưa tay sờ sờ bụng Triển Chiêu ~ người đang say ngủ dường như cảm giác được có người sờ y, mi mắt động một cái, nhưng vẫn bỏ qua ngủ tiếp.

Cảm giác cục thịt mềm mại hoạt động trong tay mình ~ thật là quái ~ Bạch Ngọc Đường cảm thụ, không nhìn được cong khoe miệng ~ cũng may không có gì khác lạ ~ bất quá nhìn bộ dáng hôm nay của Triển Chiêu, khẳng định là mệt lắm rồi ~ sờ thế này cũng không làm ra phản ứng ~ nếu là bình thường đã sớm trừng mắt dậy rồi!

Cảm giác đau lòng rất nhanh đã bị khó chịu thay thế ~ Bạch Ngọc Đường mím môi ~ ánh mắt bắn ra ngoài cửa sổ

~Mắt hắn đột nhiên trợn to, lông mày dựng lên

~Trong sân có một bóng người đang rục rịch lết tới bên này

~Trương Lão Thực nhón gót chân lặng lẽ mới tới dưới cửa sổ của Triển Chiêu, thân thể to lớn chợt cảm thấy nhẹ bẫng

~Còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, đã thấy vầng đầu hoa mắt ~ ta đang bay

~“a a a a a ...”

Gào to một tiếng ~ Gặp quỷ

~~Bạch Ngọc Đường đầu đầy hắc tuyến ~ kéo lại cổ áo sau của gã ném xuống đất!

Trương Lão Thực té “Phịch” một cái ngựa mặt lên trời, tiếng kêu thảm thiết chợt ngừng lại!

Gã hoảng sợ nhìn chăm chăm hung thần ác sát trước mắt, dùng cả tay chân lùi ra phía sau, “Người người người đừng làm loạn a ~ ta không làm cái gì...”

Bạch Ngọc Đường vừa nghe gã nói vậy, lửa giận càng bốc lên, “Người nhiều lần hạ thuốc hại người, hôm nay còn dám đùa bỡn trước mắt ta!” Hắn cười lạnh, “Hai người giang hồ lại té trong thuyền người ~ là gia gia xem thường người rồi!”

Hắn càng nói giọng càng nhẹ, sắc mặt lại ngày càng lạnh, Trương Lão Thực trong đầu đã loạn thành một đoàn, gã lúc này không biết làm sao, chỉ có thể một mực giải thích, “Ta... ta không có...”

Nhìn Bạch Ngọc Đường đang tiến tới từng bước một, gã run lên như bị sét đánh trúng toàn thân, đầu óc chợt lóe sáng, chợt hiểu ra vỡ òt, chỉ Bạch Ngọc Đường,

“Người nói chén canh kia?!”

Bạch Ngọc Đường mặt càng đen hơn, một bộ sát nhân kiêu “Cuối cùng ngươi cũng nghĩ tới”

~~“Không, không không” Trương Lão Thực vội vã quơ tay loạn xạ, vì kích động mà thoại nói cũng không rõ, “Đó chẳng qua chỉ là một chén cháo bình thường ~ chỉ chỉ tăng thêm chút thuốc bổ với rượu ngọt! Thật, thật, ta làm sao sẽ hại Triển đại nhân chứ!?”

Khuôn mặt do dự của Bạch Ngọc Đường làm gã càng thêm sợ hãi, cao giọng quát lên,

“Triển đại nhân...”

“Oa... Triển đại nhân người phải mình giám

~”

Bạch Ngọc Đường nhanh tay lẹ mắt, che lại cái mồm đang muốn gào lên của gã! = =|||

“Người thành thật! Bớt giả vờ với ta ~ ở trước mặt gia gia giả bộ đáng thương, ta sẽ cắt đầu lưỡi người xuống trước!”

“Vâng vâng ~ nhưng ta quả thật không bỏ thuốc a! Không tin, ở chỗ ta còn cháo, người lại thử lần nữa ~”
Trương Lão Thực vẻ mặt đưa đám, hận không thể chỉ thiên chỉ đất lập lời thề

~~Bạch Ngọc Đường im lặng ~ hẳn không nghĩ Trương Lão Thực nói thật, nhưng bằng kinh nghiệm xông xáo giang hồ nhiều năm có thể kết luận, gã này bây giờ không nói dối

~Nhưng

~Nếu chén kia chỉ làm một chén canh thường thêm chút rượu ~ thì tối qua là thế nào!?

Thuốc bỏ qua làm khí huyết cường thịnh!? Hay chỉ cần một chút xú rượu ngọt là có thể khiến người ta say tới mức rối loạn luân lý!?

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường lúc đen lúc trắng, tay cầm kiếm chột mắt lực

~~Hắn đang tâm loạn như ma, Trương Lão Thực lại hét lớn, “Triển đại nhân, người phải mình giám a, tiểu nhân oan quá

~”

Bạch Ngọc Đường nhanh chóng quay đầu, Triển Chiêu đang đứng trước cửa phòng ~ sắc mặt khó coi

~“Ai — Triển Chiêu ~”

Bạch Ngọc Đường ba bước thành hai chạy tới, cửa phòng đã đóng sầm lại, ngăn hẳn ở ngoài cửa

~“Đây, ta...”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt, lại há miệng, cuối cùng không nói ra cái gì ~ ôm kiếm dựa ngoài cửa phòng, nhắm mắt lại thở dài

~~Trương Lão Thực đi tới, cẩn thận nhìn hắn, lại ngheh cổ nhìn trong nhà

~Bạch Ngọc Đường tới nay đều không phải là người do dự ~ nhưng lần này hắn phá lệ

~Ôm kiếm dựa trên cây, gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa kia ~ đã hai ngày chưa vào phòng rồi, không biết con mèo kia có phải bị giận chết không? Y lại tự giam mình trong phòng những hai ngày!? Diện bích cũng không phải cách đối mặt ~ hay bị tức ngu rồi?

Bạch Ngọc Đường hận hận suy nghĩ, vốn tưởng Triển Chiêu sẽ không hẹp hòi tới mức này ~ thì ra mình xem thường y. Biết rõ Bạch gia gia đang ở ngoài, lại không nể mặt để cửa sắt cản trở!?

Coi như mất tự nhiên cũng không thể như thế mãi. Bây giờ mình mà hất tay đi cũng ~ tóm lại không được!

Nói thật phá loại cửa này cũng không cần giơ chân đá, gia gia ta chỉ dùng đầu ngón tay cũng có thể mở ra!

Nhưng ~ quan trọng là chiếu cổ tâm trạng bên trong đầu đó

~Bạch Ngọc Đường bắt đầu đau não, cũng bắt đầu buồn phiền ~ đại nam nhân chăm sóc cái gì không biết ~ thường ngày đều là mình khiêu khích, đối phương im lặng, bây giờ đổi lại vị trí, không có gì đi đứng ở đây suy nghĩ tâm tư đối phương!?

Bạch Ngọc Đường hẳn bất kể lúc nào làm gì cũng phải thẳng thắn, nhất là cùng với Triển Chiêu, trước kia làm việc chạm mặt nhau lần nào không phải mình thẳng thắn? Mèo này có lần nào không bị mình cãi ghen

chỉ có thể trợn mắt nhìn!? Cho dù lúc bị chọc mao cũng sẽ giương móng, nhưng nhiều lắm là hư trương thanh thế, thật không chịu đánh nhau với mình mãi không thôi

~Lần này, mình thật chột dạ ~ nói sao nhỉ, mình cũng là... ừm, chiếm tiện nghi a. Phỉ phỉ, cái gì gọi là chiếm tiện nghi ~ mình đang nghĩ cái gì a ~ nhưng quả thật không nghĩ ra cách hình dung nào hết ~ tóm lại là Bạch Ngọc Đường ta sai lầm rồi.

Thở dài như đưa đám, nhích chân muốn tới gọi cửa, tâm tư lại động

~Đợi đã, ngày đó không uống thuốc cũng không chỉ có một mình ta

~~Triển Chiêu, y cũng đâu có chịu ảnh hưởng của dược vật!? Nói cách khác y tự nguyện, chứ không phải bị uy hiếp!?

Chợt nghĩ tới đây, đại não Bạch Ngọc Đường cũng linh hoạt hẳn ~ hơn nữa ta nhớ suốt quá trình y đường như cũng... khá hưng phấn? Đúng rồi, hình ảnh Triển Chiêu dạng chân ngồi trên người mình động đẩy thoáng qua rất rõ, tay của y di động lên xuống, hưng phấn như thể muốn té từ người của mình xuống!?

Nói vậy, cũng không phải mình nhất thời mơ mang, XX y không bằng cảm thú, mà là hai bên tình nguyện, thuận lý thành chương!?

Bạch Ngọc Đường vừa vì mình lấy cớ má xấu hổ, vừa nói mình đúng là như thế không sai. = =

Như vậy, chẳng lẽ Triển Chiêu mất tự nhiên không chỉ vì y bị XX, mà còn có ~ ngưỡng ngưỡng?

Trong đầu Bạch Ngọc Đường thoáng qua bộ dáng Triển Chiêu then thùng len lén nhìn hắn, không tự chủ run lên, ác hàn

Ý niệm này dĩ nhiên không thành ~ Bé tác một hồi, cuối cùng nóng nảy!

Không lẽ hôm nay lại không thể vào? Hay là tới tửu lâu uống một đêm!?

Đạch, gia gia ta đây là thế nào, tối qua ở tửu lâu uống nhiều quá!? Lúc nào trở thành đàn bà vậy, nhân nhân nhớ nhớ!? Sớm muộn gì cũng bị mèo này mài chết!!!

Thân thể đột nhiên vọt lên, xách kiếm chạy tới cửa phòng,

“Triển Chiêu, người mở cửa! Ta có chuyện muốn nói.”

“...”

“Được, người không ra, Bạch gia ta tự vào.”

“...”

Tính khí Bạch Ngọc Đường rất cuộc không nhẫn nổi nữa, giơ tay đẩy...

????

Cửa rất dễ dàng bị đẩy ra, bởi vì nó đang khép hờ ~~ = ||||

Người cư nhiên lại làm chuyện ngu xuẩn này!?

Bạch Ngọc Đường hận không thể tự đập đầu chết!

Ngay sau đó cả tâm trạng đập đầu của hắn cũng mất, bởi vì trong phòng trống không, đừng nói Triển Chiêu, ngay cả một cọng lông mèo cũng không có ~ Bạch Ngọc Đường ngẩn hồi lâu, mới cầm lên tin thư trên bàn!

Thư là Triển Chiêu viết, nội dung rất đơn giản. Nói ta ở đây không giúp được gì cho Bạch huynh, trước về lại phủ Khai Phong, Bạch huynh cứ đi làm chuyện của người, không cần lo lắng.

Ngoài ra cái gì cũng không nói ~ Bạch Ngọc Đường hoàn toàn trợn tròn mắt!

Tức điên lên được, mắt công ta còn ở đây điên khùng, xem ra y đã sớm chạy rồi!?

Khá lắm mèo chết ~ người chạy cũng nhanh, đem hết vấn đề ném cho ta!? Khai báo nơi mình tới, cả chỗ ta phải đi cũng tính toán hết cả, người thật biết sắp xếp a!?

Đúng vậy, nhóm huynh trưởng của mình còn chưa có âm tín, xem tình xét lý mình cũng phải về xem một chút. Nhưng, không lẽ cứ thế mà đi, mình sẽ an tâm!? Bạch Ngọc Đường một đầu hai cái đại, ngẩn ra một hồi lâu, ném thơ đi, cũng không quay lại mà lao ra cửa!

Hắn kéo qua ngựa đang cột trên cửa, phi thân cười, chạy như điên ra đường cái

~~Chờ tới khi bóng lưng hắn biến mất, mới có người chậm ra từ trong góc tường bước ra.

Chăm chú nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đi, Triển Chiêu siết chặt áo khoác trên người chậm rãi bước về phía trước.

Lững thững bước về phía Khai Phong, Triển Chiêu có hơi không yên lòng

~~Mình thật, cứ thế mà đi!?

Cười khở ~ Triển Chiêu a Triển Chiêu người đứng là tệ hại? Cư nhiên cứ thế im lặng mà đi!? Chạy trốn khỏi chỗ của Bạch Ngọc Đường!? Đường đường nam hiệp từ khi nào làm ra chuyện chật vật như thế!? Nghĩ một chút, bình thường làm việc cũng thôi, chính là tư giao với Bạch Ngọc Đường kia, a, là tranh đấu trên ý chí, mình có lần nào thua hắn?! Cho dù hắn há miệng không ta, mình cũng nhin không cái, nhưng trên khí thế mà tính ra cũng chưa hề thua qua a! Lần này hay rồi, ngay cả nhìn hắn cũng không dám!?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại cắn răng ~ ai bảo Triển mỗ không dám, chẳng qua là, là quá mất mặt. Loại chuyện như thế, nói thế nào cũng nói không rõ! Huống gì tình hình buổi tối đó, ta, ta làm sao có thể mở miệng nhắc lại ~ Càng không muốn nhớ lại, hình ảnh bức lửa lại càng chui vào trong não, làm y đỏ mặt tới mang tai, như thể muốn rút kiếm chém mình luôn vậy

~~Người không phải lúc nào cũng lãnh tĩnh lại lí trí sao? Sắc dụ không phải chưa từng thấy, không phải chưa từng gặp qua, những ngày trên giang hồ, những ngày ở phủ Khai Phong, thấy rồi còn không phải là cười một tiếng bỏ qua!? Tâm cũng chưa từng mềm

~~Thế nào đụng trúng Bạch Ngọc Đường hết thấy liền thay đổi!?

Tim đập thịch một cái!

Chẳng lẽ... là bởi vì hắn nên mới!?

Sắc mặt Triển Chiêu bắt đầu khó nhìn, bắt an nhanh chóng biến thành tự trách; Triển Chiêu người điên rồi!? Cũng bởi vì thứ trong bụng của người nên mới cư nhiên đem Bạch Ngọc Đường thành ... của mình... của mình....

Y không nghĩ nổi nữa, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn ~ mình thật sự có khác gì biến thái đâu!

Bước chân nặng nề muốn chết, đứa bé trong bụng cũng không cam lòng đá y = =

Hất đầu bỏ qua ~ trước tìm chỗ nghỉ, lấp đầy bụng lại nói.

Ánh mắt của người đi đường thỉnh thoảng bắn tới làm Triển Chiêu rất mất tự nhiên.

Lối lạc ung dung trước kia cũng mất sạch rồi

Y theo bản năng siết phi phong, tay lướt qua trên bụng, thở dài ~ đều tại con, mà bây giờ thậm chí cả ngựa cũng không dám cười, ai

~~Y bước đi nhanh ơn, ở một chỗ thật xa sau lưng, có một kẻ cũng từ từ bước vào.

Người bán rau kỳ quái nhìn kẻ trước mắt, “Người mua đồ ăn?”

“A, không không, cho người...”

Một tên đại nam nhân dùng bó bắp cải lớn che đầu núp trong góc trong giếng hệt củ khoai tây vấp lại bó cải, luống cuống lên đường

~~Nữ nhân trên đường che miệng nói nhỏ, chỉ tên kỳ quái đó cười khê

~~Trương Lão Thực mặt đỏ bừng, dòm trái phải ~ a, Triển đại nhân đâu?

Dạt ra đám người, hô ~ cũng may Triển đại nhân đi không nhanh, một thân phi phong hồng rất dễ thấy ~ cách xa quá.

Không thấy được ta không thấy được ta

~Trương Lão Thực càng thêm tin tưởng, bất quá gã không dám tới gần nữa ~ chỉ cần thấy bóng người là được ~ chỉ cần thấy Triển Chiêu là gã vui vẻ rồi, cái tên Bạch Ngọc Đường đó vừa đi, thì mình cũng không cần lo sợ trốn đông trốn tây nữa ~ đi theo Triển đại nhân, cho dù y có phát hiện cũng không chém mình

~~Vui vẻ ngân nga điệu nhạc ~ Triển Chiêu vì tâm tư bất an, tính cảnh giác không cao cũng không để ý tới có người theo y từ khoảng cách xa như vậy

~Bạch Ngọc Đường đi đường tốc độ cũng không nhanh, dọc đường đi hẳn đều suy nghĩ

~Không thể xác định Triển Chiêu rút cuộc đi lúc nào, bất quá có thể khẳng định y không thể cưỡi ngựa đi, nếu y đi bộ hẳn bây giờ cũng đi không được bao xa

~~Vì thế mặc dù hẳn nóng lòng muốn sớm về Hãm Không đảo tìm các ca ca, nhưng vẫn quẹo qua đường tới Khai Phong ~ dọc đường đi đều vòng quanh tìm kiếm

~Không chừng Triển Chiêu sẽ trở lại nơi nào, hoặc vạn nhất y gặp phải phiền toái?

Chậm là chậm, nhưng cả cọng lông mèo cũng không thấy ~~ ==

Nửa tháng trôi qua, Bạch Ngọc Đường không thu hoạch được gì ~ hơn nữa mọi người trên đảo vẫn không nhận được liên lạc

~~Bạch Ngọc Đường trong lòng vội vã~ bây giờ không kịp nghĩ chuyện khác, thầm nghĩ nếu Triển Chiêu nhắn lại về phủ Khai Phong, thì cứ tới đó hỏi một chút vẫn hơn là tìm kiếm lung tung ở trên đường

Xxxxxxx

17. Chương 17

Đánh ngựa phóng như bay tới Khai Phong, vừa về kinh đô lại làm hấn kinh hãi!

Trong phủ vừa thấy Bạch Ngọc Đường tới cũng rất ngạc nhiên ~ thậm chí cả một lời khách sáo còn chưa kịp nói đã vọt vào trong báo tin rồi

~~Bạch Ngọc Đường chẳng hiểu gì ~ tâm trạng lại càng thêm nản ==

Phủ Khai Phong đâu phải hẳn chưa từng tới, trong trong ngoài ngoài căn bản là quen nhẵn cả mặt rồi. Nhìn thấy ta không tới nỗi phải thế chứ? Chờ lúc hẳn thấy người từ trong phủ ra đón mới trợn tròn mắt

~“Mẹ... sao mẹ lại ở nơi này!?”

Giang Trữ rất kích động, kéo tay hẳn quan sát từ trên xuống dưới, gần như khóc lóc đầy mặt

~~“Cái thằng oa nhi này! Con chạy đi đâu ~ sao không báo tin về cho nhà!?” Vừa nói vừa trợn mắt nhìn hẳn một cái.

“Mẹ, mẹ đừng lo. Con có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Bạch Ngọc Đường cười ~ bóp bóp vai cho bà

~“Con còn nói! Trước đó vào ngày không phải con gửi tin về đảo bảo con với Triển Chiêu gặp chuyện sao, mấy ca ca con lập tức ra khỏi đảo, mẹ ở Tửu phường chờ mấy ngày không thấy mấy đứa trở về, hỏi thăm cũng không hỏi thăm được, không biết làm gì hơn là tới phủ Khai Phong thử vận khí ~ mẹ tới cũng nửa tháng rồi, Bao đại nhân cũng sai người dò xét, bây giờ con mới về ~~”

Bà càng nói sắc mặt Bạch Ngọc Đường càng thay đổi, trong lòng đánh thịch một cái, “Đúng rồi, mấy ca ca của con đâu, còn Triển Chiêu nữa, sao không về cùng với con chứ?”

Bạch Ngọc Đường không nói, đã sớm đoán được có chuyện xảy ra ~ nhóm đại ca nhất định là mắc bẫy, lâu như thế không có tin tức, nhất định gặp rắc rối không nhỏ, không chừng đã rơi vào tay người khác rồi. Chẳng lẽ có liên quan tới đám người Hắc Phong Trại? 9/10 là do chúng làm!

Chân mày hắn càng vằn càng chặt ~ Giang Trữ cũng gấp, “Oa nhi, đang hỏi con đây! Thế nào? Không lẽ... không lẽ bọn nó vốn không đi tìm con!”

Bạch Ngọc Đường đáp bằng quơ, “Người tới đảo báo tin mẹ có quen không?”

Giang Trữ lắc đầu, cảm thấy không tốt, ngây người

~~Bà tiếc nuôi thờ dài, “Ai, sớm biết, ta cũng theo bốn đứa nó ra ngoài ~~”

Bạch Ngọc Đường quay lại khuyên nhủ Giang Trữ, “Mẹ, chuyện này con đã có tính toán, mẹ yên tâm đi.”

Vương Triều Mã Hán không nhịn được chạy tới, bao quanh Bạch Ngọc Đường, “Triển đại ca không phải đi chung với người sao? Cậu ấy đâu!?” Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh cũng nhìn hắn mong đợi...

Bạch Ngọc Đường chợt nhớ ra một chuyện, đẩy họ ra, “Bao đại nhân, Triển Chiêu đang trên đường về phủ Khai Phong ~ ngài mau tăng cường nhân thủ ra ngoài tìm kiếm dọc theo mỗi con đường, lúc này y ở ngoài chỉ sợ đang gặp nguy hiểm.”

Thấy hắn mặt mũi nóng nẩy, Bao đại nhân cũng lên tiếng ~ bốn cây cột cũng không nhịn được giận dữ, vội ra ngoài tìm Triển Chiêu

~Mấy ngày tiếp theo, một chút tin tức của nhóm Lô Phương cũng không có ~ mà ngay cả Triển Chiêu vốn nên tới Khai Phong cũng không có chút tăm hơi

~Bạch Ngọc Đường từ bên ngoài trở lại ~ một hồi nghĩ tới các ca ca, một hồi nghĩ tới con mèo nọ ~ trong lòng lại thêm một cột lửa, mà bây giờ 4 cây cột theo đuôi hắn còn đốt thêm

~~“Bây giờ không biết Triển đại ca làm sao, nếu gặp phải cừu gia trên đường thì làm sao bây giờ ~~” Vương Triều lo muốn chết

~“Đúng vậy ~ bụng của y bây giờ cũng ~” Mã Hán chợt thốt lên ~ đột nhớ ta mình cũng không biết trong bụng Triển Chiêu là của ai, lại gãi đầu ảo tưởng

~“Dù sao cũng không thể đánh nhau với người ta ~~” Trương Long rầu rĩ tiếp lời, “Người có thai kỳ nhất là đánh nhau, ai!”

“Phi phi ~ Các người nói xui gì vậy a ~” Triệu Hổ rút cuộc có cơ hội chen miệng ~ nhéo lấy mấy người, phun đầy nước bọt, lớn giọng nói, “Ta nói Triển đại ca ra ngoài làm gì ~ tìm làm chi không biết ~ cậu ấy không phải cha hài tử sao? Ở lại đây còn sợ chúng ta chăm sóc cậu ấy không tốt sao!?”

“Đúng đúng...”

Bảy tám cái mồm nghị luận làm Bạch Ngọc Đường càng thêm tâm loạn như ma, hận không thể cầm bao bố che hết 5 cái miệng này ~ nghe thế nào cũng ra đang kích thích mình

~Bất quá càng về sau càng nghe thấy mùi dấm ngát trời ~ nghe sao cũng thấy mất tự nhiên ~ hừ, mấy người các người mà không biết hài tử trong bụng Triển Chiêu là của ai à?! Đừng tưởng Bạch gia gia ta nghe không hiểu, các người chỉ sợ Triển Chiêu đã xác định được hài tử là của ai!

Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường tạm ngăn lại đồng lửa đang bốc cao, suy nghĩ tiếp về vụ án

~Lúc tới phòng khách, bên người đột nhiên an tĩnh lại ~ Ý? Bốn tên vừa nãy còn ồn ào h đột nhiên bay tán loạn, chạy điên cuồng ~ trước khi đi còn liếc lại trong phòng khách mấy lần?

Bạch Ngọc Đường “Xì...” một tiếng, bước thẳng vào rót nước uống ~ chạy ba bốn chỗ, cả ngày không uống được miếng nước, sắp chết khát

~~“Khụ, khụ...”

Đột nhiên truyền tới tiếng ho khan làm Bạch Ngọc Đường sợ hết hồn, lúc này mới phát hiện ra trên ghế ở trong góc có một người ngồi thẳng ~ mặc y phục gấm vàng, mặt mũi trắng nõn đáng vẻ tư văn ~ đang nhàn hạ uống trà

~Đang đợi người? Không đúng ~ 4 người họ rõ ràng thấy tên này rồi

~~Thích quán? Lại càng không đúng ~ bộ dáng ngồi đây rõ ràng là trời gà không chặt, hần mà đã được ai?!

Chẳng lẽ... là người mình? Hèn chi nhìn rõ quen mắt, bất quá không nhớ ra ~ mặt quá phổ biến ~ nhưng phủ Khai Phong từ trên xuống dưới ai cũng bận tối tăm mặt mũi, người lại rảnh rỗi ngồi ngu ở chỗ này

~Bạch Ngọc Đường rất giận ~ nhưng nghĩ một hồi, mình cũng không tính là người trong phủ, bỏ đi, xem như không thấy

~~Hắn ừng ực giữa cổ tu hết nước, xoay người định đi ~~ Người kia ngồi không yên

~“Nè. Người tới đây!”

Bạch Ngọc Đường ngăn người một chút, tiếp tục đi

~~“Này, ta nói người đó.”

Thì ra đúng là gọi mình ~ Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn hắn

~“Cho trầm ~ à không, châm cho ta bình trà ~~” Nói chuyện rất đương nhiên.

“...?”

Gân xanh trên trán Bạch Ngọc Đường đã nổi hần ba cọng, hắn chỉ chỉ mũi mình, “Người, gọi ta?”

“Đúng.”

Không gọi người thì còn gọi ai? Thật là ở đâu có lý này, người trong phủ Bao Chửng càng lúc càng mất quy củ, ngồi một lúc lâu ở đây cũng không thấy ai tới ~~ cái tên tiểu tử có mắt không trông này rõ ràng thấy trầm còn định chùi miệng đi luôn, làm như ta vô hình a?! Nếu không phải là quá bất tiện cần gì vi phục tới nơi đây ~ ai.

Còn đang nghĩ, Bạch Ngọc Đường đã bước tới trước mặt ~ đặt móng ngồi xuống ghế đối diện, lấy ánh mắt nghiên cứu rất hứng thú nhìn chăm chăm mặt gã ~ giống như trên mặt gã có nở một đóa hoa

~“Người, người dám...” hai chữ càn rỡ ngẹn trong họng ~ phải tỉnh táo, ta phải tỉnh táo ~ không thể nổi giận ở chỗ này ~ bị Triệu hộ vệ trông thấy sẽ gây ảnh hưởng xấu

~“Muốn uống trà?” Bạch Ngọc Đường cười hi hi hỏi ~ = =

Đổi sắc mặt thật nhanh ~ cười như thể đơn giản làm người ta chỉ muốn táng cho một phát ~ lửa trong người đang nguội vọt thẳng lên trên

~~Bạch Ngọc Đường đột ngột đứng dậy, nụ cười ngưng ở khóe miệng, “Tự mình rót!”

Bình trà rầm một tiếng đặt ngay trước mặt, lắc lắc lư lư, nước tràn cả ra

~~Ta (#&(!&@*(!^#!&* - -|||||||

Khốn kiếp!! Đập bàn một cái giận dữ quát, “Người đứng lại đó cho ta!”

Giận tới mức phát run cả người, ngoài cửa đã sớm vô ảnh

Gã nổi giận dùng dùng bước ra cửa ~ chạm mặt Bao Chửng với Công Tôn tiên sinh đang đi tới, sau đó là tứ đại kim cương

~~“Hoàng thượng, ngài phải đi?” Bao Chửng khó nén được sắc mặt vui vẻ ~ cũng may mặt đen không nhìn ra ~ gần đây nhiều chuyện như vậy, không biết tên Hoàng thượng này thế nào, lại cứ thích lao vào phủ, một thân một mình tham gia não nhiệt

~Lời vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Triệu Trinh lại càng khó nhìn hơn, Bao Chửng vội vàng đổi cách nói, “Hoàng thượng, ngài tới sao không nói một tiếng, thần chậm trễ.”

“Hừ ~” Triệu Trinh còn chưa có lại sức, “Cái kẻ vừa nãy là ai!”

“Vừa nãy?”

“Chính là kẻ mặc y phục trắng!”

“Ồ, Hoàng thượng, ngài đang nói Bạch Ngọc Đường?”

“Chính là cái tên Bạch Ngọc Đường đạo tam bảo?”

“Phải.”

Bạch Ngọc Đường!? Thì ra là hắn ~ hèn gì lớn lối như vậy, còn nhìn hơi quen mắt, thì ra trước kia có gặp, sao lại quên? Ai bảo mặt gì phổ biến quá ~ Triệu Trinh khinh thường nghĩ, a không đúng, bây giờ hắn tới đây làm gì? Không lẽ giống ta, cũng tới tìm Triển hộ vệ ~ đúng rồi, ta ở trong cung còn nghe được lời đồn, nói vậy đã sớm truyền khắp kinh thành ~ con chuột này mặc dù ở chốn đất hoang vắng vẻ, nhưng đa phần người giang hồ đều biết

~Hay lắm, không ngờ lũ đảng đồ tử có ý đồ với Triển hộ vệ lại nhiều như vậy!?

Sắc mặt Triệu Trinh đổi tới đổi lui

~~“Triển hộ vệ đâu, sao còn chưa trở lại?”

“Cậu ấy công vụ bề bộn...”

“Phủ Khai Phong các người không còn ai dùng được sao? Vì cái gì lần nào trăm tới cậu ấy cũng bận công vụ?” Đường đường một Thiên tử triều muốn gặp thần tử cũng không gặp được, chẳng ra thể thống cống rãnh gì!

Mặt đen Bao Chứng chảy giọt giọt mồ hôi, Công Tôn hướng ông nháy mắt mấy cái ~ ý nói người thấy rồi chứ, Hoàng thượng cứ hai ba ngày chạy tới nơi này là vì cái gì? Còn bày đặt ghi “Thị sát công việc”, còn không phải do bụng của Triển hộ vệ làm ra sao ~ đau đầu

~~“Chuyện này ~ lão thần có tội, xin Hoàng thượng trách phạt ~” Bao Chứng cũng không nói ~ thật không thể nói cho gã biết Triển hộ vệ ra cửa tìm cha hài tử, đến giờ chưa về ~ thôi cứ dùng khổ nhục kế đi, người cũng không thể chỉ vì cái này mà giáng tội ta

~~“Bỏ đi ~” Triệu Trinh vung tay áo, tất cả mọi người đều nghĩ gã phải đi, ai dè gã lại vòng về ~ trở vào trong nhà ngồi xuống ghế, “Bao Chứng, người thành thật khai ra, Triển hộ vệ có phải vốn không ở trong phủ hay không?”

“Triển hộ vệ thường ra ngoài, đây là cần thiết cho việc tra án.” Tránh nặng tìm nhẹ, giả ngu đánh trống lảng.

“Hừ ~” Cười lạnh ~ Cái lão hồ ly Bao Chứng này ~ từ lần trước trăm cho cậu ấy vào cung cho tới sau khi biết được tin tức tới nay, cũng đã gần bảy tháng ~ bụng lớn như thế còn ra ngoài phá án chưa về

~~Cũng không thể chất vấn mấy người này như vậy a ~ háng giọng ~ “Chỗ của người, chuyện người tự xem tự làm, Trẫm có chuyện muốn hỏi Triển hộ vệ, tóm lại lần sau lúc trăm tới nhất định phải gặp được hắn.”

Tứ đại cột trụ nhìn nhau, giận không dám nói ~ không lẽ, không lẽ hài tử là của gã? Triển đại ca đáng thương, thì ra ~ ai có can đảm phản kháng ý chỉ của Hoàng thượng? Mỗi lần cậu ấy vào cung đều phải chịu ngược đãi vô nhân đạo ~ bây giờ còn

~Trương Long trí tướng tượng phong phú nhất, đổ mắt thất vọng

~Ngay trong bầu không khí quỷ dị, bên cửa truyền tới tiếng đối thoại rõ ràng

~“Nhãi ranh, nếu cháu của ta có chuyện gì, lão bà tử ta đánh gãy chân con ~” Giang Trữ bà bà giận dữ la lớn

~“Mẹ, mẹ yên tâm! Nếu trong bụng Triển Chiêu là con con, con nhất định sẽ phụ trách tới cùng!”

Giọng của Bạch Ngọc Đường còn lớn hơn, đỡ Giang Trữ bước qua cửa phòng

~Bao Chửng cùng Công Tôn tiên sinh im lặng ~~ bọn họ như nghe được rất rõ tiếng răng rắc, cái gì bể vậy...?

Bốn cây cột khiếp sợ che ngực, mặc dù đã từng nát một lần, nhưng nghe được chân tướng vẫn là muốn khóc a a a

Người so với họ còn khiếp sợ hơn ~ chính là một con rồng vừa ngã vào ghế ~ không phải chứ không phải chứ không phải chứ ~ tim trầm ~ cũng nát thành năm bảy miếng rồi ~ không, nhất định không phải sự thật!

Gió dần dần nổi lên, lá cây bị cuốn bay tứ tán, bụi đất cũng phủ đầy

~Triển Chiêu tính toán lộ trình cũng sớm đến thành Khai Phong, bởi vì mình đi bộ, cho nên đi đường tắt ~ tốt chính là cước trình ngắn, tiết kiệm thời gian, tệ chính là không phải quan đạo, đường đi khó, hơn nữa còn là chỗ mình không quá quen thuộc.

Giống như nơi này, trước không làng sau không diêm ~ gió đặc biệt lớn, còn có cát, thổi vào người đặc biệt khó chịu.

Nếu là thường ngày, tuyệt đối sẽ không quản mấy thứ này ~ tiếp tục lên đường ~ nhưng giờ phải để ý đứa bé, bất giác cũng thả lỏng bản thân rất nhiều, mệt thì không đi nữa, nghỉ ngơi ~ đói thì lập tức ăn no

~Suy nghĩ một chút thấy có chút mắc cười ~ Triển Chiêu mím môi lắc đầu một cái, bước tới khách sạn duy nhất trên đường

~Đẩy cửa, cạch – rào

Triển Chiêu cảm thấy bụi ào ào đổ xuống ~ cửa thang lầu treo đèn lồng mờ lắc qua lắc lại, chỉ có một hai khách ngồi ăn cơm, chung quanh yên tĩnh ~ tiểu nhị đang nằm ở quầy tiếp đón ~ xem ra chỗ này bình thường đều không có khách tới

~Y vừa vào cửa, người trong diêm cũng ngưng tay, ngẩng đầu lên nhìn một chút

~Vẫn là cẩn thận chút tốt hơn ~ Triển Chiêu cất kiếm trong tay, phủi bụi trên người ~ “Tiểu nhị, cho hai cái bánh bao, một đĩa thịt bò, hai loại thức ăn, một bầu rượu.”

“Vâng ~” Tiểu nhị cúi người ~ liếc y một cái, lơ đãng bước đi ~ đang ngủ bị quấy rầy rất khó chịu

~Triển Chiêu cũng không để ý, nhìn chung quanh một chút ~ chọn chỗ ngồi tầm thường ngồi xuống

~Rượu và thức ăn lên rất nhanh ~ cơm làm nhìn rất tùy tiện, ai, thôi đi ~ vốn cũng không phải người kén chọn, là do mấy ngày nay đi theo Bạch Ngọc Đường nên mới thế

~~Tình hình trước mắt làm y nhớ tới chuyện trước kia

~Lúc Bạch Ngọc Đường tới khách sạn Đại Phong, cũng là đáng vẻ như vậy ~ lúc đó còn đang giận dữ nhau, cơm ăn cũng không được mấy, con chuột trắng đáng ghét một mực lôi lôi kéo kéo cổ tình quấy rối

~Lôi lôi kéo kéo? Mặt Triển Chiêu hơi nóng lên

~Lúc đó Bạch Ngọc Đường nói, “Hai đại nam nhân dựa vào nhau còn ra thể thống gì ~ người ta nhìn vào thật xấu hổ.”

Nói một câu làm cả đầu choáng váng ~ thật đúng là ai cũng nhìn, kết quả lập tức đẩy hẳn ra

~Nghĩ tới đây ~ Triển Chiêu thở dài ~ theo bản năng nhìn chung quanh một chút ~ không có ai

~Chợt kinh ngạc ~ nghĩ gì thế, bây giờ cũng không phải như trước, bây giờ là một mình ta

~~Một mình ta...

Tâm tình có chút ảm đạm

~Giơ tay cầm lên bầu rượu ~ chợt thở dài ~ hình như bây giờ, không thể uống rượu? Thói quen cũng phải đổi một chút, phải biết lên đường mệt mỏi, uống chút rượu có thể đỡ nhiều

~Không tình nguyện bỏ rượu xuống, vừa định bảo tiểu nhị đổi sang trà ~ cửa cạch một cái lại mở ra

~Một trận gió cát đập vào mặt ~ Triển Chiêu đành phải xoay mặt đi

~“Mang rượu lên ~ rượu ngon, thức ăn ngon ~ đại gia ta đói lắm rồi!”

“Nhanh lên nhanh lên!”

Ba bốn tên đại hán bước tới ~ kẻ cầm đầu mặt theo hùng hùng hổ hổ giẫm một cước lên băng ghế, mắt lộ ra hung quang đánh giá xung quanh ~ mấy người khách vốn đang ngửa cổ nhìn, lập tức vùi đầu ăn cơm

~~Triển Chiêu vừa nhìn những người này đã biết không phải người tốt ~ cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục gấp thức ăn

~Bọn họ đi một vòng khách sạn ~ mặt theo giống như nhớ tới cái gì, móc một tờ giấy trong ngực ra nhìn người trên bức họa một chút, chăm chăm quan sát từng người dùng cơm ~ cuối cùng lắc đầu bỏ giấy lại

~Hình như đang tìm người? Triển Chiêu bất động thanh sắc ~ tận lực núp mình ngoài ánh đèn

~“Chào hai vị đại ca ~ Ngũ Khuê thủ a ~~”

“Uống, Lục tử, uống cạn!”

Mấy người yên tâm ngồi xuống ~ tiểu nhị gật đầu cúi người dâng rượu dâng thịt cho hần như tiếp đại gia ~ cả đám người vung quyền giơ tay xé đùi gà, ăn uống ngồm ngoàm

~~Chung quanh lập tức ô yếm chường khí ~ Triển Chiêu đang do dự không biết có nên lên đường, thăm nghĩ vẫn là ăn xong đi luôn thì hơn ~ nhìn đám người kia một cái, đang tính đứng dậy

~~“Ba ca, huynh nói ta cũng ra khỏi kinh thành lâu như vậy, còn tìm không ra tiểu tử Bạch Ngọc Đường kia ~~ Cũng không thể cứ sống ở mấy chỗ chẳng có con mẹ gì ~~”

“Đúng vậy ~ cũng không biết Nhị gia nghĩ sao ~ bao người muốn ở lại đại địa làm ăn, muốn ăn có ăn, muốn uống có uống thật tốt!”

Mặt theo ném chén rượu một cái, “Mẹ mày chứ muốn ăn! Thù của đại gia với tam gia có muốn báo hay không!?”

Mấy con chuột của Hâm Không đảo kia còn không phải bị Nhị gia ta nhốt cả sao!? Về chém chúng rồi tính!”

Mặt theo cười lạnh, “Tụi mày biết cái gì! Thiếu ai cũng được chính là không thể thiếu thằng Bạch Ngọc Đường kia! Nhị đương gia còn đang chờ đầu của hần tể trời đấy!”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

18. Chương 18

Triển Chiêu kinh hãi ~ chậm rãi ngồi lại ~ từng miếng ăn vào như có như không ~ trong lòng lại thăm tính toán tới lui

~Nhìn kỹ một chút, mấy người này không có ai mình biết ~ như vậy cũng may, cứ lén xâm nhập vào rồi hãy nói.

“Xin hỏi, mấy vị này có phải anh em của Hắc Phong trại không?”

“Mày là...”

Mấy người hơi ngẩng lên, mặt theo giơ tay xoa xoa bụi bám trên cổ nghì nghò nhìn người đột nhiên xuất hiện

~“Tiểu nhân là người hầu của Quách tam gia ~ lần trước không cứu được Đại đương gia, tiểu nhân may mắn trốn thoát, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy anh em của trại

~~Triển Chiêu thuận miệng xạo ra ~ mặt theo dĩ nhiên không quá tin tưởng ~ nhưng không còn cách nào khác đành phải đánh cược thêm một lần.

“Thật ra, đại đương gia vẫn chưa chết. Hắn còn bị nhốt trong huyện nha.”

Triển Chiêu cố ý làm bộ dạng thần bí ~ mặt theo lấy làm kinh hãi, tròn mắt xoay lòng vòng

~Đây cũng chỉ là nghe Bạch Ngọc Đường kể lại, hắn cùng nha môn huyện quét dọn chiến trường, hơn nữa còn nghiêm mật phong tỏa tin tức ~ đám người này trốn đông vọt tây chưa chắc biết được. Nhìn bộ dáng của gã có vẻ mình thành công rồi

~~“Huynh đệ ~ nếu huynh không tin, thì mang tôi về sơn trại gặp Nhị đương gia đi, tôi nói với huynh ấy.”

Mặt theo sờ cằm suy nghĩ một hồi ~ thầm nghĩ muốn lập công cũng là ta lập, lại nói tiểu tử này gầy yếu nhìn qua y như thư sinh ~ có gì phải sợ y chứ!?

“Được! Mang người theo! Bất qua chỗ chúng ta cũng không thể so với chỗ của Tam gia được, tiểu tử người phải thông minh chút!”

“Vâng, dĩ nhiên.”

Triển Chiêu vui vẻ ~ theo chúng liền lộ ra hang ổ của chúng, chờ gặp lại thì lập tức cứu người

~~Mặt theo thét mọi người, “Được rồi được rồi, đừng ăn nữa, mau chóng lên đường thôi!”

Một đám người vừa đứng dậy, cửa khách sạn lại sầm một cái mở ra, một người lão đảo nghiêng ngả chạy vào

~~“phì phò” ~ Gã vỗ bồm bộp đất cát trên người, dùng sức đóng lại cánh cửa bị gió thổi trái phải, xoay người lại vừa ngẩng đầu lên, đã bị hù dọa ~ cả một nhóm hung thần ác sát đang đối diện gã.

Chân run run, vừa nhìn rõ ràng người trước mắt rồi, mắt càng trừng to hơn ~~ Triển Chiêu thấy gã cũng ngẩn ra, đang tính mở miệng nhắc nhở, đối phương đã gào lên như thọc huyết!

“Triển đại nhân ~!? Các... các các người muốn mang Triển đại nhân đi đâu!?”

Trương Lão Thực sờ sờ trên người, lần này cũng không tìm ra gây gỗ gì nữa ~ nắm bọc y phục trong tay quơ quơ, cố gắng làm bộ dạng giương nanh múa vuốt, “Nói cho các người biết, ta... ta không sợ các người!”

Triển Chiêu muốn ngắt ~ nhóm mặt sẹo vụt một cái lùi lại mấy bước, chậm rãi quay người nhìn y!

Triển Chiêu thầm mắng một tiếng, đầu óc nhanh chóng chuyển

~Mặt sẹo cười gằn, một đám người ghép thành vòng tròn khép lại ~ danh hiệu Nam hiệp vẫn có sức răn đe nhất định, cũng không dám khinh cử vong động, nhưng Trương Lão Thực đang ngăn trước người Triển Chiêu bị xem làm dè chịu tội ~ phịch một cái bị dè trên đất

~Chính vào lúc này!

Phi phong Triển Chiêu vung lên, bát rượu trên bàn biến thành thủy tiễn bắn ra ~ nhất thời một bức màn nước tỏa nhiệt áp tới, chặn lại tầm mắt mọi người ~ Triển Chiêu rút kiếm, một đám người bị buộc lùi ra sau mấy bước ~ la ó kêu loạn vội cầm tay áo lau mặt

~Tranh thủ cơ hội này, Triển Chiêu kéo Trương Lão Thực, một cước đá văng cửa chạy ra bên ngoài

~~Ồi

~~Bão cát đập vào mặt làm người ta không thở nổi ~ Triển Chiêu theo bản năng nheo mắt lại, đột nhiên ~ không ổn! Đàng trước có người!

Theo bản năng giơ kiếm lên đỡ, bả vai đã bị trúng một chưởng, lạch bạch lùi vào trong cửa ~ y còn chưa đứng vững, mấy cây đao đã kề lên cổ —

Thì ra là cao thủ

~~Triển Chiêu giãy giụa đứng lên, cũng phải thở một hơi

~~Từ ngoài cửa có mấy người bước tới, đi đầu chính là một người trung niên gầy tới mức da bọc xương, gò má rất cao, hai bên ria mép, da trắng bệch ~ một đôi mắt sắc như rắn hổ mang đang nhìn tới nhìn lui mình

~Gã rất có tâm đóng cửa lại, xoay người tiếp tục quan sát người trước mặt

~Bị gã nhìn, cả lưng cũng lạnh buốt ~ Trương Lão Thực bò dậy từ dưới đất, bám chặt sau lưng Triển Chiêu, không dám thở mạnh

~“Nhị đương gia~” Dao Ba chợt vội chạy lên trước, đang tính giải thích, gã phất tay một cái ~ một tên thủ hạ đằng sau gã bước sát lên, “Người nhìn một chút xem đây là ai?”

Tên người hầu kia nhìn Triển Chiêu, “Tần nhị gia, không sai, y chính là Triển Chiêu! Lúc tôi còn ở trong kinh có gặp y một lần.”

Tần nhị lần này yên tâm, cười hề hề chuyển sang nhìn Triển Chiêu còn chưa đứng vững, nhẹ nhàng nói, “Không ngờ ở nơi đất đá hoang vu này còn có thể gặp gỡ Triển đại nhân, hạnh ngộ hạnh ngộ! Nghe nói võ công Nam hiệp cao cường, không ngờ chỉ toàn là tin đồn, ta còn tưởng có kẻ giả mạo chứ!”

Chuyện tới nước này, Triển Chiêu chỉ có thể thầm cảm rằng ~ không có nội lực, công phu cũng không thể thi triển ~ gặp tình hình thế này chỉ có thể tự nhận xui xẻo,

Thôi thì tới đâu hay tới đó!

Y lạnh lùng nhìn đối phương không nói, Trương Lão Thực đằng sau chăm chú nhìn gã thấy Triển Chiêu khó chịu ~ không nhịn được, hét âm lên, “Nói càn! Triển đại nhân nếu không phải mang thai sẽ đánh không lại người sao!?”

Một lời này của gã, làm người bên trong khách sạn ngẩn người!

Mặt Triển Chiêu lập tức trắng bệch!

Không chỉ Tần nhị ngẩn ngơ, mấy hán tử xoa xoa đầu trọc cũng không kịp phản ứng ~ chờ hiểu ra chuyện, nhất thời cười âm

~~“Phụt há há há ~ oa ha ha...”

“Ai ai ai, tội mày nghe nó nói gì chưa!? Triển đại nhân ~ Triển đại nhân y mang thai đó ~~ ha ha ha ha”

“Mang thai a ha ha~~”

“Thì ra thằng này bị ngu nha ~ hèn gì dở dở ương ương ~”

Chúng cười âm lên lại giơ một cước đá Trương Lão Thực vào, Trương Lão Thực một hồi lâu không đứng dậy nổi, lập tức bị cười ngu

~~Tần nhị sờ hai cái ria mép quái dị cười hai tiếng ~ mắt tam giác chuyển sang mặt Triển Chiêu, theo bản năng liếc người y mấy cái ~ đột nhiên ánh mắt gã ngưng lại

~“Mày, mày! Qua đây...”

Gã tiện tay chỉ hai người, chớp mắt ~ hai người kia hiểu được bước tới bên người Triển Chiêu, bắt lại hai tay y

~Sắc mặt Triển Chiêu thay đổi, mạnh vận kinh lên hai tay ~ đẩy văng hai người đó ra ngoài

~“Hừ hừ ~ hai người không đủ a~”

Tần nhị cười lạnh ~ gã chep miệng, bọn vây quanh Triển Chiêu đồng loạt xông lên, ba chân bốn cẳng chế trụ y ~ phi phong bị lật xuống ném qua một bên, hai tay cũng bị kéo ra sau

~Nghe thấy tiếng hít hơi xung quanh, Triển Chiêu xấu hổ muốn chết ~ cố sức vùng vẫy, bất đắc dĩ bị mấy tên hán tử thô kệch giữ lại, một chút cũng không động được

~Tần nhị ngưng đại, Dao Ba thậm chí còn dụi dụi mắt, mở to tiến tới trước người Triển Chiêu

~~Hong y phục không quá sát người, nhưng có thể thấy chỗ đai lưng có hơi nhô lên một sườn núi nhỏ

~“Chặc chặc ~~ chặc chặc ~”

Tần nhị vòng tới vòng lui xung quanh Triển Chiêu, sờ rìa mép nửa ngày, cũng không nói ra câu nào ~ mấy tên thủ hạ của gã đã nhỏ giọng thăm thì tùm lum.

“Ai da ~ Thả Triển đại nhân ra!”

Trương Lão Thực khó khăn lắm mới bò dậy được lần này ôm cả băng ghế đập tới ~ Tần nhị chợt lóe, liền đập trúng đầu Đào Ba ~ gã đang suy nghĩ, tự nhiên thấy trên đầu có gì nóng nóng chảy xuống ~ đưa tay sờ một cái, ánh mắt tối nữa, từ từ xoay người, đằng đằng sát khí nhìn chăm chăm Trương Lão Thực

~“Người! Muốn! Chết!”

Trương Lão Thực kinh hoàng giơ lên băng ghế, không ngờ đại đao lung lay kia bị Tần nhị bắt lấy ~ Tay Tần nhị giơ lên bóp cổ gã ~ liếc mắt nhìn bụng Triển Chiêu, “Là của người?”

Trương Lão Thực lúc này đột nhiên thông minh, “Phải, phải, khụ, là của ta...”

Tần nhị nhìn Trương Lão Thực chảy cả nước mắt, lại nhìn Triển Chiêu đang nghiêng mặt qua một bên ~ cười lạnh hai tiếng ~”Nhìn bộ dáng uất ức của người thì ~ Nói! Trong bụng của y rốt cuộc là nghiệt chủng của tên nào!”

Tay gã dùng sức, Trương Lão Thực khó thở trợn trắng mắt, tay chân quơ loạn xạ ~ Triển Chiêu không nhìn nổi, “Đừng làm khó dễ anh ta, các người thả anh ta đi, chuyện này không quan hệ tới người đó!”

“Chà?”

Tần nhị thả lỏng tay, Trương Lão Thực miễn cưỡng nhìn Triển Chiêu ~ chỉ cảm thấy đôi mắt Triển Chiêu nhìn mình như muốn nói, trong lòng vừa đau xót vừa ngọt ngào, trong tai lại nghe giọng nói rõ ràng của y, như muốn xóa sạch quan hệ với mình

~Gã vừa gấp vừa ghen nặn ra một tiếng nức nở, “Triển đại nhân! Nếu người đối xử với ta chỉ tốt bằng nửa Bạch Ngọc Đường thôi, tiểu nhân chết cũng đáng! 55555555 ~~= =|||||||

Ánh mắt xảo trá của Tần nhị sáng lên, Trương Lão Thực té phịch xuống đất, bò qua đẩy ra mấy tên đang bắt giữ Triển Chiêu, cố gắng chen qua ôm chân Triển Chiêu ~ Không để ý tới mấy nắm đấm to như miệng chén rơi vào người, chăm chăm bảo vệ bụng Triển Chiêu, “Thả Triển đại nhân ra! Các người thả y ra ~”

Tần Nhị kéo gã sang một bên, lại đưa tay sờ sờ bụng Triển Chiêu, lông măng Triển Chiêu dựng hết lên, chịu đựng ghê tởm giây dựa muốn né ~ người bên cạnh giữ càng chặt hơn ~ Tần Nhị cư nhiên ngồi xổm xuống, dính lỗ tai lên bụng y cẩn thận nghe

~Triển Chiêu cảm thấy rợn tóc gáy, chợt gã quay đầu lại nhìn chăm chăm Trương Lão Thực, “Người nói, đứa trẻ này là của ai?”

Triển Chiêu cắn răng ~ Trương Lão Thực sợ hãi chăm chú nhìn, “Không, không ta~~” Gã nhìn Triển Chiêu một chút, lại chúi đầu

~Tần nhị cũng nhìn Triển Chiêu, gã nhìn nắm đấm của mình một chút, nhắm ngay phần bụng phúc hơi nhô lên kia, “Không biết một quyền này đánh xuống sẽ có cảm giác gì?” Gã cười lại cười, “Tội mày nói, dùng mấy quyền có thể đánh rụng nó?!”

Triển Chiêu vẫn cắn răng, mặt trắng bệch ~ Trương Lão Thực sợ hãi lao qua, lại bị người đá bay, “Không, không —“

“Không nói liền không còn cơ hội nữa!”

Quả đấm của Tần nhị lao thẳng ra, Trương Lão Thực gào lên như heo bị chọc huyết, “Không phải của ta, là của Bạch Ngọc Đường! Là hài tử của Bạch Ngọc Đường!”

Quả đấm dừng lại ở chỗ cách bụng chừng một tấc ~ Tần nhị ha hả cười to ~ “Trời giúp ta rồi ~ ông trời già lại cho ta một đại lễ vật a ha ha ha ~ mấy con chuột kia đang ở trong tay ta, giờ lại tặng thêm một con mèo ~”

Gã dịu dàng liên tục xoa bụng Triển Chiêu, lẩm bầm, “Bạch Ngọc Đường a Bạch Ngọc Đường, bây giờ người không muốn chết cũng không được.”

Triển Chiêu nhắm mắt ~ Không ngờ mình lại làm liên lụy Bạch Ngọc Đường! Không biết hẳn lúc này sao rồi, ngàn vạn đừng nhào tới chỗ bọn tặc nhân này mới phải!

“Lập tức giải chúng về sơn trại!” Tần Nhị chỉ huy, “Mày, tìm đại phu tới, tao muốn xem xem có thật bên trong có thằng nhãi ranh hay không!”

Bạch Ngọc Đường vừa vào đại môn phủ Khai Phong đã thấy Giang Trữ vòng qua vòng lại trước cửa phòng ~ quả trứng trong tay sắp sửa gõ ra cái hồ rồi

~“Mẹ!”

Giang Trữ nhìn hẳn một cái, không thèm để ý, cau mày than thở

~“Ai da, mẹ, mẹ đừng vội mà.”

Bạch Ngọc Đường giơ tay cầm quạt phe phẩy quanh Giang Trữ ~ tuy miệng hắn nói thế, nhưng lòng cũng không nghĩ vậy, chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua, Triển Chiêu một chút tin tức cũng không có ~ bảo không gặp chính là gạt người

~“Mẹ không vội” Nét mặt già nua của Giang Trữ gần như nhẵn thành một khối, quả trứng đang cầm vang cộp cộp ~ “Mẹ không vội nhưng bụng Triển Chiêu không chờ được a ~ con nói xem nói xem, chớp mắt đã sắp bảy tháng rồi! Vạn nhất có chuyện gì ~ ai ~”

Thật nhiều tiếng thở dài làm Bạch Ngọc Đường tâm loạn như ma ~ Đáng chết, khi đó đang lẽ phải canh chừng y nửa bước không rời, ai ngờ lại xảy ra chuyện này chứ ~ lúc này một lời an ủi cũng không nói ra, phất y bãi, vội vã ra ngoài

~“Con đi đâu đó ~ “

Giang Trữ vội vàng đuổi theo ~ hai mẹ con trước sau nối đuôi nhau ~ làm Vương Triều Mã Hán vừa trở lại uống nước nhìn không hiểu ~ Bạch Ngọc Đường vừa thấy họ liền níu lại, “Bảo các người tới núi Hắc Long điều tra mà, rốt cuộc sao rồi!”

“Ai ai ~” Vương Triều chỉ chỉ cái tay đang siết cổ áo trước của mình ~ thật là, ở lâu quá ngay cả phép tắc cơ bản nhất cũng mất, nhớ Triển đại nhân lớn hơn chúng ta mấy bậc còn khách khí đây

~Bạch Ngọc Đường cũng nhận ra mình lỗ mãng, hừ một tiếng buông tay ~ Vương Triều mới hít được một hơi nước vừa xuống cổ họng,

“Tra rồi, đã tìm ra rõ ràng hang ổ của Hắc Phong Trại ở nơi đó, nhưng núi rừng rậm rạp, địa hình phức tạp ~ khó khăn lắm mới nghe được tin bọn chúng xuất hiện, thật đúng là chưa thử tới bao giờ. Bất quá hai ngày nay không thấy động tĩnh, không phải người đoán sai rồi chứ!”

Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn anh một cái, “Các người tạm thời đừng khinh cử vong động ~ bọn đại ca ta không chừng đang ở trong tay chúng. Còn có Triển Chiêu ~” Nghĩ một hồi, y rốt cuộc đi đâu chứ?

“Đi! Các người cùng ta tới gặp Bao đại nhân!”

“Bây giờ? Khỏi đi ~ nên chờ thì hơn ~ Bạch thiếu hiệp, nè nè ~” Họ nói chưa xong đã bị Bạch Ngọc Đường kéo vào cửa

~Bạch Ngọc Đường thấy bọn họ đáp ứng không quá thoải mái, cũng biết trong nhà nhất định còn người ngoài ~ vừa vào cửa ~ quả nhiên, kẻ lần trước mặc y phục vàng chói cũng ở đây

~“Bạch thiếu hiệp?! Các vị đây là..?”

Bao Chứng đang ngồi nói chuyện với Triệu Trinh rất kinh ngạc ~ trong lòng lại thở ra một hơi to, tới thật đúng lúc ~ Hoàng Thượng này cứ tới đây đây đưa mãi không dứt, ta bây giờ tìm Triển hộ vệ ở đâu về cho ngài ấy chứ!? Thật là thêm loạn!?

“Cậu tới thật đúng lúc, vị này ~” “ Bao Chứng nghĩ thầm Bạch Ngọc Đường cũng là thiếu niên anh tài ~ giới thiệu cho Hoàng thượng biết một cái chắc cũng không sao ~ nếu vận khí tốt không chừng sẽ phái xuống hiệu lực cho phủ Khai Phong đây ~ Triệu Trinh ho khan hai tiếng, đột ngột cướp lời nói, “Mấy người các vị có tin tức của Triển hộ vệ không!?”

Bạch Ngọc Đường trong lòng cười lạnh hai tiếng ~ người không muốn biết ta, Bạch gia gia ta cũng chả muốn biết người ~ đừng xem gia gia ta như đồ ngọc, ta cùng mẹ ta ở ngoài phòng nói những lời đó là để người nghe đấy ~ không quen biết càng tốt, đỡ mất công mỗi lần gặp lại phải ba quỳ chín lạy

~“Bao đại nhân! Bọn Vương đại ca đã tìm ra hang ổ của Hắc Phong trại.”

“Ồ?”

Bao Chứng vội vàng đỡ lời, ông không phải không thấy Triệu Trinh bị lơ đẹp ~ nhưng ai bảo ngài không chịu nhắc tới thân phận Hoàng thượng của mình, Bạch Ngọc Đường chỉ hướng về ta đáp lời cũng không quá phận ~ chảy mồ hôi = =|||

“Bất quá cũng không biết nhóm người đó còn ở sơn trại hay không, mấy ca ca tôi cũng không biết đang bị vây ở nơi nào, tình hình cụ thể trong đó không ai rõ, nhưng chỉ biết, muốn lập tức lao tới bắt người là tuyệt đối không thể.”

“Tại sao!?” Triệu Trinh mới nãy nhện không tức giận, lần này cao giọng, “Chẳng lẽ đường đường quan nhân triều đình còn không bắt nổi mấy tên thảo khấu!?”

“Phần lớn sơn trại bí mật trên núi đều dựa vào địa hình hiểm trở, hơn nữa khẳng định sắp đặt không ít cơ quan ~ nếu muốn cứng rắn lao tới, không phải Bạch Ngọc Đường ta khoác lác, nhưng nhất định bắt không nổi! Nhưng mà nhất định phải tốn chút thời gian, bọn chúng có thời gian giằng co với người, bọn ta cũng không có thời gian cứu người, một khi dả thảo kinh xà, nhóm đại ca cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

“Vậy tính toán của Bạch thiếu hiệp là!?”

“Mục tiêu của chúng là Bạch Ngọc Đường tôi, nếu tôi đoán không nhầm, chúng khẳng định đang tìm tôi khắp nơi! Tôi tìm hiểu được nhóm đại ca bị mất tích ở gần kinh thành, nhân tuyến Hắc Phong trại đang ở đây. Chỉ cần đem tin tức tôi đang ở trong kinh lan rộng ra, chúng sẽ chủ động tới tìm!”

Bạch Ngọc Đường làm bộ dạng chắc chắn ~ Bao Chứng lại có hơi do dự, “Sẽ không quá mạo hiểm chứ? Bạch thiếu hiệp, đến lúc đó cậu sẽ thành mục tiêu sống a.”

“Tôi chờ không được! Tôi muốn biết Triển Chiêu có ở trong tay chúng hay không!”

“Chuyện này...” Bao Chứng liếc mắt hỏi ý Công Tôn Sách, hai người đồng thời gật đầu, “Được.”

“Tốt! Có tin lập tức báo cho tôi!”

Bạch Ngọc Đường xoay người định đi ~ Giang Trữ gọi lại hắn, “Oa nhi, con muốn đi đâu?”

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm ~ mặc dù núi rừng lớn, nhưng có đường lên cũng phải có đường xuống ~ con đi gặp mấy hộ dân trong núi để hỏi thăm, xem xem có thể có đường hiểm ~ bí mật vào được trại là tốt nhất.”

“Ừ.”

Tất cả mọi người chia nhau làm việc ~ Bao Chứng phân phó xong quay đầu nhìn lại ~ lại quên Hoàng thượng vẫn còn ở chỗ này ~ đang tính xin tha tội, Triệu Trinh lại không biết nghĩ ngợi cái gì, vận chân mây không lên tiếng đã về mất. Hả?

“Triển Chiêu! Triển Chiêu ~”

“Triển tiểu miêu, mau tỉnh ~”

“Triển hộ vệ ~”

Các loại thanh âm vang lên bên tai ~ giống như rất gần lại như rất xa~ Triển Chiêu cố gắng mở mắt, lại nặng nề không mở được

~~Rên rỉ một tiếng ~ giật giật tay, trên tay vang lên tiếng lách cách, lạnh như băng ~ y giật mình mở mắt

~Đầu tiên là thấy hai tay đeo xích sắt, trên chân cũng có ~ động một tý đã vang lên ~ theo bản năng sờ cổ, ở đó đau buốt ~ nhớ lại, bị chúng bắt ở khách sạn, sau đó bị đánh bất tỉnh

~~Như vậy, nơi này là... phòng giam của Hắc Phong trại rồi!?

Nghĩ tới đó, y chống đỡ cơ thể đau nhức từ từ xoay người, quan sát bốn phía

~Mới quay đầu đã bị dọa sợ!

Mấy ánh mắt sáng trưng đang gắt gao nhìn y!

!?!??

XXXXXXXXXXXXXXXXX

19. Chương 19

Sao lại... là họ!?

Triển Chiêu chợt bật dậy, tay nắm lấy cọc sắt, “Lô đảo chủ, Lô phu nhân, các vị...”

Cách y một lối đi ~ ở phòng giam đối diện cũng đang nhốt mấy người ~ Vợ chồng Lô Phương, Hàn Chương, Từ Khánh, Tương Bình ~ ngũ thủ đại danh鼎鼎 ~ trừ mỗi Bạch Ngọc Đường không có ở đây ~ hiện tại đang bám vào cột phòng giam chăm chú ngó y, mặt chen chúc có chút biến hình, chẳng qua đồng loạt trợn to mắt, vừa quay đầu nhìn cũng đủ dọa người

~Hèn gì ~ mới nãy nghe như có ai gọi – -||

“Triển Chiêu, người không bị đánh ngu rồi chứ!? Gọi nửa ngày cũng không thấy động tĩnh, còn tưởng người đã ~” Từ Khánh la hé, Hàn Chương ghé đầu qua, “Đi đi! Đừng nói bậy. chắc chắn ~ Triển Chiêu, lão Ngũ nhà chúng ta đâu!?”

“Đúng rồi, Triển Chiêu, đệ không phải đi cùng Ngũ đệ sao!? Nó đâu?” Mẫn Tú Tú cùng Lô Phương bị nhốt chung một phòng ~ quan tâm hỏi

~“Bạch huynh hân, đi tìm các vị.” Triển Chiêu trầm mặc một hồi, “Không ngờ các vị thật rơi vào tay chúng.”

Đây là tình hình xấu nhất ~ cho dù lũ Tàn nhĩ vô công sẽ không tạo ra uy hiếp gì với Bạch Ngọc Đường, nhưng ca ca đại tẩu đều nằm trong tay họ, lấy tính cách của hân cho dù đòi mạng, hân cũng sẽ tới

~~Mà bây giờ, mình cũng đang ở đây thúc thủ vô sách, ngược lại chỉ biết liên lụy hân.

“Ai. Không ngờ, ngũ nghĩa chúng ta lại rơi vào trong tay lũ tiểu nhân này! Đều tại đại ca, làm việc không cẩn thận mới trúng bẫy của chúng! Liên lụy đến cả các đệ ~” Lô Phương đỏ mắt, nhìn vợ của mình, “Còn có Tú Tú, muội cũng theo chịu tội ~”

“Ông xã ~ ông còn nói những lời như thế với tôi làm gì.” Mẫn Tú Tú kéo tay ông, đầu cũng dựa vào lòng.

Mấy nam nhân khác ho khan mấy tiếng ~ ==|||

“Đại ca, ngàn vạn đừng nói vậy ~ lão Ngũ không có ở đây, tạm thời vô sự ~” Tương Bình nói, cũng thở dài ~ thật uất ức

~“Tứ đệ ~ chớ than, là bọn họ quá giảo hoạt. Đâu chỉ riêng mấy con chuột chúng ta, nhìn đi ~” Hàn Chương toét miệng nhìn Triển Chiêu cười cười, “không phải mèo này cũng rơi vào đây sao!?”

Triển Chiêu lắc đầu ~ thật không hổ là ổ chuột, lúc này còn có tâm trạng xỉa người ta ~ y giả vờ không nghe thấy, “Hàn nhĩ ca, ở trong tù này công phu của huynh không dùng được sao?”

“Đừng nói nữa, tiên sư phía dưới này toàn là đá, ta mới chui một cái đã đụng thành một cục

” Hàn Chương ôm đầu cắn răng nghiêng lợi

~~Triển Chiêu nhìn chung quanh một chút, muốn chạy khỏi nơi này xem ra hi vọng không lớn ~~ trừ phi có người bên ngoài giúp một tay, bằng không, ai...

Y đi lại 2 bước ~ xích sắt không đủ dài, chân bị kéo đau ~ không thể làm gì hơn là lùi về tại chỗ, chưa kịp ngồi xuống, bụng đột nhiên dâng lên một trận sôi trào ~~ giống như đau

~Mặt trắng bệch, vội vã đỡ tường chậm rãi ngồi xuống ~ cũng may cơn đau này không quá mãnh liệt, một hồi liền mất ~ nhưng tim vẫn còn đập mạnh, thân thể đau nhói giống như ở trên không, không thể bỏ qua cảm khác khó chịu này

~“Triển Chiêu, Triển Chiêu ~~”

Mẫn Tú Tú tỉ mỉ, liếc mắt nhìn ra y không đứng

~“A... Lô phu nhân, phu nhân gọi tôi?” Triển Chiêu mới phục hồi tinh thần lại

~“Triển Chiêu, tẩu thấy sắc mặt đệ không tốt a ~ Lúc đệ đánh nhau với họ có bị... đụng trúng bụng không?”

Cô vừa nói cái này, mấy nam nhân khác mới nhớ ra ~ vừa nãy chỉ có hỏi thăm lão Ngũ, không nhớ ra Triển Chiêu còn ôm hài tử của Ngũ đệ a! Cái này phiền rồi, nhất thời ai cũng khần trương

~Triển Chiêu ngẩn ra ~ trên mặt có chỗ hóa đen, y không chịu nổi ánh mắt mấy người kia nhìn mình

~Miễn cưỡng nói, “Tôi không sao.”

“Triển hộ vệ, cậu mau nằm lên bó cỏ nghỉ một chút ~ nằm nghiêng sang trái là được!” Lô Phương quýnh lên vội vàng nhắc nhở, nói xong nhìn Triển Chiêu ~ mình cũng có chút lúng túng, không tham gia tiếp, khụ.

Mẫn Tú Tú không nhịn được cười rộ, “Ông xã ~ ông còn nhớ rõ vậy sao ~ đúng nha, Triển Chiêu, đệ tốt nhất là nằm nghiêng sang trái. Điều chỉnh hơi thở trước đã, không được dùng nội lực. Chỉ cần không đau thì không sao nữa ~~”

Lô Phương nhìn cô cười hề hề

~~“Triển mỗ ~ cảm thấy không sao hết, phiền các vị quan tâm.”

Mặc dù bọn họ nói đều là hảo ý, nhưng nghe thấy loại quan tâm lộ liễu thế này, cả người vẫn vô cùng mất tự nhiên ~ nhất là khi biết họ vì sao mới quan tâm mình ~ hạ giọng nói rồi, Triển Chiêu lúng túng ngồi lên thảm cỏ ~ không nói nữa ~ (em là giận nhà chồng quan tâm em chỉ vì cháu phở hôn ~)

Vậy mà Từ Khánh lại to mồm hơn mấy người khác, “Này! Người cũng đừng sĩ diện nữa Triển Chiêu ~ có chuyện sớm há mồm a, đây chính là hài tử của Ngũ đệ chúng ta ~ nếu có chuyện gì xảy ra ta tìm người tính sổ!”

“Tam ca Tam ca ~ huynh câm miệng lại.” Tương Bình từ trong phòng giam thò cây quạt ra nhắc nhở hần, “Triển Chiêu, cậu đừng nghĩ nhiều, mồm huynh ấy thối sẵn rồi ~~”

Triển Chiêu không thể làm gì ~ nhắm mắt lại, nhưng giọng nói bên kia cứ bay vào trong tai...

“Hài tử ở trong bụng cậu ta, huynh uy phong cái gì!? Hiện tại cậu ta lớn nhất ~~” Giọng Tương Bình hạ thật thấp

~“Đúng thế, lão Tam đầu đệ bị úng à...” Là Hàn Chương phách cửa phòng giam

~“Ờ, cái này...” Từ Khánh xoa xoa ót

~Triển Chiêu dứt khoát nằm xuống vùi đầu vào trong đồng cỏ, đám cỏ đáng thương dưới tay y đã bị vò thành một nắm ~~ ==

Bạch Ngọc Đường một mình vòng vo trong núi mấy ngày, cuối cùng cũng thấy rõ ràng từng mảnh rừng khe núi ở đây, nhưng chuyện làm hần rầu rĩ chính là Hắc Phong trại lợi dụng địa hình sắp xếp rất nhiều mai phục, tiểu đạo có thể đi cũng trùng trùng chót chặn, cơ quan khắp chốn ~ tìm không ra đường nào có thể

lén đi, thì chỉ có thể ép chúng từ cửa trước. Nhưng lỡ làm thế, bọn chúng hạ thủ với nhóm đại ca thì sao giờ!?

Ngày đó, bốn huynh đệ Vương Triều cũng không nén được giận dữ, đi theo hấn chui vào núi hi vọng gặp may mắn

~~“Đứng lại! Các người là người nào!?”

Mới đi được mấy dặm, Bạch Ngọc Đường lấy làm kinh hãi ~ người gọi họ lại không phải sơn tặc, mà là đại đội quan binh! Hấn nhìn một chút nhóm Trương Long, bốn người họ cũng là hai mắt nhìn nhau ~ căn bản không biết mấy người này chui từ đâu ra nữa.

“Các người lại là người nào!?”

Bạch Ngọc Đường bước về trước, cư nhiên lại bị mấy tên đẩy ~ bọn Vương Triều vừa thấy hấn đổi sắc mặt, vội vàng tiến lên giới thiệu ~ “Chúng ta là giáo úy phủ Khai Phong!”

“À.” Thờ ơ nhìn một chút, chỉ chỉ đằng sau, “Có chuyện gì cứ nói với đại nhân chúng ta đi.

“Xin hỏi đại nhân các người là nhà nào!?”

“Lớn mật! Đừng làm loạn! Bằng không chúng ta cũng không khách khí!”

Những người đó thấy Bạch Ngọc Đường không nghe, cũng xách binh khí chạy tới ~ đang tính động thủ, thì từ sau một viên quan mặt vuông bước ra ~ dừng tay, nếu là phủ Khai Phong thì thôi, người mình không đánh người mình.”

Bạch Ngọc Đường nhìn một cái ~ tên này ít nhất cũng phải thuộc cấp tướng quân, quái, chúng chạy tới đây làm gì? Nghe khẩu khí của gã, không lẽ tới đối phó Hắc Phong trại!?

“Bạch Ngọc Đường, ta cũng chỉ phụng mệnh tới đây diệt tặc ~ chỉ cần người không gây phiền toái cho chúng ta, thì xem như không liên hệ.”

Cái này Bạch Ngọc Đường càng xác định, mục đích của gã giống mình ~ không xưng danh cũng biết mình là ai, vậy chắc là đã thăm hỏi kỹ càng ~ nhưng giá thể của chúng đây, căn bản là không thèm nghĩ tới con tin nhỉ? Hoàn toàn là muốn liều mạng trên chiến trường ~ muốn chui vào cơ quan trong rừng phải không ~ không thua thiệt mới là lạ. Thua thiệt cũng chẳng phải chuyện của ta, nhưng đại ca của ta đang ở trong đó, không chừng còn có Triển Chiêu nữa này.

“Vị tướng quân đây, người có biết trong Hắc Phong trại còn nhốt người không?”

“Hừ, ta vây thêm mấy ngày cho bọn chúng không ăn không uống ~ không cần biết chúng giam ai, cũng phải ngoan ngoãn giao ra.”

“Nếu chúng không giao thì sao? Người định làm gì?”

“Chuyện này không liên quan tới người. Bạch Ngọc Đường, đừng tưởng người ở trên giang hồ danh tiếng đại kiến thức nhiều ~ lúc lão gia ta xông lên doanh, người còn mặc tã đây.”

Bạch Ngọc Đường cái này không chịu được, giận vô cùng ~ Vương Triều len lén kéo hấn, thấy đối phương người đông thể mạnh, cãi nhau chỉ tổ thua thiệt bên mình ~ cãi lớn thì sợ động Hắc Phong trại ~ lúc này mới miễn cưỡng đè nén cây đuốc xuống

~Bạch gia gia ta tạm thời không so đo với các người ~ hấn vung tay áo đi mất, người nọ mới lặng lẽ bước ra xa bồng hoa lệ phía sau rừng cung kính bái, “Hoàng thượng, Bạch Ngọc Đường đã bị thần đuổi đi rồi.”

“Ừ. Đối phó cái tên tặc nhân này, người có nắm chắc không?”

Mặc dù Triệu Trinh mở miệng hỏi, nhưng dĩ nhiên có thể hiểu đây là một câu khẳng định ~ không phải chỉ là một đám thổ phỉ thôi sao, đúng lúc để ta thể hiện tài năng trước mặt hoàng thượng

~“Xin hoàng thượng yên tâm, thần rất hiểu rõ lũ tặc nhân này ~ bắt quá chỉ là một đám ô hợp, mấy ngày tiếp theo mất tinh thần liền giải tán. Nơi này quá nguy hiểm, Hoàng thượng ngài mau trở về đi thôi.”

“Trẫm tin tưởng người.”

“Rõ.”

Một câu nói khiến tâm triều mệnh mông ~ Hoàng thượng này tự nhiên muốn theo tới không biết có ý gì, bất quá mặc kệ tại sao, đây vẫn là cơ hội cho ta lập công a ~ haha

~“Bay đâu, mau chặn hết tất cả đường lên núi cho ta, ta muốn một con chim cũng không thể bay vào!”

Thấy dáng vẻ tràn đầy tự tin của gã, Triệu Trinh hơi nhếch miệng ~ Triển hộ vệ ơi Triển hộ vệ, người rồi cuộc có ở trên núi hay không đây? Tiếng người không tin được, chỉ có thấy người trầm mới có thể hỏi rõ ~ nếu là thật thì tốt quá

~Người yên tâm, trầm không tin dùng mạng cả một sơn trại này còn không đổi được một mạng người!

Tần nhị đang ngồi trên ghế da hổ dương dương đắc ý uống rượu ~ mới vừa nãy nhận được tin báo Bạch Ngọc Đường đang ở kinh thành, gã đã cho người đi truyền tin ~ bốn con chuột, một con mèo, à không phải, là 4 con chuột rưỡi, còn thằng nhãi chưa ra đời đây ~~ ha ha ha ha, người ngoan ngoan tìm chết đi.

Chờ huynh đệ các người tụ tập đủ, lão tử đúng lúc gom một bàn đầu người tế thiên!

“Không xong, không xong ~~”

Một tên lính quen hốt hoảng chạy vào

~“Mẹ nó, cái gì mà la hét om xòm vậy, mất hứng lão tử!”

“Nhị gia ~ đại sự không xong, chúng ta bị bao vây rồi!”

“Cái gì!!”

Đại sảnh dùng một cái nổ tung, mấy tên nhát gan vội vã kêu la

~~“Ngài xin đi, quan binh đông như kiến ~ đen thui một cục, huynh đệ chúng ta ra không được, lương thực cũng vô không được ~ xong rồi xong rồi ~ ai da”

Mặt đưa đám, nói chưa dứt đã bị đập lộn một vòng

~“Mày bớt con mẹ nó dọa mình đi, cùng nhị gia ta ra xem một chút.”

“Dạ dạ..”

Triển Chiêu trong tù cảm thấy kỳ quái ~ ba ngày qua, bọn trông ngục không gắt gao như trước, thường đi qua đi lại gom vào nói chuyện, thần sắc hoang mang

~Có phải bên ngoài xảy ra chuyện gì không?

Có thể xảy ra chuyện gì? Không lẽ Bạch Ngọc Đường hấn bị bắt ~ không thể nào, thấy dáng vẻ tâm tình bất ổn của chúng, không giống như có chuyện vui

~Hoặc Bạch Ngọc Đường biết chúng ta bị giam ở đây, đánh lên núi rồi? Bắt qua địch nhân trong trại không ít, chỉ dựa vào phủ Khai Phong làm sao áp được?! Bao đại nhân với tiên sinh làm sao có thể để họ liều mạng chứ!?

Y càng nghĩ càng nóng lòng ~~ Triển Chiêu, lúc này đầu óc phải thanh minh một chút a.

Nhưng, đầu óc không nghe sai sử ~ mấy ngày qua mình cũng sớm kiệt sức, mỗi ngày chỉ nuốt cơm thừa canh cặn, phản dạ dày muốn chết, nhưng muốn bảo vệ tính mạng phải cắn răng ~ lần nào ăn vào cũng ới nửa ngày, vừa định nhắm mắt muốn nghỉ ngơi một chút thì bụng liền quậy ~ hải tử kháng nghị, lòng mình cũng chua xót ~ Đi theo mình, chỉ có thể chịu khổ mà thôi.

Cả ngày cả đêm ngủ không ngon ~ tay chân cũng bị cọ rách da ~ ngồi thôi cả người tê dại

~Nếu không phải nghe mấy con chuột ở đối diện ồn ào, mới không muốn bêu xấu trước mặt họ, thì mình cũng sớm không cố nổi.

Ai. Cũng may họ không bị khóa lại một dây như mình, có thể tự do hoạt động trong tù ~ nhưng họ lại không có cơm ăn, mấy ngày liền, làm bằng thép cũng không chống được, tinh thần cũng tiêu tán nhiều ~ hèn là ai cũng xuất thân nhà võ, không tới mức ngã xuống không dậy được

~Nhưng tiếp tục thế này không phải cách nha!

Nghĩ tới chuyện nóng lòng, Triển Chiêu yếu ớt ho hai tiếng ~ trong bụng đập hai cái, lại đá ta. Con đói bụng phải không, nhưng bây giờ không có đồ ăn a

~~Một cơn đau co quắp, động tĩnh trong bụng càng lúc càng lớn, tựa lên tường để mình trượt xuống ngồi trên thảm cỏ, lấy tay từ từ vuốt ~ dừng ồn, ta cũng, cũng Trên đầu tuôn ra một tầng mồ hôi, liếm môi, da khô ra rồi, hình như rách ra một đường mằn mằn ~ không khí không đủ, vậy phải làm sao bây giờ!

“Triển Chiêu đệ không sao chứ?”

“Nè Triển Chiêu, nè ~~”

Mẫn Tú Tú gọi một tiếng, Lô Phương cũng gấp ~ Nhị lão thử Tam lão thử, Tứ lão thử đói tới hoa mắt cũng bò dậy gọi y

~Triển Chiêu nhất thời nói không ra tiếng ~ trong bụng đang bị quần đây

~“Triển đại nhân, Triển đại nhân ~”

Nghe thật quen tai a ~ Triển Chiêu ngẩng đầu lên nhìn, trước mắt hoa hoa, y nhắm mắt lại

~~Trương Lão Thực!?

“Người làm sao ~~”

Triển Chiêu lấy làm kinh hãi, đầu óc rất nhanh đã khôi phục ~ cái người y mãi chạy không thoát, bây giờ xuất hiện biết đâu sẽ mang tới chuyện cơ.

Nhìn một chút ngực giam đang ở ngoài ngáp, Trương Lão Thực ngồi xổm xuống ~ móc ra mấy khối đại bính nóng hổi, còn mang theo một chén canh, “Mau, mau ăn.”

Thấy bộ dáng tiêu tụy của Triển Chiêu, nhân quyến Trương Lão Thực cũng đỏ, nức nở, “Triển đại nhân, là ta hại người a ~~ 555”

Triển Chiêu cắt lời hắn, “Người sao có thể tự do đi lại được?”

Trương Lão Thực thấy y nhận lấy canh từ khe hở phía dưới, lại cuộn đại bính nhét qua hàng rào, “Cầm lấy ăn trước ~~ bọn chúng bảo ta chẳng làm được gì ~ không quản ta... Sau đó ta nói ta nấu ăn, bọn họ ăn thấy ngon, nên vẫn luôn bắt ta làm ~~ mãi không có cơ hội tới, hôm nay bảo đi đưa cơm mới trộm tới được ~”

Trương Lão Thực vừa nói vừa nhìn khắp nơi ~ sau đó nhin không được nữa liền thò tay vào kéo tay Triển Chiêu, “Triển đại nhân, ngài xem ngài gầy này ~ 555, thế này không được ~ sau này ta ngày ngày tới đưa cơm cho ngài ăn ~”

Triển Chiêu thâm trợn trắng mắt trong lòng ~ Còn ngày ngày? Giờ lo nghĩ cách chạy đây ~ y đang tính hất tay Trương Lão Thực ra, thì một giọng nói kì quái vang lên, “Hừ hừ, đưa cơm thì đưa còn lôi kéo tay cái gì ~ thả ra ~ thả ra a ~~”

Trương Lão Thực sợ run ~ Triển Chiêu rút tay về, thấy Tương Bình âm dương quái khí vẩy quạt ~~ Hàn Chương cũng đứng lên, “Cầm thêm mấy miếng tới, tới, cho gia gia mấy miếng ~~”

Trương Lão Thực nhìn Triển Chiêu một chút, vội vàng móc từ trong ngực đưa ra ~ Tương Bình vừa ăn vừa nhìn Triển Chiêu nháy mắt hỏi thăm, Triển Chiêu gật đầu, ý bảo người này có thể dùng được

~“Trương Lão Thực, người có quen nơi này không?”

“Đại khái có thể đi qua mấy lần ~ đúng rồi, họ từng giải ta ra ngoài mua đồ ăn.”

“Vậy sao?” Triển Chiêu sáng mắt, “Vậy người biết đường xuống núi?”

“Đi tiểu đạo, nhưng khó đi lắm, bất quá cũng gần ~~”

“Tốt, người nghe ~”

Triển Chiêu đang tính bàn kỹ với hân, thì cửa phòng giam bị đập ra ~ mấy tên sát khí đằng đằng chạy vào, một cước đá văng Trương Lão Thực, mở cửa phòng Triển Chiêu, nhấc y dậy

~“Các người làm gì!?”

Đám Lô Phương cũng vội, liều mạng gào

~Trương Lão Thực gào thét muốn đẩy chúng ta, một cú đá đập tới làm gã nhất thời co lại trên đất mặt đầy máu

~Tần nhị âm trầm bước tới, nhìn Triển Chiêu đang bị xích ~ “Thật không ngờ, ta lại tự chuốc phiền toái ~ Triển đại nhân, ngại quá. Mượn người dùng một lát, khi nào người quan phủ các người rút hết, ta sẽ đưa người về. A?”

Một đám kéo Triển Chiêu ra ngoài

~“Một lũ dã thú các người!”

Trương Lão Thực quát to một tiếng bật dậy đánh về phía Tần nhị ~ Tần nhị giận dữ, một quyền đánh vào cần cổ gã, Trương Lão Thực nhất thời té lên đất ~

20. Chương 20

“Cho người tốt không chịu, lão tử phê người! Mang xuống cho chó ăn!”

Mấy người vây quanh Trương Lão Thực đánh đập ~ Triển Chiêu đẩy ra bọn họ, nhìn Trương Lão Thực miệng mũi đầy máu, ánh mắt mờ màng như sắp chết, “Trương Lão Thực... các người, các người đối xử với người không biết võ như thế, không biết xấu hổ sao?”

Vừa mắng, tay phải dưới sự che dấu của tay áo lặng lẽ nhét vào miệng gã một viên thuốc

~Trương Lão Thực mắt sưng húp mới nhìn thấy, vẫn biết là tay Triển Chiêu ~ y... y lại đặt tay lên khoe miệng ta? Trên người mềm nhũn, nhìn qua giống như ngời bệt xuống đất ~ chuyện làm gã chảy máu mũi chính là, Triển Chiêu đang ở bên tai gã thổi một hơi???

Cho đến khi gã bị người kéo chân lôi ra hốc núi, vẫn còn đang trong trạng thái chết lâm sàng ~ ta ta ta nhất định lên thiên đường rồi ... thành tiên rồi ...

“Chó chết, nặng quá ... mẹ nó chứ, cứ xách người chết lại tìm hai huynh đệ mình ~”

“Thôi, cứ ném ở đây đi.”

Phịch một tiếng cả người rơi xuống ~ mắt nhắm đom đóm xoa lỗ mũi một chút, còn có máu ~ ơ, không lẽ mình không chết

~Hình như đầu đập phải đá rồi, gã lập tức tỉnh lại, Triển đại nhân ở bên tai mình thở khí nói ~ bảo mình giả chết sau đó xuống núi báo tin cho Bao đại nhân? Là vậy phải không?

Hình như vậy

~Cơ mà ~ đây là đâu a!?

Đúng rồi, Triển đại nhân đâu? Y bị đưa tới nơi nào rồi!?

Song phương giằng co mấy ngày, Triệu Trinh vô cùng nóng nảy ~ đối phương không hề có chút động tĩnh, cả lộ diện cũng không ~ có lẽ đang nấp ở chỗ nào xem xét tình thế bên này đi. Vốn là muốn nhiều loạn lòng đối phương, để chúng ngoan ngoãn đầu hàng, nếu thật phải chờ tới lúc chúng đoạn lương đoạn nước, thì phải chờ cả tháng mất!?

Nhưng tiếp tục thế này không được a, mình cũng không thể cứ ở mãi trong rừng sâu núi thẳm được!? Trong cung còn một đống chuyện phải xử lý! Đi rồi mình lại không yên, Triển Chiêu có phải ở bên trong hay không!? Dĩ nhiên đâu thể mang tâm ý của mình nói hết cho mấy tên cầm đầu đánh giặc chứ, nhưng lỡ đâu đánh nhau, bọn họ không để ý tới Triển Chiêu làm sao bây giờ!?

Cũng may tướng quân này là một kẻ thông minh, vừa thấy sắc mặt Hoàng thương hôm nay lúc xanh lúc xám ~ gã liền cân nhắc trước khi làm, Hoàng thượng có lẽ không chờ nổi

~“Đi, lên núi thương lượng đi ~”

Dẫn một hàng binh lên sườn núi, vận khí lực hướng ngọn núi nhỏ đối diện hét lớn, “Này! Tặc nhân to gan! Mau bỏ vũ khí xuống đầu hàng! Nếu còn dám ngoan cố kháng cự, đừng trách bốn tướng quân lòng dạ độc ác ~ đao thương không có mắt, đập bằng sơn trại các ngươi ~ đến lúc đó gà chó đều không còn!”

....

.....

Tiếng hô lần lượt vang trong sơn cốc ~ chấn tai người ta u u

...

“Nhị, nhị gia, chúng muốn tiến công, làm sao bây giờ!?”

Tần nhị hung hăng nhìn về trước ~ lũ thủ hạ châu đầu ghé tai, lòng người hoang mang

~“Bọn chúng nhiều người như vậy, cho dù không công trại, bao vây mấy chục ngày nữa, huynh đệ chúng ta cũng không sống được ~”

“Đúng vậy a Nhị trại chủ, em đi ra ngoài cướp mấy món ăn, lương thực với nước bên trong trại không còn nhiều lắm ~ hầy ~”

“Bằng không, chúng ta liền ra ngoài... Ai da!”

Có người không nhịn được muốn ra ngoài đầu hàng ~ lời chưa dứt đã bị Tần nhị hét vào tai, “Thúi lắm! Thù của đại trại chủ với Tam trại chủ không báo à!? Thứ không có tiền đồ!”

QUất lên roi trong tay, bộ dáng y hết lang đói, “Lão tử có cách bắt chúng lui binh! Thăng nào còn dám làm rối loạn lòng quân, lão tử sẽ lột da rút gân thẳng đó trước, ném cho chó ăn!”

“Rõ rõ!...”

“Nhị gia nói rất đúng, chúng ta còn chưa tới đường cùng! Vừa khuyên liền thả thì còn gì uy danh thổ phi a... ít nhất cũng phải kiên trì được thêm tháng nữa rồi ~” Kết Ba mặt đen ngực đầy lông còn chưa nói hết, Tần nhị đã đá hất một cước, “Đủ rồi đủ rồi, cút sang một bên ~”

“Dạ, dạ...”

Tần nhị hí mắt phát lệnh, “Dẫn Triển Chiêu lên! Tội mày! Theo tao lên đỉnh núi đáp lời ~ Nhị gia ta hôm nay cho các ngươi thấy! Ta không phải đùa dễ bị hù!”

Một đám người kéo ra Triển Chiêu sắc mặt tái nhợt, hai tay y bị cột ra sau, bước chân nặng nề như sắp đổ ~ sống trong tù mấy ngày liên tiếp làm thân thể y căn bản chịu không nổi, bây giờ đi bộ cũng khó khăn ~ nhiều năm học võ công giúp y mạnh mẽ, không té xuống đất để bọn chúng nhạo báng, nhưng cơ hồ là bị lôi kéo mới đi được ~ bước theo đằng sau Tần nhị lên đỉnh núi cao nhất phía tây trại

~“Tần Nhị gia ta ở nơi này, có bản lĩnh thì tới đây! Tới a!”

Một tiếng thét phách lối đột nhiên xuất hiện giữa đỉnh núi

~Triệu Trinh giật mình, bật dậy từ ghế Đàn Mộc, “Mau! Xem chúng làm gì!?”

Tốt quá! Lũ này rốt cuộc không nhịn được! Thấy một đám người trên đỉnh núi điệu võ dương oai oa oa la hét, giận vô cùng ~ chẳng qua là mấy tên thảo mãng đã tặc lại dám lớn lối như thế!? Ở đâu ra cái lý này! Xem ra sau này phải tăng cường việc xử lý ở các phủ nha

~“Lũ thảo khấu này! Rốt cuộc đầu hàng hay không!?”

Bên này vừa mới thốt ra lời, bên kia đã truyền tới tiếng haha cười lớn,

“Đầu hàng?! Lão tử không biết hai chữ này viết thế nào! Có bản lĩnh tới bắt ta a!”

Khốn kiếp! Triệu Trinh đơn giản ngồi không yên ~ quạt trong tay vẩy vẩy gió, mình chỗ này nhiều binh tướng mạnh, vậy mà nhất thời không làm gì được chúng!

“Hoàng thượng đừng giận, xem thần cho hấn ném đau khổ một chút! Người đâu, mang cung tên ra!”

Một tiếng ra lệnh, quan binh đã xuất hiện mấy hàng quỳ rạp xuống ~ mấy trăm mũi tên dài lóe sáng nhắm vào đối diện

~“Chuẩn bị ~”

Chữ “Phóng” còn chưa hô, tay phẩy quạt của Triệu Trinh đột nhiên dừng lại ~ “Chờ chút!”

Hấn đứng dậy bước về phía trước, chăm chú nhìn đối diện ~ Trên đỉnh núi có một cây cột cao cao ~ phía trên là cờ đen rách rưới của sơn trại ~ xuống chút nữa, có treo một người ~ hai tay bị cột thành chữ thập, cả người bị treo dưới bầu trời nắng chói, cô đơn hết sức thảm thương ~ giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng!

Triệu Trinh không dám tin cẩn thận nhìn ~ dụi dụi mắt ~ y phục màu đỏ mặc dù không phải quan phục hấn ban cho, nhưng người ấy chỉ có vồn vẹn mấy thân y phục màu lam hồng ~ cũng không khó nhận ra

~“Triển ~ Triển hộ vệ thật ở trong tay chúng!” Hấn quay lại mấy bước, đặt móng ngồi trên ghế ~ sắc mặt tái xanh, chợt ngẩng đầu lên rống to, “Không ai được phép bắn tên!”

“Chuyện này... Hoàng thượng, trước đó chỉ biết đám Lô Phương bị bắt, đánh thế nào thần cũng có thể đánh được! Nhưng Triển hộ vệ ~ ai. May mà Triển hộ vệ võ công cao cường, nhất thời sẽ không có chuyện gì ~ thần còn thời gian xử lý bọn chúng!”

“Người biết cái gì! Triển hộ vệ bây giờ không thể giống như trước đó, y bây giờ là...”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc xung quanh, thoại lập tức bị nghẹn lại! Y nhưng là người đang mang thai a ~ làm sao có thể bị tội như vậy ~ nhìn Triển Chiêu bị treo ngược trên trời cao, vì quá xa nên không thể nhìn rõ biểu lộ trên mặt y, nhưng không lẽ là bị ảnh hưởng, sao tự nhiên cảm thấy bụng y lộ ra một khối? Người bên cạnh không để ý tới, nhưng mình thấy được rất rõ a, bị dây thừng siết chặt ngực với chân ~ chỉ có một phần trong đó là phình lên!?

Triển hộ vệ ~~ Triệu Trinh như cảm thấy y đang run lên ~ nhất thời lòng đau như cắt ~ hấn không nhìn nổi, nóng nảy đi tới đi lui trên đất

~“Mau! Các người mau nghĩ cách cho Trẫm! Triển hộ vệ cứu không ra, ai cũng đừng hòng mang đầu về!”

“Hoàng thượng ~ ngài đừng gấp gáp, nếu chúng bắt Triển hộ vệ làm con tin, bây giờ sẽ không tổn thương cậu ấy!”

“Làm sao biết!?...”

Hấn còn chưa nói hết, đối diện lại nghiêng cổ la hét, “Bắn a! Sao không bắn đi! Cho các người biết, khi nào các người lui binh, khi đó ta mới thả y xuống!”

“...” Triệu Trinh bị chọc tức, tay cũng run!

“Hoàng thượng, bây giờ rút binh cũng không thể, hay là chờ chút, không thể bị chúng làm rối loạn được! Thần tin tưởng Triển hộ vệ có thể kiên trì! Tôi sẽ phái một nhóm binh dò xét từ đường khác, xem có thể xông lên hay không!”

Chuyện tới lúc này Triệu Trinh cũng không nghĩ ra cách khác ~ trong đầu hấn đang có một ngàn người giao chiến ~ Lui? Không lui!?

...

.....

Song phương lại rơi vào trạng thái giằng co, rất nhanh đã tới giữa trưa, hai bên vẫn còn nhỏ giọng nghị luận ~ lâu la trong sơn trại khẩn trương lắm rồi, chỉ sợ đối phương bất kể ba bảy 21 kế tiến công tới ~ mà quân sĩ bên này thấy nhiều chuyện như vậy, cũng lên tinh thần chuẩn bị đánh rồi, chỉ có mỗi mình Triệu Trinh gấp gáp ~ nhìn bên kia không nén được cơn giận

~Không khí dường như trở nên buồn bực ~ buổi trưa mặt trời chói chang, mọi người bị phơi tới nóng nẩy

~~Khổ sở nhất chính là Triển Chiêu ở trên cao ~ trên người mồ hôi nóng lạnh gì cũng thi nhau chảy, treo gần hai canh giờ, tay đã sớm tê dại mất cảm giác ~ chân ở giữa không trung không có chỗ đạp, cảm giác cơ thể không ngừng trượt xuống ~ chết nhất chính là, khối nhỏ nhỏ trong bụng kia, không có sự chống đỡ của thân thể, kéo nặng xuống dưới làm cả người đau đớn ~ là đau đi ~ cảm giác có chút mất thăng bằng ~ trước mắt mờ mịt màng cản bản cái gì cũng không thấy, lập là lập lờ ~ đầu nghiêng sang bên, muốn ới lại ới không được

~~Y liều mạng nhắc nhở mình, Triển Chiêu người phải sống ~ đối diện có rất nhiều người đang nhìn người, ngàn vạn đừng nói ra câu nói ngu ngốc gì ~ còn chưa tới lúc thành phế vật đâu!

Lời tuy nói thế, nhưng ý thức thật sự không tỉnh táo nổi ~ mồ hôi theo trán chảy xuống mắt, đau xót ~ chớp chớp mắt, may nhờ một cơn gió thổi qua, tầm mắt của y mới rõ ràng được

~Rừng cây lá ở xa lay động, hình như thoáng qua một bóng trắng

~Cảm giác đầu tiên lại là:Bạch Ngọc Đường!

Khóe miệng cong lên ~ cười khổ ~ lúc hoa mắt bao giờ cũng thấy hắc

~Hắn cũng không phải ảo giác

~Trên cành cây to lớn giăng khắp nơi, có mấy người đang ngấm về bên này

~Sau khi nhìn rõ người đang treo, Bạch Ngọc Đường lập tức cứng ngắc, người có khinh công tốt nhất như hắn thiếu chút nữa té xuống cây!

Khốn kiếp! Lũ khốn kiếp!

Trong lòng hắn thầm gào lên mấy câu nói này, bị cảnh tượng trước mắt chọc tức mãi không phục hồi lại!

Chờ tới lúc tỉnh lại, người đã xách kiếm lên núi rồi!

“Bạch Ngọc Đường! Bao đại nhân chỉ cho chúng ta quay lại thăm dò tình hình, không được hành động!”
Trương Long thấy hắn im lặng vọt lên trước ~ vội vàng cản lại

~“Tránh ra!”

Lời hung tợn khiến bọn họ sợ hết hồn ~ đơn giản là giận tới điên thấy ai chém đó ~ Vương Triều vội vàng kéo Trương Long qua một bên ~ “Bạch thiếu hiệp! Triển đại ca chúng ta nhất định sẽ cứu, nhưng đại ca người cũng có trong đó, còn nữa, người không phải nói tìm được lên núi trước, tấn công bất ngờ mới có phần thắng sao!?”

Mặc dù lửa giận ngập trời, bất quá Vương Triều vẫn còn mấy phần lý trí

~~“Đừng dài dòng! Không có đường cũng phải đào ra!”

“ ... ”

Vương Triều rất vô ngữ ~ thì ra mấy lời trước đó người nói đều là mây bay ~ mất công chúng ta còn nghe người sắp xếp ~ Mã Hán kéo hắn một cái, “Còn chờ gì nữa!? Đi a!”

Bốn người nhắc đao bước tới ~ ai, đều có thói quen nghe Bao đại nhân ra lệnh, lại chậm hơn người khác nửa nhịp! Bạch Ngọc Đường căn bản cũng không quản bọn họ nghĩ gì ~ đã sớm rút kiếm đằng đằng sát khí xông lên đường vào sơn trại!

Triệu Trinh chăm chú nhìn lên núi, Triển Chiêu bị treo đã có một lúc không động tĩnh, không hề nhúc nhích ~ không lẽ hôn mê!?

Hắn không chịu được, quát to, “Rút binh! Rút binh cho ta! Bảo chúng để Triển Chiêu xuống!”

“Hoàng... thượng, lúc này rút binh không tốt? Chúng ta cố ~”

“Không cần nói nữa! Tóm lại người cứ rút binh tới đâu chúng không thấy được ~ chân núi, ngoài núi, chỗ nào cũng được!”

“Rõ.”

Không thể làm gì, cứ theo lệnh hoàng thượng mà làm đi ~ “Các người nghe đây, chúng ta đáp ứng điều kiện. Mau thả Triển hộ vệ xuống.”

Nghe thấy âm thanh truyền tới đối diện ~ Tần nhị xoa tay nhìn một lũ quan binh đen thui ở đối diện nhanh chóng chuyển động, rút lui về chân núi ~ đắc ý cười to, “Nói sớm một chút, Triển hộ vệ cũng không chịu khổ nhiều như vậy. Thả xuống.”

“Vẫn là thủ lĩnh lợi hại ~ chúng tiểu nhân bội phục bội phục a.”

Phía dưới lập tức vang lên tiếng nịnh hót ~ bọn thổ phỉ hưng phấn vỗ tay khoái trá ~ tên lính quen thả Triển Chiêu xuống báo cáo, “Nhị gia, y đã hôn mê.”

Tần nhị liếc mắt nhìn Triển Chiêu đã ngất trên mặt đất, “Kéo về đi ~ đúng rồi, cho y miếng nước, đừng để y chết, chúng ta sẽ rất phiền.” Lại lẩm bẩm, “Bên này giải quyết xong, giờ nên đối phó Bạch Ngọc Đường rồi! Hề hề ~”

Triển Chiêu bị ném lại về tù, té trên thảm cỏ ~ cả người cứng ngắc sinh ra một tia tri giác, nhưng không nhúc nhích được, khí lực cả người bị rút sạch, một chút dưỡng khí cuối cùng dường như cũng bị mặt trời đốt cháy ~ đột ngột bị hạ xuống, cảm giác thân thể vẫn không khôi phục bình thường, nhưng ý thức đã quay lại một chút xiu

~Y cúi lên thăm cỏ, thân thể theo quán tính nghiêng bên cạnh một cái, theo bản năng co bụng lại

~“Các người làm gì cậu ta rồi!? Lũ súc sinh!”

“Triển Chiêu, Triển Chiêu! Đệ làm sao!?”

Nhóm Lô Phương thấy tình hình Triển Chiêu không ổn ~ lo lắng gào ra còn chửi tục, cửa tù bị mồm họ làm chấn động

~Tần nhị càng thêm đắc ý, ta còn giữ y lại đối phó Bạch Ngọc Đường đây, không chết được! Mấy con chuột các người tiết kiệm khí lực chờ xem kịch vui đi ~ vừa nói, tay đặt lên phần bụng nhô lên của Triển Chiêu nhìn nhìn, còn vỗ, “Thằng nhãi con này cũng bền thật, hành hạ như thế cũng không sẩy ~”

Lời nói bất thiện, hài lòng thấy mấy người trong tù sắc mặt trắng bệch

~“Người... làm sao người biết ~” Lô Phương sợ hãi ~ gã biết hài tử trong bụng Triển Chiêu là của Ngũ đệ, cái này không ổn rồi!

Quay đầu nhìn mấy người khác, bọn Tương Bình dĩ nhiên cũng bị sợ không nhẹ, tất cả đều cùng một ý niệm, Xong rồi!

“Tần nhị! Người dám đụng vào Triển Chiêu cùng hài tử, chúng ta dốc hết tính mạng cũng phải làm thịt người!”

Đang lúc kích động cả Lô Phương nói cũng không rõ ~ Mẫn Tú Tú ở bên đỡ tương công phát run cả người, xoa xoa lồng ngực ông

~~Triển Chiêu dường như cảm nhận được ác ý từ kẻ bên ~ từ từ mở mắt, khuôn mặt phóng đại của Tần nhị đứng đưa trước mặt y, ánh mắt y lại không còn tiêu cự ~ ánh mắt Tần nhị chuyển sang đây, thấy y tỉnh, vỗ vỗ mặt y, “Triển đại nhân, ngài phải bảo trọng a! Ta còn chờ Bạch Ngọc Đường bò lên núi cầu xin ta đấy! Hừ hừ, ta muốn hắn đi một bước quỳ một bước bò tới cầu xin ta!”

Ý thức Triển Chiêu có hơi tỉnh táo, đẩy ra tay của Tần nhị ~ bởi vì dùng lực hơi nhiều mà ngã lên đất, lạnh lùng nói, “Người mơ đi.”

“Mơ hay không các ngươi rất nhanh sẽ thấy.” Tần nhị đứng lên quay một vòng, thấy mọi người phần hện, hài lòng chép miệng, gọi thủ hạ tới, “Lập tức phái người đưa tin xuống chân núi, nếu muốn Triển Chiêu bình an trở về, phải để một mình Bạch Ngọc Đường lên núi! Nhớ, bắt hắn đi một bước đập đầu một bước bò lên đây cho ta!”

“Rõ! Tiểu nhân tuân lệnh!”

“Đợi chút.” Tần nhị gọi thủ hạ lại ~ quay đầu nhìn Triển Chiêu ~ ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mở to đôi mắt nhìn mình ~ cười gằn một tiếng, lại phân phó nói, “Người nói cho Bạch Ngọc Đường biết, Nhị gia ta chỉ cho hắn nửa ngày ~ sáng sớm mai hắn còn chưa tới, ta sẽ cho người tới luân phiên cưỡng gian Triển Chiêu!”

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

21. Chương 21

Người trong tù đều ngây dại, cả bọn lâu la dưới trường gã cũng không tin nổi nhìn thủ lĩnh của mình

~~“Hề hề ~ huynh đệ chúng ta mấy ngày nay bị đuổi cho trốn đông chạy tây ~ chịu nắng chịu gió, sống những ngày không tốt, trên núi lại không có mấy bà nương mềm mại ~ Triển đại nhân mang bầu cũng mang rồi, chiêu đãi thêm mấy người cũng không sao chứ? Ha ha ha

~Gã nhìn ánh mắt lũ hán tử xung quanh từ khiếp sợ thành hoài nghi rồi cuối cùng là dâm dục liếc thẳng về phía người Triển Chiêu, đặc ý cười lớn, liếc về mấy con chuột đang ở trong tù, “Đừng nóng ~~ chỉ cần ngày mai Bạch Ngọc Đường không làm theo lời ta, ta sẽ để anh em khi dễ huynh đệ hắn ~ thuận tiện thử xem tạp chủng trong bụng Triển ngự miếu bền bỉ cỡ nào ~~”

Ha ha ha ha ha ~ trong tù nhất thời cười rộ lên ~ có kẻ còn liếm mép nghiêng mắt nhìn Triển Chiêu ~ bộ dáng nhao nhao muốn thử

~“Mẹ nó lũ khốn kiếp các ngươi!”

“...”

Từ Khánh Hàn Chương đã sớm tức bở phổi, không nhịn được to tiếng mắng chửi

~Trong đầu Triển Chiêu ong ong, hện không được đập đầu vào tường để lập tức chấm dứt sự nhục nhã này ~ ngón tay vốn mất hết khí lực nằm trên đất, lúc này lại không biết sức lực ở đâu ra, hướng về phía Tần nhị đánh tới, Tần nhị đang đặc ý không kịp phòng bị ~ bị y đánh một quyền trúng mặt, lập tức máu tươi chảy ròng ròng

~“Đánh hay lắm!”

Từ Khánh gào lên, bọn Lô Phương thầm thay Triển Chiêu lau mồ hôi

~Triển Chiêu đánh một cú, cơ thể đã mềm nhũn ~ khụy một chân xuống đất, lão đảo muốn ngã, bọn chúng đã kéo tay y, kéo ngược ra sau!

“Mẹ kiếp!” Tần nhị che mũi chửi thề một tiếng, “Trối lại, trối lại ~ Trối y lại cho tao!”

Triển Chiêu đứng đã không ổn, nay nhanh chóng bị trối lại trên cột trong tù ~ bất quá nhìn đáng vẻ y sắp ngất tới nơi, chỉ đem hai tay y treo ngược lên cột sau đầu

~Tần nhị lau máu mũi ~ một đám người vây quanh hắn hùng hổ đi rồi, Lô Phương yên tâm, “Triển Chiêu, đệ sao rồi?”

Sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, thân thể bị cột trên cây co quắp không ngừng, chân cũng muốn nhũn ra ~
cần bản không đủ sức để mở miệng ~ nhưng trong lòng y biết rõ ~ không ổn, sợ không giữ được đứa bé này

~~Từ nãy tới giờ, đá đập không ngừng ~ bây giờ tuy không động, nhưng bụng đột ngột nặng nề, cảm giác
đau đớn mơ hồ ào ạt đánh tới, không được, đứng cũng không yên

~Mẫn Tú Tú đang nghiêng đầu nhìn hoảng sợ kéo Lô Phương, “Đương gia, nguy rồi! Triển Chiêu y có lẽ
sắp sinh!”

“Cá... cái gì!?”

Nghe tiếng la thất thanh của Mẫn Tú Tú, không chỉ Triển Chiêu đang váng đầu hoa mắt ngây ra, mà cả
người ta cũng ngây dại

~“Làm, làm sao có thể ~ bà xã, muội đừng vòng vo nữa, Triển Chiêu đệ ấy nhiều lắm cũng chỉ 8 tháng mà
thôi!?” Lô lão đại lúc nào cũng bình tĩnh có thừa bây giờ tay chân cũng luống quống, cà lăm

~“Vây là sao đại tẩu, cho dù thật cũng không thể ngay lúc này mà ...”

“Đại tẩu, có phải tẩu nhìn lầm không, đệ thấy y không giống sắp sinh a!”

“Ai ~ Triển Chiêu, đệ mau nói chuyện nha!”

Tương Bình liều mạng xoay đầu lết người đi xem Triển Chiêu trong tù đối diện ~ Hàn Chương Từ Khánh
cũng gấp tới mức loạn một đoàn

~“Hãy, đều im miệng hết! Mấy đứa tưởng tẩu muốn sao!? Mấy đứa tưởng Triển Chiêu y muốn sao!? Bị
quần như thế không sao mới là lạ đó!” Mẫn Tú Tú cắt lời họ, đẩy Tương Bình ra đứng lên, “Xê ra ~ để tẩu
xem tình hình ~ A di đà phật ~ Ông trời xin phù hộ đừng để hài tử Ngũ đệ bị sẩy nha ~”

“A!?”

Nghe thấy những lời này ~ ồ chuột nhất thời nổ tung

~“Tránh ra tránh ra!”

Nhị lão thử Tam lão thử quơ mấy cái đã kéo Tương Bình đang cản đường té lộn mèo ~ nhanh chóng bỏ
đẩy, tiếp tục chen chen chúc chúc với đám Đại ca nhị ca tam ca, nhìn về phía Triển Chiêu ~ uống công một
phòng giam rộng lớn, ở mấy người còn dư

~“Triển Chiêu! Triển Chiêu, có phải đệ sắp sinh không!?”

Nói lời này không phải đại tẩu vội vã xem xét mà là Lô Phương ~~ Triển Chiêu chịu đựng một cơn đau ngắn
nguội trôi qua, vừa nghe câu hỏi này, nửa ngày không xoay lại ~ miễn cưỡng mở mắt ra nhìn mấy khuôn mặt
lúc ẩn lúc hiện ở đối diện, “Tôi không biết.”

“Đệ không biết!? Hài tử trên người đệ, đệ không biết ai biết a!?”

Lô Phương gấp nha ~ nếu xương thịt Ngũ đệ có gì sơ suất, làm sao còn tư cách làm ca ca!

“Tôi...” Tôi làm sao mà biết chứ!? Triển Chiêu không còn sức phản bác, tựa lên cột thở chậm hai cái ~ trong
lòng vừa vội vừa hoảng, nếu đại tẩu nói thật, thì phải làm sao bây giờ? Tại sao lại ngay nơi này, giờ phút
này chứ!? Một Triển Chiêu bình thường đối mặt với sinh tử cũng không hề hoảng hốt lần này thật cuống,
hơn nữa còn là cuống tới mức không ra được chút ý kiến nào!

Y theo bản năng nhìn bụng của mình một chút ~ không lẽ con phải ra ngoài sao? Nhưng bây giờ không
được a

~~Đầu óc tỉnh táo hơn một chút ~ mới bắt đầu nghĩ, mình bây giờ nên làm cái gì?

Không biết phải tìm cái gì mới giúp được mình ~ nhìn hai bên một chút, trong tầm mắt chỉ có vách tường
ẩm ướt, thảm cỏ lộn xộn ~ còn có người đối diện hô to gọi nhỏ

~~Bất quá, y vẫn thấy may vì lũ canh ngục đang ở ngoài xem náo nhiệt gì đó, không ai vào đây

~“Triển Chiêu, đệ nói nha!” Lô Phương nhìn thấy dáng vẻ Triển Chiêu giống như cái gì cũng không nghe thấy, lại càng nóng nảy hơn

~“Ông xã, ông xã!” Mẫn Tú Tú kéo ông, “Ông đừng vội! Để tôi tới!”

Nghe được thanh âm thanh thúy vội vàng của nữ nhân, Triển Chiêu vội quay đầu ~ đúng rồi, không phải Lô phu nhân là đại y sao? Huống gì bà cũng có kinh nghiệm, sao mình lại quên chứ ~ đừng sợ ~ phải ổn định

~“Lô phu nhân ~”

Lời vừa ra khỏi miệng ~ mới nghe thấy thanh âm của mình đã hư nhược không ra thể thống gì ~ bụng mặc dù không đau, nhưng nặng cả người ~ toàn thân đau nhức ~ đứng không vững nhưng tay không bắt chân không dời được ~ nếu có thể, té xuống đất cũng làm người ta thoải mái ~ bây giờ cũng là hi vọng xa vời.

“Triển Chiêu! Đệ nghe tẩu nói! Đệ bây giờ cảm giác thế nào đều nói hết cho tẩu ~”

Nghe được lời của Mẫn Tú Tú, Triển Chiêu gật đầu ~ vừa muốn mở miệng, sắc mặt lại trắng ngắt ~ một cơn đau đốn dần dần chuyển từ bụng ra khắp thân thể y, y theo thói quen cắn chặt răng, dùng kinh nghiệm chịu đựng kiếm thương nội thương để đối phó ~ bình thường bị thương là chuyện như cơm bữa, cũng luyện ra nhẫn nại ~ nhưng thứ đau đốn này tuy không phải đau thấu xương, lại làm người ta nóng nảy khó chịu

~“Có phải lại đau hay không?”

Triển Chiêu miễn cưỡng gật đầu

~“Đừng vội, loại đau đốn này rất bình thường.”

Mẫn Tú Tú vội vàng nói ~ thấy thân thể căng thẳng của Triển Chiêu từ từ bình tĩnh lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi tiếp, “Từ khi nào đệ cảm thấy đau như vậy?”

“... Lúc bị treo lên hình như có hơi đau... bắt quá đến lúc vào trong tù mới đau dữ dội ~” Triển Chiêu vừa nghĩ vừa nói đứt quãng ~ có chút thờ dốt

~“Ừ ~” Mẫn Tú Tú lẩm bẩm tính, “Từ chiều bắt đầu ~ đến bây giờ, thời gian không ngắn, thời gian cách mỗi cơn đau cũng không dài ~”

Thật không lẽ muốn sinh ở đây!? Ai ~ không phải muốn chết sao!?

“Tú tú, Tú Tú ~ sao rồi!?”

Lô Phương thấy vợ không nói tiếng nào ~ trên khuôn mặt kia lúc xanh lúc trắng ~ trong lòng cũng sốt ruột, quay đầu nhìn Triển Chiêu, “Ai da, hình như đệ ấy lại đau kìa!”

Mẫn Tú Tú vừa nhìn ~ không ổn! Hình như còn đau hơn khi nãy nữa, đây là chuyện gì!? Muốn sinh không lẽ không cho sinh? Làm sao ngăn cản được a!

“Triển Chiêu, đệ cứ thế này không phải cách ~ có vợ cũng không giúp được gì, đệ thử động thân, làm lỏng dây cột trên tay ra, tốt nhất có thể ngồi xuống đất ~”

Cơn đau lần này kéo dài thật lâu ~ Triển Chiêu chỉ cảm thấy sau eo đau đốn, nhất thời không biết đau ở đâu ~ không cần Mẫn Tú Tú nói, hai tay của y đã liều mạng nắm nắm kéo kéo ~ dây bị cọ xát đã sớm dần ra, tay cầm dây chống đỡ cơ thể trượt xuống ~ lại kéo xuống, mặc dù tay còn treo ngược giữa cột, nhưng cơ thể miễn cưỡng đã rơi xuống đất

~~Nhưng mà, có ngồi dưới đất đi nữa thì loại đau đốn mệt mỏi kia cũng không hề giảm bớt, mấy lần y thật không muốn cắn răng nhẫn nại đau đốn, nhưng tự ái mãnh liệt vẫn đánh thức từng tia lý trí ~ kiên trì thêm một chút, một chút là qua ~ y tự nói với mình như vậy

~Y cắn răng cố chống đỡ, không có thời gian chú ý xem mình thê thảm tới mức nào ~ bởi vì bị cột chặt ~ ống tay áo rơi xuống ~ lộ ra cổ tay bị dây mài trầy lõm đốm máu ~ sắc mặt trắng hệt giấy, tóc rối trên trán cũng bị mồ hôi dính lên mặt

~~Một đám người nhìn kinh hãi sợ run ~ mặc dù có lúc không phục ~ nhưng trước đó bọn họ đều chỉ nhìn qua bộ dáng ôn văn nhã nhĩ, trầm ổn tinh tế của Triển Chiêu ~ bất kể nóng giận cũng không mắng người, bị hiểu lầm cũng không nổi giận ~ chứ đừng nói gì tới lúc khổ sở

~Nhưng bây giờ, chỉ có thể dùng thê thảm để miêu tả

~~Mẫn Tú Tú gọi, “Đệ như vậy không được! Triển Chiêu! Người không được cứng, thả lỏng, thả lỏng! Đau nữa cũng không được chịu đựng, nghe chưa!”

Triển Chiêu khép nửa mắt, nhũn ra trên cột ~ trong lòng cười khổ, đầu nữa sao, mình còn đợi được tới lúc đau nữa sao!? Khí lực gì cũng không còn nữa rồi ~ nghĩ thì nghĩ thế, nhưng lúc đau đớn lần nữa ập tới, toàn thân y lập tức cương cứng, tựa hồ cả đầu ngón chân cũng không thể thả lỏng

~Cứng ngắt, thân thể theo bản năng co lại ~ muốn cắn răng

~“Triển Chiêu! Làm theo lời tẩu!” Mẫn Tú Tú rầm rầm vỗ cửa phòng giam, “Đưa sức nặng cơ thể dựa lên cột ~ tách chân ra! Hải tử đang đi xuống, đệ đừng chịu đựng, dùng sức theo nó! Dùng sức xuống bên dưới!”
==|||

Triển Chiêu lắc đầu, cổ đè nén cảm giác hôn mê ~ hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng cơ thể ~ không chịu được, xuống dưới sao... nhưng

~A a ~~ Chân chợt rụt lên, không được, không chịu nổi ~ trong đầu thả lỏng suy nghĩ, nhưng động tác theo bản năng không kèm được ~ bất quá đau qua mấy lần cũng nắm được thời điểm rồi, lần này kết thúc nhanh ~ yên rồi ~ phui

~“Tách chân ra có nghe không!” Mẫn Tú Tú cũng mặc kệ hình tượng ~ mấy đại lão gia bên mình cái gì cũng không giúp được, tự mình phải giúp Triển Chiêu! Ông trời phù hộ cho chúng tôi nhất định phải qua ải này a!!!

Lúc một cơn đau lại đánh tới, Triển Chiêu đã chuẩn bị tinh thần ~ y theo lời Mẫn Tú Tú, tận lực làm sợi giây lỏng ra chọn tư thế thoải mái hơn chút, tách hai chân ra ~ quả nhiên còn dễ chịu hơn chút xíu, kiểm chế lại ý niệm đối đầu với đau đớn, nhưng đau đớn vẫn khiến cơ thể phải na động trên mặt đất

~Chợt, từ hạ thân truyền tới cảm giác trơn trượt ~ nhìn xuống dưới, trên đất là một vũng nước nhỏ ~ không biết là nước chảy xuống từ lúc nào ~ có lẽ lúc bị đau không cảm giác được, bây giờ trên bắp đùi cùng khổ vẫn còn thủy dịch dính dính

~Đau đớn hãy còn kéo dài ~ không nghĩ được nhiều, nhưng một thứ cảm giác khác khiến y khó chịu lại ập tới, y cảm giác mình lúc này vô cùng muốn... muốn...!?

Không thể!!!

Lại không chịu được mà hét lên một tiếng ~ thân thể cũng giây dụa, muốn thoát khỏi đây, thoát khỏi đây ~ vạn nhất không kèm nổi, mà, mà ...

Triển Chiêu đang dần thích ứng với tiết tấu, đột nhiên lại khổ sở, Mẫn Tú Tú không biết y bị cái gì, “Triển Chiêu, đệ cố gắng đi! Có chuyện gì thì nói ra, tẩu giúp đệ!”

Đôi môi Triển Chiêu run run, mặt chợt đỏ bừng ~ kinh ngạc nhìn phía trước, không đáp ~ lòng y chợt cảm thấy đau khổ, muốn tôi nói làm sao!? Trước mặt nhiều người như vậy, làm sao mà nói!?

“Triển tiểu miêu! Người muốn làm gì người nói a!”

Mấy con chuột bắt đầu nhảy tung tưng ~ Từ Khánh đã sắp sửa dán đầu vô tường

~~Ngực Triển Chiêu lên xuống kịch liệt, chỉ chăm chăm nhìn không nói!

Đang lúc mấy người mắt to trừng mắt nhỏ, cửa phòng giam đột nhiên vang lên ~ hết hồn nhìn lại, cửa đã mở, vào trước là hai tên lâu la giữ cửa ~ bất quá là bị ném vô ~ nằm trên mặt đất như chó chết

~Mấy người nhanh chóng cẩn thận bước tới!

!?

Sau khi thấy rõ người vào, Lô Phương kích động tới mức một chương vỗ lên cửa tù, “Ngũ đệ!?”

Đi đầu là Bạch Ngọc Đường, đằng sau là Vương Triều Mã Hán Triệu Hồ ~ Trương Lão Thực núp ở giữa.

Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ ~ cuối cùng gặp được ca ca cùng chị dâu đã bị nhốt lâu ngày! Chưa kịp gọi tiếng “Đại ca”, mấy người đã vội vã đập cửa tù hươu hươu tay chỉ, “Mau nhanh lên — con trai đệ sắp sinh kìa!”

Giống như có sét đánh vào đầu, Bạch Ngọc Đường theo bản năng đi về phía trước ~ ba bước làm thành hai quẹo vào góc, lúc này mới thấy tình hình trong phòng đối diện ~ nhìn vào lại nổ thêm một tiếng!

Người trong tù hai tay bị trói trên cột, vết máu lổm đổm trên tay cùng sợi giây dính chùm với nhau ~ kéo hai cánh tay treo thẳng lên trên, người dựa theo cây cột ngã xuống đất, tóc dính cả vào mặt ~ cả người như thể mới với ra khỏi nước, dưới người y vẫn còn một vũng máu ~ tuy đang cố gắng há miệng thở dốc, ánh mắt cũng mở to, nhưng hình như không thấy mình

~~Lúc ở trên núi phát hiện Triển Chiêu bị trói trên cột, nóng giận xông lên ~ vốn nghĩ bất kể có bị phát hiện, giết cũng phải giết để xông vô, cũng may mới tới cửa thứ hai đã “nhặt” được Trương Lão Thực đang bỏ loạn sau tầng đá, biết có đường nhỏ lên núi, liền vội vàng phái Trương Long đi báo Bao đại nhân, mình dẫn bọn họ lên tới

~Thật không ngờ, lại nhìn thấy tình cảnh này!

Bạch Ngọc Đường trợn mắt chăm chăm nhìn, người trong tù yếu ớt phập phồng, vẫn chẳng nhìn qua

~“Triển đại ca!!!”

Mấy tiếng hô to kèm nước nở cuối cùng đã kéo Bạch Ngọc Đường giật mình tỉnh lại, gào to một tiếng ~ một kiếm chém đứt khóa tù xông vào ôm Triển Chiêu, “Mèo con!! Mèo con!!!”

Triển Chiêu thở phì phò ~ tay chân dường như không thể cử động cùng lúc, bị hán ôm vào trong lòng, mặt cũng chôn trong ngực Bạch Ngọc Đường ~ Tay Bạch Ngọc Đường còn run hơn cả người Triển Chiêu, giống như quên mất mình muốn làm gì, đột nhiên nâng tay áo lên xoa xoa khuôn mặt Triển Chiêu, “Là ta, là ta a! Mau tỉnh lại đi!!!”

Triển Chiêu giật giật, Bạch Ngọc Đường không nghe rõ y nói gì ~ giọng nhỏ quá ~ xung quanh lại ồn

~“Triển đại ca ~~” Sau lưng đều là tiếng nghẹn ngào của mấy cây cột

~Mấy tên đại hán còn đứng đực ra đó ~ Tương Bình chịu không nổi, “Mấy người các ngươi! Lão ngũ, đệ ngu a!? Còn không mau gỡ dây!? Mấy người kia cũng đừng ở không nữa, mau thả bọn ta ra a!”

Ba cây cột lúc này mới như sự tỉnh mộng, Bạch Ngọc Đường đã trước một bước động thủ chặt đứt dây ~ để tay Triển Chiêu xuống, nhẹ nhàng xoa xoa, cảm giác Triển Chiêu chậm rãi khôi phục, tay nắm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, kéo hán, “Ta... Ta...”

“Ồi ~~”

“Làm sao? Nói a mèo con!”

Bạch Ngọc Đường nâng người y dậy, cảm thấy ánh mắt ê ẩm ~ vội cúi đầu. Triển Chiêu dùng sức kéo đầu, đặt môi lên tai hán cử động, “Nhanh lên, nhanh lên một chút, ta muốn đi vệ sinh ~~”

“Hả!?”

Bạch Ngọc Đường cho là mình nghe không rõ ~ Mẫn Tú Tú đã chạy tới đây, “Đệ ấy nói gì!? Mới này hỏi kiểu gì cũng không nói! Tới, cho tẩu xem một chút xem!?”

“Y muốn đi vệ sinh!?”

Bạch Ngọc Đường thuận mồm nói ~ Triển Chiêu vùi trong ngực hán, cảm giác đau đớn hòa hợp với cảm giác ngứa ngáy không dừng đánh vào thần kinh y, đơn giản muốn y ngã quỵ!

“Ồ! Tẩu còn tưởng cái gì!” Mẫn Tú Tú thở phào nhẹ nhõm, “Triển Chiêu, đệ không cần ngứa ngáy ~ đây không phải là thật muốn đi ngoài, mà là do hài tử sắp chui ra!”

22. Chương 22

“Vây bây giờ làm sao đây đại tẩu! Tẩu mau nghĩ cách a! Chúng ta còn phải mau rời khỏi chỗ này nữa!”

Bạch Ngọc Đường lòng như lửa đốt ~ nhìn Triển Chiêu vì đau mà giấy dựa, mười ngón tay cũng bấu vào bắp vai hắn

~~“Thả đệ ấy ra, để tẩu xem trước xem có phải hài tử muốn ra hay không, chúng ta phải xem tình hình của đệ ấy rồi mới tính tiếp!”

Bạch Ngọc Đường vội đặt Triển Chiêu nằm ngang trên đất, Mẫn Tú Tú kéo ra đai lưng của Triển Chiêu, mau chóng muốn kéo quần y xuống ~ kéo không ra ~ tay Triển Chiêu theo bản năng đề lên hai bên eo không thả

~~“Khụ, khụ!” Lô Phương ho khan hai tiếng ~ ||| – –

Bạch Ngọc Đường nhìn đại ca sắc mặt mất mát tự nhiên, lại nhìn Triển Chiêu mặt mũi đỏ bừng, sau đó nhìn đại tẩu ngơ ngẩn, không thể làm gì hơn là cản trước mặt Triển Chiêu, “Đại tẩu, để đệ làm cho.”

Thấy Bạch Ngọc Đường lẹ tay lẹ chân tháo ra xiêm y của Triển Chiêu, đám người Lô Phương tự động đứng dạt sang bên ~ nhìn trời ~ liếc tứ lung tung chung quanh, lâu lâu không nhìn được mà quay đầu lại liếc một cái ~ rốt cuộc sinh hay không a, gấp chết người ta

~Bạch Ngọc Đường kéo quần Triển Chiêu ra ~ theo bản năng xoa xoa phần bụng tròn của y trước đã, kéo xuống thêm một chút nữa ~ tay Triển Chiêu đột nhiên siết chặt tay hắn ~ Bạch Ngọc Đường đỏ mặt, mắt đột nhiên không biết nhìn nơi nào ~ || – –

Mấy người vây ở bên chờ không thấy động tĩnh, Từ Khánh trước gọi, “Thế nào, có phải sinh hay không!?”

Bên kia mới ho khan một tiếng, lại nghe thanh âm khô khốc của Bạch Ngọc Đường, “Đại tẩu, cái này ~ nhìn chỗ nào của y?”

Mọi người té rập đất ~~ |||= =

Mẫn Tú Tú vội quay đầu lại nhìn, “Ai da, đệ sờ bụng làm gì? Nhìn bụng là tẩu đã nhìn từ khuya ~~ “ Cô lại không dám nói quá lộ liễu, “Đệ nhìn phía dưới một chút, phía dưới ~~ lại nói nam nhân với nữ sinh cũng không giống nhau, đại tẩu cũng chưa từng nhìn qua a.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, chợt nhớ ra, “Trương Lão Thực!”

Trương Lão Thực bị mọi người cả ở xa nhất đang nháo nhác dòm dòm, gãi đầu gãi tai, đột nhiên bị gọi tên liền ngốc hẳn

~“Khốn kiếp! Còn ngu ra cái gì a! Thuốc là người bỏ, sinh thế nào người không biết sao!?” Bạch Ngọc Đường giận ~ (đây là cái gọi “đốt nát + nhiệt tình = phá hoại” đó chú)

“Ta... Ta thật không biết ~” Trương Lão Thực gãi đầu ~ “Ta chỉ nấu được thuốc từ công thức tổ bối truyền xuống thôi ~ cho nên mới nấu ~ chứ sinh thế nào ta cũng chưa từng thấy quá ~”

“...”

||||||| |||= =

Trương Lão Thực cẩn thận dò lên trước, “Bằng không cho ta xem thử? Biết đâu đấy...”

“Cút!”

Tay còn chưa sờ tới y phục Triển Chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường đẩy sang bên ~ lại bị Vương Triều bên cạnh Bạch Ngọc Đường kéo một phát ~ Hàn Chương đằng sau đẩy một cái, Từ Khánh đá một cước ~ choáng váng rơi vào trong góc hai mắt đầy sao ~ = =

“Thôi bỏ đi, tới mức này rồi, Ngũ đệ, cứ làm theo lời đại tẩu! Đệ cởi quần đệ ấy ra xem một chút!”

Bạch Ngọc Đường nghe lời cúi đầu nhìn một cái ~ đổ mồ hôi, hình như nhìn thấy chỗ nào đó không nên nhìn ~ Tay Triển Chiêu bắt chặt cánh tay hắn, làm hắn cũng khản trương ~ ===

Mèo chết, lúc này rồi người còn thẹn thùng cái gì a!

Tâm vừa định, không để ý tới Triển Chiêu đang thêm sức bám lên tay mình ~ nâng hai chân y lên cẩn thận nhìn phía dưới ~ cái mông còn nhỏ hơn bụng y thật nhiều, chỉ một bàn tay đã bao lại được, giữa đùi có thứ gì ướt ướt trơn trơn, có dấu vết máu chảy ~ ngoài ra hình như không có gì. Bạch Ngọc Đường thầm giật mình trong lòng ~ đây, cái chỗ này, hài tử sẽ đi ra từ đây sao? Lỡ đâu ~ vạn nhất ~ sắc mặt hắn trắng bệch, lắc đầu, không không đâu!

“Đại tẩu, hình như không có gì ~ chỉ chảy chút máu ~”

“Đệ đừng chỉ nhìn thôi, lấy tay thăm dò chút, xem bên trong thế nào ~ nếu thật là chảy nước ối thôi ~ thì chúng ta còn thời gian ra ngoài!”

Bạch Ngọc Đường nhắm mắt đẩy ra hai chân Triển Chiêu ~ theo bản năng nhìn Triển Chiêu một cái, khuôn mặt tái nhợt của Triển Chiêu chợt đỏ bừng, nhanh chóng nhắm mắt lại ~ hai chân cứng ngắc kẹp chặt!

Bạch Ngọc Đường không biết làm sao đành ghé vào tai y nhẹ nhàng nói, “Triển Chiêu, người thả lỏng chút, nhìn xiu thôi là được rồi!”

Triển Chiêu nhắm mắt lại không nói, bởi vì đau mà chân mày nhăn lại ~ lông mày rậm dài không ngừng lay động

~Bạch Ngọc Đường vội cầm khăn lau lau giữa đùi Triển Chiêu cùng hai bờ mông ~ cẩn thận lấy đầu ngón tay xoay tròn dò vào trong tiểu huyết trơn trượt, Triển Chiêu vì một cơn đau nhức làm run rẩy cả người ~ thành ra không quá hợp tác ~ thân thể co quắp lên

~~“Y lại đau nữa, làm sao đây đại tẩu!?”

“Lúc đệ ấy đau thì đệ dừng lại, không đau thì tiếp ~~”

Bạch Ngọc Đường đáp ứng, vội tới mức đầu đầy mồ hôi, không dám vào cũng không dám rút ra ~ thật lâu, hắn cảm thấy cơ thể căng cứng của Triển Chiêu bắt đầu thả lỏng ra, thấy biểu lộ cũng hòa hoãn ~ biết đau đến quá rồi, ngón tay mới bắt đầu hoạt động, hắn cảm giác được nhục bích bên trong theo đầu ngón tay của hắn dần tách ra ~ khép mở như hoan nghênh hắn tới

~Không biết vì sao mặt Bạch Ngọc Đường nóng ran, len lén nhìn Triển Chiêu ~ trán Triển Chiêu toàn là mồ hôi, híp mắt há miệng thở hổn hển ~ cuống quýt thu hồi nhãn thân, đầu ngón tay vừa lục lọi vừa nghe lệnh đại tẩu ~~ “Đại tẩu, vào chừng bao nhiêu a?”

“Trước dùng hai đầu ngón tay ~ cho vào hết thăm dò một chút, xem có sờ tới cái gì không?”

Bạch Ngọc Đường vội vàng rút ngón tay ra, dùng khăn lau một cái, lại dùng ngón trỏ với ngón giữa dán miệng huyết từ từ cho vào ~ Triển Chiêu rên một tiếng, eo có rút lên ~ Bạch Ngọc Đường dùng một tay khác giữ lấy khớp y, đầu ngón tay bên trong cơ thể xoay một vòng ~ trừ cảm giác thịt mềm, dường như không có gì cả

~~“Đại tẩu, không có gì ~~”

“Vậy tốt! Bất quá chúng ta phải nhanh lên ~ hài tử sẽ không chờ được bao lâu!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng rút tay ra ~ một tia máu theo sát ngón tay hắn chảy ra ngoài ~ sau khi ngón tay rút ra, mặt huyết kia dường như lớn hơn nhiều, theo hơi thở dồn dập của Triển Chiêu, tiểu huyết cũng khép mở giống như hô hấp, tạo thành một lỗ nhỏ giống như cái miệng

~~Bạch Ngọc Đường chợt lóe linh quang ~ giống như hiểu cái gì ~ không lẽ, tiểu hài tử muốn ra từ đây sao!?

Độ thực tế của suy nghĩ này khiến Bạch Ngọc Đường muốn nhất

~“Nguy rồi! Chúng ta bị phát hiện, bọn chúng đang chạy tới đây!” Triệu Hổ đứng giữ cửa chạy vào kêu

~Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu dậy, “Đi! Chúng ta xông ra!”

Trong bụng đau đến kinh thiên động địa, Triển Chiêu vừa đứng dậy hai mắt đã hóa đen ~ y cắn răng đứng lên ổn định cơ thể ~ muốn đẩy ra Bạch Ngọc Đường, “Ta còn đi được!”

Đang lúc cấp bách như vậy, mình sao có thể giống như phế vật để mọi người vây quanh

~“Được rồi, Triển tiểu miêu! Người đừng cậy mạnh nữa, chúng ta đều không cười người!”

Người gào lên trước nhất là Từ Khánh

~Bạch Ngọc Đường đã sớm kéo Triển Chiêu, phóng ra bên ngoài

~Ra khỏi cửa tù, liền thấy một đám người hò hét xông qua đây, “Bạch Ngọc Đường ở đây! Bắt hắn!”

“Người đâu, bên kia a!”

Lũ sơn tặc ồ ồ kéo tới, vung binh khí xông lên ~ Tần lão nhị từ xa đã trông thấy đám Bạch Ngọc Đường, hận đến cắn răng ~ tiểu tử này ~ lại có thể lao lên núi, còn đem đám Triển Chiêu cứu ra! Lão tử hôm nay không nghiền nát người thành tro không được!

Bạch Ngọc Đường thấy tình hình không ổn, thuận tay móc ra pháo liên lạc trong ngực từ trên tảng đá ném lên trời. “Bụp” một tiếng, trên trời giữa sườn núi xuất hiện một con chuột bông thật to

“Ta đã nói với Trương Long, chỉ cần Bao đại nhân tới, thấy tín hiệu liền phái người lên tiếp ứng!”

Mọi người cũng hăng hái ~ Vương Triều Mã Hán Triều hổ ở trước mở đường ~ Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu chạy vội vàng trên sơn đạo gấp ghe ~ Lô Phương Mẫn Tú Tú theo sát sau lưng Bạch Ngọc Đường không rời ~ chỉ sợ vạn nhất làm Triển Chiêu bị thương, có chuyện gì không tốt ~ ba con chuột khác ở sau cùng bọc hậu

~Chọn nơi địch ít ~ cố gắng tránh né ~ đoàn người liều mạng chạy về chân núi!

Nhưng sơn trại cũng chẳng phải ở không, một khi phát hiện ra người liền xông lên, cây người đông thể mạnh không hề sợ hãi lao tới chém giết

~Rất nhanh ~ Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy tận lực

~Nhóm đại ca đối bụng lâu rồi, không đủ sức ~ miễn cưỡng có thể tự vệ ~ sức chiến đấu của mình mạnh nhất còn mang người, dựa vào ba người Vương Triều đang trước chiến đấu, rõ ràng chẳng được bao xa ~ đáng chết! Bao đại nhân bọn họ có tới chân núi chưa!?

Hắn cảm nhận được Triển Chiêu lại giãy giụa mãnh liệt ~ trong lòng càng nóng hơn, đừng sinh liên bây giờ đó! Ông trời, Bạch Ngọc Đường ta trước giờ không xin người, người giúp một lần đi!!!

Mắt thấy đại tẩu đang sau bị một chưởng của sơn tặc đánh ngã lên mặt đất, Lô Phương bị hai người cuốn lấy gấp gáp chỉ có thể giương mắt nhìn ~ Bạch Ngọc Đường đặt Triển Chiêu xuống đất, hét lớn một tiếng tuốt kiếm phóng qua ~ nửa bên đầu tên nọ bay mất ~ tức khắc lại có thêm mấy kẻ lao lên ~ Bạch Ngọc Đường không cách nào phân thân ra, thấy có kẻ chém tới Triển Chiêu đang nửa nằm trên đất ~ gấp tới mức đỏ mắt

~“Triển Chiêu!!!”

Triển Chiêu cố sức giương thân thể, chặn lại cổ tay chém xuống của gã ~ chớp mắt đoạt lại đao, phất về một cái, người kia “Phịch” một tiếng chết ngắc ~ y lão đảo đứng lên, một tay dùng đao chống đất, một tay áp lên phần bụng nặng nề, dựa lên thân cây ~ đau đớn kịch liệt làm y không nhìn rõ thứ trước mắt, ma sát đau đớn trên cây kích thích y giữ vững thanh tỉnh tạm thời

~~Bạch Ngọc Đường điên cuồng bay tới bên cạnh y, ngăn cản mấy thanh đại đao ~ một kiếm đâm về mấy tên lâu la nhào tới ~ hướng ra sau cây quất, “Người ở cạnh trông y cho ta!”

Trương Lão Thực lộ hơn nửa người ra khỏi cây, rúc đầu chui ra, lúc này mới thấy người dựa trước cây là Triển Chiêu, cuống quýt chạy tới bên cạnh vịn y, dùng tay áo xoa xoa đôi mắt đầy mồ hôi của Triển Chiêu, đau lòng, “Triển đại nhân, Triển đại nhân người tỉnh ~~”

Ánh mắt Triển Chiêu mở lớn, đột nhiên đẩy gã ra, cánh tay đảo qua đánh một cú mạnh lên sơn tặc ~ rồi tự y cũng quỵ xuống ~ sơn tặc nhanh chóng quay lại nhào lên, Triển Chiêu rút một gốc cây nhỏ đập rầm rầm lên người sơn tặc, người kia nhảy tung tung một hồi cuối cùng bị đánh hôn mê!

“Mau! Mau! Triển đại nhân không ổn rồi! 555”

Trương Lão Thực ôm Triển Chiêu ngã khụy trên đất hô lớn

~“Mẹ nó, người nói bậy bạ cái gì?!”

Bạch Ngọc Đường kỳ nhất những lời như thế ~ nhưng lại bị tiếng hô của gã làm run sợ ~~ trên đùi trúng một dao, nhất thời chảy máu không ngừng ~ giải quyết tay sai trước mắt, thở hồng hộc chạy tới ~ đỡ Triển Chiêu dậy, dùng sức bấm lên nhân trung của y một cái, “Triển Chiêu! Người cố lên! Người cố lên cho ta!”

Triển Chiêu mở mắt ~ lắc đầu, cố sức nhìn thấy trong mắt Bạch Ngọc Đường toát ra một vẻ bi ai ~ ta cố lắm rồi, nhưng... bây giờ không chịu nổi, ta không ~ không thể chịu nổi

~Ngón tay không nhúc nhích nổi, ngoại trừ một sự đau đớn trên bụng, cái gì cũng không cảm giác được

~Ý thức của y dường như tan rã hết, nằm trong khủy tay Bạch Ngọc Đường, trên đầu giống như chỉ toàn mây bay ~ mềm mại lững lờ phiêu động trên trời ~ mềm người té lên người Bạch Ngọc Đường ~ ánh mắt từ từ nhắm lại

~~“Không cho phép ngủ, không cho phép ngủ! Có nghe không!”

Có người liều mạng lắc y ~ âm thanh bên tai đánh vào hôn mê của y, có thứ gì nóng nóng rơi xuống trên mặt ~ làm tim của y cũng đau ~ là gì vậy? Là người sao? Là người... đang khóc sao...

Ý chí Triển Chiêu chật vật chống cự một mảnh bóng tối ~ cố gắng muốn mở mắt ra

~~“Ngủ đi! Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi, đi ngủ thôi... y vẫn còn động...”

Lô Phương kéo kéo Bạch Ngọc Đường sắp mất khống chế ~ Mẫn Tú Tú vội vàng tra mạch của Triển Chiêu

~~Vương Triều từ xa vừa đánh vừa kêu, “Triển đại ca, viện binh chúng ta tới rồi, huynh cố lên!”

Chân túi truyền tới tiếng reo hò của quan binh ~ từng trận mưa tên rơi xuống, sơn tặc ngã xuống không ít ~ đã có mấy đội quan binh nhô ra từ sườn núi, nhất thời đao quang kiếm ảnh, kêu hét không ngừng

~~Trương Long cũng chạm mặt với mấy người Vương Triều đều chạy tới bên Triển Chiêu, cả kinh thất sắc, “Triển đại ca...”

Kể cùng Trương Long tới đây một tiếng quát lên, “Phụng mệnh hoàng thượng, nghênh đón Triển hộ vệ xuống núi!”

Là thân tín đang mai phục dưới chân núi của Triệu Trinh!

Bạch Ngọc Đường không để ý tới gã, lật chưởng để lên lưng Triển Chiêu, phát nội lực thuận hơn cho y ~ Mẫn Tú Tú lấy thuốc trên người đưa vào miệng Triển Chiêu, điểm một cái ngay cổ họng y để y nuốt xuống

~~“Nè, Bạch Ngọc Đường, nếu người không dám tuân thánh mệnh! Bạch...!”

Bạch Ngọc Đường ẵm lấy Triển Chiêu đi xuống núi, không ai thèm để ý tới gã, gã giận dữ quay đầu lại hướng dẫn cho quan binh, “Mau! Quét sạch chiến trường cho ta! Một tên cũng không được bỏ sót!”

“Hoàng thượng, Triển hộ vệ nhiều lần trải qua sinh tử, cát nhân thiên tương, không sợ!”

Bao Chửng lo lắng nhìn lên núi, lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi ~ hết lần này tới lần khác còn phải trấn an Hoàng thượng so với mình còn gấp hơn, Triệu Trinh đi qua đi lại giậm chân, lại còn muốn cùng lên núi

~“Đại nhân, tới!”

Ánh mắt Công Tôn tiên sinh sáng lên ~ xách theo hòm thuốc ra nghênh đón

~~Bạch Ngọc Đường toàn thân đều là máu, bế Triển Chiêu vội vã xuống, “Mau! Mau tìm chỗ! Càng gần càng tốt!”

“Triển hộ vệ!”

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu trắng mặt suy yếu thở dốc, muốn đưa tay ~ lại quay người cúi kính kêu lên, “Người đâu! Phủ nha gần nhất ở đâu! Mở đường trước! Để người nhanh chóng chuẩn bị chỗ!!!”

“Rõ!”

Mấy người khoái mã thêm roi phóng đi!

“Hoàng thượng, xin mời ~~”

Nhóm Bao Chửng để Triệu Trinh lên kiệu, chuẩn bị khởi hành ~ Triệu Trinh nhắc màn kiệu, ra lệnh nói, “Để Triển hộ vệ cùng lên đây đi.”

“Không được đâu Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng ~ thế này không ổn đâu.”

Thân tín cùng Bao Chửng đều phản đối ~ Bao Chửng ngoài miệng nói ~ trong lòng lại nghĩ ~ tốt nhất là như vậy! Nhìn bộ dáng của Triển hộ vệ, sợ rằng không thể chịu lắc lư quá lâu!

“Đừng chậm trễ nữa! Trẫm đã bảo không sao các người dài dòng cái gì!”

Bạch Ngọc Đường nhìn tay Triệu Trinh đưa tới ~ xoay người cẩn thận thả Triển Chiêu vào trong đệm mềm hoàng kim bên trong kiệu, Triệu Trinh nhận lấy Triển Chiêu, đỡ y nằm lên gối đầu ~ đang tính để xuống màn kiệu lại giật mình ~ Bạch Ngọc Đường cũng nhảy lên xe ngựa

~“Ta tới đánh xe! Ta sợ chúng chạy nhanh không ổn định, làm Hoàng thượng giật mình!”

Triệu Trinh đang muốn nổi giận, tiếng thở dốc của Triển Chiêu ở bên tai lại càng dồn dập ~ vội vàng đem tinh lực đặt lên người Triển Chiêu, không nhận được muốn đỡ Triển Chiêu lên vai ~ trong lòng tuy hận không được ôm vào trong lòng, nhất thời tim đập thành thịch, lại cảm thấy như thế là thừa dịp người gặp nguy, có hơi mất thể diện hoàng gia ~~ ==

Cuối cùng không chống lại được giấy giũa trong lòng, tay lặng lẽ đặt lên vai Triển Chiêu

~~Chỉ tiếc ~ Triển Chiêu mở mắt

~Tay lại lúi về ~ bày ra dáng vẻ ngồi thẳng thớm

~~“Hoàng thượng, thần Triển Chiêu...”

“Được rồi, người không cần nói nhiều. Trước nghỉ ngơi ~~”

Triển Chiêu cố gắng chống đỡ thân thể, cách xa Triệu Trinh một chút ~ thậm chí còn cố gắng nâng lên thân thể đang nằm trên nệm mềm, ngoan cường ngồi dậy ~ Nhìn thế nào cũng vô cùng kính cẩn, mới này còn nằm trong ngực Bạch Ngọc Đường!

Triệu Trinh trong lòng giận ~ nụ cười trên mặt cũng có hơi cứng nhắc

~Sắc mặt Triển Chiêu không ổn, tay dùng sức siết long đẳng bên mình ~ cả người phát run ~ mồ hôi nhỏ xuống, nhìn qua giống như đau đến bất tỉnh

~Làm sao bây giờ? Phải đi đỡ y? Phải ôm lấy y?

Triệu Trinh ở bên trong kiệu khổ sở đối đầu, mãi không xong ~ nhìn Triển Chiêu khổ sở run lên, hần rớt cuộc nhìn không được lặng lẽ xích qua, “Triển hộ vệ ~~”

Xxxxxxxxxxxxx

23. Chương 23

Tóc Triển Chiêu bị mồ hôi ướt thành một đoàn, ánh mắt mơ hồ ~ đau đớn càng lúc càng nhiều hơn, đến bây giờ gần như không còn khoảng cách, mỗi khi mơ màng buồn ngủ cũng không ngủ được ~ ý thức của y căn bản là không có, chung quanh cái gì cũng không cảm nhận được, đều mơ mơ màng màng ~ nơi nào cũng không rõ, người nào ở bên cạnh cũng không buồn nghĩ ~ dùng tay gắt gao nắm vật áo, thiếu chút nữa rên rỉ ra ngoài

~Triệu Trinh ôm y đổi tư thế cho y thoải mái một chút, xoa xoa sau lưng y trấn an, thử dò xét kêu, “Triển hộ vệ, Triển hộ vệ?”

Triển Chiêu mờ mịt không rõ ~ Triệu Trinh thở phào nhẹ nhõm, lấy khăn tay ra xoa xoa khuôn mặt đầy mồ hôi của Triển Chiêu, “Triển Chiêu ~ con mèo nhỏ của Trẫm ~” Hắn lẩm bẩm, đưa tay ra xoa cái bụng nhô lên của Triển Chiêu, “Nhỏ hơn các phi tử của trẫm nhiều ~ mới có một chút như vậy” Hắn nhớ lại những viên cầu thật to kia ~ mình đều sờ qua cả rồi, đáng tiếc ~ không có long tử ~ đều toàn là nữ tử ~ không biết trong bụng y là gì? Nhưng ... đứa bé này là của Bạch Ngọc Đường sao!?

Hắn lắc Triển Chiêu một cái, “Hài tử... là của Bạch Ngọc Đường ư?”

Ý thức của Triển Chiêu đang đối đầu cùng đau đớn và sợ hãi cơ bản không thể trao đổi với ngoại giới ~ đang hoảng hốt có thanh âm lẩm bẩm bên tai y, y phiền loạn lắc đầu muốn tránh né ~ ở dưới thật đau, có gì đó đang chui xuống ~ thân thể như muốn tê liệt

~Triệu Trinh cao hứng, hỏi tiếp, “Không phải? Hay là chưa biết ~~ Trẫm hiểu.” Hắn muốn lừa người đối mình, có lẽ không biết đi. Thể thiệp nhẹ nhàng đặt chân Triển Chiêu nằm ngang, cả nệm mềm sau lưng mình cũng cầm lấy cho y dựa ~ trong đầu suy nghĩ những chuyện khác, nghe nói tên kia gọi, cái gì, Trương Lão Thực, trẫm phải đi hỏi gã một chút ~ xem tư chất thân thể Triển hộ vệ có được hay không, sau này còn có thể sinh mấy?

Đang nghĩ tới chỗ kích động ~ xe ngựa đang vững vàng chạy tới đột nhiên dừng, Bạch Ngọc Đường vén rèm chui vào ~ Thấy Triệu Trinh cứ nhiên ôm người Triển Chiêu ~ sắc mặt của hắn không tốt ~ một thanh kéo qua cánh tay Triển Chiêu, “Mèo con, lại đây!” (Về với trượng phu nè!!!)

Giọng của hắn rất lớn, Triển Chiêu đang trong cơn đau nhức lại nghe thấy, đôi tay đã cứng ngắc theo động tác của Bạch Ngọc Đường ~ khoác lên cổ hắn, Bạch Ngọc Đường bế y xuống xe

~~Triệu Trinh có hơi bất đắc dĩ, những vấn đề mau mau rời khỏi kiệu, tiểu huyện nha vì hắn tới đây đã vội thành một đoàn ~ khắp nơi đều toàn là binh sĩ đi đi tới tới

~~“Tìm căn phòng sạch sẽ! Mau đưa trẫm đi!”

Thấy hoàng thượng vội vàng xuống kiệu ~ biết chuyện rất khẩn cấp ~ Huyện lệnh đang bò lổm ngổm trên đất nhanh chóng bỏ dậy, lon ton chạy trước dẫn đường ~ vừa chạy vừa cong eo chỉ đường cho Hoàng thượng

~~Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vào cửa, Công Tôn tiên sinh xách hòm thuốc đuổi theo ~ Lô Phương cùng Mẫn Tú Tú, tam thử khác cũng vệt thủ vệ ra mà vào ~ Bao Chứng phân phó xong chuyện ở ngoài, cũng mang theo bốn cột trụ vội bồng dít vào nội đường

~~Từ xa đã nghe thấy tiếng la của Mẫn Tú Tú ~ “Khăn sạch, nước nóng! Nhanh lên!”

Bao Chứng nhìn vào, thấy trong cửa bận rộn một đoàn, Bạch Ngọc Đường ngồi ở mép giường, Triển Chiêu nằm tựa lên người hắn, Công Tôn tiên sinh cùng Lô đại tẩu đang loạn chuyển xung quanh Triển Chiêu ~~ vội vã ngăn lại bốn cây cột đang muốn vào trong, “Đừng vào làm loạn, ra cửa canh chừng.”

“Rõ ~”

Bao Chứng nhìn bọn họ có vẻ không cam lòng ~ thở dài ~ ghé đầu nhìn, Triệu Trinh cứ nhiên cũng ở trong đấy!/? = =

Lô đại tẩu gào một hơi, Triệu Trinh đứng ở cuối giường liền gọi với theo, “Mau, mau!” Người bên ngoài chờ phục vụ cũng hò hét chạy loạn tìm đồ ~ Bao Chứng nhìn Huyện lệnh kia đầu đầy mồ hôi nhỏ xuống cổ ~ sắc mặt đó cũng không kém Triển Chiêu là mấy đâu

~~Đưa mắt nhìn tình hình bên trong phòng, Bạch Ngọc Đường bên kia kéo kéo bình phong chặn lại mép giường ~ cách ly chặt chẽ với bên ngoài ~ Công Tôn vội vàng vừa ngẩng lên, thấy Triệu Trinh lo lắng, vội hướng ra ngoài phòng nháy mắt ra dấu

~Bao Chứng lặng lẽ vào cửa, “Hoàng thượng, ngài nên ra ngoài chờ đi. Đường đường một thiên tử hoàng triều, sao có thể khuất tôn ở lại nơi sinh đẻ!”

Triệu Trinh đặt mông ngồi lên băng nghe, liếc mắt nhìn vào bình phong, “Không sao hết.” Bao Chứng thấy hần nói không đầu không đuôi, không biết làm gì hơn là ngồi cùng ~ người hầu bên cạnh cung kính quạt cho Triệu Trinh

~~Ngoài cửa phòng lại thêm một người lão đảo bước vào, “Tôn nhi của ta ~ sao rồi ~”

Giang Trữ vừa vào cửa hơi ngẩn ra, hướng Hoàng thượng cùng Bao Chứng thi lễ liền quay vào trong bình phong

~~“Mẹ ~~” Bạch Ngọc Đường ngồi ở mép giường, tay bị Triễn Chiêu siết chặt ~ gấp rút tới hai mắt bốc lửa

~~Đại tẩu ở bên cạnh hạ thủ, lấy khăn lông lau tay ~~ cởi bỏ quần của Triễn Chiêu, trên người chỉ đắp một miếng chăn mỏng ~ Công Tôn Sách kiểm tra phía dưới của y ~ ||||- -

“Tiên sinh, Triễn Chiêu y sao rồi?”

Công Tôn lắc đầu, thở dài

~~Bạch Ngọc Đường với Giang Trữ cũng sốt ruột, “Ai, ngài lắc đầu là ý gì!?”

“Sinh không tốt ~ hài tử vẫn chưa chui xuống, Triễn hộ vệ lại không chút khí lực nào ~ lại nói tình hình bây giờ đặc biệt, tôi cũng không chắc. Ai!”

“Ngài đừng ai nữa! Triễn Chiêu bây giờ đều dựa vào ngài đó!” Bạch Ngọc Đường ngồi bật dậy.

Giang Trữ nhìn khuôn mặt trắng bệch vì đau của Triễn Chiêu, đặt quả trứng xuống, “Triễn Chiêu, con làm theo lời lão bà ta ~ chúng ta thử lại lần nữa!” Cách nói của bà cũng vội như tính tình Bạch Ngọc Đường ~ nhưng lại có sức mạnh khiến người ta tin theo ~ Triễn Chiêu cắn môi gập đầu, dưới lực nâng đỡ của Bạch Ngọc Đường nâng người dậy

~~“Oa nhi, con lấy khăn long nhét vào miệng nó!” Triễn Chiêu hít sâu một hơi, Bạch Ngọc Đường nhét khăn vào miệng cho y cắn

~~“Tốt! Tách chân ra! Trên người không cần động, mông nhấc lên ~~ dùng sức a! Dùng sức xuống dưới!”

“Quá ngắn! Thêm một hơi nữa ~ sức dài ra, đừng lỏng khí ~!!!”

Triễn Chiêu đấu tranh dùng hết sức lực có được, xương tay siết tới trắng bệch, vì dùng sức khiến cả người run rẩy, cố gắng cử động trên giường ~ Bạch Ngọc Đường vội ngăn y lại, ở bên tai y cổ vũ, “Thêm sức đi Mèo con!”

“Được rồi, lúc không đau thì vội lấy hơi nghỉ một chút ~ đừng động! Chờ khi nào thấy đau thì dùng hết sức toàn thân! Nghe được không? Con chịu tội lâu như vậy chỉ chờ lúc này thôi, kiểu gì cũng phải qua!”

Giang Trữ chỉ huy ~ lặng lẽ hỏi, “Tiên sinh, đầu đứa bé ra sao?”

Công Tôn hạ giọng nói, “Dùng đầu ngón tay có thể nhìn thấy tóc, nhưng không thấy động ~ xương hông nam tử hẹp, lại không có sinh đạo bình thường, làm sao có thể sinh được. Cũng may nhờ chưa đủ tháng, nhìn so với hài tử bình thường, có thể sẽ còn cơ hội ~~”

“Ừ!” Giang Trữ khổ sở đưa mắt nhìn Triễn Chiêu, “Lại đau sao! Triễn Chiêu mau dùng sức! Dùng một hơi đừng nghỉ, tốt! Chính là như thế! Thở ra một hơi nữa!”

Triễn Chiêu nín tới mức đỏ bừng mặt mũi, tay Bạch Ngọc Đường nắm lấy run rẩy không ngừng ~ chỗ nào còn sức chứ, hô hấp để bảo toàn sức lực không đầu lại được đau đớn ~ ngã phịch xuống giường, trong đôi mắt chỉ có tức giận

~Bạch Ngọc Đường bị dọa sợ, “Triễn Chiêu! Người tỉnh tỉnh ~ đừng như vậy ~”

Mấy người dấn lên, gọi hồi lâu, Triển Chiêu mới hơi tỉnh lại mở mắt, khẩn cầu nhìn Công Tôn, “Không được ~~ không có chỗ ra ~ tiên sinh, ngài... ngài dùng dao, dùng dao từ trên bụng...”

Ánh mắt Công Tôn cũng đỏ, lắc đầu ~ dao nhỏ đặt trên bàn, đuốc cũng chuẩn bị xong xuôi rồi, đây cũng chỉ là tính toán vạn nhất, nhưng nếu phải mổ bụng, sẽ lấy tính mạng của y!

Triển Chiêu trợn to mắt nhìn ông, nước mắt từ khóe chảy xuống, “Tiên sinh ~ đừng nghĩ nữa ~ nhanh lên ~ bằng không tôi sẽ không chịu nổi ~~”

Bạch Ngọc Đường phát ngốc nửa ngày mới hiểu được ý của y ~ lui ra sau một bước, có chút mờ mịt ~ Giang Trữ đỡ tay của hắn, hắn mới đứng vững bước chân ~ đại tẩu đã sớm khóc, bước tới hạ giọng nói, “Hài tử đã tới nơi, chỉ là cứ ở đó không ra được ~ nếu trễ, chỉ sợ giữ không được! Nhưng bây giờ mổ bụng, e cả Triển Chiêu cũng không chống đỡ được đâu ~”

Cô chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã hống lên, “Ta không cần! Hài tử ta không cần!!!” Hắn lắc lắc đại tẩu, sau đó nủ lấy Công Tôn, chỉ Triển Chiêu, “Nhanh lên!! Mau cứu y! Nhanh cứu y a!!!”

Chát!

Mặt hắn bị một cái tát vang dội!

Giang Trữ phần nộ quát, “Con nói bậy gì thế!? Không cần? Con nói không cần là không cần được chắc!? Hài tử sớm muộn gì cũng sẽ ra, không ra là một thầy hai mệnh, Triển Chiêu cũng không giữ được!”

Bạch Ngọc Đường lạnh cả tay chân ~~ khóc không ra nước mắt

~~“Oa nhi, con bình tĩnh một chút! Bây giờ còn chưa tới mức đó!” Giang Trữ an ủi hắn, tâm lại càng lúc càng nặng nề

~Trong phòng một mảnh trầm lặng

~Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu ~ muốn mở miệng ~ có gì đó theo gò má chảy xuống, nhỏ lên mặt Triển Chiêu, lên cổ, nóng nóng ~ Ngực Triển Chiêu phập phồng, tiếng la diên quồng của Bạch Ngọc Đường lần lượt vang vào trong lòng y ~ đem mặt chôn vào ngực hắn, tâm Bạch Ngọc Đường cũng nhay loạn theo y ~ tâm như đánh trống

~Triệu Trinh với Bao Chửng ngoài bình phong cũng ngây dại, lúc phản ứng kịp cũng muốn vào trong

~Đột nhiên nghe giọng nói yếu ớt của Triển Chiêu, “Cho, cho tôi ít đồ ăn ~”

Bạch Ngọc Đường kinh ngạc nhìn Triển Chiêu đột nhiên có sức lực, dùng tay áo lau mặt, “Người ~ người muốn ăn!?”

Triệu Trinh đã chạy tới cửa, “Mau lấy đồ ăn! Nhanh! Có gì lấy đó!”

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã loạn một bầy ~ không tới mấy giây các loại đồ ăn đã bày đầy bên trong

~Bạch Ngọc Đường cầm lấy mấy miếng điểm tâm, đỡ cổ Triển Chiêu cho y ăn ~ Triển Chiêu dùng tay của hắn, tranh thủ lúc không đau liều mạng nuốt vào bụng ~ mặc dù hương vị căn bản là nhạt nhẽo, nhưng y vẫn cố gắng bách mình cố gắng nuốt xuống

~~“Nuốt chậm một chút, đừng nghẹn.”

Giang Trữ thấy y đột ngột có chút tinh thần, mừng rỡ mang nước tới ~ Bạch Ngọc Đường nhận nước dứt vào trong miệng Triển Chiêu, phân nửa chảy ra ngoài khóe miệng ~ Bạch Ngọc Đường vừa luống cuống lau vừa tiếp tục dứt y uống

~~“Bắt đầu ~ a, đầu ~~”

Triển Chiêu đẩy tay hắn ra, hai tay nắm lấy chân dưới người, thân thể dính sát giường, chỉ giơ cái mông lên ~ y há to miệng, liều mạng hít thở, nín!”

Bạch Ngọc Đường thấy hàm răng y ngửa lên cũng cắn chặt, gân xanh trên cổ nổi lên, môi cũng bị cắn rách ~ thậm chí có thể nghe thấy tiếng rên rĩ không thể nén lại của y ~ Nhớ tới Triển Chiêu trước kia bị thương nặng hơn cũng không thấy y la hét, đều chịu đựng qua ~ bây giờ lại không nhịn được, hắn thật đau lòng!

Hận không thể cho y hết sức lực của mình, chứ không phải như lúc này, chỉ có thể trơ mắt nhìn y liều mạng giãy!

Một hơi vừa hết, Triển Chiêu lại hít vào một hơi ngắn ~ giống như cá muốn nhảy ra khỏi nước ~ một hồi chìm xuống ~ một hồi ngoi lên

~Ta không cần hài tử! Ta không cần hài tử! Ta không cần hài tử! Mau cứu y! Mau cứu y! Mau cứu y!

Trong đầu chỉ còn lại tiếng la hét của Bạch Ngọc Đường ~ Triển Chiêu cảm giác bản thân giống như cái trống rỗng, sắp rách ra rồi, cả người ra sức theo kinh nghiệm mới có ~ dùng hết sức lực cả đời!!!

Y nhắm mắt lại, một hơi cắn chặt răng ~ Ta sẽ! Cho hài tử ra ngoài!!!

“Tốt quá! Đúng là vậy đó! Lại dùng sức!” Thanh âm của Giang Trữ bay tới

~“Thấy đầu rồi, sắp ra!!!” Đại tẩu cũng quát lên

~“Lô phu nhân, mau giúp một tay ~ tôi giữ được cổ hài tử rồi ~”

!!!

Tay Bạch Ngọc Đường vô thức xoa mặt Triển Chiêu ~ mắt chặt chẽ đất lên mặt mũi vụn vụn của Triển Chiêu ~ tim đập thình thịch không kiểm soát được muốn văng ra khỏi lồng ngực ~ “Mèo con, chịu đựng! Được rồi, sắp được rồi!”

Triển Chiêu không đáp, gò má vẫn phồng lên ~ nín tới mức sắp tím cả ~ |

Cuối cùng, tai Bạch Ngọc Đường nghe được một tiếng “phụt” nhỏ

~“Là cháu trai! Đúng là cháu của ta a! Mau cho ta xem một chút ~” Thanh âm Giang Trữ run rẩy

~“Không cần dùng sức nữa rồi ~ Triển Chiêu mau nằm xuống!”

Triển Chiêu nhất thời giống quả bóng xì hơi ~ nằm phịch xuống giường

~“Triển Chiêu, Triển Chiêu!”

Đầu Bạch Ngọc Đường oành một tiếng, nhào tới kêu to ~ tay của hắn run run thả xuống mũi Triển Chiêu, run lợi hại ~ mặc dù gần như tê liệt, nhưng vẫn cảm giác được có hơi thở thổi tới ngón tay ~ khấn trương nhìn lại, trên khuôn mặt xám tro của Triển Chiêu, chỉ có lông mi nhẹ nhàng rung động ~ lông mi động, động là tốt rồi

~Bạch Ngọc Đường bấy giờ mới cảm giác người mình có một tia nhiệt khí, sống lại rồi ~ một cánh tay dờ lên vai Triển Chiêu, tay ôm cổ Triển Chiêu mặt dán lên mặt y ~ khàn khàn gọi, “Được rồi, đừng ngủ, hù chết người a!”

“Oa ~ oa ~ oa”

Thanh âm sắc bén vang dội giống tiếng éch vang lên ~ nửa chừng còn sắc một cái, theo đó là tiếng khóc lớn hơn

~Lông mi Triển Chiêu run một cái, nhưng vẫn không tỉnh ~ Bạch Ngọc Đường dùng sức hôn lên mặt y một cái, dùng khăn lau bên cạnh cẩn thận lau mồ hôi ướt trên trán cùng mặt y

~“Tiên sinh, y không sao chứ!? Sao lại gọi không dậy!” Bạch Ngọc Đường lo lắng hỏi

~“Một mẻ quá độ, ở dưới xuất huyết cũng nhiều ~ chỉ một lần thôi, người yên tâm, mạng này có thể cứu lại!”

Vốn là mình cũng có thể nhìn ra ~ lúc này cũng không dám tin bản thân ~ ngược lại còn vội vã hỏi ta a ~ xem ra quan tâm quá liên loạn ~ Công Tôn tiên sinh lắc đầu, mỉm cười nhận đồ đại tẩu đưa, mau tay mau chân xử lý bên dưới

~“Hơi rách ~ cũng may thân thể người tập võ tráng kiện, mấy ngày sau sẽ khôi phục!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, an ủi mình đồng thời cũng an ủi Triển Chiêu đang hôn mê nói, “Không sao. Ta cũng biết sẽ vô sự!”

“Oa nhi! Mau tới xem con trai con!”

Giang Trữ bà bà mặt mày vui vẻ bước tới ~ hướng trước mắt Bạch Ngọc Đường để xuống, tay Bạch Ngọc Đường còn ôm Triển Chiêu, nên quay đầu lại nhìn, A!?

Trong tấm vải được bọc thành cục, có một vật nhỏ máu thịt mơ hồ ~ trên người đầy những thứ dơ dáy bẩn bẩn ~ miễn cưỡng có thể nhìn thấy da đỏ ~ đỉnh đầu lộ ra, mặt không nhìn rõ, mặt mày cau lại đột nhiên mở ra con mắt ~ chớp chớp ~ một con mắt kia còn chưa mở ra được ~ tay còn nhét vào trong miệng

~~Nhìn bộ dáng giống khỉ ~ ấn tượng đầu tiên của Bạch Ngọc Đường hết sức bất hảo, cái thứ nhỏ nhỏ bẩn bẩn này để lên tay mình cũng không sợ!

“Sao mà xấu thế!”

Hắn bật thốt lên ~ có lẽ giọng hơi to, vật nhỏ kia như bị giật mình duỗi chân ra, A ~~ oa oa thanh âm vang dội lại vang lên trong phòng

~Giang Trữ liếc hắn một cái, “Còn thiếu hai tháng đây! Dĩ nhiên nhỏ rồi! Trỏ mã không tốt, tay chân đủ hết là được rồi! Lớn thêm mấy tháng nhất định là oa nhi xinh đẹp ~ đi sang một bên dụ dỗ, “Ai da, người nhỏ giọng cũng không nhỏ nha ~~”

Nghe được tiếng bàn tán của mọi người, Triệu Trinh ở sau bình phong nghe ngứa ngáy trong lòng ~ hận không thể vào xem Triển Chiêu một chút, xem xem vật nhỏ trong tay lão bà tử kia ôm trông thế nào!? Không chừng bộ dáng giống mình cũng nên ~ =|||

Nhìn dáng vẻ hoàng thượng hận không thể chui đầu vào sau bình phong ~ trán Bao Chứng nổi lên một hàng hắc tuyến

~“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Thân tín theo sát Triệu Trinh rất đúng lúc chạy vào, báo cáo với Triệu Trinh, “Thái hậu phái người tới, giục Hoàng thượng nhanh chóng hồi cung!”

“Cái gì?” Triệu Trinh còn chưa tỉnh lại, “Thái hậu làm sao biết trẫm ở nơi này!?”

24. Chương 24

Bao Chứng đứng sau lưng hắn chợt dạ cúi đầu, vội ho một tiếng nói, “Nếu Thái hậu đã tới thúc giục, có lẽ trong cung quả thật có chuyện gấp. Thứ cho thần cả gan nói thẳng, Hoàng thượng cũng mấy ngày không hồi cung rồi, đích thực là không ổn, nếu làm trễ nãi triều đình đại sự

”

“Đủ rồi, đủ rồi!” Triệu Trinh cắt đứt lời nói của ông, trong lòng khó chịu ~ không nỡ nhìn vào trong bình phong một cái, Triển Chiêu đang an tĩnh nằm trên giường ~ cái tên Bạch Ngọc Đường kia ngồi ở đầu giường ôm y lâu mồ hôi cho y

~~Ngứa mắt ~~ thật là ngứa mắt

Tại sao trẫm không thể quang minh chính đại cạnh giữ bên người Triển hộ vệ!?

Vì sao tiểu tử đó lại có thể mình trương mục đảm ôm y!?

Đơn giản là quá đáng lắm!!!

Xem đến mắt cân bằng tâm lý ~ vị chua hòa cùng tức giận dâng lên ~ không bằng không nhìn nữa! Đi

“Cung tiền Hoàng thượng!” Bao Chửng xoa xoa mồ hôi sau gáy

~Triệu Trinh giận dữ ra khỏi cửa phòng, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Có bắt được đầu mục sơn trại kia không!?”

“Hoàng thượng ~ vẫn đang lục soát núi, có lẽ đã bị loạn tiền bản chết rồi.”

“Tốt nhất phải tóm lấy gã, trăm muốn để gã chịu ngũ mã phân thân ~ không phải, quả hình. À, lấy mấy cái hình cụ Hình bộ mới phát mình ra cho gã dùng thử một lần hết đi!”

Nhìn bộ dáng can đảm nghiêng lợi của Hoàng đế, sau gáy thân tín cũng toàn là mồ hôi lạnh, “Vâng, vâng!”

Hoàng đế vừa đi vừa ra lệnh, ngẩng đầu lên thấy ngoài cửa Triển Chiêu có một bóng đen đang bám vào cửa sổ nhìn vào trong, trong lòng giận ~ bước tới đạp một cước!

Phịch! Tên kia đang nhìn đến xuất thần, té phịch một cú, hoảng sợ bò dậy

~~“Đây là ai!?”

Triệu Trinh mở miệng hỏi người bên cạnh ~ mọi người hai mặt nhìn nhau, tên kia lắp ba lắp bắp nói, “Tiểu nhân ... Trương Lão Thực...”

Trương Lão Thực... Trương Lão Thực!?

Mắt Triệu Trinh chợt lóe sáng, nhanh chóng quan sát hai mắt gã ~ gân xanh chợt nổi ~ cái thứ như vậy, cũng muốn trêu chọc Ngự miếu của trăm!!! Nhịn, người phải nhịn a, người chính là nhân trung chi long ~ hấn kéo da mặt cười, “Trương Lão Thực, nghe nói tài nấu nướng của người rất tốt, trong cung đang cần người như người đây ~ theo trăm hồi cung đi!”

Gọi gã vào cung trước hỏi căn cứ tình trạng của Triển hộ vệ, sau đó tính tiếp ~ muốn phối được gì làm thuốc cũng có ~ bắt quả người này nhìn qua thật là kinh tởm ~ xem trăm chính chết người!

Trương Lão Thực đầu tiên là vẻ mặt mừng rỡ ~ rồi lại ngập ngừng ngẩng đầu lên, hai con mắt cứ liếc về phía phòng Triển Chiêu không ngừng ~ sau khi vào cung rồi không thể ngày ngày đi theo Triển đại nhân ~ nếu không thấy y, còn ý nghĩa gì nữa ~ ||||- -

Triệu Trinh nhìn bộ dáng kia của hấn liền bộc phát, sắc mặt dữ tợn, “Khốn kiếp! Lời của trăm người cũng dám không nghe!?”

“Không, không ~~” Trương Lão Thực mặt mũi trắng bệch, phịch một cái quỳ xuống, “Tiểu nhân tuân mệnh, nghe lời hoàng thượng!”

“Ừ ~ đi!”

Triệu Trinh thở hồng hộc, mang một đám người tới cửa Nha môn huyện ~ Huyện lệnh ra tiền nghe Hoàng đế như ông trời tùy tiện hỏi một câu, “Hôm nay các người thấy cái gì?”

Huyện lệnh cố gắng suy nghĩ một cái, “Hoàng thượng đột ngột giá lâm, thần hoảng sợ ~ không để ý tới ~ hình như là có người bị thương, Hoàng thượng chăm lo thuộc hạ, chữa trị ở nơi này.”

Triệu Trinh hài lòng gật đầu, nhỏ giọng nói với ông, “Quản tốt mồm miệng ở nơi đây ~ chỉ cần lộ ra một chút, trăm sẽ hỏi tội người!”

Buồn cười ~ nếu ai cũng biết Triển hộ vệ sinh con, không biết có bao nhiêu kẻ đổ mắt mơ ước chứ! Hơn nữa, vạn nhất nếu bảo hài tử kia là của Bạch Ngọc Đường, sau này thể diện của trăm để ở đâu a!?

Triệu Trinh vừa lo lắng, vừa buồn bã hồi cung!

Triển Chiêu cảm giác mình ngủ thật lâu ~ như cả đời

~~Mình đã rất rất lâu không có ngủ giấc dài như vậy, chắc cả người cũng rỉ sét mất.

Trong đầu có ý thức, nhưng vẫn không mở mắt ra được ~ cố gắng chống đối với thân thể của mình, lông mi bắt đầu chớp

~“Người ngủ đủ rồi!”

Một thanh âm quen thuộc ở bên tai làm y mở mắt ra ~ nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt y có chút hoảng hốt ~ ngủ lâu quá làm đầu óc y không thể thanh tỉnh ngay được

~~“Thế nào? Không quen Bạch gia gia rồi!?”

Bạch Ngọc Đường thấy một bộ biểu tình mơ màng không rõ của Triển Chiêu ~ trên khuôn mặt tuần mi liền thêm mấy hàng hắc tuyến, bực bội

~~Mất công ta cả ngày cả đêm bận không chớp mắt ~ người ngủ một giấc cứ nhiên quên ta!

“Bạch, Bạch...”

Nhìn Bạch Ngọc Đường ngồi trên giường ~ Triển Chiêu chợt mất tự nhiên, tình hình dần dần qua, mở miệng rồi không biết nên gọi “Bạch huynh” hay còn là “Bạch Ngọc Đường”

Định bỏ qua, quay đầu nhìn 4 phía ~ toàn bộ đều quen thuộc, là gian phòng của mình ở phủ Khai Phong, không khỏi thở dài, vui vẻ nói, “Ta về rồi?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường chen lên giường té xuống đệm mềm mại, “Vốn dĩ, mẹ ta với 4 ca ca muốn để chúng ta về đảo, đến tửu phường cũng được ~ nhưng Bao đại nhân nhà người cùng Công Tôn tiên sinh sống chết không chịu, nhất định phải để người trở lại!” Hắn liếc mắt nhìn nhìn Triển Chiêu, “Giống như sợ ta sẽ khi dễ người vậy!”

Triển Chiêu trợn mắt nhìn hắn một cái, phản bác, “Ta làm gì phải trở về với người? Dĩ nhiên phải về phủ chứ.”

“Trên đảo không có nhiều chuyện như mấy người chỗ này, người sai vặt lại nhiều, tình hình lại tốt, người đến đó ngồi ... khụ...” nguy hiểm quá, đem ba chữ “ngồi ở cũ” nuốt lại trong bụng, “dưỡng thân thể vẫn khá hơn!”

“Thân thể Triển mỗi không dễ hư như thế, không cần người cho mượn chỗ nghỉ ngơi.”

Đầu óc Triển Chiêu đã thanh tỉnh, miệng lưỡi cũng lanh lợi lên, không nghĩ ra ~ vì sao mình phải cùng hắn trở về trong ổ chuột chứ?

Bạch Ngọc Đường lập tức lòng vòng ~ có lẽ mèo này vẫn còn chưa hiểu ý tứ của bên đây ~ mang vợ con về nhà, không phải bình thường sao! Hắn lật người ngồi dậy, hỏi Triển Chiêu.

“Người có ý gì?”

“Không có ý gì.”

Triển Chiêu chống lại ánh mắt bức người của hắn ~ giả vờ như không thấy ~ từ từ na động thân thể muốn ngồi dậy ~ vừa động, dưới thân truyền tới một trận đau nhói ~ y khẽ cắn răng, nhích qua

~~Đột nhiên, thân thể y cứng lại!

Bởi lẽ Bạch Ngọc Đường chợt tiến tới đây, tay xuyên qua dưới nách mình ~ một tay khác vòng xuống dưới đầu gối mình ~ dùng sức một cái đem y bế lên đặt xuống, vừa bắt mẫn lẫn bầm vừa kéo chăn qua, “Người lộn xộn cái gì a?”

Triển Chiêu ngây ngốc ngẩn ra ~ cũng phải, tới giờ chưa bao giờ được người ta chăm sóc tới mức thân thiết như vậy ~ huống gì người vừa bế lấy mình còn là Bạch Ngọc Đường?!

“Cứ nhìn ta như vậy làm gì?” Bạch Ngọc Đường ngược lại không cảm thấy gì hết ~ nhìn thì nhìn đi, còn sợ người nhìn ta a ~ dù sao cuối cùng xấu hổ không phải là ta

~~Quả nhiên, mặt mèo đối diện dần dần đổi sắc mặt

~~Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười, đang muốn nói lại mấy câu, cửa truyền tới một tiếng cạch, “Con làm gì cũng bỏ lên giường vậy! Đi xuống cho mẹ!”

Giang Trữ ôm hài tử vào cửa ~ Bạch Ngọc Đường sợ nhất mẹ mình ở trước mặt người khác la mắng hắn, vội vàng nhảy xuống giường, “Mẹ ~”

Giang Trữ vừa vào cửa đã nhìn thấy hai người trong nhà cùng ngồi trên giường ~ mặt đối mặt cũng sắp dán vào nhau ~ bà thở dài, ban ngày cũng không biết đóng cửa

~~“Tới đây!” Kéo Bạch Ngọc Đường đang đi tới, hạ giọng, “Sao con không biết nặng nhẹ như thế chứ! Nó vừa sinh xong làm sao có thể làm chuyện như vậy!? Cũng không biết đóng cửa lại ~~”

Lần này tới phiên Bạch Ngọc Đường há mồm đơ lưỡi, “Mẹ, mẹ hiểu lắm —“

“Được rồi! Chớ nói!” Giang Trữ gần giọng, “Mau vào bếp bưng canh sâm vào đây!”

Bạch Ngọc Đường không biết làm gì xoa xoa tay, đang muốn ra cửa, Triển Chiêu bên kia gọi, “Bà bà, không vội uống!”

Hai mắt của y từ sau khi Giang Trữ vào cửa đều không rời khỏi cái bọc nhỏ đó ~ tay cũng sắp đưa ra ~ vội vã muốn xuống giường

~“Ai da, coi ta thật là hồ đồ!” Giang Trữ ha ha cười, vội bế hài tử qua ~ Bạch Ngọc Đường nhanh tay, đoạt lấy hài tử, “Trước cho con xem một chút!”

“Bạch Ngọc Đường —!!” Triển Chiêu lo lắng muốn tranh giành

~~Bạch Ngọc Đường lúc này mới bế hài tử tới, đẩy Triển Chiêu ngồi xuống ~ Triển Chiêu nhìn gương mặt nho nhỏ bên trong bọc, nhỏ như vậy!? Tóc đen dính vào da đầu ~ cái miệng nhỏ nhắn đầy nước, đầu lắc lư ~ ánh mắt như muốn mở ra lại mở ra không được ~ trên mặt vẫn còn nhiều lông mao thật dài

~Tim Triển Chiêu đập thành thịch ~ một tâm tình không cách nào nói ra đánh thẳng vào tim y

~~Bạch Ngọc Đường đang trêu chọc em bé vừa nhìn thấy ~ tim cũng giống như bị cái gì đánh trúng thịch một cái ~ mèo này cười...

Trước kia làm sao không phát hiện ra y cười lên mềm mại đến thế, ...đẹp mắt tới thế!

Khó khăn lắm mới thu lại tầm mắt của mình, tiếp tục quan sát đứa bé trong tay, “Ừm, tắm rồi thì sạch sẽ một chút ~ người không thấy lúc mới sanh ra ~ rất xấu xí a ~ chắc chắc ~ đúng không mẹ? Hơ ~ mẹ?”

Trong phòng chỉ còn lại hai người ~ Giang Trữ nhìn tư thế, thần thái của hai người, lớn tuổi vậy rồi đâu có ý định ở lại cản trở chứ, đã sớm đi rồi

~~Triển Chiêu không để ý tới tiếng gọi của Bạch Ngọc Đường ~ đưa tay ôm con qua, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt nhỏ bé mềm nhũn ~ mềm mềm mượt mượt y như đậu hũ, đứa bé giơ tay lên giống như muốn cản lại ~ lúc ngón tay của y chạm tới đôi môi của tiểu hài tử, tiểu gia hỏa này còn giơ mồm muốn đuổi theo ngón tay của y, không đụng tới thì bập bập môi ~ phát ra tiếp lẹp bẹp, một hồi lại há thành hình chữ O ~ khuôn mặt nhỏ găng sức nhích về phía ngón tay Triển Chiêu, Triển Chiêu vội vàng thả ngón tay vào bên môi nó, miệng nhỏ ngậm lấy bú chùn chụt

~~“Nó đói?” Triển Chiêu theo bản năng hỏi.

Bạch Ngọc Đường cau mày, “mẹ nói sáng đã dứt nó uống nước đường ~ tham ăn như vậy!”

Bé con cố gắng trợn da mắt ~ cái trán cũng nhăn nhúm lại, rốt cuộc, ánh mắt hé ra một khe nhỏ, con người nhỏ đen như mực chuyển động, không biết đang nhìn cái gì

~Triển Chiêu cười, nhưng y đột nhiên phát giác, gương mặt đứa bé này tuy còn nhỏ, chưa rõ ngũ quan, nhưng y mơ hồ cảm thấy ~ bộ dáng giống... Bạch Ngọc Đường!? Lông mày này, tuy còn nhạt, nhưng là xéo lên nha ~ khóe mắt cũng xéo, còn cái miệng nhỏ này nữa, vừa nhỏ vừa mỏng, đường môi rất thẳng ~ tại sao không có chỗ nào giống mình chứ!?

Y theo bản năng nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh một chút, Bạch Ngọc Đường cảm nhận được, Triển Chiêu vừa ngẩng lên đang chăm chú nhìn khuôn mặt của mình, có chút không hiểu, “Làm gì?”

Triển Chiêu còn chưa lên tiếng, nhóc con đã “Oa” một tiếng khóc lên ~ vụng về lắc lư, lại vỗ vỗ nó, tiếng oa oa ngược lại còn lớn hơn, “Thế là thế nào?”

“Con nít khóc, không đói chính là tiểu!” Bạch Ngọc Đường làm một bộ vô cùng am hiểu ~ thật ra hẳn cũng chỉ mới nghe đại tẩu nói mà thôi

~Hai người đặt con lên giường, cởi ra bao, trợn tròn mắt, bấp chân đạp a đạp a đạp ~ bên dưới mông là một đồng đồ đen thui

~Bạch Ngọc Đường đầu đầy hắc tuyến, “Tiểu tử này! Ăn được ỉa được!”

Vừa luống cuống tay chân kéo ra tả lốt bên dưới mông nó ~ nhìn Bạch Ngọc Đường bận rộn, Triển Chiêu có chút buồn cười ~ ánh mắt y rơi vào trên người con ~ có chút kinh dị, cái chim nhỏ đột nhiên giơ thẳng lên trời, tiếp đó một cột nước bắn ra, róc rách ~ phun trúng ngay mặt Bạch Ngọc Đường còn đang bận rộn ~|||== (Xin lỗi cho em cười phát anh ơi =))))))))))))))))))

Động tác Bạch Ngọc Đường dừng lại, cứng ngắc ~~ |||||

Phụt —

Triển Chiêu nín đến đỏ mặt ~ ôm bụng ngã xuống giường

~~Bạch Ngọc Đường kéo cái tả ra thuận tay ném xuống giường, lại từ bên cạnh tìm một miếng vải sạch đi lau mông cho thẳng nhóc ~ ai biết đứa bé lại không chịu phối hợp, tau chân quơ loạn oa oa khóc không dừng ~ bạch ngọc đường nhắc chân nó, nhét tả xuống dưới mông, tay chân luống cuống để lại hai cánh tay nhỏ, muốn dùng chân nhỏ bực lại. Chỉ tiếc hẳn vừa đề tay này, tay kia liền quơ ra, bực lại con này, con kia lại nhân cơ hội chạy thoát!

Triển Chiêu thấy con trai khóc tới đỏ cả mặt, môi cũng run ~ trong lòng không nở, nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường cũng là đầu đầy mồ hôi ~ y liền đỡ người dậy, giúp Bạch Ngọc Đường tóm lại hai cánh tay nhỏ mềm nhũn, thuận lợi bực lại, cuối cùng bực xong chỉ lộ cái mặt tròn tròn nhìn qua, y như cái bánh ú ~ ||||| —

Nhớ lại một chút ~ ôm lấy hài tử vỗ nhẹ hai cái ~ Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường lại không nhịn được muốn cười ~ Bạch Ngọc Đường ngượng ngùng, vội vàng lại chỗ chậu nước rửa mặt mấy cái ~ trong lòng thâm mắng tiểu tử đáng chết mới nhỏ như thế đã học hư!

“Người ném cái tả mới thay vào trong chậu đi, tiện thì giặt một cái ~~”

Triển Chiêu nhìn trong phòng loạn lạc ~ liền nhắc nhở hẳn ~ Bạch Ngọc Đường hết cách, không thể làm gì hơn là nghe lời ~ trong lòng rên rỉ, trước giờ thích sạch sẽ, hôm nay xem chừng không sạch được đâu

~~Ngồi trên ghế uống miếng nước thở hồng hộc ~ bên tai vẫn còn tiếng khóc như pháo nổ, oa oa oa

“Ai sao con cứ khóc mãi!” Bạch Ngọc Đường nhìn cái chân nhỏ vừa được cuốn kỹ đã bị tháo ra, một cánh tay nhỏ đã chui ra ngoài ~ bất động bất tây

~~“Ta cũng không biết.” Triển Chiêu ôm hài tử lắc lư ~ tiếng khóc không ngừng làm y hoảng loạn ~ y đoán, “Có thể là đói không.”

Bạch Ngọc Đường nghiêng nghiêng đầu, quả nhiên thấy tiểu tử kia lại nhét nắm tay vào miệng ~ chỉ cần Triển Chiêu vừa kéo nó, cái đầu nhỏ kia cũng chui vào trong lòng Triển Chiêu, mặt dán a dán, miệng cũng chu ra chu vô làm thành cái ống nhỏ

~Mặt Triển Chiêu có chút hồng ~ Bạch Ngọc Đường nhìn thấy hết, trong lòng như nghĩ tới cái gì, ánh mắt theo bản năng chăm chú nhìn ngực Triển Chiêu ~ Triển Chiêu cảm thấy ánh mắt thẳng tắp cầu hẳn, mặt càng đỏ hơn, trong lòng lại vô cùng lúng túng ~ còn có chút giận ~ hung hăng trợn mắt nhìn, Bạch Ngọc Đường mới đột ngột tỉnh lại ~ khụ, mình đang nghĩ gì thế nhỉ!? Triển Chiêu y cũng không phải nữ nhân, sao có thể có thứ đó ~ nhưng vẫn không áp được suy nghĩ lung tung của mình ~ nói đi nói lại, hài tử còn sinh ra được, không biết chừng

Liếc trộm hai mắt Triển Chiêu ~~ câu “Thử chút xem có không” nhanh chóng chạy đến khóe miệng, lại bị hẳn nuốt về

~~Con vẫn còn khóc ~ Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay ra thăm dò chạm lên môi đứa trẻ, cái đầu nhỏ lập tức lao tới vây quanh đầu ngón tay của hẳn ~ Triển Chiêu thấy nóng lòng, lại không biết nên làm gì mới được ~ nhìn Bạch Ngọc Đường như muốn giúp đỡ

~~Bạch Ngọc Đường cầm lấy chén nước trên bàn, dùng ngón tay chọt chọt, quả nhiên tiểu tử bú chọt chọt ~ hần lại cầm lên muống nhỏ, múc một chút nước dứt nó

~~Triển Chiêu ôm hài tử cố gắng ngồi hướng về phía hần ~ thấy y ngồi không được tự nhiên, Bạch Ngọc Đường dứt khoát leo lên giường ngồi sau mặt Triển Chiêu ~ vừa tiện dứt hài tử

~~Hai đại nam nhân ngồi chung một chỗ có chút lúng túng dứt con ~ không có tiếng khóc vang dội, trong phòng vô cùng an tĩnh. Chỉ có tiếng vãi vốc sột soạt cọ sát, còn có thanh âm bậm môi tức tức của hài tử

~Mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, chiếu vào cánh tay Bạch Ngọc Đường, hần cảm thấy vô cùng ấm áp thoải mái ~ chớp mũi là mùi sữa dễ ngủ của con, cúi đầu một cái liền chạm lên tóc của Triển Chiêu ~ nhìn nửa đoạn gáy lộ ra khỏi cổ áo của Triển Chiêu, hần hoảng hốt cảm thấy cảnh này như từng gặp ~ lúc nào vậy, không nhớ gì cả ~ không lẽ là kiếp trước rồi?

Chọt ngây dại ~ tay cũng không chịu nghe lời

~~“Người múc ít một chút ~ con nó sặc ~~” Giọng Triển Chiêu vang lên, bế con nghiêng qua, vỗ vỗ

~~Bạch Ngọc Đường sững sốt đi tới, vội vàng lấy khăn lông xoa xoa bên cạnh cái môi nhỏ

~Một chén nước đã dứt xong, hài tử không khóc nữa ~ hai người cuối cùng thở phào nhẹ nhõm

~~Triển Chiêu lúc này mới cảm thấy thân thể đau nhức không thôi ~ đưa con cho Bạch Ngọc Đường, y hơi động ~ sắc mặt chọt tái nhợt

25. Chương 25

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường vội đặt con xuống.

“Không sao.” Triển Chiêu áp ứng, còn kéo chăn qua

~~“Không sao?” Bạch Ngọc Đường híp mi nhãn mày.

Triển Chiêu vừa nằm xuống, Bạch Ngọc Đường đã nhanh chóng vén chăn của y lên ~ y theo bản năng đưa tay cướp lại, Bạch Ngọc Đường liền hét, “Máu nhiều như thế!”

Phía dưới thân thể Triển Chiêu một đường máu đỏ thắm ướt quần trắng

~~Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi, “Người giấu cái gì!? Chuyện thế này vì sao không nói!?”

Hần đang muốn ra ngoài tìm người ~ Triển Chiêu vội vàng kéo hần, “Người đừng gọi, không có chuyện gì lớn đâu!”

“Người!” Bạch Ngọc Đường không biết cảm giác trong lòng là gì, có chút đau lại còn chua ~ ~ Nhưng Triển Chiêu kéo chặt hần, hần không thể làm gì khác hơn là ngồi lại lên giường ~ “Để ta xem một chút có được không? Không lẽ thương còn chưa tốt!?”

Sợ là con mèo này xấu hổ không dám mở miệng nói với người ta thì có ~ ~ thật là làm người ta bức bối! Mặc cho Triển Chiêu đang cản tay của hần, một cái cái cứng rắn lột xuống quần Triển Chiêu

~~“Bạch ~ Bạch Ngọc Đường!!” Mặt Triển Chiêu vô cùng lúng túng, mạnh mẽ kéo tay hần ra ~ thời điểm chặt vật như thế để hần nhìn một lần là đủ quá rồi, lúc đó thần chí mình mơ màng không rõ, nhưng bây giờ, rất tỉnh đó!

Bạch Ngọc Đường sắc bén trừng trở lại, nắm tay đang giãy giụa của y, thuận tay cầm lấy khăn sạch lau một chút chỗ giữa hai chân Triển Chiêu, đến khi chạm tới giữa rồi ~ Triển Chiêu bắt giác run lên ~ Bạch Ngọc Đường cảm nhận được, “Đau?”

Hai tay Triển Chiêu siết chặt, trên mặt đỏ vô cùng ~ thật ra vốn dĩ không đau, nhưng y không thể nói là do bị hần chạm phải chứ!?

Bạch Ngọc Đường căn bản không ngẩng đầu, cho nên không nhìn thấy biểu lộ quẫn bách của y ~ Hắn để ý thấy dưới người Triển Chiêu đã lót sẵn một tấm giấy dầu lớn, cho nên giường đệm không bị dính bẩn ~ Trên người trừ một vết máu vừa dính kia cũng rất sạch sẽ

~~Tách hai chân y ra, cẩn thận xoa xoa chỗ tiểu tử kia ra ngoài ~ Bạch Ngọc Đường kinh dị thấy chỗ nhăn nhoe khép chặt kia lúc bị hấn đụng vào ~ liền chảy ra chút máu ~ một tia máu rất mảnh ~ căn bản không có chút không gian nào để lộ ra, mình lúc đó không thấy, hải tử làm sao có thể ra ngoài từ nơi này? Ra ở chỗ nào chứ!!! ==||| (chuyện đàn bà con gái chú thắc mắc làm gì, chú cho vô lỗ nào thì ra lỗ đó)

Gáy không khỏi đỏ mồn hôi lạnh ~ sau khi lau khô rồi, bên trái chỗ nhăn nhoe kia, có một vết dài hồng hồng ~ đây là chỗ Công Tôn tiên sinh nói bị rách ra đi, khép lại kha khá rồi, sẽ không chảy máu nữa. Vậy máu kia là chảy từ bên trong ra?

Lúc hắn đang quan sát ~ Triển Chiêu lại động một cái ~ Bạch Ngọc Đường lo lắng hỏi y, “Xảy ra chuyện gì? Hải tử cũng ra rồi sao còn xuất huyết!?”

Biểu lộ Triển Chiêu hơi ngại ngùng, “Công Tôn tiên sinh nói ~ sẽ như vậy ~ phải thường xuyên được xoa bụng, nặn hết máu bầm bên trong ra ~ có thể phải kéo dài một khoảng thời gian, bất quá không lâu lắm.”

“Vậy tức là không sao?” Bạch Ngọc Đường thở phào.

Triển Chiêu gật đầu, nhắm mắt lại không muốn nói thêm ~ bên người đột nhiên ấm áp, sau đó người bị lật ngửa, Bạch Ngọc Đường nằm bên cạnh y, một tay đặt trên bụng ~ lông mi rung mạnh, nhưng không mở mắt ~ nhiệt độ của bàn tay kia dán lên bụng, để tóc gáy của y dựng hết lên

~~Bạch Ngọc Đường dùng sức ấn một cái, thân thể Triển Chiêu theo phản xạ phun một cái

~~“Như vậy phải không?”

Hắn để ý đến biểu lộ trên mặt Triển Chiêu để thay đổi góc độ cùng lực độ ~ Triển Chiêu thật thấp ừ một tiếng, nhíu mày ~ biểu lộ như thể trộn lẫn giữa đau đớn cùng thư thích

~~Triển Chiêu rối loạn, không biết mình nên cự tuyệt hay cứ thế này ~ tay của Bạch Ngọc Đường đã động, cảm giác hấn xoa xoa không quá nhẹ, sức hơi làm y đau, nhưng xoa lên cảm giác thoải mái ~ tự y cũng cảm nhận được có huyết dịch róc rách chảy ra

~Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn một chút ~ lúc đầu ấn ấn vẫn còn máu từ mặt huyền chảy ra, sau khi ấn mấy lần cũng không thấy ~ hẳn là hết rồi. Hấn tháo ra quần đang quần trên bắt chân Triển Chiêu, vung tay ném vào chậu trên đất

~~Triển Chiêu giống như ngủ thiếp đi mất ~ Nhưng Bạch Ngọc Đường nhìn ra lông mi y đang động, mồn này da mặt quá mỏng, thật ra trước đó cũng không phải chưa từng nhìn qua

~Vừa nhớ lại trước kia ~ một ít cảnh tượng xộc vào trong óc, bỗng rất ~ Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu mím môi, tầm mắt liền rơi vào môi của y không dời được ~ bình thường y luôn cho người ta cảm giác kiên nghị, cho nên không thêm nhìn, khóe miệng của y lúc không cười cũng có chút nhếch lên ~ có vài người môi đều là một đường thẳng, môi trên của Triển tiểu miêu rất mỏng, phần giữa cũng rõ ràng, lại tạo thành hai đường cung lớn ~ môi dưới so ra phong nhuận rất nhiều, còn có thịt mềm

~~Màu sắc có chút nhạt ~ cắn một cái thì sao nhỉ? Hoặc là.. thâm nhập vào sâu hơn... Bạch Ngọc Đường liếm môi của mình, có chút khô.

Phải nói thẩm mỹ của mình không kéo, dù sao cũng gặp qua nữ nhân xinh đẹp không ít lần ~ nhưng chăm chú nhìn môi người khác đến mê mẩn thế này vẫn là lần đầu tiên

~~Giống như bị đầu độc chậm rãi cúi đầu, hẳn rõ ràng cảm nhận được lông mi của Triển Chiêu quét qua mấy cái

~Nhưng ~ cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai?

Quay đầu lại giống như nhớ tới cái gì, một đôi mắt nhỏ lẩn lẩn chớp chớp mấy lần hình như đang nhìn mình ~ tiểu tử này vậy mà không ngủ!? Nhưng trọng điểm không phải ở đây, hắn thấy bọ nhử được an tĩnh đặt trên giường kia, bị mình chen hơn một nửa đã lơ lửng tại mép giường rồi!!! |||||

(... Thế giới hai người thì phải bỏ con ra chứ...)

Hắn bật dậy luống cuống tay chân nắm bọc chăn ~ Triển Chiêu cũng mở mắt, mặt thẳng bé nhăn nhó, há miệng

~Chết! Mặt Bạch Ngọc Đường bắt đầu chuyển thành màu đen ~ ==

Quả nhiên, oa oa oa ~ tiếng thét kinh hoàng lại bắt đầu

~Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường chỉ sợ cả đời cũng chưa từng chật vật như vậy, hai tên hiệp khách nổi tiếng giang hồ vùi trên giường bao quanh một đứa bé, nếu để thích khách hay sát thủ hay kẻ thù khác nhìn thấy thì xem như xong ~ -|||

Hết lần này tới lần khác thằng nhóc này cứ giương họng lên gào, khóc đến phiên lòng lại đau, đứng không được ngồi không xong

~Oa a oa oa oa

~Hai cánh tay nhỏ bé trắng nõn vung vẩy giữa hai người ~ chân đạp loạn ~ dù dễ thế nào cũng không ngủ, khóc tới đỏ mặt

~Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn nhau ~ ngoài phòng truyền đến tiếng nói chuyện

~Là giọng Bao đại nhân với Giang Trữ bà bà!

Hai người cùng lúc lau mồ hôi, Bạch Ngọc Đường nâng lên vật nhỏ đang oa oa, nhét thẳng vào tay Giang Trữ vừa vào cửa, “Mẹ, mẹ mau xem xem, nó làm sao vậy, khóc mãi không ngừng!”

Giang Trữ liếc hắn, “Còn sao nữa? Đói bụng! Hải tử người ta bú sữa mẹ, nó uống nước, không đói mới là lạ.”

Bạch Ngọc Đường hướng Bao Chứng cùng Công Tôn Sách chấp tay, vội vã chuyển sang đi theo sau lưng Giang Trữ

~“Triển hộ vệ, cậu khỏe hơn rồi chứ?”

Triển Chiêu khom người muốn ngồi dậy, Bao Chứng vội vịn y, ngồi xuống mép giường, “Bổn phủ với Công Tôn tiên sinh tới đây mấy lần, cậu đều đang mơ màng ~ nói không được một nửa là ngủ mất. Hôm nay nhìn qua tinh thần tốt hơn nhiều.”

Triển Chiêu xin lỗi gật đầu, “Đại nhân phí tâm.”

Công Tôn bắt mạch cho y, “Ừ, đúng là tốt hơn rất nhiều. Xem ra chịu làm theo lời tôi ~ không được khinh thường, mấy thứ máu bầm kia nhất định phải nặn ra hết.”

Triển Chiêu lại gật đầu, muốn nói chuyện với họ mấy câu, nhưng chỉ thấy được hàm răng trắng của đại nhân ~ miệng bọn họ động lại không nghe được tiếng ~ tiếng nói chuyện của mấy người cũng bị tiếng khóc to của tiểu hải tử át hết rồi ~ =|||

“Tới tới, hải tử đáng thương a ~ uống miếng nước đường, a?”

Mẫn Tú Tú bưng chén nước tới, ôm hải tử dứt nó

~Mấy tên to xác đi theo vọt vào phòng Triển Chiêu, chen chúc nhau tiến về phía trước Giang Trữ, “Cho con xem một chút ~ hề”

“Đi đi đi, Tam ca, huynh nhích ra bên cạnh!” Tương Bình phe phẩy cây quạt nhỏ, “Ai da, thằng bé này giọng thật lớn ~”

“Trắng trắng béo béo, đại tiểu tử, ú ~ òa ~” Hàn Chương đi trên chọc thằng bé ~ nhấn lên mũi nhỏ hai cái, tiếng khóc lại càng vang hơn

~“Mẹ nuôi, mẹ cũng không đỡ được con nít nha, khóc hoài ~” Từ Khánh ha ha cười.

Bốn cây cột đứng không yên, “Chắc là đói rồi.”

“Đúng đó, từ lúc sinh ra tới giờ vẫn chưa được uống sữa đi, thật đáng thương.”

Mấy cây cột thăm nghĩ, bọn họ ở đây làm ồn như thế ~ Triển đại nhân làm sao nghỉ ngơi a. Thật là, còn thời gian ở đây gào rú ~ chỉ bằng ra ngoài tìm đồ ăn cho đứa trẻ đi.

“Cái gì!? Đói á!” Từ Khánh nhảy dựng! “Vậy sao được, mẹ nuôi chờ con!”

“Đi đi đi ~” Hàn Chương lôi Tương Bình, nhanh nhẹn ra khỏi cửa.

Lô Phương lắc đầu, “Chúng ta cũng đi thôi, để Triển Chiêu nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Được được.”

“Bao đại nhân, thất lễ.”

“Không có gì.”

Đoàn người khách sáo ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường nhìn bốn cây cột, bốn người không hề nhúc nhích đứng ngoài cửa ~ Có Bạch gia ở đây các người gác cái gì, Bạch Ngọc Đường nói thầm trong lòng, rầm một cái đóng cửa

~“Ôi! Mệt chết.” Đầu tựa lên giường Triển Chiêu, nhắm mắt dưỡng thần

~Giường của Triển Chiêu chỉ có chút đó, Bạch Ngọc Đường tận lực giảm nhỏ khu của mình ~ hai người cùng nằm một chỗ ~ hẳn rất khó chịu trở mình bò dậy ~ lỗ mũi nhích nhích ngửi đồng người tây, Triển Chiêu rụt người sang bên cạnh ~ trên mặt có chút bối rối

~“Mèo con, người đã bao lâu chưa tắm?”

Bạch Ngọc Đường mở mắt ra, ngáp một cái, “Thành mèo thôi luôn ~~”

Triển Chiêu nghĩ thầm cũng không phải ta không muốn tắm, trên người dính dấp không lẽ ta không khó chịu sao? Căn bản là không có cơ hội ~ y nhìn bộ dáng Bạch Ngọc Đường vừa chê bai vừa duỗi tứ chi ra nằm trên giường mình, trong lòng phản bác, miệng nói ra cũng đâm chột, “Lời của Bạch huynh đúng hợp ý ta, vừa này đông người khó nói, bây giờ phiền người gánh nước tới đi ~~”

Bạch Ngọc Đường lập tức bật dậy, “Không phải chứ ~~”

Vừa quay đầu đã thấy gò má sưng sĩa của Triển Chiêu, “Được được được ~~”

Nói xong liền làm, một hồi nước nóng cùng khăn lông cũng phục vụ tới mép giường ~~ (thê nô aaaaaa)

Triển Chiêu thấy hẳn chạy trước chạy sau hầu hạ mình, tâm chột mềm nhũn, lần này thấy hẳn một tay cầm khăn lông ướt, một tay kéo y phục của mình, sợ hết hồn, “Để đây được rồi, tự ta tới.”

“Ai ~ người còn mất tự nhiên gì nữa!?”

“Ta...” Triển Chiêu nói không ra lời, bởi vì Bạch Ngọc Đường thật cầm khăn lau người cho y ~ từ lúc mình bị đám sơn tặc kia bắt, vẫn chưa có tắm đàng hoàng ~ trên người không biết bẩn thành bộ dáng nào rồi

~~Nếu bình thường, nam nhân khi hành tẩu giang hồ cũng có lúc dơ bẩn, trong gió trong mưa có lúc thật không để ý tới ~ mình cũng từng cùng Bạch Ngọc Đường đầu sóng ngọn gió mấy lần rồi ~ có gì lớn lao đâu

~Nhưng bây giờ lỏa trình trước mắt người khác, bùn đất máu me dơ bẩn gì cũng bại lộ trước mắt hẳn, cảm giác này y không chịu nổi ~ y cũng không quên Bạch Ngọc Đường là người yêu sạch sẽ tới mức nào!

“Đã bảo ta tự mình làm!” Đoạt lấy khăn lông, đẩy ra tay Bạch Ngọc Đường, “Người ra ngoài đi!”

Bạch Ngọc Đường vốn nắm rất chặt, bị y đẩy tay ra ~ theo bản năng lùi ra sau lại đụng trúng chậu nước rửa mặt

~Lạch cạch ~ rào

~~Bàn chân Bạch Ngọc Đường trượt một cái ~ Triển Chiêu vội vàng kéo hẳn, hai người cùng nhau té lên giường, cả màn giường cũng bị gạt xuống

~~“Chuyện gì!”

Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ vốn luôn dựng lỗ tai, một thanh âm kinh thiên động địa vang lên ~ bốn người một lúc chui tọt vào phòng!

Trong nhà, trên giường, hai người bò dậy, màn giường phủ xuống bị Bạch Ngọc Đường gạt ra ~ Triển Chiêu khổ sở lắm mới có thể ngẩng đầu lên từ dưới người hắt lấy hơi, liền trông thấy 4 cây cột hóa đá

~~Theo ánh mắt của họ ~ áo lót của mình vừa nãy bị Bạch Ngọc Đường kéo ra một mảng, trên người trần truồng còn ướt

~Triển Chiêu mặt mũi đỏ bừng, vội kéo y phục che kín mình ~ chỉ mới mấy ngày không tắm thôi, sao lại gặp ngay chuyện này!!!

Bạch Ngọc Đường cũng giận, “Các người vì sao vào phòng người ta cũng không gõ cửa!?”

Bốn cây cột huỳnh huých chạy ra ngoài, từng tên một cẩn răng nghiêng lợi ken két, thở dài ~ Bạch Ngọc Đường tên này quá đáng thật, Triển đại nhân y mới sinh xong a ~ đã vội vã làm chuyện như vậy

Tắm rửa một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Triển Chiêu cảm thấy thoải mái vô cùng

~~Bạch Ngọc Đường tối nay cũng không đi, một mực vùi trên giường mình ~ biết hắt đang chăm sóc mình, trong lòng tư vị gì cũng có, chỉ tiếc chưa kịp tỉ mẩn thưởng thức ~ đã ngủ say sưa

~~Sáng sớm, có chút không yên, cứ cảm thấy bên tai là tiếng con khóc ~ trong mộng cũng cau mày

~Mông lung giờ tay, chỗ trống quá, Bạch Ngọc Đường đâu?

Triển Chiêu bấy giờ mới tỉnh ngủ ~ giờ tay sờ bên cạnh, chăn đã sớm lạnh ~ hắt ra ngoài lúc nào?

Duỗi người ngồi dậy, Oa ~ cửa sổ cũng chiếu đầy ánh sáng rồi! Không khỏi có chút thẹn, lại trở nên lười như vậy ~ cả đêm không thấy con, không biết nó đã ăn gì chưa nhỉ? Còn khóc không?

Đang tính xuống giường, cửa đã đẩy ra ~ Giang Trữ bà bà ôm hài tử tới, “Triển Chiêu, con đừng vội xuống giường ~ Xem thân thể của con, phải dưỡng thật tốt.”

Triển Chiêu nhận lấy hài tử nhìn một chút, vật nhỏ bụm môi híp mắt, một bộ sâu ngủ, không khỏi cười, “Bà bà, tối nó không làm ồn chứ ạ?”

“Ai. Theo Trương Thẩm góc đường uống mấy miếng sữa, cũng ngủ ~ buổi tối khóc một trận, mấy tháng nhai kia bảo nghĩ cách, lão bà ta tin thật, kết quả tới giờ cũng không thấy bóng dáng đâu ~~”

Giang Trữ vừa lắc đầu vừa than thở, bên ngoài một thanh âm vang dội cất lên

~~“Tới ~ bên này ~ nhanh lên chút!”

Tương Bình mở cửa, “Mẹ nuôi, tụi con về rồi ~~” Lại hét bên ngoài, “Vào đi vào đi ~ kéo vào!”

Triển Chiêu nghi ngờ nhìn Hàn Chương nắm sợi dây liều mạng kéo vào phòng ~ tiếp đó trợn mắt há mồm nhìn một con dê núi lớn sừng dài bị kéo vào trong, vừa be be kêu vừa đối phó với Từ Khánh đang đầm đá sau lưng

~~Giang Trữ dở khóc dở cười, “Tụi bay nghĩ ra chuyện này à?”

“Mẹ nuôi ~~ đây là dê mẹ ~ người bán nói ~ sữa nhiều lắm ~”

Bọn họ giải thích ~ ngay cả bốn cây cột đi ngang qua cũng chui vào tham gia náo nhiệt

~~Một nhóm người nghiên cứu cấu tạo của con dê, vòng tới vòng lui suy nghĩ sẽ vắt sữa từ chỗ nào —
||||||||||||||||

“Tụi bay ra ngoài cả ngày chính là vì cái này!?”

Giang Trữ cầm quả trứng chọt họ ~~ Ai, cũng không trách, toàn là hắt tử giang hồ chỉ biết bãi đao lộng kiếm, không cưới vợ bao giờ, ai biết nên làm chuyện gì ~ bà thở dài, mấy người cười gượng thận trọng hỏi, “Thế ~ Triển tiểu miêu đệ ấy, đệ ấy không có sữa sao...”

Mặt Triển Chiêu rất thành thật xanh một mảng

~~Trương Long trợn mắt nói, “Các người nói bậy gì đó, không có sữa vẫn là mẹ ~~” Còn chưa nói xong Vương Triều đã cho hắn một cùi chỏ, quay đầu nhìn lại, sắc mặt Triển Chiêu càng xanh hơn

~~“Ý ta là... ta là...” Cột cửa cũng gãi đầu gãi tai cà lăm.

Cũng may, bên ngoài vang lên một tiếng, “Mẹ, con về rồi!” kết thúc cục diện rối loạn này

~~Bạch Ngọc Đường tách mọi người ra, “Nhìn đây, bà vú ta tìm tới, mau cho hài tử ăn.”

Nữ nhân trẻ tuổi bước tới theo sau hắn, bím tóc lớn đen nhánh, mặt tròn, mắt hạnh ~ nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hướng mọi người nói Vạn phúc, cúi đầu đỏ mặt bước tới trước mặt Triển Chiêu nhận hài tử

~~Triển Chiêu đã sớm thấy cô thẹn thùng cùng Bạch Ngọc Đường vừa nói chuyện vừa tới ~ cô tới đón hài tử, theo bản năng ngăn ra, rồi vội vàng đưa qua

~Giang Trữ cười ha ha theo cô ngồi xuống, quay đầu lại hét lớn, “Còn phát ngốc cái gì, mau ra ngoài!”

“A

”

26. Chương 26

Một đám đại nam nhân như thể mới tỉnh mộng, ai quay đầu thì quay, ai đi bộ thì đi bộ

~~Triển Chiêu vào phòng, thấy Bạch Ngọc Đường theo vào tới đứng trong cửa xoa xoa tay cười khúc khích ~ đáng vẻ rất muốn ra ngoài nhìn lại không dám ra, trong lòng lại buồn bực

~~Thoảng một cái đã qua mấy ngày, em bé có vú nuôi, người đến bên này liền ít hẳn ~ Giang Trữ bà bà với đại tẩu thỉnh thoảng tới đây thăm mình, thời gian còn lại đều chăm sóc đứa nhỏ ~ đại nhân với nhóm Vương Triều đều phải vào triều, tuần nhai ~ cũng may Công Tôn tiên sinh lúc rảnh rồi sẽ tới nói chuyện với mình

~~Bạch Ngọc Đường

Tỉnh dậy, Triển Chiêu bắt giắc lăm bắm...

Mỗi sáng sớm cũng không thấy thân ảnh ~ chẳng biết chạy đi đâu, chắc đi xem hài tử rồi, hay là ra ngoài có chuyện ~ một ngày không thấy mấy lần ~ tối cũng về phòng hắn ngủ, không tới chen chúc với mình nữa

~~Mấy ngày này quen thói hai người cùng ở trên giường ngủ ~ quen thói mỗi đêm lặng lẽ đem cánh tay khoác lên người mình của hắn để xuống ~ cũng quen với chuyện vừa mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ to đùng ấy ~ lại càng quen giọng nói ôn nhu khi hắn vuốt vuốt mắt khăn trương hỏi mình có chỗ nào không thoải mái

~Chợt quay về bộ dáng trước kia, thật không thể nào thích ứng ngay được ~~ (thiếu hơi chồng đó em)

Ngồi trên giường buồn bã ~ không phải trước kia mình vẫn sống rất tốt sao ~ không lẽ mấy ngày ngồi dưỡng thân thể tinh thần cũng trở nên yếu ớt! Phải mau mau khôi phục mới được a, bọn đại nhân còn cần ta đây, ta làm sao có thể ở mãi trong phủ nghỉ bậy!

Nhìn chung quanh không có ai, Triển Chiêu thử tự mình thay y phục, xuống giường ~ vừa ra cửa phòng, gió từ bên ngoài thổi vào mặt cùng tiếng chim hót riu rít làm y cảm thấy tinh thần mình rung lên ~ xem ra nằm quá lâu người sẽ rỉ sét

~~Từ từ giãn thân thể, hít thở vào luồng không khí mới

~~Lặng lẽ đứng một hồi, ngẩng nhìn bốn phía, trong lòng lại cảm thấy trống vắng

~Lại nói, mấy năm nay cũng chưa từng thanh nhàn như vậy.

Đúng rồi, đi xem hài tử một chút đi! Sao cứ quên mất nó!?

Chậm rãi bước vào viện, Triển Chiêu nghe được từng tràng cười truyền ra từ bên trong cánh cửa, đứa bé thỉnh thoảng cất tiếng oa nha~ trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, Bạch Ngọc Đường cũng ở đây à? Trước mắt y hiện ra một cảnh tượng, bà vú ngưỡng ngung ôm con, Bạch Ngọc Đường cúi đầu trêu chọc hài tử, ha ha cười lớn

~Chần chừ một hồi lâu, lại không vào cửa

~Bả vai chợt bị vỗ một cái, Triển Chiêu lúc này mới tỉnh lại

~Mẫn Tú Tú đứng sau lưng y, nhìn y vui vẻ, “Sao vậy Triển huynh đệ? Đến xem hài tử a.” Cô nhanh chóng kéo cửa, “Cái này có gì mà ngại a? Đệ đó, da mặt thật mỏng!”

Vừa nói vừa bưng chậu nước rửa mặt vào phòng, bà vú đang trêu chọc hài tử cuống quýt giấu lại xiêm áo trên ngực ~ thẹn thùng nhìn Triển Chiêu vào cửa, “Triển đại nhân ~~”

“Làm phiền.” Triển Chiêu nhận con, ánh mắt nhìn quanh phòng một vòng ~ trong lòng thầm thở phào, Bạch Ngọc Đường cũng không có ở đây! Vừa định mở miệng hỏi, lại sợ bị Mẫn Tú Tú chọc ghẹo ~ chuyển niệm lại nghĩ, mình nhất định là ngủ tới gốc rồi! Bạch Ngọc Đường có phong lưu đi nữa vẫn là chánh nhân quân tử, làm sao sẽ ở đây nhìn nữ nhân cho con bú

~~Trên mặt nóng rần, cuống quýt cúi đầu vỗ hài tử để giấu ~ “Lô đại tẩu, vất vả cho mọi người rồi ~”

“Ai da, đệ nói vậy làm tẩu buồn quá ~ đứa bé này siêu lỳ, so với Trân nhi nhà chúng ta còn xấu xa hơn ~ tới cơn rồi thì không ai dụ nổi, đã khóc là khóc cho long trời lở đất ~ tay chân vung thật là ngoan ...”

Mẫn Tú Tú cười lắc đầu ~ “Bất quá nha, nói đứa bé này chưa đủ ngày, nhưng thân cốt bền chắc, có thể ăn, ỉa, tiểu ~ đại tới mức khổ cũng không kịp thay, chớp mắt đã đại hai lần, bà bà vừa đổi cho nó, nó liền tiểu ~ tới, ta lại đổi cho nó.”

Triển Chiêu đồng ý, đặt con xuống, cúi đầu nhìn ánh mắt to tròn của thằng nhỏ, nhấp nháy nhấp nháy nhìn mình ~~ không nhịn được muốn cười, đưa tay vẫy vẫy trước mắt nó, cặp mắt kia lại chuyển động theo tay y

~~“Đại tẩu, hài tử nhỏ như thế đã nhìn thấy rồi?” Triển Chiêu kinh ngạc hỏi

~~“Ai biết a. Thằng nhóc này, chính là thân thích của đệ ~ coi nó vui kìa!” Mẫn Tú Tú mở ra cái chần nhỏ, thân thể nhỏ bé trông trơn quẩy trái quẩy phải, còn nhích tới nhích lui ~ ngược lại không khóc không quấy, cái tay nhỏ bé còn lúi lẻo một đầu ngón tay Triển Chiêu ~~ Triển Chiêu đâm quai hàm của nó, “Mạnh quá đi.”

Hai cha con chơ bắt diệt nhạc hồ ~ Mẫn Tú Tú nhắc bấp chân để thay tã mới, bưng bồn nước ra ngoài giặt, “Được rồi, còn lại giao cho đệ. Đệ với Ngũ đệ phải học một ít, bằng không chờ lúc nó biết đi rồi, tẩu với bà cũng không đi được.”

Triển Chiêu biết cô đang đùa ~ mỉm cười một tiếng ~ lại chọc chọc mặt con, “Bướng bỉnh ~ coi chừng phụ thân đánh mông con.”

Kéo cánh tay nhỏ bé, mặc cho nó cái áo yếm nhỏ màu đỏ ~ tiểu tử cứ thích đi bắt ngón tay của y, ánh mắt cong cong giống ánh trăng ~ miệng cũng vênh lên như đang cười

~~Triển Chiêu không nhịn được dán mặt lên khuôn mặt nhỏ bé đó cọ cọ, “Mặc y phục vào có thân khí hơn rồi ~”

Nhóc con toét miệng, giống như cười ra tiếng ~ khuôn mặt nhỏ cũng liềm mạng cọ tới cọ lui trên mặt y, cong lại như muốn chôn vào trong cổ y

~~Phụt ~~”

Một tiếng cười khê ở bên làm Triển Chiêu đỏ mặt ~ y quay đầu nhìn lại, bà vú trẻ còn chưa đi, đang đỏ mặt cười cười

~~Hương cô gật đầu, Triển Chiêu có chút ngượng ngùng đem bảo bảo đặt vào trong chăn, nữ nhân thấy tính tình y ôn hòa, đánh bạo đi lên trước, “Triển đại nhân, trẻ con phải bọc lại thế này ~~”

Triển Chiêu nhìn cô tay chân thuần thực bọc con kỹ, “Đa tạ.”

Y vừa nhìn, đã thấy y phục bà vú lưng bùng không kéo tốt ~ mảng da trắng xoẹt qua trước mắt ~ nhất thời mặt mũi đỏ bừng, vội đem mặt chuyển sang chỗ khác

~~“Triển đại nhân, sao ngài cứ luôn khách khí chứ?” Cô dường như cảm thấy không sao cả, tranh ôm hài tử cùng Triển Chiêu

~Triển Chiêu không biết có phải ảo giác hay không, cứ cảm thấy nữ nhân này dường như gan lớn hơn nhiều, không còn sự ngượng ngùng như ở trước mặt mọi người nữa ~ tay thiếu chút nữa đụng vào nhau, vội vàng rút về ~ = |||

Y vốn không hay cùng nữ nhân ở chung, bây giờ càng không phải công sự công hữu, càng không phải bằng hữu quen thuộc hay nói chuyện, trong lòng cảm thấy rất lúng túng ~ cô ôm hài tử đứng gần mình như vậy, tóc tai rối bù, y phục cũng không gài tốt ~ hơi kéo ra khoảng cách, nhất thời đi cũng không được, không đi cũng không được, trong nhà càng thêm yên tĩnh

~~Ngay lúc trầm mặc này, Mẫn Tú Tú trở lại, cô nghi ngờ nhìn hai người một cái, cố ý quay đầu qua nhìn hài tử, “Sao yên tĩnh như thế, hài tử ngủ rồi?”

Cô ngăn trước mặt Triển Chiêu, nói với bà vú, “Liều nương, cô cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi, xem chừng con của cô đi ~ chờ hồi nữa hãy tới tiếp.”

“Ai.” Bà vú liếc Triển Chiêu một cái, lại thẹn thùng đáp lời rồi đi

~~Triển Chiêu muốn ôm con, Mẫn Tú Tú khuyên y, “Mãi mới chịu ngủ, để nó ngủ một hồi đi.”

Triển Chiêu quỳn luyến xoa xoa mặt hài tử rồi ra ngoài ~ trở về phòng cầm kiếm của mình lên xoa một hồi, thở dài lại treo lên đầu giường ~ rốt cuộc không nhin được vội vã tới tiền viện, nha dịch giữ cửa vui vẻ đi lên trước, “Triển đại nhân, ngài dậy rồi?”

Gật đầu, vỗ trán hỏi, “Bạch Ngọc Đường đâu?”

“Bạch ngũ hiệp? Ngài, ngài ấy theo Bao đại nhân vào triều sớm!” Nha dịch bị hỏi không giải thích được, mấy ngày nay không phải đều do Bạch Ngọc Đường thay thế Triển hộ vệ ngài sao.

Nó thấy sắc mặt Triển Chiêu thay đổi rất kì quái, sau đó thấy Triển đại nhân luôn luôn chứng chặc lẽ độ chột vồ ốt một cái, bản thân khúc khích cười nghĩ Bạch Ngọc Đường không có đi, cũng không giống như mình nghĩ... khắp nơi hoa tâm chơi đùa...

Toàn bộ đều do mình nghĩ nhiều, thật không còn thuốc chữa! Thiếu chút nữa đã gây ra chuyện cười.

Triển Chiêu thâm chử mình, lại đột nhiên có khí lực. Tinh thần sung mãn chuyên cần luyện kiếm ~ hình như khôi phục nhiều rồi. Tự mình mức nước tắm, thần thanh khí sáng đi một vòng trên đại đạo

~~Mấy người trên đường đụng phải y đều nhiệt liệt chào hỏi, “Triển đại nhân ~~”

Còn mấy lão đầu lão thái tới đây mồm năm miệng ba hỏi, “Triển đại nhân ngài cũng đừng vất vả quá ~”

“Nghe nói ngài bị thương ~ ai da, nếu được phải nuôi cho tốt nha.”

“Đúng vậy, gây hấn một vòng.” Lão đầu bán bánh rán vỗ vỗ vai Triển Chiêu, xoa xoa đôi mắt mờ ~ đem “mập một vòng” nhìn thành “gầy một vòng.”

Lão bản của tửu lâu Xx cũng chạy ra ngoài cửa, “Triển đại nhân, ngài khỏe không, đã lâu không tới tiệm chúng tôi rồi ~ tiểu điểm đã chuẩn bị rượu ngon mới nhập cho ngài ~”

Triển Chiêu do dự một hồi, đi vào, lão bản kéo tay áo của y cười đến híp mắt.

“Ngài qua đây ~ nhìn cái vò này đi, chôn 18 năm mới đào ra, rất tươi ~ rượu hơi nồng, vừa mở nắp đã thơm...”

“Còn có cái này, Bạch ngũ gia thích nhất uống cái này ~”

“Hai vò bên đó... tôi đảm bảo hai vị thích...”

Triển Chiêu nghi ngờ tai mình có vấn đề, không lẽ mình muốn mua rượu cho Bạch Ngọc Đường mà chủ quán cũng biết? Mình mới này có nói qua cái gì không? Hay là... bọn họ biết được cái gì... mồ hôi lạnh đã ngưng thành giọt nước treo trên ót

~~Chờ tới lúc Triển Chiêu ôm được hai vò rượu ngon chạy trốn ra khỏi bàn tay của ông chủ tửu lâu, thì trời đã tối

~~Vừa vào cửa phủ, Vương Triều liền níu y lại, “Triển đại ca, người chạy đi đâu?”

“Âm thầm mất tung ảnh, hại chúng ta đi tìm ~”

“Ta tốt hơn nhiều, đi ra ngoài một chút, cũng không đi xa.” Triển Chiêu áy náy cười, im lặng giấu rượu xuống dưới tay áo ~ lỡ để bọn họ nhìn thấy, làm sao còn lưu lại đến trong phòng mình

~~Lúc ăn cơm thấy Bạch Ngọc Đường, không hiểu sao lòng giật mình đập thành thịch ~ Bạch Ngọc Đường cũng không để ý tới y, cũng không nói chuyện với y, chỉ lo cúi đầu ăn cơm. Nếu là bình thường, mọi người sẽ náo nhiệt cùng ăn cơm, Triển Chiêu sẽ rất vui vẻ nói chuyện ~ hôm nay có chút bất an, ăn xong một lần đã chột dạ trở vào phòng.

Đặt hai vò rượu kia lên bàn, rót bình trà ngon tự mình chờ đợi

~~Thời gian giống như đặc biệt khó khăn, trôi qua càng ngày càng chậm...

Nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trăng sáng cũng treo lên đầu ngọn liễu, sao bóng trắng kia cũng không tới đây.

Y có hơi thất vọng, Bạch Ngọc Đường hôm nay chưa chắc không tới chỗ mình ~ chờ một chút đi, nằm lên giường, lúc mơ màng muốn ngủ mới nghe thấy tiếng cửa cách vang lên

~~Lỡ tai dựng lên, người nọ ở trước cửa lòng vòng một hồi, lại không vào, đi mất!

Triển Chiêu lập tức ngồi dậy, có chút ảo não ~ tại sao mình không đốt đèn! Có phải hán tướng mình ngủ rồi hay không!?

Bỏ đi, lại gì cứ phải chờ hán tới tìm mình!?

Nghĩ tới đây, xoay người xuống giường nâng hai vò rượu lên đẩy cửa ra ngoài!

Trăng sáng treo cao ở chân trời, Triển Chiêu vừa ra khỏi cửa đã thấy một bóng trắng nằm trên nóc nhà

~~Y đề khí nhảy một cái, lên tới nóc, làm Bạch Ngọc Đường sợ hết hồn, “Oa? Xú miêu!? Im im lặng lặng, đi được rồi liền ra ngoài dọa người à?”

Triển Chiêu ngồi xuống, Bạch Ngọc Đường thấy hai vò rượu kia, nắm lấy mở nắp ra liền uống ~ ực ực uống đã hơn nửa vò

~~“Bạch huynh ~” Ở đâu ra cái cách uống như thế!? Triển Chiêu lấy làm sợ, bắt lại tay của hắn, “Người chậm một chút —”

Lời chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã hất tay y ra ~ nằm ở đó nhìn trời, không biết nghĩ cái gì.

Triển Chiêu lấp bắp ngồi một bên, không lên tiếng, trong lòng không chút tư vị

~~Y càng trầm mặc, lửa vô danh của Bạch Ngọc Đường lại càng vượng hơn, giữa đầu ừng ực lại nóc một hộp, hung hăng quệt tay áo ~ giận dữ chửi thầm trong lòng ~ đồng lửa kia đã đốt một ngày, giờ thấy bộ dáng đó của Triển Chiêu còn cháy lớn hơn!

Hắn nhớ lại tình cảnh hôm nay cùng Bao đại nhân vào cung

~~Bao đại nhân ở cửa điện chờ chỉ, mình rảnh rồi không có gì làm liền đi lòng vòng trong cung mấy vòng
~~ thấy đằng sau hoa viên có hai bóng đen thân bí xúm lại, hắn nổi lên lòng nghi ngờ lạnh lẽo nhích qua

~~Vừa nghe thanh âm, lỗ tai liền dựng lên

~~“Cái gì!? Thuốc cũng mất!? Làm sao mất!? Người lại xứng thêm một phương nữa cho trẫm!”

Thanh âm cần rặng nghiêng lợi này là Triệu Trinh!

“Không, không còn phương thuốc nữa... tiểu nhân lúc chạy khỏi kinh thành, nhà đã sớm bị đốt ... phương thuốc đã tan thành bụi...”

Giọng phàn nàn này, vừa nghe đã biết là con chó Trương Lão Thực!

“VẬY ~ người chắc còn chế thuốc chứ!?” Triệu Trinh nghiêng rặng hạ giọng gầm gừ

~~“Quá, quá phức tạp, tiểu nhân chỉ biết làm theo ~ lâu lắm rồi, không nhớ nữa...” Giọng càng lúc càng nhỏ
“ ... ”

Một bóng đen nhào tới huỳnh huých dầm dẫm, “VẬY trẫm đưa tên phế vật người tới đây làm gì chứ!? Khốn kiếp ~~”

Chờ tiếng ồn ào cuối cùng cũng lắng xuống, có tiếng thở hổn hển vang lên, “Người cho Triển hộ vệ uống thuốc, còn có thể sinh mấy?”

Bạch Ngọc Đường nín thở, nghe Trương Lão Thực mãi mới trả lời, “Có lẽ... còn có thể sinh hai.”

Bóng đen bên kia vườn hoa siết quyền hét, “Hai? Hai là được rồi. Sinh một cho trẫm cũng không sao cả. hừ hừ hừ hừ ~~”

Trương Lão Thực len lén nói lên nghi vấn, “Nhưng ~ Hoàng thượng, Triển đại nhân y sẽ không đồng ý đâu ~ tiểu nhân theo đuổi lâu như vậy cũng không ...”

Rầm oành rắc!! Bóng đen kia lại bắt đầu giơ quyền cước, “ĐỪNG đem người ra so với Trẫm!!!”

Sau khi một trận ồn ào qua đi, thanh âm thoi thóp của Trương Lão Thực truyền tới, “Nhưng, y bây giờ đã là người của Bạch gia rồi ~~”

“Vớ vẩn, không cho người nhắc tới chuyện đó!” Thanh âm giận dữ của Triệu Trinh lại một lần nữa vang lên ~ tiếng nắm đấm đánh lên da thịt lại trở về, cuối cùng Bạch Ngọc Đường thấy một bóng đen này giẫm lên một bóng đen khác cười lạnh, “Bạch Ngọc Đường ~~ hừ hừ, hừ là cái thá gì! Triển hộ vệ là bị cưỡng bức, lòng y vốn dĩ là không thêm! Nếu không phải tại đầu heo người, y làm sao sẽ bị ép sinh con cho Bạch Ngọc Đường!” Bên vườn hoa ánh ra một tư thế nắm quyền giơ lên trời, “Trẫm muốn đưa Triển hộ vệ cứu với khỏi nước sâu lửa bỏng! Nhìn đi! Y sẽ sớm vui vẻ tới bên người trẫm thôi, trẫm có thể đối xử với y ôn nhu hơn Bạch Ngọc Đường gấp trăm lần...”

....

Bạch Ngọc Đường nghe không nổi nữa ~ Triển tiểu miêu không phải loại người lảng lơ như thế, làm sao sẽ hướng Tần mộ Sở chứ! Mình không đối xử ôn nhu với y!? Làm sao sẽ... à không, y làm gì cần ta ngày ngày lôi kéo tay dụ dỗ chứ ~ lạnh cả người

~Bất quá, hình như... tới giờ... cũng chưa từng nói qua... thích ta a...

Ngay cả sinh con cũng là do trúng độc? Không đúng! Lần đó làm kịch liệt như vậy cũng đâu phải do bị hạ thuốc đâu! Là bản năng của nam nhân? Vậy cũng đâu cần dùng thân báo đáp...

Mồ hôi lạnh của Bạch Ngọc Đường dần chảy xuống, bóng đen trong lòng bắt đầu lớn lên...

Hắn lại nghĩ tới một chuyện

~~Chiều hôm nay lúc hồi phủ liền bị đại tẩu kéo qua, “Ngũ đệ, tẩu hỏi đệ từ đâu tìm thấy Liễu nương này a ~~”

“Hả!? Thì từ từ rơi dán trên đường a ~” Bạch Ngọc Đường bị hỏi có chút ngơ, “Sao vậy?”

Lúc đó người tới toàn là nữ nhân trẻ tuổi, khổ mình nhìn nửa ngày trời không nhìn hết, cho nên chọn đại người thuận mắt, không lẽ gây chuyện gì rồi!?

“Không có gì ~ chính là ăn mặc có chút thay đổi. Đã làm vợ người ta còn để tóc dài, đi bộ lắc lư đến lợi hại, thấy ai cũng làm một bộ ngượng ngùng ~” Mẫn Tú Tú thở dài.

“Đại tẩu, thấy người ta mặc đẹp liền không vui?” Bạch Ngọc Đường giả vờ xoay xoay quanh người cô, “Đại tẩu, tẩu trời sanh lệ chất, chỗ nào so ra kém cô ta a? Nếu đại ca không có thời gian, để mai đệ ra ngoài mua cho tẩu chút son phấn ~ ăn diện xong rồi cho họ nhìn choáng váng luôn!”

27. Chương 27

“Cút! Ai, đại tẩu đang nghiêm túc đó.” Mẫn Tú Tú lòng rất vui nhưng không quên chuyện chính, “Tẩu thấy cô ta với Triển Chiêu thân mật đứng chung một chỗ, còn nũng nịu, mặt Triển Chiêu cũng phải đỏ! Có lẽ tẩu hiểu lầm, bắt quá đệ vẫn nên... A, Ngũ đệ, Ngũ đệ!”

Còn chưa nói xong, Bạch Ngọc Đường đã giận dữ đi rồi, hay cho con Triển tiểu miêu người, đúng là câu ba vọt bốn!

Muốn lập tức đi tìm Triển Chiêu, lại nghĩ mình đây rõ ràng là ghen sao! Làm sao có thể y như phụ nhân được!

Hưng sư vẫn tội không đi, nhưng càng nín càng giận, hết lần này tới lần khác con mèo cứ ngồi đây không há miệng giải thích cũng không nói gì, tức chết gia gia ta!

Nhìn Bạch Ngọc Đường nằm trên nóc nhà, Triển Chiêu ngồi một bên chột cảm thấy dư thừa ~ = = Minh vì sao lại ra đây tìm hân, mình rốt cuộc làm sao rồi

~Đang đưa đám, Bạch Ngọc Đường chột lên tiếng, “Ai ~ Triển tiểu miêu, người bây giờ đang tính toán gì?”

Tính toán gì? Triển Chiêu có chút không hiểu, Bạch Ngọc Đường không nhịn được liếc y, “Ta nói, người có cảm thấy cuộc sống bây giờ cần thay đổi cái gì không? Hay vẫn cứ như thế!”

Triển Chiêu chột hiểu ra, “À. Triển mỗ đã quen rồi.” đỡ cánh tay nằm xuống bên cạnh vò rượu, nhìn ngọn cây trước nóc nhà ~ “Có lẽ người cảm thấy trong phủ Khai Phong rất chán, chỉ toàn là vụ án cần tra, còn dễ bị thương ~ nhưng làm bạn với đại nhân càng lâu, người sẽ càng hiểu, còn có Công Tôn tiên sinh, người không biết ông ấy là một người đa tài uyên bác đường nào đâu...”

Y hiển nhiên rất hưởng thụ trạng thái tâm tình yên tĩnh này, chìm đắm trong suy nghĩ của mình ~ không thấy một mảng hắc tuyến trên trán Bạch Ngọc Đường, chờ y thao thao bất tuyệt nói từ chuyện vụ án tới chuyện tứ đại trụ cột cũng có những lúc đáng yêu vô cùng quan tâm mình, Bạch Ngọc Đường không nhịn được nữa, không nể mặt cắt lời y, “Người nói mình một chút!”

“Ta?... Triển mỗ...” Đề tài lập tức bị cắt đứt, Triển Chiêu lại suy tư mấy giây, “Triển mỗ bình thường chỉ theo đại nhân phá án, thay người bị hại thân oan ~”

Bạch Ngọc Đường lại rất không thích hợp ngáp, “Người có thể đổi đề tài hay không!?” Nhìn ánh mắt nghi ngờ bắn tới, Bạch Ngọc Đường ác liệt cười, “Thí dụ như, Triển đại hiệp người có từng nghĩ tới, tương lai muốn cùng ai cộng độ cả đời không?”

Ranh mãnh nhìn Triển Chiêu, thầm nghĩ hỏi câu riêng tư thế này, chắc phải hứng mấy cái bạch nhãn nha ~ không ngờ Triển Chiêu cư nhiên rất nghiêm túc suy nghĩ, trong đầu tìm kiếm ấn tượng mơ hồ, “Trước kia muốn... đại khái là một nữ nhân ôn nhu hiền thực... biết vá y phục, làm cơm chờ ta về nhà ~”

Nhưng tâm tình manh nha của mình những năm còn chưa rõ, bị mình giấu tới giấu lui đã sớm mất rồi ~ Triển Chiêu có chút ngượng, dù sao y tới giờ đều chưa từng nói với ai về chủ đề như vậy ~ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện khi ở bên Bạch Ngọc Đường, có thể tự nhiên nói ra lời trong thâm tâm của mình như vậy

~~“Xì ~ ôn nhu hiền thực a ~” Thật đúng là cái loại con mèo này có thể nghĩ tới, ~ Bạch Ngọc Đường có chút khó chịu, uống một hớp rượu lớn, “Ta thấy người a, không được như thế đâu! Thành niên thành thán cũng không để trong đầu, khuyê nữ “ôn nhu” “hiền thực” ở đâu chịu cho phép người a!”

Triển Chiêu trầm mặc một hồi, Bạch Ngọc Đường chợt nhận ra mình hơi quá lời, mới chịu bổ sung mấy câu an ủi y, Triển Chiêu nhếch lên khóe miệng cười, “Cho nên Triển mỗ... sẽ không cười.”

Thật ra lời y nói cũng không khác phỏng đoán của Bạch Ngọc Đường là mấy ~ không muốn liên lụy người ta, dứt khoát đừng lập gia đình ~ tính tình mèo này chính là không được tự nhiên như thế ~ Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt cười của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đột nhiên có cảm giác chua xót, dứt khoát thả cái vò trong tay xuống, đột ngột nắm lấy má Triển Chiêu kéo ra hai bên, “Cười còn khó xem hơn khóc ~ Hèn chi không có nữ nhân nào coi trọng người!” (..... Nhưng mà nam nhân thì nhiều đó chứ... lại toàn mấy thằng muốn ‘đề’ em nó không hà)

Triển Chiêu giận đánh rơi tay của hắn, nắm tay hắn lại quật ra sau, Bạch Ngọc Đường đang cười hì hì không phòng bị, xem chút nữa bị té lộn đầu, phải ôm lấy cánh tay Triển Chiêu mới không té xuống nóc nhà ~ nhưng hai chân kia đập một cái, ngói lập tức rơi xuống hai miếng

~“Choang choang ~”

“Ồi da da ~” Một tiếng hét thảm!

Hai người lập tức ngừng tay, hình như là ~ Công Tôn tiên sinh ~ Triển Chiêu xanh mặt, Bạch Ngọc Đường trợn trừng mắt, hai người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường kéo y một phát, “Đi ~”

Vậy cho nên là ~ trong tiếng chửi rủa của Công Tôn chủ bộ tư văn ~ có hai đại hiệp mất mặt len lén chạy biến đi như làn khói

~“Được rồi! Buông ra.” Triển Chiêu thở hổn hển hất ra tay Bạch Ngọc Đường ~ thiết tình, xuống nói xin lỗi tiên sinh là được rồi, sao lại làm theo con chuột này ~ từ nóc phòng mình nhảy xuống chạy như tặc

~“Hảo tâm không có hảo báo ~ ta chính là cứu người a, nếu người muốn nấp thử mấy thang thập toàn đại bổ đen thui lui kia của Công Tôn tiên sinh, thì xuống tự thú với ông liền!”

Bạch Ngọc Đường một bộ tốt cho người người còn không nhận

~“Rõ ràng là do người —” Triển Chiêu vốn tính nói là người đập trúng tiên sinh liên quan gì tới ta ~ lại bỏ qua, dù sao cứ dính theo con chuột này là cái gì cũng không rõ, lười nói

~Bạch Ngọc Đường lúc này mới nhớ ra mấy chuyện khác, “Đúng rồi, Mèo con, tối nay người tìm ta có gì không?”

“...KHông có gì.” Triển Chiêu lập tức nhớ ra, là chờ hắn không được nên mới ra ngoài tìm hắn ~ bây giờ bất kể thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, ánh mắt cũng đảo hai cái

~Không dám nhìn thẳng ~ nhất định có vấn đề, Bạch Ngọc Đường nhìn ánh mắt tránh né của Triển Chiêu, trong lòng háo hức, không lẽ ~ nhớ Bạch gia gia rồi!?

Lời vừa nãy trên nóc nhà chưa hỏi xong lập tức vọt lên khóe miệng, tim căng thẳng, “Triển Chiêu, mới nãy người còn chưa trả lời ta, sau này có tính toán gì!?”

Triển Chiêu nhìn hắn, Bạch Ngọc Đường nhắc nhở, “Người không cảm thấy bên cạnh mình nhiều thêm cái gì sao!?”

Ánh mắt Triển Chiêu dần trở nên phức tạp, do dự hỏi, “Người nói là ... hài tử?”

“Đúng. Chính là hài tử!”

Triển Chiêu không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt chợt đổi, “Người muốn thế nào?” Lòng y chợt kinh hoàng, “Hài tử của ta, ta sẽ nuôi nó lớn!”

Bạch Ngọc Đường thấy ánh mắt y có hơi đề phòng ~ không biết làm gì hơn là nhắm mắt sửa đổi câu nói của y, “Sai! Không phải con người, là con của chúng ta! Còn nữa, ta không định làm gì con nó, ta là đang nghĩ về chúng ta sau này thế nào!” Một hơi nói xong, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lại bắt đầu rơi vào mịt mờ, trong lòng có xung động muốn vén cái đầu mèo không biết gì này lên, xem một chút bên trong rốt cuộc đang giả vờ cái gì!

Qua một hồi lâu, Triển Chiêu giống như mới nghĩ tới, “Bạch huynh dĩ nhiên có thể tùy ý ~ nếu người muốn đi, thì bất cứ lúc nào cũng có thể về Hãm Không đảo.” Giọng y có hơi chua xót, dừng một chút, lại nói, “Nếu như muốn tiếp tục ở lại phủ Khai Phong, chúng ta khẳng định sẽ hoan nghênh.”

Một câu cuối cùng, mới là nguyện vọng tận đáy lòng của y

~~“Được, tốt lắm.” Bạch Ngọc Đường rất vô lực ~ nhịn xuống ham muốn muốn siết cổ y, lấy thanh âm bình tĩnh khai pháo, “Vậy người nói cho Bạch gia gia biết...”

“Sau này, người xem ta thành người nào của người!?”

“Dĩ nhiên là... là...” Huynh đệ? Bằng hữu? Đối thủ?... Triển Chiêu thuận mồm nói, đột nhiên lại cứng lưỡi!

Nhìn biểu lộ “Nói a, là cái gì a.” trên mặt Bạch Ngọc Đường, mặt Triển Chiêu dần dần nóng như lửa đốt, lúc này mới phát hiện ra hắn rốt cuộc muốn hỏi cái gì.

Nhìn dáng vẻ Triển Chiêu há miệng không biết nói sao, Bạch Ngọc Đường nhận ra mình có hơi vội vã ~ ai biết trong miệng con mèo này có thể thốt ra cái gì

~Dĩ nhiên trên mặt Bạch thiếu gia của chúng ta vẫn rất thoải mái ~ chỉ là chờ đợi một hồi có chút cứng ngắc

~~Triển Chiêu há há miệng, ánh mắt Bạch Ngọc Đường cũng trợn to

~~Hắn nghe thấy con mèo kia hét lớn một tiếng, “Ai!?” Sau đó tung người nhảy, nhanh chóng mất tăm

~~||||||||||||||||||||||||||||||||||||

Bạch Ngọc Đường thiếu chút nữa ngã huych xuống đất, giây kế tiếp căn răng nghiêng lợi rút kiếm đuổi theo
~~ tên thích khách trời đánh nào không biết điều như vậy, chọn ngay lúc này mà tới!!!! —

“Ta nói mèo con, người không hoa mắt đi?” Bạch Ngọc Đường quan sát bốn phía chẳng thấy động tĩnh gì, cũng không có bóng người ~ hắn vỗ vỗ Triển Chiêu đang ở bên hoa viên cảnh giác, “Không phải người không dám nói thật, cố ý chơi ta chứ?”

“Ai thèm giống người truy châu tất giác!” Triển Chiêu giận dữ trừng hắn, “Mới rồi ta quả thật thấy có người bước tới chỗ tường bên kia ~ không biết đi tới đâu rồi!”

Y càng nghĩ càng không yên lòng, chỗ này ở gần chỗ bà vú nhất ~ trong lòng y run lên, “Mau đi xem con một chút!”

Bị y gào, sắc mặt Bạch Ngọc Đường cũng đổi, hai người phi thân nhảy qua tiểu viện, khắp nơi đều tối đen như mực, chỉ trong phòng là lộ ra ánh sáng ~ Triển Chiêu nhào qua, ôm lấy vật nhỏ trên giường rồi, một tảng đá lớn trong tim mới rơi xuống đất!

Bạch Ngọc Đường cũng yên tâm, bước qua xem, thằng nhỏ đang ngủ say đây, từ trong bọc thò ra cái tay nhỏ nắm mắt, cái miệng đỏ thắm thỉnh thoảng còn chép một cái

~“Con trai nha ~ nằm mơ đang cười đấy!” Bạch Ngọc Đường không nhịn được cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó một cái. “Ừm, thơm quá!”

“Đừng đánh thức nó!” Triển Chiêu nhéo Bạch Ngọc Đường, ngồi bên mép giường nhìn đứa bé dưới ánh nến, khuôn mặt tròn tròn giống bánh bao, bị bàn tay nhỏ bé đè xuống một mảng, nhìn qua trông cực kỳ buồn cười. Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ mềm mại kia, nhét vào trong bọc y phục, dùng chăn đắp kín

~Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu cẩn thận bọc con, trong lòng lại có cảm giác kỳ quái ~ cảnh tượng này, lại thấy ở đâu rồi? Quen thuộc mà ấm áp, lâu như thế cả đời

~~Hắn đứng lên nhìn xung quanh, không nhịn được trách, “Liễu nương này bị sao vậy, mẹ với đại tẩu không có ở đây, cô ta lại đem con ném ở nơi này! Thật không biết đi làm chuyện gì!”

Hắn hạ giọng oán hận, dựng lỗ tai ~ có động tĩnh! Có tiếng bước chân lén lút

~~“Đừng dả thảo kinh xà, xem một chút là ai ~” Triền Chiêu hướng hấn nói tiếng suýt, đặt con vào trong đầu giường, xem xung quanh không có chỗ che chắn cho họ ~~ Bạch Ngọc Đường vén lên màn giường, “Qua đây!”

Hai người cùng chen tới góc tường kín ~ theo tiếng bước chân có chút xóc xếch, cửa mở ra, người vào phòng.

Ý? Không giống tới đánh lén, cả nín thở cũng không biết, ngược lại còn thở hồng hộc, loạn lạc

~~Hai người đang kỳ quái thì một giọng nữ hảo hển kiêu mị muốn chết vang lên, “Chết quý, thật to gan ~ dám chạy tới đây tìm tôi! Ai da ~ ông nhẹ một chút a ~”

Hai người đang trốn liếc nhau một cái, Liễu nương!? Sắc mặt Bạch Ngọc Đường có chút đen, không phải chứ!? Vụng trộm vụng tới nơi này!? Tiểu tử lá gan khá lớn a! Lửa giận hấn bốc ba trượng, muốn đánh người, Triền Chiêu tóm lại tay hấn, không chắc ngoài đó là tặc a!

“Không tới tìm nàng, hồn nàng cũng bị hai tiểu tử kia câu mất!” Nam nhân gấp gáp không dần được tiếng thở dốc

~“Hừ! Ai kêu ông rời nhà một lần tới mấy tháng, không quản sống chết của hai mẹ con tôi ~ có bản lĩnh thì đừng về a ~ ai da ~” Trong tiếng giận dữ đột nhiên vang tiếng rên rỉ kiêu mị.

Quả nhiên là, chồng của Liễu nương

~Bạch Ngọc Đường không xộc ra ngoài xử lý, nhưng Triền Chiêu hối hận, hai người trốn ở đây là tình hình gì đây!? Động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, dĩ nhiên là... Bạch Ngọc Đường đương nhiên nhìn thấy sắc mặt lúng túng của người bên ~ lòng hấn cũng không tự tại, từ góc này, không muốn nhìn cũng nhìn thấy mờ mờ, hai cái người này biết tận dụng thật, cứ thế ở trên bàn mà làm luôn!? = = |||||

Cái bàn trong nhà kêu lên cọt két ~ lại còn tiếng nữ nhân rên rỉ, nam nhân thở dốc ngày càng lớn

~“Ai da ~ chết quý! A a a ...cũng không xem nơi này là nơi nào ~ a ư ~”

“Nàng đừng bám ta ~ vi phu không phải đã về bồi thường cho nàng sao!!!”

“Hừ a ~ ông không về, tôi sẽ cùng nam nhân khác chạy

”

“Hô hô ~ nghĩ cũng đừng nghĩ ~ nam nhân khác bộ dáng tốt hơn ta, công phu trên giường chưa chắc tốt bằng ta đâu ~”

“Muốn chết ~ ai da, chưa chết a a a”

Một trận cọt két vang ~ tiếng ai da ai da vang

~Mặt Triền Chiêu dính vào trên tai Bạch Ngọc Đường, tình hình củi khô đốt lửa y không nhìn, nhưng nghe thấy. Bây giờ ngại cứ thế này mà xông ra, nhìn qua hai vợ chồng này tách ra cũng có một thời gian rồi, cái đó ~ khó tránh

~~Ánh mắt của y chuyển chuyển, đặt lại lên người trước mắt ~~ vị trí của Bạch Ngọc Đường trước y một chút, gò má tuần mỹ phóng dắc, còn có hông hẹp chỉ cần giơ tay lên liền đụng trúng, bắp thịt nhấp nhô dán lên người mình ~ mồ hôi nóng trong lòng bàn tay chảy ra

~~Liễu nương này nhìn qua vẫn tĩnh vậy mà ~ đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, thật thâm đáng

~Bạch Ngọc Đường mắng một câu ~ quay đầu lại hạ giọng, “Ta nói hai chúng ta vì sao lại... ~~” hai chữ xui xẻo còn chưa nói ra, hấn đã cảm thấy Triền Chiêu không được bình thường, gương mặt đỏ hồng có hơi hốt hoảng, thân thể dính sát vào sau mình cũng cứng ngắt

~~Dứt khoát xoay người qua chỗ khác, ép Triền Chiêu đến sát tường, cố ý đem môi dán lên tai y, “Người làm sao vậy?”

Theo cơ thể ép sát của Bạch Ngọc Đường, óc Triền Chiêu oanh một tiếng, không còn cách suy nghĩ ~ hai thân thể chèn ép cọ sát làm y thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng ~ “Bạch Ngọc Đường người ~~”

Bạch Ngọc Đường nhân cơ hội đem thân mình chen vào giữa hai chân y, chậm rãi ma sát, phản ứng trên người Triển Chiêu lộ lộ hiện ra trước mắt hắn ~ mèo này, căn bản đã sớm có phản ứng ~ phía dưới cũng cứng ~ “Mèo con, nghe lén cũng có cảm giác a ~”

Triển Chiêu vừa vội vừa giận, “Ta không ~”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút ~ “Bạch Ngọc Đường hạ giọng cảnh cáo y

~Triển Chiêu đột nhiên cảm giác động tác Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt trở nên vô cùng cảm dỗ ~ hai tay xuyên qua nách Bạch Ngọc Đường, mặt chôn lên cổ hắn, thử thăm dò dùng môi chạm mấy cái ~ cảm giác thân thể Bạch Ngọc Đường run lên, y không nhịn được hôn loạn ~ tay cũng siết chặt ~ lý trí sớm cạn sạch, chỉ còn lại đòi hỏi của thân thể tiếp tục bành trướng

~Bạch Ngọc Đường bị y làm nhiệt hỏa đốt người ~ không còn sức trêu chọc, một tay kéo eo Triển Chiêu, một tay lực lợi đặt lên hông y, dùng sức ấn về phía mình, eo tiếp tục chuyển động ~ Triển Chiêu nằm trên cổ hắn thở hổn hển ~ hai người bị tình dục đột ngột kéo tới làm cho không kịp ứng phó, chỉ cọ sát người thôi cũng đã mất hồn, nhưng xiêm áo xốc xếch lại không sao cởi được, Bạch Ngọc Đường gấp quá, tay chui vào thắt lưng Triển Chiêu kéo quần y xuống, vậy mà Triển Chiêu cứ siết chặt tay hắn ~ không nhúc nhích được

~Oa a ~ a a

tiếng nữ nhân rên rỉ bên ngoài vẫn tiếp tục

~~Mẹ nó! Xong chưa vậy! Bạch Ngọc Đường né một tay lấy đá ném về phía cửa sổ!

Cốp! Cửa sổ mở rộng, động tĩnh trong nhà đột nhiên ngừng lại!

Trên người Triển Chiêu nóng đến lợi hại, tay vẫn đang vòng qua cánh tay, vai Bạch Ngọc Đường vuốt ve lên xuống ~ Bạch Ngọc Đường lại cúi đầu hôn y, bởi vì dây dưa kích động mà mấy lần hôn cũng không rơi lên mặt, mà rơi xuống cổ

~“Đi nhanh đi! Để người ta thấy là không xong!”

Mơ hồ nghe được tiếng nam nhân hoảng hốt kiếm quần, Liễu nương mở cửa nhìn xung quanh một chút, “Không người ~ đi mau! Mai thiếp về nhà ~”

“Ô ~ chờ, chờ một chút!” Bạch Ngọc Đường đẩy ra cánh tay Triển Chiêu ôm vai hắn, Triển Chiêu lúc này mới trừng mắt nhìn, hộc hộc thở xem xét xung quanh

~Khi Liễu nương quay về phòng đóng cửa ~ Bạch Ngọc Đường đã kéo y nhảy từ cửa sổ ra ngoài, hai người tận lực nín thở ~ lão đạo ngã nghiêng chạy về phòng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường một cước đá cửa, hai người ôm nhau dây dưa lên giường!

28. Chương 28

Đêm khuya vắng người, trong phòng lại như đốt lửa. Hai người không ai lên tiếng, thở hổn hển, lăn lộn trên giường.

Ôm hôn nhau, cả y phục cũng không kịp cởi ~~ Bạch Ngọc Đường đang lúc hỗn loạn khó khăn lắm mới tìm được đúng vị trí mà hôn, đem đôi môi ấn lên đôi môi run run của Triển Chiêu dùng sức chà mấy cái, mới hung hăng cắn, hôn xuống, thay đổi góc độ mút lấy, một lát đầu lưỡi khơi ra khoang miệng Triển Chiêu, vội vàng cắn xé ~ từ cổ họng Triển Chiêu truyền ra tiếng ô ô rên rỉ, hai tay siết chặt bả vai cùng tấm lưng của Bạch Ngọc Đường, dùng sức xoa nắn ~ y phục của Bạch Ngọc Đường bị kéo liên mở ra, bụng eo trần trụi đè lên người y, làm cho y có một loại khoái cảm kích động

~Kể từ lúc mình có những hiện tượng kì quái vì có hài tử, thân thể liền thay đổi không như mình nữa ~ mà thân thể phái nam kính gầy hữu lực của Bạch Ngọc Đường đối với y lại có một lực hút đặc biệt mãnh liệt, mỗi lần không cẩn thận sẽ cảm thấy khổ sở, nhưng hồi nữa sẽ đổi thành cả người nóng lên

~~Bị Bạch Ngọc Đường hôn đến thở không nổi, y vẫn còn gấp gấp thăm dò trên người đối phương, không chịu ở yên sờ từ bả vai tới cánh tay, eo, thậm chí lồng ngực, bụng ~~ thấp hơn nữa do vị trí cơ thể nên không sờ tới, đôi chân bị Bạch Ngọc Đường đè ép, không cách nào hoạt động tự do

~~“Ừ, ừ...” ~~ Triển Chiêu mau chóng muốn nói ~ tay đẩy ra Bạch Ngọc Đường

~~“Làm gì?”

Bạch Ngọc Đường quyến luyến thả ra môi Triển Chiêu, lại ngậm lấy bờ môi hồng nhuận, mút cắn, tay cùng dời lên đem trường sam cản trở trên người Triển Chiêu kéo qua một bên, lột quần của y. Chưa lột hết, tay đã bị Triển Chiêu bắt lấy

~~“Ai da ~ Mèo con, đừng thô lỗ như thế được không? Bình thường không phải tư văn lắm sao!?”

Bạch Ngọc Đường bị y đè xuống dưới, có hơi có chịu ~~ Triển Chiêu há miệng thở dồn, chậm rãi cúi người xuống, bắt đầu ôn nhu hôn hân ~ thật ra chỉ là điểm lên như chuồn chuồn điểm nước, vì có hơi vội nên có thể cảm giác được môi chạm lên người còn hơi run rẩy ~ lúc bờ môi ướm át đụng vào hõm vai có hơi nhột, mèo này còn cố ôn nhu sao

~~Bạch Ngọc Đường cảm thấy rất thoải mái, dứt khoát nằm lên giường cho Triển Chiêu phát huy

~Triển Chiêu nhìn thân thể trần ngực nằm ngang trên giường, có chút không nén được kích động ~~ trong người như có một thứ giống dòng điện chạy dọc theo cột sống tới đỉnh đầu, đôi môi chuyển từ cổ Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt lướt xuống ngực bụng, ngậm nhẹ hai đầu nổi lên trên phần ngực bằng phẳng của hắn, ngẩng đầu lên len lén nhìn, Bạch Ngọc Đường hít một hơi thật sâu, tay không cưỡng được bắt lấy cổ Triển Chiêu

~~Mặt Triển Chiêu chuyển tới hông của hắn, cuối cùng dừng lại ở cơ bụng ~ mê mẩn nhìn, bắp thịt rõ ràng văn lý, theo động tác cơ thể của Bạch Ngọc Đường mà phập phồng, cứng chắc mà đẹp đẽ ~ chạm nhẹ một cái, sau đó hôn lên từng mảng, chỉ tiếc bắp thịt quá căng bóng nên không ngậm được vào miệng, chỉ có thể liếm cắn

~~Bạch Ngọc Đường thoải mái thở khí, một tay thô bạo níu lấy tóc Triển Chiêu muốn y xuống dưới nữa, nhưng Triển Chiêu lại lần nữa bò lên người hắn, miệng cọ sát môi cùng cảm hân ~ Bạch Ngọc Đường ôm cổ của y, hô hấp nồng nặc của hai người gộp lại, môi lưỡi giao hòa vào nhau

~~Bạch Ngọc Đường cảm giác được tình dục của Triển Chiêu hết sức mãnh liệt, giống như đã bị đè nén rất lâu mới bộc phát ~ hai tay y đã không nhận được cố định ở hai bên eo mình, thân thể cũng lắc lư mô phỏng động tác đâm ~ xiêm y mỏng manh đã sớm loạn lạc, Bạch Ngọc Đường có thể cảm nhận được có thứ cứng cứng động động đập ở hạ thân mình

~~Thấy người bên dưới vô cùng phối hợp, Triển Chiêu không nhận được nâng lên người trên, hai tay cũng đặt lên hai bên cơ thể Bạch Ngọc Đường, ngược đầu động eo, thỉnh thoảng đụng trúng dục vọng cương cứng của Bạch Ngọc Đường, y liền run rẩy, càng dùng thêm sức đâm ~ vì do y phục quấn quanh một chỗ, lần nào kéo cũng tạo ra tiếng sột soạt, càng thêm kích thích cơ quan cương lên

Mèo này còn nóng nảy hơn Bạch gia, ngay cả y phục cũng không cởi, óc Bạch Ngọc Đường ơ ơ, mặc dù vẫn cảm thấy kì quái với tư thế mất tự nhiên này, nhưng vẫn không chống được cám dỗ ~ tay cũng đặt lên cái mông lên xuống của Triển Chiêu, cùng y cọ sát ~ động tác Triển Chiêu ngày càng nhanh, đôi môi mím chặt khe hở phát ra tiếng rên a a thật khẽ, thân thể run lấy bảy

~Theo một lần đâm mạnh, người Triển Chiêu bắt chợt thẳng tắp

~~Tay của Bạch Ngọc Đường cũng ngay lúc này nắm lấy dương vật bị kích thích tới đa kìa

~Triển Chiêu khẽ kêu a một tiếng, ngã phịch xuống giường

~~“Nè ~ người làm vậy không được ~ mình thoải mái rồi bỏ chạy a ~”

Bạch Ngọc Đường ác liệt nói ~ ngón tay siết chặt phần đỉnh của thứ đang bùng bùng run rẩy, Triển Chiêu cứng ngắc, trước theo phản xạ kẹp chặt chân, sau đó ưỡn ẹo thân thể đẩy ra hẳn

~~Bạch Ngọc Đường chặn lại hai chân đang đá của y, tay vững vàng không chế cây cột chưa được giải phóng, siết một cái, nắm đấm Triển Chiêu vung ra nhất thời mềm xuống, mặt đỏ bừng không thở nổi, ánh mắt khó chịu híp lại thành một đường, vẫn còn hung tợn trừng hẳn

~“Người, khôn kiếp!”

Thân thể Triển Chiêu đã sắp nổ tung ~ vậy mà Bạch Ngọc Đường nhất định không thả tay, mỗi khi y muốn phản kháng liền nhẹ nhàng xoa nắn cây cột kia làm y mềm nhũn té xuống giường ~ toàn thân đều là cảm giác nhảy ra ngoài, đau, tê dại, y muốn phóng ra, la lớn ~ tay liền mạng bầm bả vai Bạch Ngọc Đường, “Khôn kiếp ~ mau cho ta... a ~ nhanh lên ~”

“Còn sức mắng ta sao!?”

Bạch Ngọc Đường kéo thứ trong tay, phần đỉnh hồng hồng cũng bị kích thích lộ ra, một chút chất lỏng chảy xuống, hần hơi thả tay một tẹo, cũng cảm giác được có thứ bật ra, chất lỏng màu trắng như bàn chải phun trào ~ hẳn lại nắm chặt lấy, y như mong muốn nghe thấy thanh âm hít hơi của Triển Chiêu, thân thể ở dưới người cũng giãy dụa một trận

~~Lúc thả lỏng, lúc siết chặt, Triển Chiêu khóc tới mức đơn giản là muốn chết

~Lăn lộn trong khổ sở thật lâu, Bạch Ngọc Đường mới để cho y bắn hết ~ thân thể xụi lơ nằm trên giường, Bạch Ngọc Đường vẫn đề trên người y không dậy, tay thờ ơ xoa nắn cơ quan vừa mềm rũ của y, làm nơi vừa bắn xong lại lên tinh thần

~Khoái cảm lâu dài đánh thẳng vào Triển Chiêu ~ thì ra dùng tay người khác không giống như tay mình, đụng đụng mấy cái cũng làm y muốn nhảy, hướng chi động tác còn lộ liễu như thế ~ y không khỏi thở ra một hơi, hai con mắt nheo lại, đôi môi khô khốc

~“Đừng nóng, lát nữa cho người sung sướng ~”

Thế này người làm y thống hận đang dâm tà nhìn y, cái biểu lộ “để cho người thỏa mãn” làm y có chút lúng túng như bị nhìn thấu, ngay sau đó là hưng phấn đến khô miệng lưỡi

~CHỜ đến lúc phát giác ra bên trong cơ thể có ngón tay chuyển động, cúi đầu nhìn y phục dưới thấy đã sớm bị ném sang bên cạnh, Bạch Ngọc Đường đang nhìn vào giữa hai chân mình, bàn tay đang chôn ở nơi đó liên tục hoạt động, nhất thời có hơi kinh ngạc

~~Cảm nhận được ánh mắt của y, Bạch Ngọc Đường liếc y một cái, Triển Chiêu nhất thời đỏ mặt tới mang tai ~ thân thể muốn nằm vật xuống, Bạch Ngọc Đường lại cản y, đưa thân thể của y tựa lên chân gối, ngồi đằng hoàng, “Không phải các người đều bảo ta không đủ thể thiếp sao?”

Hắn ôn nhu nói xong, thân thể Triển Chiêu lại run lên một cái, vì y cảm giác được bên trong tiểu huyết lại tăng thêm một ngón tay, đâm vào làm cả người y bất an. Bạch Ngọc Đường vừa tăng thêm số ngón tay vừa tạo thêm độ sâu, vừa hỏi thăm y, “Nếu người cảm thấy có thể chúng ta sẽ làm tiếp ~”

Từ góc độ của Triển Chiêu, có thể nhìn nhất thanh nhị sở cảnh tượng hai ngón tay thật dài linh hoạt ra vào thân thể ~ huyết dịch màu trắng, là của mình vừa lưu lại. Ngón tay hữu lực đang hoạt động, là bàn tay bình thời cầm kiếm đấu với mình ~ còn có ngữ khí thương lượng của Bạch Ngọc Đường, hết thấy làm đầu y phát mộng, bị cảm giác kích thích dâm mi làm hồ đồ!

Hơn nữa, khi y nhìn rõ hạ thể của mình, lúc cây thứ ba cắm vào, theo phản xạ dựng đứng lên!

Triển Chiêu rên một tiếng, ụp mặt vào trên giường, “Bạch Ngọc Đường, người đừng quá đáng!”

Y phản hận nhấc một chân lên đá, Bạch Ngọc Đường nắm lấy mắt cá chân của y, “Không đợi kịp sao? Được ~”

Chữ được còn chưa nói hết, Triển Chiêu đã cảm thấy một vật to lớn vừa cứng vừa nóng đâm vào cơ thể của mình, nội bích bị ma sát lập tức bao bọc lại nó, nóng tới mức Triển Chiêu lúc ấy như muốn bắn ra ~ phải hút một hơi khí thật to mới ngăn chặn được sự vận động của mình

~~Bạch Ngọc Đường đặt hai chân thon dài của y lên ngang hông mình, lại nhìn Triển Chiêu đang cắn răng chống đỡ, “Chuẩn bị xong chưa?”

Triển Chiêu lườm hắn, ánh mắt còn chưa thu hồi lại, thân thể đã co thắt một trận, thứ đột ngột đâm vào làm trước mắt y tối sầm!

Sau đó y không còn thở kịp nữa, những cú đâm vào liên tục không lưu tình làm cho y muốn bay lên trời ~ y dường như nghe thấy thân thể mình kêu lên kéo kẹt, lắc lư qua lại

~~“A ư... a ... a đợi, đợi ...”

Lúc này y mới nhớ ra mình chưa chuẩn bị tốt, hai tay không có chỗ bắt lại ~~ vội vàng bắt lấy nệm mềm dưới thân, mà Bạch Ngọc Đường cũng không cho y thời gian chuẩn bị, cúi đầu tìm được đôi môi mềm, hung hăng hôn lên, chờ môi của Triển Chiêu bám lấy hắn như tìm được một bó cỏ cứu mạng ~ hắn mới ôm chặt cơ thể Triển Chiêu, thất lực xoay mạnh lắc lư tiếp tục hung dữ đâm vào

~~Triển Chiêu vội vàng mút vào nước miếng trong miệng Bạch Ngọc Đường, mới không để mình điên cuồng lắc lư ~~ Nhưng Bạch Ngọc Đường nhanh chóng rút môi ra, cắn lên điểm đỏ dựng đứng trước ngực y ~ giống như có chấp niệm gì đó, miệng chính là không buông tha liều mạng cắn mút, giống như muốn kéo vật nhỏ đáng thương đó ra, điểm nhỏ hồng nộn càng thêm cứng, không biết thấm vào hay tiết ra, từng giọt thủy dịch trong suốt ~ Triển Chiêu đau không chịu nổi, một chưởng đánh vào bả vai Bạch Ngọc Đường, đánh Bạch Ngọc Đường tách ra một chút, trong miệng lại cắn chặt, lưỡi kéo miếng hồng nhạy cảm kia như muốn xé rách ra ~ Triển Chiêu “A” một tiếng, nước mắt nhất thời bị kích thích chảy ra

~~Bạch Ngọc Đường liếm lên lông mi của y, động tác trấn an làm Triển Chiêu nhẹ tránh né ~~ Bạch Ngọc Đường nhắc lên chân của y đặt lên vai, dán chặt lên người y đâm vào chỗ sâu

~~Triển Chiêu không kiềm được ôm cổ của hắn, mới có thể chịu đựng được khoái cảm ngập trời ~ mỗi lần thứ nóng rực kia thối lui ra, y không nhịn được ôm chặt Bạch Ngọc Đường, phía dưới càng hung ác đâm vào chỗ mềm mại của y ~ đỉnh đầu cứng rắn đâm sâu vào thân thể y, làm y cuồng loạn uốn éo, “Ngọc Đường ~~ Ngọc ~~ Đường

”

Lời nói đứt quãng kêu lên tên Bạch Ngọc Đường, cái miệng há ra giống như không khép vào được, run rẩy nói không nên lời, “Ta... ta...”

Bạch Ngọc Đường nghi vấn, ở trong cơ thể y tìm kiếm một cái ~ lúc trượt qua nhục bích có hơi lỗi lổm khác thường, hai chân Triển Chiêu mạnh khép chặt một chỗ, thân thể rõ ràng co rúc lại

~~Bạch Ngọc Đường ôm lấy bờ mông của y, thay đổi vị trí một cái, chính là chỗ này đi? Cảm giác không sai lắm

~~Hơi lui ra ngoài ~ hai mắt Triển Chiêu thẳng tắp nhìn lên trên, giống như mới thở phào một hơi

~~Nhưng ngay lúc đó, cự vật hung tợn đột ngột xộc thẳng vào, đâm vào nơi sâu nhất, thật là muốn mạng!

“A a a a a!!!”

Tiếng hét to đột ngột xuất hiện trong đêm đặc biệt vang, Bạch Ngọc Đường sợ hết hồn, vội bịt miệng Triển Chiêu lại

~~“Ta ~~ không ~ đừng, đừng đâm nơi đó

” Triển Chiêu cuồng loạn lắc đầu, thân thể giùng giàng liều mạng lùi về sau, từ mấy kẻ ngón tay đang bịt miệng mình thốt ra mấy câu

~~“Người không thể nhẫn một chút sao?”

Bạch Ngọc Đường vững vàng nhấn lên hông của y, để y với mình tiếp cận ngày càng chặt chẽ, “Sướng thì hôn ta, đừng kêu loạn ~~”

Triển Chiêu làm sao còn nghe được lời hắn nói ~ không nhìn tới miệng Bạch Ngọc Đường, bên tai đã sớm kêu ong ong

~~Thấy y không nói, Bạch Ngọc Đường xoay thân tăng lên lực va chạm, lần nào cũng đâm thẳng vào nơi yếu hại đó ~~ bên trong cơ thể Triển Chiêu co lại thành đoàn, chặt tới mức làm hấn có chút đau, bất quá cảm giác công phá vô cùng sướng khoái

~Triển Chiêu gần như ngất đi, tay vô thức kéo ra bàn tay che miệng y của Bạch Ngọc Đường, nhưng không có chút khí lực nào ~ Bạch Ngọc Đường thả tay ra, hung khi giảo hoạt ở nơi kia chậm rãi xoay tròn, Triển Chiêu bị kích thích gào to một tiếng, hai mắt nổ sao ~ đầu nghiêng qua một bên ngã xuống, bên trong cơ thể siết chặt sinh mạng Bạch Ngọc Đường ~~ Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy bị một phần mềm mại cố định, cũng có thể cảm nhận được gân xanh trên vật kia nổi lên, tinh khí hướng thẳng ra ngoài

~~Nhưng bị ép đau như thế cũng không phần ra được ~ bị bọc chặt quá đè lên đỉnh đầu ~ chặt tới mức hoa mắt, dụng cụ hoành hành trong cơ thể làm sao cũng không thể rút ra được

~“Mèo con ~ mèo con ~~” Nhẹ nhàng vỗ má Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cố gắng giúp y thả lỏng một chút, vậy mà người Triển Chiêu vẫn cứng ngắc, ngón chân gắp khúc, cổ họng nhẹ nhàng ư ử ~ ánh mắt mơ màng chăm chăm nhìn hấn

~Bạch Ngọc Đường đau đến mức ánh mắt hóa đen, mồ hôi nóng theo mặt chảy xuống, rơi lên lông mi thật dài của Triển Chiêu, Triển Chiêu mới giật mình lay động cơ thể ~ Bạch Ngọc Đường không dám mạnh rút ra, chậm rãi động mấy cái, cảm giác nơi kia bắt đầu hơi nhùng nhả, lúc này mới rút ra đâm vào ~ dần dần, có chút giãn dỗi tới lui, động tác bắt đầu thô bạo

~Một cỗ nhiệt lưu đổ lên cây cột đang hung tợn chiến đấu, từ nơi giao hợp lại thẩm ra một chút thủy dịch trong suốt ~ nhỏ xuống chỗ kín của hai người ~ cảnh tượng đặc biệt đâm mi này làm Bạch Ngọc Đường chết lặng, thân thể không khỏi run lên, nhanh chóng rút người ra ~~ chất lỏng mới rồi muốn phát tiết nhanh chóng bắn tới ~ tới quá nhanh, hấn chưa kịp nghĩ, đã phun lên người Triển Chiêu, lên phần bụng dưới lỏa lồ, còn có bắp đùi chưa khép lại, từng chỗ đều là bạch dịch.

Bạch Ngọc Đường ngã quỵ, ôm lấy Triển Chiêu chưa phục hồi hôn vào miệng, kéo chần chập lên

~~“Sao rồi? Mèo con ~~” Chỉ ngẩng đầu lên nhìn Triển Chiêu còn đang mơ màng, ở trên trán, trên tai, mi mắt y hôn lên, cắn tai y oán trách, “Ai ~ làm sao biết người nhạy cảm như vậy a, mới nãy người kêu lớn tiếng như thế, ngày mai ra cửa đừng sợ họ cười.”

Triển Chiêu vẫn nghe thấy, đầu ngón tay giật giật, muốn hươ quỳ, cuối cùng vẫn vô lực rơi vào trong khủy tay Bạch Ngọc Đường.

Lúc y tỉnh lại, trên người ướt nhẹp ~ mở mắt ra nhìn, Bạch Ngọc Đường đang cầm khăn lau người cho y, vừa lau vừa cúi người xuống, cẩn thận nhìn chăm chú bụng dưới của y, còn giờ tay ra sờ

~~Triển Chiêu cả kinh, trên mặt nhất thời nóng rực, “Người đủ chưa! Bạch Ngọc Đường!”

Thấy y tỉnh, Bạch Ngọc Đường nghi ngờ chớp mắt, “Người đừng giận, tự mình nhìn xem ~ đây là gì a?!”

Triển Chiêu cúi đầu nhìn, phía dưới bụng nhỏ của mình, chính xác là hai bên bụng có mấy vết hồng nhạt, giống như hoa văn ~ bởi vì quá giống màu thịt, cho nên khó mà nhìn ra.

Bạch Ngọc Đường đang kinh ngạc, Triển Chiêu đã kéo chần lên, không để ý tới người bên cạnh còn hỏi tiếp, “Trước kia có sao? Hả ~~ Mèo con”

Triển Chiêu dĩ nhiên biết mấy dấu đó ở đâu ra ~, từ lúc có con y đã thấy, bụng đang bằng phẳng đột ngột bự ra, mấy thứ kỳ quái này còn nhiều hơn nữa ~ bây giờ mặc dù nhạt màu rồi, nhưng người giống như mập một vòng, buồn bực ~~ mai một phải gia tăng luyện công nữa!

Nói là gia tăng luyện công, lại không ngờ sang ngày thứ hai mình vậy ngủ thẳng khi mặt trời lên cao mới tỉnh ~ ||| Vừa mở mắt, Bạch Ngọc Đường vui sau lưng y vẫn đắp chăn ngủ say, Triển Chiêu lắc hấn, “Sao người chưa dậy, Bao đại nhân cũng sắp thượng triều!”

“Không phải chỉ bỏ việc một ngày sao ~”

Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm một câu, xoay qua bám vào người y, ôm eo y lại khò khò ngủ ~ |||||

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

29. Chương 29

Triển Chiêu gỡ tay của hắn, “Vậy người buông ra, ta bồi đại nhân đi.”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường mở mắt, ôm chặt hơn, ăn vạ không dậy

~~~Bạch Ngọc Đường!”

Ngay cả họ tên cũng mang ra gọi mình ~ nhất định là giận ~ Bạch Ngọc Đường ai oán bò dậy, “Mèo con, người để Bạch gia rảnh rồi một ngày cũng không được a. Ban ngày thì bảo vệ Bao đại nhân, khi về trừ giặt tã chính là dụ dỗ thằng quỷ nhỏ kia ~” oán trách thì cứ oán, hắn vẫn là dưới ánh mắt trừng to của Triển Chiêu đứng dậy mặc y phục, vừa mập mờ nhìn Triển Chiêu một cái, “Buổi tối còn phải ra sức như thế ~~”

Mặt Triển Chiêu đột ngột đỏ lên, hung hăng liếc hắn ~ Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhào tới đè y lên giường, nhanh chóng hôn lên mặt y một cái ~ Triển Chiêu đang mặc y phục không phòng bị, đợi lúc y kịp phản ứng lau nước miếng trên mặt rồi, Bạch Ngọc Đường đã hài lòng ra cửa!

Lúc hắn còn cứ toàn chọc mình giận, vừa đi làm cảm thấy buồn

~Triển Chiêu vừa luyện kiếm vừa nghĩ lung tung ~ chắc là do mình có tật ở không liên nghĩ bậy, đại nhân lúc quay về nói với ngài, sớm phục chức, theo đại nhân phá án, bảo vệ đi.

Lại nói cơ thể mình đã phục hồi tốt lắm rồi, mấy ngày trước lúc hoạt động cảm giác còn chảy chút máu, làm dơ y phục. Bất quá lần tắm gần nhất vô cùng sạch sẽ, hình như hết rồi ~ Công Tôn tiên sinh từng nói qua như vậy là hoàn toàn tốt rồi đúng không? Chuyện kỳ quái như vậy ~ cứ nghĩ tới lại có chút kỳ lạ, vội vàng về phòng rửa ráy, lúc này mới cảm thấy thoải mái trong lòng

~Buổi tối dùng cơm xong, Triển Chiêu lập tức vào thư phòng Bao đại nhân nói, Bao đại nhân nghe Công Tôn tiên sinh bảo thân thể y đã kháng phục, nhìn sắc mặt quả thật đỏ thắm hơn nhiều, cũng dứt khoát đồng ý, “Có cậu với Bạch Ngọc Đường ở đây, bổn phủ lúc nào cũng yên tâm.”

Triển Chiêu thầm ngờ vực, “Đại nhân, nếu thuộc hạ đã không đáng ngại, vậy Bạch Ngọc Đường...” Y vốn định nói Bạch Ngọc Đường đã có thể tự do, Bao đại nhân lại kỳ quái hỏi y, “Không lẽ cậu ấy còn chưa cho cậu biết, cậu ấy lấy lý do cậu bị thương không làm việc được, nên mới xin hoàng thượng phong chức, ở lại phủ Khai Phong sao!?”

Trở về phòng, Bạch Ngọc Đường đang ha ha cười to, nằm lì trên giường chơi đến bất diệt nhạc hồ

~~Triển Chiêu bước tới nhìn, thấy nhóc con cả người chỉ mặc một cái yếm, đang lật mình trên giường, chân đang giãy đứng không lên ~~|||

Bạch Ngọc Đường thấy y vào phòng, hưng phấn gọi, “Mèo con người xem!”

Hắn đặt vật nhỏ nằm sấp trên giường, đưa hai cái chân ngắn khuy về trước, hai cái tay nhỏ quào loạn, ra sức kéo thân thể bò về phía trước ~ xêu xêu vẹo vẹo bò về trước hai ba bước ~~ chân đạp loạn xạ trên giường như không có lực ~~ tạo thành một tư thế mắc cười, vì đầu lớn quá mà không nâng lên được, khuôn mặt nhỏ vùi vào trong nệm, cái mông trần trụi trực lác lư dùng sức.

Triển Chiêu vội vàng nâng đầu nó dậy, nhẹ nhàng xoay mặt qua bên, nhóc con nhìn y, híp mắt toét miệng như muốn khóc

~Triển Chiêu đau lòng, “Hài tử cổ mềm, người để nó úp lên giường, lỡ nghệt thở thì làm sao?”

“Sao có thể.” Bạch Ngọc Đường hì hì cười tiếp tục nghịch, “Người xem đi, con trai ta đi thật mau!”

Vừa nói vừa tóm lấy hai chân đẩy lên trước, tiểu tử lấy đủ hơi rồi, cánh tay nhỏ đỡ một cái, biểu tình giống như muốn kéo người ra thật xa

~Triển Chiêu không nhịn được cười, “Thật khỏe. Tối đây, nghỉ một lát ~~”

Đem con ôm lấy, hôn lên khuôn mặt bé nhỏ hai cái, “Ngọc Đường, người đóng cửa sổ lại, gió đêm lạnh.”

Bạch Ngọc Đường ngăn người, đóng cửa sổ rồi quay vô, đột ngột từ sau lưng ôm y, “Mới nãy gọi ta cái gì!?”

Triển Chiêu cũng ngăn người, trong tay vẫn tiếp tục bọc kỹ con lại, giả vờ không nghe thấy ~ Bạch Ngọc Đường không chịu buông tha, “Nói mau! Mới nãy gọi thuận miệng như thế ~ hả, Mèo con ~~”

Bạch Ngọc Đường vây quanh y vòng qua vòng lại ~ Triển Chiêu nhúc nhúc đầu, đặt con lên giường, đắp lên chăn nhỏ, “Ngọc Đường, mai để ta đưa đại nhân vào triều đi.”

Một tiếng “Ngọc Đường” nhu hòa làm người nhẹ như bay, tâm hoa còn chưa kịp nổ thì một câu kia đã làm cho Bạch Ngọc Đường phát nổ, “Hả!?”

“Không cho!”

Khuôn mặt vừa nãy còn cười hì hì, đảo mắt đã thay đổi ~ Triển Chiêu cũng không để ý tới hắn, “Người không hợp, mau đi từ quan đi! Bên cạnh Bao đại nhân có một mình Triển Chiêu ta là được rồi!”

“Khẩu khí không nhỏ ha Mèo con, tiếp theo, có phải lại muốn đuổi Ngũ gia ta đi!?”

Triển Chiêu thấy hắn đỏ mặt giận dữ, cũng không biết đã làm gì, “Người biết ta không có ý đó!”

“Vậy người đang hoàng nghe Ngũ gia một lần! Người từ quan mới đúng đó!”

“Người nói cái gì vậy!” Triển Chiêu cảm thấy hắn tự nhiên gây sự, mặt cũng đỏ, “Ta chỗ nào không đang hoàng!?”

“Vậy người bảo ta đi là sao!?”

“Triển mỗ chỉ bảo người từ quan, lúc nào bảo người đi chứ!?”

Hai người đứng ở mép giường la hét, nhóc con ở trên giường xoay xoay tròn mắt đen, nhìn bên kia một chút, bên đây một chút

~Đột nhiên ~

Oa

~~Một tiếng khóc thật lớn làm hai người đang cãi nhau giật mình ~ vội cúi đầu xem xét con, “cốp”, đầu đụng vào nhau, hai người nhất thời văng đầu hoa mắt ~ đỡ khóc đỡ cười ngồi lên giường, người nhìn ta, ta nhìn người ~ tự nhiên không nói nữa

~Triển Chiêu ôm con đứng đưa hai cái, Bạch Ngọc Đường thấy động tác hơi vụng của y, trong lòng lại mềm, xích qua ôm lấy y, “Mèo con, thật sự không bắt ta đi sao?”

Triển Chiêu cúi đầu không nói ~~ dưới lông mi cong dài, ánh mắt có hơi ươn ướt ~ Bạch Ngọc Đường nhìn y, chôn mặt vào bả vai y, tay siết chặt hơn nữa

~“Bãi triều ~~”

Các đại thần rớt rít tản đi ~ trong lòng còn buồn bực, bữa này Hoàng thượng chạy nhanh thế, công công còn chưa hô xong người đã mất tăm ~ bọn họ làm sao biết được hôm nay Triển Chiêu tâm thần bất định, nóng đít ngồi không yên ~ vừa nhìn xa xa đã thấy Triển Chiêu rồi, muốn tiến sát lại để nhìn mà không được, đột nhiên cũng không nghĩ ra lý do gì để từ phẩm hộ vệ Triển Chiêu theo lão Bao vào điện ~ mình còn kiểm chế được không nhích tới nhích lui trên long y, nhưng đôi mắt vẫn cứ bay ra ngoài điện mấy lần

~Cuối cùng buổi thiết triều hôm nay không có xảy ra chuyện gì làm người ta lo lắng ~ Trẫm đi tìm Triển hộ vệ cũng không tính là làm trẻ nãi quốc sự đi.

Chọn đường tắt đi vòng qua hoa viên, ghé đầu nhìn thấy Triển Chiêu đang bước tới từ đối diện ~ vội vàng lùi về, sửa sang sửa sang lại ngoại hình ~ tiêu sái bước ra

~“Triển hộ vệ!”

Đột ngột nhô ra một người làm Triển Chiêu sợ hết hồn, thấy rõ người tới thăm bảo may mắn ~ may mà không thoi một đấm qua

~Y cảm thấy có chút kỳ quái, Hoàng thượng nghiêng đầu gỡ tóc, ha ha cười nhìn y, duy trì tư thế đứng nghiêng chân thật lâu không nhúc nhích

~“Tham kiến Hoàng thượng!” Triển Chiêu vẫn rất lễ phép hành lễ

~“Triển hộ vệ không cần đa lễ ~~”

Triệu Trinh cuối cùng cũng động ~ bước lên giơ tay nâng cánh tay Triển Chiêu, trong lòng cảm thán ~ mới này đã cảm thấy người Triển hộ vệ giống như đầy đặn ra nè, nhìn gần da mặt cũng mịn màng hơn nè, y như đang phát sáng ấy ~ tóc hình như lại dài hơn, dài xuống rồi xong xong, thật câu lòng ~ tim của Trầm a

~~Ủm, không tệ. Đồng ý cho Bạch Ngọc Đường ứng chúc phủ Khai Phong, có thể cho Triển hộ vệ rảnh rồi mấy ngày, nhìn dáng vẻ là thân thể đã nuôi tốt rồi ~ chắc chắn

~Có trăm móng đang nạo tim hấn, Triển Chiêu liền có chút mất tự nhiên, kéo người lùi ra sau ~ Triệu Trinh trời xui quỷ khiến lại cũng bước lên một bước, Triển Chiêu lần này khó chịu thật, Hoàng thượng bữa nay trúng ta? Hai mắt mơ màng không di chuyển ~ ||||

“Thần Bạch Ngọc Đường tham kiến Hoàng thượng!”

Đột nhiên truyền tới một tiếng gọi lớn làm long bào lắc lư ~ Triệu Trinh rất không vui nhìn người đang ngăn giữa mình với Triển Chiêu ~ hại hấn nhìn qua lại cũng không thấy người đằng sau ~ thật tình, cho người đương chức không phải để người tới tới lui lui cản trở tầm nhìn của ta

~~“Người tới làm gì!? Trầm không có gọi người!”

Bạch Ngọc Đường tay ở đằng sau kéo Triển Chiêu một cái, hung dữ nói, “Bẩm hoàng thượng, Bao đại nhân đang chờ hồi phủ!” Ánh mắt cũng tóe lửa, chăm chú nhìn về móng vuốt vừa đưa về phía Triển Chiêu

~~“Cứ để Bao ái khanh chờ chút ~ Trầm còn chuyện phải nói với Triển hộ vệ ~~”

Còn chưa nói xong, Triệu Trinh liền nâng vạt áo lau lau mặt ~ cái gì đây, cái gì, nhỏ lên người ta, dính dính dấp dấp ~ trời còn đang nắng mà

~“Ai ở bên đó!?”

Bấy giờ Bạch Ngọc Đường lại gào lên một tiếng, dọa hấn giật mình, sau đó Triệu Trinh thấy hấn vung tay “vút” một tiếng ~ bên mặt có cơn gió lướt qua, lời trách cứ đang tính nói liền nuốt vào trong bụng

~“Hoàng thượng cẩn thận!” Là tiếng hét của Triển Chiêu!

“Ai da da~~”

Triệu Trinh ngẩng đầu nhìn, một bóng người to lớn té từ trên hoa viên té xuống đập ngã nhánh cây nho, chưa kịp làm gì đã đè lên long thể!

Oành!!!

“Á á á ~~!” Triệu Trinh không kịp né, hét thảm một tiếng!

Triển Chiêu trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường vừa ra tay bây giờ đang khoanh tay ở nơi kia nhìn hả hê nín cười, vội vàng đẩy ra “hung khí” mới từ trên trời rơi xuống, đưa tay vừa kéo vừa đỡ Triệu Trinh đứng lên ~ Triệu Trinh choáng váng đầu óc, định thần nhìn kỹ lại người đang bò dậy chuẩn bị chạy mất, lập tức nổi giận, “Trương Lão Thực! Trầm thấy đầu người không cần lưu tới ngày mai!”

“Hoàng thượng thứ tội, thứ tội ~~” Trương Lão Thực theo bản năng lùi ra sau tránh, vừa sợ hãi nhìn Triệu Trinh, con mắt vẫn không rời khỏi Triển Chiêu, nhất thời hai mắt không đủ dùng ~ gãi xoa gáy, đau quá đi mất, không biết hòn đá ở đâu đập trúng đầu mình

~Âm thầm buồn bực, đều tại mình đã lâu không gặp Triển đại nhân, mới rồi bám lấy hàng rào hoa nhìn đến thất thần mới gây ra họa

~~Triệu Trinh một thân đầy bùn đất, nhìn Triển Chiêu mặt lúng túng cùng con chuột bạch mặt đang nhin rút gân, sắc mặt lập tức trở thành băng màu, giận không có chỗ phát tiết, vung tay áo ~ thấy trên khuôn mặt to đùng của Trương Lão Thực đang chăm chú ngắm Triển Chiêu đến ngu ra, còn sót lại dấu vết nơi

khóe miệng ~ ||||| mới nãy cũng không phải ảo giác của mình, cái thứ nhỏ xuống cổ mình chính là... chính là.... Nước miếng của gã ~???!!!! |||||

“Khốn kiếp!!!” Không chờ nổi thị vệ tới xử trí, hắn vén lên tay áo ~ trái một quyền ~ phải một cước ~ tàn nhẫn đánh lên cái đầu bự kia ~ Trương Lão Thực có ngu hơn nữa cũng biết chạy, nếu không cái mạng nhỏ của mình xong rồi

~“Triển đại nhân, ngài, ngài ~ ngài chờ ta a ~ vừa ôm đầu vừa chạy về phía trước ~ còn lưu luyến quay đầu nhìn.

“Hoàng thượng, xin ngài an tĩnh ~”

Triển Chiêu cố gắng khuyên can Hoàng thượng ~ không có hiệu quả ~ trong lòng mặc niệm “hình tượng của ngài, hình tượng của ngài, quốc thể Đại tống a quốc thể Đại Tống a” Mấy lần gọi hộ vệ tới đi theo Triệu Trinh

~“Ha ha ha ha ha

”

Đoàn người vội vã chạy theo Triệu Trinh đang đuổi theo Trương Lão Thực đi rồi, Bạch Ngọc Đường ôm bụng cười ~ dứt khoát đề lên người Triển Chiêu ngựa trước ngựa sau ~ Triển Chiêu trừng hắn, đi mất, hắn mới cố nhịn cười, “Mèo con, ngươi trừng ta làm gì!? Ta cũng đâu có cố ý, không phải ta sợ có thích khách đấy sao ~ ai, đừng đi nhanh như vậy mà ~”

Ngày đầu đi trực đã làm y đau đầu ~ Triển Chiêu thở dài, tiếp tục đi không quay đầu lại ~ con chuột đằng sau vẫn còn xoa bụng, “Phụt ~ ha ha ha ~ nè, chờ ta với Triển tiểu miêu ~”

Trương Lão Thực khổ sở chạy, đụng phải người phía trước ~ nhìn lại người vừa té xuống đất là nữ nhân, mấy nha hoàn bên cạnh đang la hét inh ỏi, làm gã sợ hãi

~“Ai da, đại tẩu tử xin lỗi ~ tôi không có cố ý.” Vội vàng đỡ người dậy, đang tính chạy, phụ nữ kia lại gọi gã, Quan sát một hồi, “Ngươi sao lại hoảng hốt? Từ đâu tới?”

“Tiểu nhân là người trong cung. Đại tẩu tử tôi không nói với cô nữa, tôi phải mau đi rồi ~”

“Trong cung sao?” Phụ nhân nghi ngờ nhìn gã, thị vệ này bà chưa gặp qua, nhưng bộ dáng ngũ đại tam thô, cầm còn một mảnh râu ria dính dính ~ không giống thái giám, ở đâu chạy ra người này ~ còn biết chọc ghẹo người, đại tẩu tử cơ đấy ~ ai gia còn trẻ tới thế sao?

Cho nên tiếp tục thăm dò, “Ngươi làm nghề gì?”

“Tôi... tôi nấu ăn ~” Trương Lão Thực bị hỏi ngốc, gấp gáp muốn chạy, trả lời không đầu không đuôi

~“À, thì ra là đầu bếp. Tiến cung khi nào?”

“Tháng, tháng trước mới tới ~”

“Ngươi nói đi, run cái gì nha, ai gia cũng không có ăn ngươi ~”

Trương Lão Thực vẫn còn đang suy nghĩ “ai gia” này là cái gì, Thái hậu bà lại lên tiếng, “Cũng đúng lúc ~ ai gia gần đây ăn uống không tốt, ăn không ngon, ngươi là đầu bếp mới tới, làm một bữa cho ai gia nếm thử, làm xong có thưởng ~”

“Hả? ~”

Trương Lão Thực gãi tai ~ nhìn đông sang tây ~ vừa quay đầu thấy mấy tiểu nha hoàn xinh đẹp dùng khăn tay che miệng haha cười, mặt nhất thời đỏ bừng, càng ngu

~“Đi mau a, Thái hậu không trách tội ngươi, còn không tạ ơn!”

“A... a.”

Triệu Trinh cảm giác ngôi vị Hoàng đế của mình vô dụng rồi, muốn gặp một thần tử không gặp được, khó lắm mới gặp được lại bị tên ngu phá hoại mất ~ đáng hận hơn là cái tên ngu ngốc phá hư hạnh phúc của mình đang ở ngay trước mắt, mình lại chỉ có thể trơ mắt nhìn

~Một thanh mắt đao ném qua ~ Trương Lão Thực núp ở bên cạnh Thái hậu ~ không dám nhìn mặt Hoàng thượng, ôm hai tay áo che sống mũi, đầu cúi thấp rón rén đi theo Thái hậu

~“Hoàng nhi, con lại muốn ra ngoài làm gì đấy? Thân là vua một nước, phải lấy quốc sự làm trọng a.” Thái hậu nghiêm túc khuyên răn, lòng lại lo lắng một chuyện

~“Nhi thần... chỉ là muốn đi giải sầu.” Không thấy Triển hộ vệ ~ Trầm tương tư khó khăn, ngồi cũng không được

~“Giải sầu? Ai gia thấy ở trong cung cũng được mà. Đúng rồi, Lão Thực người qua đây.” Thái hậu ngoắc tay cho Trương Lão Thực tới, “Hoàng thượng, con xem, cho hần tới giải sầu với con cũng được a, người này thành thật lại cố gắng, ai cũng thích đấy.”

Mặt Triệu Trinh nhất thời cũng đen ngang với Bao thanh thiên rồi, Trương Lão Thực bây giờ co đầu rụt cổ ~ ~ Hần XX, tên này chỗ nào để người thích, trầm chỉ hận không thể một cước đá chết gã

~Mẫu hậu lại đi coi trọng thứ oắt con vô dụng này ~ cũng không biết gã bỏ mê được gì vào thức ăn ~ quá nguy hiểm, phải tìm cơ hội vất bỏ gã

~“Mẫu hậu thích gã như vậy, để gã phụng bồi ngài được rồi.”

Triệu Trinh nhàn nhạt phụ họa một câu, Trương Lão Thực lại hắt hơi một cái, lạnh buốt ~ giống như nghe được tiếng mài răng

~“Tiểu, tiểu nhân vô cùng cảm kích, Thái hậu ~ thật ra tài nấu nướng của tôi không tốt như thế, còn, còn chờ cải tiến. Tiểu nhân thấy...”

Triệu Trinh vừa nghe gã nói chuyện liền ghê tởm, vội vàng cắt lời, “Mẫu hậu, nhi thần trước cáo lui.”

Hần vừa định lui ra, Thái hậu lại lên tiếng. “Trinh nhi, từ lần trước con hồi cung xong, cứ hồn bất thủ xá ~ bên ngoài rốt cuộc có thứ gì tốt như thế a?”

“Mẫu hậu, người đa tâm.” Triệu Trinh cười

~“Đa tâm? Con cũng không cần lừa gạt ta, có phải là do chuyện Triển hộ vệ có thêm hài tử a?”

“A!? Người... cũng biết chuyện Triển hộ vệ sinh con sao!?” Triệu Trinh không giữ được mồm miệng, lão Bao này sao cái gì cũng nói với mẹ vậy ~ bất quá cũng tốt, mẹ biết rồi sau này mình nói chuyện cũng tiện.

“Trinh nhi, con sai rồi, đứa bé kia là của Bạch Ngọc Đường. Nghe nói ngũ thử này giao tình đặc biệt tốt với Triển Chiêu, nên mới cho Triển Chiêu nhận làm con nuôi đấy. Con làm sao nghĩ thành Triển hộ vệ sinh được? Y nhưng là đàn ông nha.”

Gì gì gì!? Sắc mặt Triệu Trinh đổi từ hồng sang hắc, từ hắc thành hoàng, từ hoàng lại thành bạch ~ hay cho lão Bao người, cứ nhiên dám chơi trầm, thật là gan lớn bằng trời, phạm tội khi quân ~ người người người

“Mẫu hậu, tận mắt nhi thần nhìn thấy, làm sao sai được! Đứa trẻ đó đúng là Triển hộ vệ sanh!” Triệu Trinh giận giữ, chỉ ước có thể lập tức nói ra sự thật ~ để mẫu hậu đồng ý cho Triển Chiêu được nhập cung

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXX

30. Chương 30

“Chính mắt con thấy?”

“Chính mắt trẫm ~ à không, là chính tai nghe được. Mặc dù lúc đó cách bình phong, nhưng con sẽ không nghe lầm.”

Thái hậu trợn mắt nhìn hắn một lúc lâu, mới đau lòng thở dài, “Ai. Ta thấy con nha, là mê man rồi. Triển hộ vệ có tốt hơn nữa, y cũng là nam nhân, sao con lại ~ ai ~”

“Mẫu hậu, người trông con giống nói đùa sao? Sao người không tin con chứ?” Triệu Trinh gấp đến chảy mồ hôi, nhìn một chút, đột nhiên kéo qua Trương Lão Thực, “Người! Mẫu hậu, lúc đó gã cũng ở đây, người không tin có thể hỏi gã!”

“Thật là chấp mê bất ngộ. Ai.” Thái hậu rất không tin tưởng chuyển sang nhìn Trương Lão Thực, Trương Lão Thực nhìn quanh, mặt sợ không còn miếng máu

~~“Đừng sợ. Nói thật có gì mà sợ đâu.” Thái hậu cổ vũ gã

~Triệu Trinh cũng chăm chú nhìn gã, Trương Lão Thực mấp máy miệng, rốt cuộc gào ra mấy chữ, “Không, không phải Triển đại nhân —”

“Người!” Tay Triệu Trinh siết chặt kêu răng rắc

~Trương Lão Thực nhắm mắt lại chờ chết, chuẩn bị bị đòn ~ nếu nói thật, ta lại có thêm tình địch ~ lỡ đầu Triển đại nhân thành người của Hoàng thượng thì sau này ta nhìn một cái chính là phạm pháp đó ~ còn không bằng lúc này, lên ra ngoài cũng có thể thấy mấy lần

~“Hoàng thượng, con bớt giận đi, đánh hắn có ích gì. Con đánh chết hắn Triển hộ vệ cũng không hóa thành nữ nhân đâu!” Thái hậu lại thở dài, “Hoàng thượng, con trẻ khỏe như vậy, hậu cung giai lệ như mây ~ còn sợ sau này không con cháu sao? Chuyện này cũng không thể ngày nào cũng nghĩ, con muốn y tới cũng không được đâu. Còn thương thân ~”

Thái hậu bắt đầu lái nhải khuyên ~ đẩy quả đấm tròn của Triệu Trinh về, hắn hung dữ nhìn Trương Lão Thực đang giả ngu nhìn trời, khí hừ hừ đi mắt

~“Thái hậu, ngài đừng thau lòng, tiểu nhân tới nấu cháo cho ngài uống đi.” Trương Lão Thực giải quyết một tình địch, nhất thời cảm thấy mình quá vĩ đại, lời lẽ cũng lưu loát nói ra

~“Ừ. Hoàng thượng thật là làm ta lo lắng, nó không muốn ra ngoài ta cũng muốn ra ngoài giải sầu.”

“Thật, thật sao!?” Trương Lão Thực cao hứng muốn nhảy lên ~ gã dù sao cũng biết nhện, khuôn mặt to chột đỏ bừng, “Tôi bồi ngài ra ngoài, trên đường có nhiều đồ ăn ngon, nhiều thứ vui chơi.”

Triệu Trinh ở xa nhìn bộ dáng gã đỡ Thái hậu nịnh nọt ~ thiếu chút nữa không đạp nát hoa viên bên cạnh.

Giận dùng dùng chạy vào thiên lao trút giận, “Tên sơn đại vương đâu! Kéo ra đây cho trẫm, trẫm muốn lăng trì hắn!”

Trong tù một trận rầm rầm xoảng, mấy người sợ run quỳ xuống đây, “Hoàng thượng, ai, ai ạ?”

“Còn tên nào nữa!? Trong thiên lao này không lẽ nhốt tới mấy sơn đại vương sao!?”

“Nhưng, bẩm hoàng thượng, gã mới, mới trốn...” Lời nức nở không dám ngẩng đầu ~ cái tên đầu tử sơn trại đáng chết kia quỷ kế đa đoan, cứ nhiên dùng khói mê thuốc canh tù rồi chạy mất ~ cứ nghĩ một tên tiểu nhân vật không cần kinh động cấp trên, lên ra ngoài tóm lại là được rồi ~ không ngờ

~“Phế vật! Các người đều là phế vật sao!?”

Triệu Trinh tức quá giơ chân đạp họ ~ hận tới mức sắp nổ tung, tại sao nhân tài giống Triển hộ vệ lại không có ở bên cạnh trẫm, cứ muốn ngày ngày coi chừng cục than đen đây? Quá bất công

Trong hoàng cung náo loạn ~ phủ Khai Phong lại cũng không quá thanh bình.

Hai tháng gần đây Giang Trữ bà bà cùng đại tẩu đang đau đầu vì chuyện bà vú ~ đáng tính tìm cách đưa Liễu nương này đi, đúng lúc Liễu nương lại lắc lư tới xin nghỉ, nói nam nhân của cô về rồi ~ thuận nước đẩy thuyền cho cô chút bạc để cô đi.

Đi rồi tìm người khác là được, tiểu tức phụ bên trong Biện Kinh này cũng không khó tìm đúng không? Chuyện làm người ta đau đầu là, những người trông đứng đắn như thế, nói tới nói lui cũng là nữ tử đẳng hoàng, chỉ mới vào phủ thấy Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu thôi, ai cũng mặt đỏ tới mang tai ~~ nhìn vào cũng chả kém Liễu nương chỗ nào ~ người nói, hai đại nam nhân đang lúc thanh niên, huyết khí phương cương lại cứ thích ở bên nhau như vậy thật là tội lỗi

~~Hai người thương lượng, đành ra ngoài tìm một bà vú tuổi hơn lớn, nhìn hơi lão một chút, nhưng phụ nhân kia nhiều việc, không biết làm sao là đưa hài tử qua bú sữa mẹ ~ thật may cũng gần, tiểu oa nhi đã sắp ba tháng ~ ăn một lần cũng không đòi uống sữa mẹ nữa, buổi tối cho uống thêm mấy món khác, qua một thời gian cũng không thành vấn đề

~~Triển Chiêu tuần nhai trở lại, thấy chính đường đầy người, cảm thấy lạ ~ tay trái Bao đại nhân, bên cạnh là tiên sinh; tay phải là Giang Trữ bà bà, bên cạnh là đại tẩu, bảo hộ đằng sau là bốn đại hán giống nhau như môn thân, chính là bốn ca ca của Bạch Ngọc Đường.

“Triển Chiêu con, con về rồi, chúng ta đều chờ con.” Giang Trữ híp mắt nhìn y, miệng không khép lại được.

“Bà bà ~” Triển Chiêu nhận lấy con từ tay bà, trong lòng ấm áp ~ lễ phép cười một tiếng, còn chưa nói lời, Bao đại nhân đã lên tiếng, “Triển hộ vệ, đứa bé này cũng ba tháng rồi, không đặt tên không được.”

“Đúng đúng.”

“Đều đang suy nghĩ.”

Triển Chiêu nhìn chung quanh một chút, không chỉ Giang Trữ làm mặt chờ mong, ngay cả đại một đám người đứng sau lưng đại tẩu cũng tròn mắt háo hức nhìn y ~ y lại cúi đầu nhìn tiểu oa nhi đang say ngủ, vừa định mở miệng, Công Tôn tiên sinh lại cướp lời, “Tôi cùng đại nhân cũng nghĩ thay cậu mấy ngày rồi, đứa bé này phúc tướng, cứ gọi Vân Thụy đi,” Ông cố ý ho khan, “Triển Vân Thụy.”

Giang Trữ bà bà ngược lại thông tình đạt lý, “Ừm, tên rất hay, ‘Bảo vân tường thủy’, danh tự này không tệ.”

Lô Phương, Tương Bình, Hàn Chương, Từ Khánh, ta nhìn huynh, huynh nhìn ta. Người này chột người kia, chột nửa ngày không ai có ý mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn về phía Triển Chiêu

~~Bao đại nhân cũng quay đầu nhìn Triển Chiêu, “Dĩ nhiên ~ chủ yếu xem ý tứ Triển hộ vệ.”

Triển Chiêu theo bản năng vỗ vỗ con, không lên tiếng ~ bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, cửa nha môn có Bạch Ngọc Đường dẫn đám Vương Triều vào trong ~ áp giải một đám phạm nhân ~ hắn vừa đi vừa cúi người phủi bùn đất dưới tà áo, đáng tiếng một thân bạch y cũng bị dính dơ hầy ~ Triển Chiêu cảm thấy tức cười, đi cũng phải mấy ngày rồi, phải tới trăm mười dặm đường, sao không bắn được!

Quay đầu lại nhìn con đang ôm trên tay, khuôn mặt nhỏ bé tròn trịa ~ lông mày xéch sống mũi cao, cái miệng nhỏ thật mỏng chột nhổng lên, thật giống người nào đó ở bên ngoài

~Trong lòng y thở dài, “Đại nhân, cứ gọi Vân Thụy đi.”

“Bạch Vân Thụy.”

Bạch Ngọc Đường đứng lúc bước vô, “Mẹ, mọi người sao ở đây hết vậy ~”

Giang Trữ không thèm để ý tới hắn, bắt lấy tay Triển Chiêu gạt đầu ~ “Con, đứa bé này, bà bà biết ủy khuất con, ta sau này, ai ~~ , thôi không nói nhiều nữa, tóm lại thằng nhóc này mà còn chọc giận con nữa, con phải nói cho bà bà, bà nhất định không tha cho nó!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy bực, mặt ủy khuất, “Không phải chứ, sao mẹ bảo vệ cho Triển Chiêu như vậy. Giống như y mới là con mẹ ấy ~~”

“Cháu trai cũng là của mẹ rồi. Còn không phải con mẹ thì là ai!?”

Giang Trữ nghiêm mặt ~ Bạch Ngọc Đường không mở miệng, quay đầu lại thấy mấy ca ca nháy mắt với hắn, trong lòng chả hiểu ~~ đại tẩu kéo kéo hắn, “Ra ngoài mấy ngày, không nhìn con trai Vân Thụy của đệ sao.”

“Gì?” Lỗ tai Bạch thiếu gia xem như nhạy bén, hỏi tiếp, “Vân Thụy? Tên cũng đặt xong rồi?”

“Đúng ~ Bạch Vân Thụy. Đại nhân với Triển Chiêu vừa mới đặt cho!” Đại tẩu kéo dài giọng nói ~ hướng hẳn nháy mắt

~~“Mèo con!?”

Bạch Ngọc Đường hét to một tiếng ~ nếu không phải xung quanh có nhiều người như vậy, thật muốn ôm y hôn hai cái! Mặt mày hớn hở chen qua, men theo hải tử giấu đầu giấu mặt hôn tới ~ “Ra ngoài nhiều ngày như vậy, nhớ chết ta!”

Không biết là đang nói con mình hay là... Triển Chiêu nữa.

Thấy mọi người ai nấy nhìn trời thì nhìn trời, ho thì ho, xoay người thì xoay ~ Triển Chiêu nóng mặt

Vậy mà Bạch Ngọc Đường cũng ở trong ngực y xích tới xích lui trên chộc hải tử, mấy lần môi cũng sượt qua người y

~“Đừng chộc tỉnh Vân Thụy.”

Trợn mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, vội vàng ôm hải tử về phòng

~~Ngoài mặt tuy không để tâm, nhưng lòng Triển Chiêu vẫn có chút chua ~ mới này nóng đầu lên liền làm người tốt, nhưng đây cũng là hải tử của Triển gia nha. Ai. Thật thẹn với cha mẹ

~~Ăn cơm tối xong, ôm Vân Thụy trên giường chăm chú nhìn, tiểu oa nhi gì cũng không biết, tỉnh một hồi lại ngủ ~ gương mặt đỏ hồng ngủ say sưa, vừa ngủ vừa động tay chân, trán cũng đổ mồ hôi

~~Xoa mặt con một chút, Triển Chiêu cởi bao ra, chỉ để lại cho nó một cái yếm đỏ ~ lại lấy chăn nhỏ đắp hờ trên người nó, ru nó ngủ ~ mơ mơ màng màng muốn ngủ, lại xoay người ôm lấy con

~~Trong mộng cảm thấy nhột ~ không khỏi khẽ run ~ muốn thu tay lại, nhưng không biết bị cái gì kéo lại, động không được

~Cảm giác nhột trên ngực ngày càng đậm, khiến y thu người lại

~~Nhưng vẫn không được, từng trận mót vào mảnh liệt làm cảm giác tê dại càng cao

~Giống như có gì đó bám lên ngực y cọ quậy ~ còn cào tới cào lui!

Đau

~Y như bị giật điện, Triển Chiêu chợt mở mắt ~ hai đôi mắt mơ màng lập tức trợn to, thứ đang ngo ngoáy trong khủy tay y là Vân Thụy!

Cơ thể bảnh bao uốn éo, hai chân đạp loạn ~ chăn nhỏ đã bị đá ra, cái yếm hồng cũng treo bên cạnh cổ ~ một cái chân mập mập đang cố gắng bò lên người y, muốn bám vào ~ cái tay nhỏ chộp tới chộp lui, mặt chôn trước ngực mình liều mạng chui vào ~ trước ngực lại cảm thấy nhột ~|||||||

Hít một hơi khí, y dường như hiểu chuyện gì xảy ra! - -|||

Thân thể theo bản năng lùi ra sau một chút, mặt vân Thụy lộ ra ~ miệng nhỏ chu lên không ngừng mót ~ vì Triển Chiêu động người, nên khuôn mặt nhỏ bé đang cắn đầu vú đỏ bừng, lại cắn không được, hai tay nhỏ bé cào, bắt lại Triển Chiêu ~ vì móng tay út chưa cắt, bén nhọn cào ra mấy vết hồng trên ngực y

~Triển Chiêu vì khiếp sợ mà hành động chậm chạp, tiểu tử này gần như ấn cả lỗ mũi lên ngực y, không kịp chờ đợi mà dùng sức mót ~ phát ra tiếng chùn chụt vang dội, giống như ăn rất ngon ~ |||| = =

Cái này...

Căn bản là chả có gì bú cả... nó...

Triển Chiêu vội vã muốn đứng lên, giờ mới phát hiện một tay bị người ta đè xuống thân, tay khác vì đang ôm Vân Thụy mà không dám làm ra động tác quá mạnh, cả người tạo thành chữ đại cố định trên giường

~“Bạch Ngọc Đường ngươi đứng lên cho ta!”

Giận dữ dùng sức kéo ra, tay vừa rút bị kéo lại ~ quay đầu lại nhìn, Bạch Ngọc Đường căn bản không ngủ, siết tay y không cho y ngồi dậy

~“Người không ngủ?!” Triển Chiêu thấy hần chăm chăm nhìn mình với Vân Thụy, nhất thời nóng rực

~Bạch Ngọc Đường đề lên người y, chăm chú nhìn Vân Thụy, “Nó ăn ngon quá nhỉ!”

Một bộ bị ủy khuất ~ |||||

Đầu Triển Chiêu kêu ong ong~ quyết định xử lý người nhỏ trước, một tay nắm lấy Vân Thụy kéo nó xuống người, bởi vì tiểu hài tử theo quán tính mút lại làm y co thắt một cơn ~ Vân Thụy nằm ngửa trên giường, tay nhỏ quơ quơ, miệng vẫn còn mút mút, thanh âm vang vang trong không khí làm y vừa giận vừa tức cười

~“Người làm gì!?”

Triển Chiêu khiếp sợ nhìn Bạch Ngọc Đường đang chôn trước ngực mình ~ ngậm lấy bên kia của mình gặm cắn ~ miệng lẩm bẩm cái gì không biết ~ đầu đầy hắc tuyến kéo tóc Bạch Ngọc Đường ~ “Người – ô”!!

Con lớn này răng sắc quá ~ Triển Chiêu vừa cật tiếng chính là rên rỉ dồn dập, vừa tê sưng, một mực tràn khắp toàn thân, cảm giác muốn chết này làm sao có thể so sánh với cảm giác vừa rồi!?

Da đầu Bạch Ngọc Đường bị ý kéo đau, trông như ma cũng không muốn thả, vẫn như cũ giày xéo nhũ châu sưng đỏ ~ ngón tay thon dài đã ra tay cọ xát một một bên khác

~Ngẩng đầu lên nhìn thấy được cảm ngứa lên của Triển Chiêu, còn có đôi môi mở ra đang thở dốc ~ đôi mắt quật cường giờ đang ngấn nước nhìn nóc nhà, nhìn qua như ngập sương ~ “Bạch Ngọc Đường, người cứ thích nhìn ta xấu mặt.”

Bạch Ngọc Đường đang hỏa dục đốt người, không nghe ra sự khác lạ của y, liếm tai y trêu ghẹo, “Hài tử nguyện ý bú người, ta có cách gì?”

Triển Chiêu giận mặc kệ đau đớn trước ngực, đẩy hần ra, “Muốn dứt nó người đi mà dứt!”

Người xem ta ra cái gì! Hàm răng y cắn chặt, gân xanh cũng nổi lên

~“Mèo con?” Bạch Ngọc Đường thấy thần sắc y kỳ lạ, ôm lấy

~“Thả ra!”

“Không thả ~”

“Người thả hay không!” Ánh mắt Triển Chiêu cũng đỏ.

“KHông thả ~ hoặc người đánh ngất ta.” Bạch Ngọc Đường gắt gao ôm chặt eo y

~Bị người chặn lấy từ sau lưng ~ Triển Chiêu giãy không nổi, nhất thời môi run rẩy ~ ngực cũng lên xuống mãnh liệt, giận nhất là, hai điểm nhô lên trên ngực vì ma sát trên giường, lại càng thêm nhột

~Giọng Bạch Ngọc Đường mềm xuống, “Mèo con, ta biết trong lòng người ủy khuất.”

Triển Chiêu run lên, cảm thấy tay hần thả lỏng một chút, hơi thở nóng nóng chôn trên lưng mình ~ giọng nói buồn buồn vang lên, “Ta biết, nam nhân đều mong thành gia lập nghiệp, vì tổ tông truyền xuống hương khói. Hôm nay vì chuyện đặt tên cho Vân Thụy mà mẹ cũng nói với ta, bà cảm thấy có lỗi với người.”

Có lỗi với ta thì người mau sửa lại a, Triển Chiêu càng thêm khí chịu ~ phát tiết một loại loạn tưởng, nhưng bộ dáng ôn nhu thành thực nhu tình hiếm có của Bạch Ngọc Đường làm y không cứng rắn thay lòng đổi ý được

~Bạch Ngọc Đường do dự một chút, lật lại người y, “Nếu đã họ Bạch rồi, thì không tiện sửa lại. Mèo con, nhưng chúng ta vẫn có cách bổ túc a.”

Triển Chiêu vừa hận mình vì thái độ hơi khá của hần mà đã mềm lòng, thuận mồm hỏi, “Bổ túc thế nào?”

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt của y, liếm môi, “VẬY... đứa sau này của chúng ta, đặt họ Triển không được sao?”

Đứa ~~ sau này???!!!!

Mặt Triển Chiêu biến sắc mấy lần, mới nghĩ tới, nhất thời xanh mặt, “Người đi hỏi Trương Lão Thực tìm thuốc uống đi! Uống xong tự mình sanh!”

HOÀN

~~Phiên ngoại

Bạch Ngọc Đường đáp, “Trương Lão Thực mất phương thuốc rồi, trong khi người còn có thể sanh hai. Chi bằng...”

Hai năm sau, phủ Khai Phong lại có thêm hai đứa trẻ một họ Triển, một gọi Bạch Triển

=))))))))))))))))))))))

Xin lỗi mị đùa thôi.

Hết rồi nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-mieu-dai-nhan-sinh-tu-ky>